

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

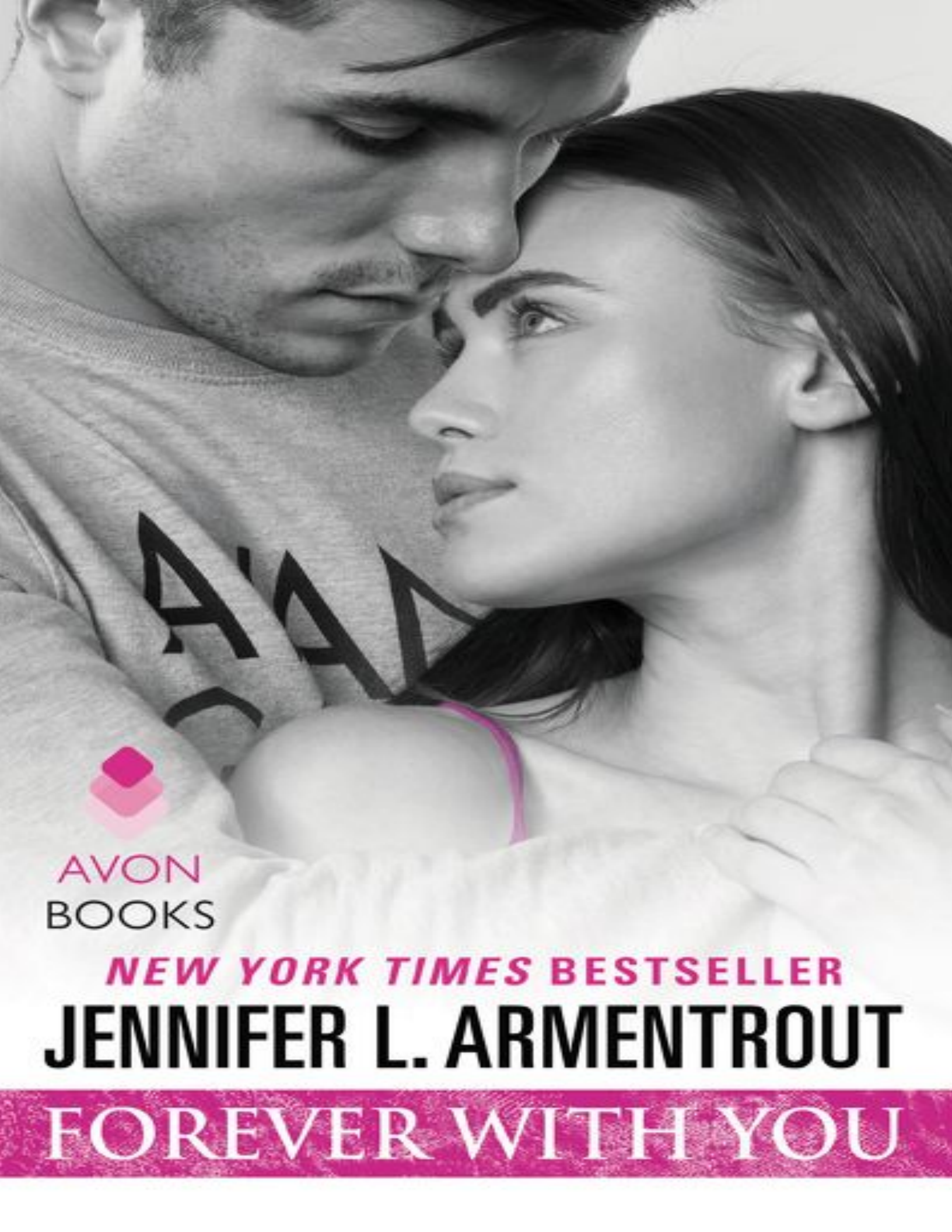
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
BOOKS

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

FOREVER WITH YOU

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JENN FER L. ARMENTROUT

FOREVER WITH YOU

AVON

Adanmışlık

*Okuyucular için.
Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.*

Teşekkür

Bu teşekkürlere, benim adıma her zaman yorulmadan çalışan menajerim Kevan Lyon'a teşekkür etmeden başlayamam. *Forever with You'nun* şekillenmesine yardımcı olan müthiş editörüm Tessa Woodward'a kocaman bir teşekkür. Tanıtım ekibime, özellikle de Caroline Perry'ye çok teşekkür ederim, ama bu teşekkürü muhteşem mor çizgileriniz ve gözlükleriniz için söylemiyorum. Kitabın duyurulması için her şeyi yapmama yardımcı olan diğer reklamcım K.P. Simmons'a da çok teşekkür ederim.

Aşağıdaki insanlar olmasaydı çıldırırdım: Laura Kaye, Chelsea M. Cameron, Jay Crownover, Sophie Jordan, Sarah Maas, Cora Carmack, Tiffany King ve daha sayamayacağım kadar çok ilham kaynağı olan harika yazar. Vilma Gonzalez, sen inanılmaz, özel bir insansın ve seni seviyorum. Valerie Fink, Vi Nguyen (Bak, adını doğru yazdım) ve Jessica Baker ile birlikte, genellikle hak ettiği takdiri görmeden tüm kitapları destekleyen diğer pek çok harika blog yazarının yanı sıra, başından beri hep yanımdaydın. TEŞEKKÜRLER. Jen Fisher, seni sadece keklerin için değil, tüm kalbimle seviyorum. Stacey Morgan, sen bir asistandan daha fazlasısın, bir kız kardeş gibisin. Muhtemelen unuttuğum insanlar var ama şu anda bir otele mahsur kaldım ve beynim kızardı.

Tüm okuyuculara ve eleştirmenlere özel bir teşekkür. Bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı ve dünyada yeterince büyük bir teşekkür yok.

İçindekiler

İthaf Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Yazar Hakkında

Yazan Jennifer L. Armentrout Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Arabamın arka kapısını kapatmak için kalçamı kullanarak yana doğru adım attığımda, aşırı dolu taşıma kutusu kollarımda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Nefesimi tuttum, park yerinde, devasa bir motosikletin yanında tamamen hareketsizdim, kutu tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş . . .

Altıya ulaştığımda kutunun hareket etmesi ve sallanması nihayet durdu ve nefesimi bıraktım. Kutunun içindeki şey düşürülemeyecek kadar değerliydi. Muhtemelen içine milyarlarca şey koymadan önce düşünmem gereken bir şeydi bu.

Artık çok geç.

İç çekerek, kaldırım ve dairemin girişini görebilmek için kartonun kenarından yukarı baktım, sonra kutuyu düşürmemeye ya da bu sırada boynumu kırmamaya kararlı bir şekilde ilerlemeye başladım. Tanrı'ya ve O'nun -ya da O'nun- trompet çalan meleklerine şükürler olsun ki evim yer seviyesindeydi.

Bir süre daha taşınmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Toparlamam gereken çok fazla eşyam olmamasına rağmen, bu yine de büyük bir baş ağrısıydı. Neyse ki büyük eşyalar -yatak, kanepeler ve diğer mobilyalar- gönderilmiş ve teslim edilmişti. Yurtta yaşarken bu kadar çok ıvır zıvır biriktirebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Kaldırıma, üst katlara çıkan geniş merdivenlerin yanına varmıştım ki kol kaslarımdaki yanma şiddetini artırdı. Kutu tekrar sallanmaya başladı ve ben nefesimin altında babamı ve onun babasını benimle gururlandıracak bir küfür savurdum.

Sadece birkaç adım daha, deyip durdum kendime, *sadece birkaç adım daha ve ben-* Kutu elimden kaydı. Tutuşumu yeniden kazanmaya çalışırken dizlerim büküldü ama artık çok geçti. Tamamen kırılabilir eşyalarla dolu kutu düşmeye başladı.

"Orospu çocuğu, sıçan piç kurusu, orospu çocuğu-"

Kutu betona bir adım kala aniden durdu ve beni o kadar güçlü bir şekilde irkiltti ki küfür dizim kesildi. Ağır kutunun ağırlığı tamamen yok olmuştu ve zayıf olduğu belli olan kol kaslarım rahatlayarak ağladı. Önce bir tür süper güç mü geliştirdim diye düşündüm ama sonra kutunun iki yanında bana ait olmayan çok büyük iki el gördüm.

"Bir cümle içinde 'sıçan piçi' kelimesini başarıyla kullanabilen herkese hayranım."

İnanılmaz zengin sesi duyunca gözlerim açıldı. Nadiren kızarırdım. Asla. Aslında, genellikle başkalarının kızarmasına neden olan bendim. Ama o zaman kızardım. Yüzüm, yanağımı güneşe bastırmışım gibi ısındı. Bir an için onun ellerine bakmaya takıldım. Parmakları uzun ve zarifti, tırnakları küt uçlara kadar törpülenmişti ve benimkinden birkaç ton daha derin bir tene ele veriyordu.

Sonra kutu yukarı doğru hareket etti ve ben doğrulurken, bakışlarımın kutunun üzerinde, geniş omuzların üzerinde ve sonra o sesin kaynağında dolaşmasına izin verdim.

Kutsal ateşli adam . . .

Önümde uzun boylu, esmer ve yakışıklının vücut bulmuş hali duruyordu. Çok fazla seksi görmüştüm,

ama bu adam tek kelimeyle sıra dışıydı. Belki de bunun eşsiz rengiyle ilgisi vardı. Yanlara yakın kesilmiş ve tepesi biraz daha uzun olan koyu kahverengi saçları, yüksek elmacık kemiklerini ve kesik, köşeli bir çeneyi çerçeveliyordu. Cilt tonu, bir tür etnik kökene işaret eden derin bir zeytin tonuna sahipti. Muhtemelen Hispanik? Emin değildim. Büyük büyükbabam Kübalıydı ve ondan bana kalan bazı özellikler vardı.

Çarpıcı gözler kalın kirpiklerin arkasından bakıyordu ve bu gözler gerçekten başka bir şeydi. Göz bebeklerinin etrafı açık yeşildi ve kenarları neredeyse mavi görünüyordu. Bunun bir tür optik yanılsama olduğunu biliyordum ama göz kamaştırıcıydılar.

Bu adam etkileyiciydi.

"Özellikle de bu sözler güzel bir kızdan geliyorsa," diye ekledi, dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı.

Salyalarımı tutmak için bir önlüğe ihtiyaç duymadan önce kendime geldim. "Teşekkür ederim. O kutuyu kurtarmamın imkanı yoktu."

"Sorun değil." Gözleri yüzümde gezindi ve sonra daldı, bazı bölgelerde diğerlerinden daha fazla kaldı. Dizlerime kadar kutuları açmaya ve etrafta koşturmaya gömüldüğümünden, soğuk havaya rağmen üzerimde sadece spor şortu ve dar bir tişört vardı. Spor şortu da ancak şort sayılabilirdi. "'Orospu çocuğu' cümlesini tamamlayabilirsin. Başka hangi kombinasyonla geleceğini merak ediyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Eminim destansı olurdu ama o an artık çok geride kaldı." "Bu çok utanç verici." Hâlâ kutuyu tutarak yana doğru adım attı. Yan yanaydık ve Ben oldukça uzun boylu bir kız olmama rağmen, o benden bir baş kadar uzundu. "Bana bunun nereye gittiğini söyle." "Sorun değil. Buradan aldım." Kutuya uzandım.

Koyu renk bir kaşını kaldırdı. "Benim için fark etmez. Tabii yine küfür etmeyi planlamıyorsan, o zaman etkilenebilirim."

Kirpiklerimi indirip onu incelerken güldüm. Üzerinde deri bir ceket vardı ama ceketin altında güzelce tanımlanmış bazı kasların gizlendiğine dair tasarruf hesabım üzerine bahse girmeye hazırdım. "Tamam o zaman. Dairem hemen şurada."

"Yolu gösterin, madam."

Ona sırtarak sol tarafımıza doğru ilerlerken uzun at kuyruğunu omzuma attım. Kapıyı açarken ona "Neredeyse kutuyu düşürmeden başardım," dedim. "Çok yaklaştım."

"Yine de çok uzakta," diye bitirdi ve ben ona bakınca göz kırptı.

Onun için kapıyı tuttum. "Çok doğru."

Beni takip etti ve durdu. Dairemdeki eşyalar biraz dağınıktı. Bavulumu açmayı başardıklarım kanepenin üzerine ve parke zemine dağılmıştı. "Bunu özellikle istediğin bir yer var mı?"

"Burası iyi." Kanepenin yanındaki tek boş alanı işaret ettim.

Yanıma gelerek kutuyu dikkatlice yere koydu ve tam bir boynuz köpek gibi, eğildiğinde mal varlığına göz atmadan kendimi alamadım. Güzeldi. Doğrulup yüzüme baktığında gülümsedim ve ellerimi birbirine kenetledim.

"Yeni mi taşındınız?" diye sordu etrafına bakarak. Kutular mutfağın yanına ve küçük yemek masasının üzerine yığılmıştı.

Orantısız sırtış yeniden ortaya çıkınca güldüm. "Dün taşındım."

"Görünüşe göre bitirmen gereken epey bir şey var." Bana doğru bir adım atarak elini uzatırken çenesini eğdi. "Bu arada, ben Nick."

Elini tuttum. Kavrayışı sıcak ve sıkıydı. "Ben Stephanie, ama neredeyse herkes bana Steph der." "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Kirpiklerini indirip bakışlarını tekrar daldırırken eli hâlâ benimkini tutuyordu. "Ben

Seninle tanıştığımıza *çok* memnun oldum, Stephanie."

İsmimi söyleme şeklini duyunca içimdeki sıcaklık karnıma doğru kıvrıldı. "Karşılıklı," diye mırıldandım, bakışlarımı onunkilere kaldırarak. "Ne de olsa sen olmasaydın, muhtemelen hâlâ dışarıda küfrediyor olurum."

Nick kıkırdadı ve bu ses hoşuma gitti. Hem de çok. "Muhtemelen yeni insanlarla tanışmak için en iyi yol değil."

"Seninle gayet iyi çalışıyormuş gibi görünüyordu."

Yarım sırtıtış yavaşça yayılarak tam bir gülümsemeye dönüştü ve daha önce yakışıklı olduğunu düşünmüş olsaydım bile, şimdi düşündüklerimin yanında hiçbir şeydi. Vay canına. Bu adam yardımsever olduğu kadar muhteşemdi de. "Sana küçük bir sır vereceğim," dedi ve elini çekmeden önce elimi sıktı.

"Benim için çalışmanı sağlamak için fazla bir şey gerekmez."

Küçük kulaklarım diken diken oldu. Ne flört ama. "Bunu bildiğim iyi oldu." Başımı geriye doğru eğerek yaklaştım. Üzerine hafif bir kolonya sinmişti, keskin bir koku. "Nick, bu dairede mi yaşıyorsun?"

Başını salladı ve siyah saçlarından bir tutam alnına düştü. "Şehrin diğer ucunda bir yerim var. Ben sadece buradayım, güzel hanımların kutuları dairelerine taşımalarına yardım etmek için bekliyorum."

"Bu gerçekten utanç verici."

Gözleri parladı, açık yeşil irisleri derinleşti. Bakışları benimkileri tutarken bir an geçti ve sonra dudakları aralandı. "İşte bu." Elini tekrar kaldırıp yanağıma dokunduğunda, başparmağını ağzımın köşesine götürdüğünde içimde bir şaşkınlık oluştu. "Orada biraz toz vardı. Hepsi gitti."

Nabzım hızlandı ve ona bakarken hayatımda ilk kez tamamen şaşkına dönmüştüm. Cesurdum. Hem de nasıl. Babam cesur olduğumu söylerdi. Çok iyi bir benzetme değildi ama doğrudu. Bir şey istediğimde, onun için çalışırdım. Bu zihniyet çocukluğumdan beri içime işlemişti. Notlar. Lisede dans takımı. Erkekler. Bir derece. Kariyer. Ama tüm cesarettime rağmen, bu adam beni biraz sarstı ve oyunumu bozdu.

İlginç.

Nick elini indirerek, "Gitmem gerek," dedi. Yüzündeki gülümseme, o çarpık yarım gülümseme, yarattığı etkinin farkında olduğunu açıkça gösteriyordu. Kapıya doğru yöneldi ve omzunun üzerinden baktı. "Bu arada, buradan çok uzak olmayan bir yerde barmenlik yapıyorum. Adı Mona'nın Yeri. Eğer sıkılırsan ... ya da istediğin zaman küfürleri bir araya getirme yeteneğini yeniden gözden geçirmek istersen, beni ziyarete gelmelisin."

Erkekleri nasıl okuyacağımı biliyordum. Bu kesinlikle bilenmiş bir beceriydi ve o bir davetiye uzatıyordu. Aynen böyle, her şeyi ortaya dökmüştü ve bu hoşuma gitmişti. Benim gülümsemem de hafifti ve kesinlikle onunkini yansıtıyordu. "Bunu aklımda tutacağım, Nick."

Kırılıp dökülen son kutuları yığıldığım yerden geri çekilip ellerimi tam zamanında yüzüme götürdüğümde kollarımı ince bir toz tabakası kapladı. Hapşırık öyle bir güçle çıktı ki, atkuyruğum başımın üzerinden fırlayıp neredeyse yüzüme çarpacaktı.

Belimden eğilerek birkaç saniye bekledim. Bir hapşırık daha geliyordu ve yanılmamıştım. Tekrar hapşırdım, bununla üst üste yığılmış kutuları devirmedigime şaşırdım.

Doğruldu, atkuyruğunu omzumun üzerinden geçirdim ve bir an için her şeyin, tozun ve derinin, hatta kemiğe kadar her şeyin içine işlemesine izin verdim. Sonunda başarmıştım.

Taşınmıştım.

Büyüdüğüm ya da üniversiteye gittiğim kasabadaki bir apartman dairesine değil, açık ve farklı bir eyalete ve yirmi üç yıldır ilk kez anneme arabayla yirmi dakikalık mesafede değildim.

Üniversitedeyken bile, onun evine kısa bir yolculuktan daha uzak olmayan bir yurttaydım. Çok zor olmuştum.

-Tahmin ettiğimden daha zordu. On beş yaşımdan beri sadece annem ve ben vardık. İsteddiği bu olsa da ondan ayrılmak zor olmuştum. Gözyaşları vardı ve bu benim için büyük bir olaydı. Nadiren ağlardım. O kadar duygusal bir insan değildim.

Tabii televizyonda o lanet ASPCA reklamlarından biri, özellikle de "Arms of an Angel" şarkısını içeren reklam çıkmazsa. Ugh. Sonra gözlerimin altında gizlenen minik ninja soğan soyucuları vardı.

Piçler.

İki gün boyunca eşyalarımı yerleştirdikten sonra işim bitmişti ve etrafıma baktığımda başardığım şey için kendimi çok iyi hissediyordum.

Aslında iki yatak odalı bir daire istememe rağmen tek yatak odalı daire oldukça güzeldi. Yine de hayatımda bir kez olsun mantıklı davranmam gerekiyordu ve tek yatak odasına bağlı kalarak tasarruf ediyordum. Harika bir mutfak, paslanmaz çelik aletleri ve gazlı ocağı vardı - kendimi havaya uçurma konusundaki mantıksız korkum nedeniyle muhtemelen hiç kullanmayacağım bir gazlı ocak.

Ama oturma odası ve yatak odası genişti ve burada bir polisin yaşadığından da emindim, çünkü iki gün önce taşındığımdan beri park yerinde sürekli bir kruvazör vardı.

Ve burada yaşayan birinin Nick adında çok seksi bir arkadaşı vardı.

Skor.

Mutfak tezgâhının üzerinde çerçeveli bir resim bıraktığım yere doğru yürüdüm, tozlu ellerimi pamuklu şortuma sildim ve sonra resmi aldım. Balonlu ambalajı dikkatlice açtım ve altında güvenle duran fotoğrafı ortaya çıkardım. Dudaklarımı birbirine bastırarak başparmağımı gümüş çerçevenin üzerinde gezdirdim.

Orta yaşlı, yakışıklı bir adam bej kıyafetleriyle bana gülümsedi, arka planda uçsuz bucaksız altın çöl vardı. Yanında siyah bir kalemle yazılmış bir mesaj vardı.

Senin kadar güzel değilim, Stephanie.

Yanağımın iç kısmını ısırıp ve resmi yatak odama doğru yürüdüm. Gri yatak örtüsü ve beyaz, eskitilmiş mobilyalar annem ve büyükannemle büyükbabamın hediyesiydi. Tüm odaya rahat, kır evi havası vermişti.

Televizyonun hemen üstüne yerleştirdiğim ve şifonyeri ortaladığım rafa doğru uzandım ve fotoğrafa başka bir özel fotoğrafın yanında yeni bir yuva verdim. Üniversitedeki kızlarla son bahar tatilimizde Cancun'da çekilmiştik. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Giydiğim siyah bikini göğüslerimi zar zor örtüyordu. Ya da doğru hatırlıyorsam popomu - aslında o bahar tatilinden hatırladığım tek şey buydu. O ve Texas A&M'den gelen ikizler. . .

Teksa's'ta her şey kesinlikle daha büyüktü.

Fotoğrafların her iki yanında gri mumlar vardı ve hepsinin iyi görüldüğünü düşündüm. Sanki aitlermiş gibi.

Geri çekildim ve birkaç dakika fotoğraflara baktıktan sonra derin bir iç çekerek arkamı döndüm. Komodinin üzerindeki saat bana geceyi bitirmek için çok erken olduğunu söylüyordu ve her şeyi boşaltmış olmama rağmen yorgun değildim. Aklım Nick'e ve dün çalıştığı bar hakkında söylediklerine gitti. Dün gece market alışverişi için dışarı çıktığımda barı görmüştüm.

Dudağımı ısırarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Neden dışarı çıkıp bir şeyler içmiyoruz? Ve bir içki oldukça eğlenceli bir yere götürebilirdi. Bağlantısız ilişkilerin yüzde yüz destekçisiydim. Ancak, var olan çifte standardı hiçbir zaman anlamadım ve anlamayacağım da. Erkeklerin kendi zevklerini kontrol etmelerinde bir sorun yoktu ama kadınlar için yok muydu?

Benim dünyamda değil.

Eğer Nick de oradaysa ve dünkü gibi cilveli davranıyorsa, o zaman bu gece ...

Bu gece çok ilginç olabilir.

Bu gece Nick'i eve götürecek ve ona her türlü kötü şeyi yapacaktım - kulaklarımı yakıp kafamı koparacak çıplak ve eğlenceli şeyler. Ya da en azından söz konusu şeyleri halka açık bir yerde hayal ettiğim için utanmama neden olacaktı.

Ben değildim.

En azından.

Bir içgüdü vakası beni fena vurmuştu. Bu adamdan ilkel bir düzeyde etkilenmiştim ve bunu kabul edecek kadar kadındım.

Yosun rengi gözler benimkilerle bir kez daha buluştu. Kalın kirpikler, o olağanüstü açık yeşil gözleri koruyarak aşağı indi. Tanrım, koyu renk saçlı ve açık renk gözlü erkeklere karşı hep bir şeyler hissetmişimdir. Tüm ilginç nabız noktalarım çok sağlıksız şeyler yapan böylesine şaşırtıcı bir kontrast. Onun göz renginde birini daha önce hiç görmemişim. Kesinlikle yeşildi, ama ne zaman barın üzerindeki parlak ışıkların altından çıkıp gölgelere girse, rengi su mavisine kayıyor gibiydi.

Bu gözler ona büyük bonus puanlar kazandırdı.

"Çok merak ediyorum, o yüzden sormak zorundayım. Seni Plymouth Meeting'e getiren nedir, Steph?"

Tanıdık bir ses duyunca bar taburesinde dönüp başımı kaldırdım ve kendimi Cameron Hamilton'a ait bebek mavilerine bakarken buldum. Mona's'a ilk girdiğimde, üniversiteye birlikte gittiğim birkaç kişiyi görünce şok olmuşum. Cam ve ekibinin Shepherd Üniversitesi olan normal duraklarından birkaç saat uzakta, burada oldukları gerçeği beni hâlâ şaşırtıyordu.

Bir sürü soruları olduğunu bildiğim halde merhaba dedim ve hızla bara doğru ilerledim ama açıkçası onları görmek beni hazırlıksız yakalamıştı. Tanıdığım birini bulmayı beklemiyordum ve eminim ki bir noktada *gerçekten* yakın olduğum bir değil iki adam olmasını beklemiyordum.

Cam ve Jase Winstead'in kız arkadaşları söz konusu olduğunda nerede duracağımı hiçbir zaman bilemediğimi düşünürsek, biraz garip bir durumdan bahsedebiliriz. Uzun zaman önce birçok kızın, önceki ilişkinin ciddiyeti ya da ciddiyetsizliği ne olursa olsun, erkek arkadaşlarının birlikte olduğu diğer kadınlardan doğal olarak hoşlanmadığını keşfetmiştim. Her kız böyle değildi, ama çoğu ... evet, çoğu öyleydi.

Bu da bana çok aptalca gelen bir şeydi.

Çoğu kız hayatının bir döneminde bir erkeğin eski sevgilisiydi. Yani sadece kendilerinden nefret ediyorlardı.

Bu yüzden hepimiz Shepherd'dayken onların yolundan uzak durmaya çalıştım ve Teresa'yı -Jase'in kız arkadaşı ve Cam'in küçük kız kardeşi- yurt arkadaşının cesedini bulduktan sonra histerik bir şekilde çılgık a t a r k e n bulduğum geceye kadar bu işe yaradı. O zamandan beri, Jase ve ben bir süre gelişigüzel takılsak da, Teresa benim arkadaşım olmaya kararlıydı. Bu durum beni biraz tuhaflaştırmıştı ve bana Shepherd-Lauren Leonard'daki ilk yılımda arkadaş olduğum bir kız hatırlatmıştı.

Ugh. Onun adını düşünmek bile içkimi birinin suratına fırlatma isteği uyandırıyor. Benimle arkadaşmış gibi davranıyordu ama aslında benden nefret ediyordu çünkü çıktığı adam tanışmalarından bir yıl önce beni öpmüştü.

Üstelik o kadar da kayda değer bir öpücük değildi, Lauren'ın kapıma kadar getirdiği onca drama değmezdi.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," dedim sonunda, bardağımı kaldırarak.

Cam bara yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuştururken rahat bir sırıtış belirdi. "Sen

Calla Fritz'i tanıyorsun, değil mi?"

"Onu *tanıyorum*." Güzel sarışın kızın, kolunu asker olduğu her halinden belli olan bir adamın beline dolamış olduğu yere baktım. Ben bilirdim. Babamda da o bakış vardı. "*Vücudundaki her kemiği nasıl kıracağımı biliyorum ama bunu yapmamı engelleyen güçlü bir ahlaki kuralım var... tabii benden birini tehdit etmediğin sürece*" diye bağırarak bir bakış. Kızıl, dalgalı saçlı adam bu bakışı çok iyi taklit ediyordu.

"Erkek arkadaşı Jax bu barın sahibi. Eskiden annesininmiş ama bu uzun hikâye." Cam durakladı. "Her neyse, Teresa Calla'yla iyi arkadaş, o yüzden onu ziyarete geldiğinde biz de peşine takılıyoruz. Philly'ye çok yakın olduğu için iyi bir yolculuk oluyor."

"Oh," diye mırıldandım. Dünya küçük. "Lima Akademisi'nde yeni bir işe girdim ve buradan çok uzak olmayan bir apartman dairesi kiraliyorum."

"Gerçekten mi?" Nick dikkatimizi çekti ve midemin hoş, kıvrımlı bir şekilde alçalmasına neden oldu. "Brock 'Canavar' Mitchell'in antrenörü için mi çalışıyorsun?"

Nick'in sesinden sızan bariz hayranlık karşısında dudaklarım titredi. Ne zaman Brock'un adı geçse, bu hemen hemen standart bir tepkiydi. Brock gelecek vaat eden bir karma dövüş sanatları dövüşçüsüydü ve buralı bir çocuktuk. Herkes ona tapıyor gibiydi. "Evet. Ama henüz 'Canavar'la tanışmadım. Anladığım kadarıyla şu anda Brezilya'da."

Nick dirseklerini bara dayamış, gözleri bariz bir incelemeyle üzerimde geziniyordu. "Karma dövüş sanatları dövüşçüsü müsün o zaman?"

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Ah, hayır. Ofiste bir işe girdim. Yöneticilerine yardımcı olacağım."

"Güzel," diye yanıtladı Cam. "Uzmanlık alanın buydu, değil mi? İşletme yönetimi?"

Başımı salladım, hatırlamasına pek de şaşırmamıştım. Arkadaştık ve Cam iyi bir adamdı. Jase de öyleydi. Lafı açılmışken, ekibin bilardo masasının etrafında toplandığı yere baktığımda, Jase'in Teresa'ya kafa kilidi takmış gibi görüldüğünü fark ettim.

Tamam.

Sırttım.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" Pembe çerçeveli gözlüklü bir kadın barmen Nick'in yanından hızla geçip ona tam olarak anlamadığım bir bakış fırlatırken içkimden bir yudum alarak sordum.

Nick görmezden geldi.

"Pazar günü geri dönüyoruz." Cam tezgahı itti. Gözlerimi devirdiğimde sırtarak, "Dallama olma," diye ekledi. "Kıçını tabureden kaldır ve bizi ziyaret et, tamam mı?" Tekrar başımı salladığımda Nick'e baktı. "Yarın akşam Jax'e geliyorsun, değil mi?"

"Buradan ne zaman çıkacağıma bağlı, ama deneyeceğim."

İlginç. Yani Cam ve Nick kankaymış. Bunu duyunca rahatlardım. Cam iyi bir karakter yargıcıydı ve Nick'in yardımsever küçük bir büyücü olduğunu zaten biliyordum, ama Nick'in bir seri katil olmadığını rahatlıkla söyleyebileceğimi hissettim.

Cam bilardo masalarına doğru yürürken ben de içimi kucakladım. Onları ziyaret etme konusunda henüz kararımı vermemiştim. Belki giderdim. Belki de gitmezdim.

"Bir rom ve kola daha ister misin?"

Nick'in zengin ve derin sesi karşısında dudaklarım kıvrıldı. Kıçımı tabureye bıraktığımdan beri ara sıra sohbet ediyorduk ve orada olduğum için mutlu görünüyordu.

Bu adamla toplam bonus puan piyangosu.

"Böyle iyiyim, ama teşekkürler." Sarhoş olmak isteyeceğim son şeydi. Ona gülümsedim, ağır kapüşonlu bakışları tekrar eğildiğinde memnun oldum. "Hafta sonları genelde bu kadar yoğun olur musunuz?"

Havadan sudan konuşmanın Nick'in en iyi becerdiği şeylerden biri olduğunu görebiliyordum, mesleği düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. Eşit derecede çekici biriydi. Barda kadınlar ona akın ediyordu. Diğer barmen, pembe gözlüklü kız, her şeyi doğal karşılıyor gibiydi.

"Buraya gerçekten yoğun denir mi emin değilim ama Cumartesi günleri genelde daha kalabalık olur." Devam etmeden önce bara bir göz attı. "Demek onlarla aynı okula gittin?" diye sordu çenesini Cam'in gittiği yöne doğru sallayarak.

"Evet." Öne doğru eğilerek dirseklerimi barın üzerine koydum. "Burada bağlantıları olduğunu bilmiyordum.

Tam bir sürpriz."

"Dünya küçük," dedi, daha önceki düşüncemi yineleyerek. "Ama onlarla pek yakın değilsin."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Eğer öyle olsaydın, sanırım orada onlarla birlikte olurdun. Ya da

..." Nick dikkatliydi. "Ya da ne?"

Kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Bu hareket dikkatimi çekti. Görsel bir yaratıktım. Şu anda kimse beni suçlayamazdı. Giydiği siyah tişört iyi tanımlanmış pazularını geriordu. "Ya da zamanını benimle geçirmeyi tercih edersin."

Karnımdaki kıvrımlı hareket bir çentik daha arttı. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Mümkün olan en iyi şekilde." Bir şişe aldı. "Uğradığına sevindim. Dün gece kapı her açıldığında yukarı baktım ve sen olduğunu umdum."

"Öyle mi?"

"Ben doğruyu söylüyorum." Gülümsemesi tembelceydi. "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdin mi?" "Evet."

"Başka sıçan piç kombinasyonları var mıydı?"

Güldüm. "Birkaç tane daha vardı."

"Onları kaçırdığım için biraz kızgınım."

"Her zaman sonrası var." Bakışlarını yakalayıp tutarken bardağımla oynadım. "Nick, bir soyadın var mı?"

"Blanco," diye yanıtladı kısa bir tereddütten sonra. "Öyle mi?"

"Keith." Kollarını açtığı anda sııttım. "Sana bir sorum daha var." İçeri girerek ellerini barın üzerine koydu. "Sor bakalım."

"Kız arkadaşın var mı?" Aniden eğildiğinde nefesim biraz kesildi. Ağızlarımız birbirine o kadar yakındı ki aynı küçük oksijen parçasını soluyorduk. "Ya da erkek arkadaşın?"

Nick gözünü bile kırpmadı. "İkisine de hayır. Peki ya sen?"

Bonus puan patlaması!

"Yok," dedim, nefesi dudaklarımı ısıtırken omurgamdan aşağı inen karıncalanmayı memnuniyetle karşılayarak.

Başını yana eğdi ve aramızda sadece bir inçlik bir mesafe kalacak şekilde ağzını benimkiyle hizaladı. Biraz kızardığımı hissetmeye başladım. "Bu gece için planın var mı Stephanie Keith?" diye sordu, sesi daha derin ve sertti.

Nabzım küçük, mutlu bir dansla kendi etrafında dönerken başımı salladım.

Nick'in sırtışı, ardında bir sürü kadın bıraktığını bildiğim türden bir gülümsemeye dönüştü. "Artık biliyorsun."

Bölüm 2

"Beni beklediğinden emin ol," dedi yavaş bir sırtışıla, ben bar taburesinden kalkarken iki boş bardağı aldı. "Saat birde çıkıyorum. Yirmi dakika ya da daha kısa sürede orada olurum."

Bardan uzaklaşırken cevap vermedim ve ona küçük bir el salladım. Geleceğinden hiç şüphem yoktu ve damarlarımda hınzırca bir heyecan dolaşıyordu. Kendi kendime gülümseyerek etrafımda döndüm.

Pembe gözlüklü kız tam önümde duruyordu, o kadar yakındı ki neredeyse ona çarpacaktım. Barın arkasında çok daha uzun görünüyordu ama benim 1.80'lik boyum ondan daha uzundu. Saçındaki pembe çizgi gözlükleriyle uyumluydu ama fark ettiğim tek şey bu değildi. Yakından bakınca gözünün de morarmış olduğunu fark ettim.

Bu da ne? ?

Elini uzattı. "Merhaba, ben Roxy."

"Merhaba." Elini tuttum, sıktım. "Ben-"

"Steph. Biliyorum. Arkadaşların bana senin hakkında her şeyi anlattı," diye açıkladı ve ben kaskatı kesilirken yüz ifademi boş tutmaya çabaladım. Tanrı bilir ona neler anlatmışlardı. "Onlarla birlikte üniversiteye gitmişsin."

"Evet." Bakışlarım onun üzerinden Teresa ve Jase'in Jax ve Calla ile birlikte oldukları yere kaydı. Avery ve Cam geceyi çoktan bitirmişlerdi. "Onları burada gördüğüme şaşırdım."

"Hayal edebiliyorum." Roxy'nin gülümsemesi sıcaktı ve bana bakarken şaşırtıcı derecede gerçekti. "Her neyse, buraya yeni taşındığınızı duydum, bu yüzden merhaba demek istedim ve umarım bu Mona'ya son gelişiniz değildir."

Tamam. Bu garip bir ifadeydi. "Buranın havasını sevdim, o yüzden muhtemelen tekrar gelirim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasından parladı. "Yeni bir şehre taşınmak ve kimseyi tanımamak berbat bir şey olmalı."

Başımı salladım. "Öyle sayılır. Bir yerde olup da hiçbiri orada olmayana kadar arkadaşlarınızın ne kadar önemli olduğunu fark ettiğinizi sanmıyorum."

Yüzünde sempati ifadesi belirdi. "Kulağa rastgele geldiğini biliyorum ama her Pazar Katie -garip de olsa gerçekten harika bir hatun- ve ben kahvaltı ediyoruz. Üçlü ve bazen dörtlü birlikteliğimizin bir parçası olmaktan memnuniyet duyarsın. Böylece arkadaşsız bir yerde olmazsın," diye bitirdi sözlerini yine geniş bir gülümsemeyle.

Hah. Gerçekten arkadaş canlısıydı ama nedense bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Sanki bir konuşmanın ortasına girmişim gibi.

Bu teklife nasıl cevap vereceğimi düşünmeye fırsat bulamadan Roxy devam etti, "Ayrıca Nick gerçekten iyi bir adam."

Yüzümdeki ifade donukluğunu biraz olsun kaybetmeye başlamıştı. Aşırı dostça karşılamanın Nick'le bir bağlantısı var mıydı? Belli ki öyleydi. Belki de ondan hoşlanıyordu ve bizi sohbet ederken, daha sonra bir araya gelmek için planlar yaparken görmüştü.

Ona doğru tuhaf bir bakış attığını görmüştüm. Düşmanlarını/rakiplerini yakınında tutmak gibi bir şey mi? İçimde uğuldayan heyecanın bir kısmı söndü.

Tanrım, çok alaycıydım. Geçmiş deneyimlerimi suçlayacaktım.

"Onunla ilgileniyor musun?" Sordum, çünkü onu tanımasam da bu şehirde yeniydim ve yapacağım son şey başkasının ayakkabısına basmaktı.

Roxy bir süre bana baktıktan sonra başını geriye attı ve at kuyruğu sallanırken kıkırdamaya başladı. "Baygınlığa 'oh-la-la' diyor ama benim çok sevdiğim bir adam var, o yüzden hayır. Nick ve ben arkadaşız. Sadece onun iyi bir adam olduğunu bilmeni istiyorum ve şey ..." Omuzlarını silkerek sözlerini tamamladı. "Sadece bunu söylemek istedim."

Bunlara ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Tamam. Bunu duyduğuma sevindim." Omzumun üzerinden baktığımda Nick'in bize doğru baktığını gördüm. Tekrar Roxy'ye döndüm. "Ben buradan çıkıyorum. Seninle tanışmak güzeldi."

"Pekala," diye cıvıladı, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Yabancılık çekme."

Gülümseyerek etrafından dolandım ve Teresa ile Jase'in bulunduğu yöne doğru el salladım, sonra da hızla oradan uzaklaştım. Serin hava beni karşıladı ve arabamın içindeki kaloriferi açmak zorunda kaldım. Sonbahar kesinlikle gelmişti ve kış da çok uzakta değildi.

Daireye dönüş yolundaki kısa yolculukta odak noktam Shepherd'daki herkesle beklenmedik karşılaşmamdan, Roxy'yle yaptığım beklenmedik kısa sohbete ve büyük olasılıkla bu gece olacıklara doğru kaymaya devam etti.

Roxy ile yaptığım konuşmadan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Hâlâ bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse, tamamen yabancı birinin bu kadar arkadaş canlısı ya da misafirperver olmasına alışık değildim, özellikle de bana karşı. Birden fazla kez soğuk ve şirret olmakla suçlanmışım.

Gerçek şu ki, kaba ya da düşmanca biri değildim. Sadece tanımadığım insanlarla havadan sudan konuşmayı beceremiyordum ve en önemlisi de ciddi bir surat asma hastalığım vardı.

Eğer rastgele birinin bana gülümsememi söylediği her sefer için bir dolarım olsaydı, İngiltere Kraliçesi'nden daha fazla param olurdu.

Daireme girer girmez kapının yanındaki kutuları topladım ve hızla apartmanın arkasındaki büyük çöp konteynerine taşıdım. Onları açıklığa atarken, bakımlı çimenlere baktım. Uzun ağaçlar gece gökyüzüne doğru uzandığından ve çıplak dalları bana iskelet parmaklarını hatırlattığından çok fazla alan yoktu. Arkamı dönerek aceleyle otoparkın karşısına geçtim. Geceleri, uzaktaki trafiğin sesiyle birlikte burası biraz ürkütücüydü.

Döndüğümde ocağın üzerindeki saate baktım ve sonra koridordan aşağıya, banyoya doğru zıpladım. Tımar için zaman vardı - *her zaman* tımar için zaman olmalıydı.

Sırıtarak lavabonun altındaki dolaptan yeni bir tıraş bıçağı aldım ve işe koyuldum, bu arada midem dalgalanıyor ve hoş küçük düğümlere dönüşüyordu. Hazırlanırken kendimi biraz çılgın gibi hissediyordum, sanki bir kasa enerji içeceği içmiş gibiydim.

Gergin bir heyecan, ısrarcı bir sinek kuşu gibi içimde uğulduyordu. Ne yaptığımdan emin değildim. İlk merhaba ile vedalaşma arasında bile çok az zaman geçtikten sonra birlikte olan insanlar tanımışım. Bu gece aptalca davranmazdım. Eğer kıyafetlerimizi çıkarmamız ya da prezervatif kullanmamız gereken bir noktaya gelirsek, o yapmasa bile ben yapardım.

Gerginlik, tamamen fiziksel düzeyde ona vahşice ilgi duyduğum gerçeğinden kaynaklanıyordu. Daha fazlası değil.

Tek gecelik bir ilişki, daha fazlasını beklediğinizde sizi sadece boş hissettirir ve ben bundan yüzümde gerçekten mutlu bir gülümsemeden başka bir şey beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda bir

kez olsun bir erkekten karşılıklı saygı, güvenlik ve güven gibi gerekli şeyler dışında daha fazlasını istememiştim.

bazen, arkadaşlık.

Hiç aşık olmamıştım.

Buna inanmadığımdan değil. İnanıyordum. Ama ben annemle babamın birbirlerine duydukları türden, sonsuza dek sürecek bir sevgi istiyordum ve henüz bunu deneyimlemeye yaklaşamamıştım.

Ve bunu yapana kadar, yol boyunca örnek alma konusunda bir sorun yaşamadım. Yani, test sürüşü yapmadan bir araba satın alırmıydınız? Hiç sanmıyorum. Kendi kendime kıkırdadım.

Kot pantolonumu geri çektim, ayaklarımı çıplak bıraktım ve içine sütyen yerleştirilmiş bir tişört giydim. Saçlarımı açık bırakarak mutfağa geri döndüm ve tezgahın bir çakmak kaptım. Sehpanın üzerine yerleştirdiğim mumu yaktım. Mutfaka geri dönüp çakmağı sepete koyarken balkabağı baharatı havayı doldurdu.

Dışarıda gürültülü bir motor gürlledi ve ben dönüp ocağın üzerindeki saate baktım. Biri on beş geçiyordu. Şimdiden o olabilir miydi? Büyük pencereye doğru koştum ve çok dikkatli bir şekilde perdeyi aralayıp tam bir sürüngen gibi dışarıya baktım.

"Lanet olsun," diye

fısıldadım. Nick'ti.

Motosikletli Nick'ti.

Perşembe günü dışarıda park halinde gördüğümü hatırlıyordum ama tamamen unutmuştum. Hemen dışarıya, ön tarafa yakın bir yere park etmişti ve motosikletten inerken kaskını çekiştirerek çıkardı. Bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Arkaya, koltuğun arkasına dönmesini izledim. Bir şey kaldırmaya başladı ve işte o zaman kendimi pencereden uzaklaşmaya zorladım.

Dönerek derin bir nefes aldım ve kalp atışlarım hızlanıp göğsümde step dansı yaparken bekledim. Bir dakikadan az bir süre sonra kapı çalındı. Adımlarımı yavaşlatarak kapıya gittim ve açmadan önce o olduğundan emin olmak için gözetleme deliğinden dışarı baktım.

"Selam," diye selamladı beni, dudakları kıvrılmıştı. Bir elinden mavi plastik bir torba sarkıyordu ve diğer kolunun altına bir kask sokmuştu.

Geri adım attım. "Yirmi sonra demiştin."

Beni takip etti ve çizmeli ayağıyla kapıyı arkasından iterek kapattı. "Ya da daha az. O kısmı unutuyorsun."

"Ah, öyleyim."

Nick yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlerken çantayı kaldırdı. "Bize bir şey getirmişsin." Çantayı tezgâhın üzerine bıraktı ve elini uzatarak iki şişe çıkardı. "Açacağın var mı?"

Tepedeki ışıkları yakarak ocağın yanındaki çekmeceye gittim ve bir açacak çıkardım. "Elmalı bira? Bunu severim. Nasıl tahmin ettin?"

Açacağı elimden aldı ve kapakları ustalıkla kapattı. "Tatlı bir şeyler istersin diye düşündüm." Bir şişe uzattı.

Bardak avucumun içinde serindi. "Ben de sert severim. . ." Bakışları bana kaydı ve ben de sııttım. "İçkilerimi yani."

Nick kıkırdadı. "Ciddi ciddi bunu mu söyledin?"

"Ciddiyim." Şişeyi ağzıma götürüp küçük bir yudum alırken sııttım.

Deri ceketini silkererek çantanın yanındaki tezgâha fırlattı. "Sanırım senden hoşlanıyorum." "Bu ifadeden 'sanırım' kelimesini çıkarman gerekiyor," dedim ona. "Doğru olması için."

Şişesini kaldırırken sert bir kıkırdama daha duyuldu. "Birbirimize karşı tamamen dürüst olduğumuza göre, bara gelmen konusunda pek umutlu değildim."

Şişemi indirirken kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Aldığı içkiyi boğazına götürmeye çalıştı. "Ortaya çıkacağına biliyordum. Bu kaçınılmazdı." "Kaçınılmaz mı?" Tekrarladım. "Bu oldukça güçlü bir kelime."

Ağır bakışları benimkilerle buluştu ve içimdeki kıvrımlı hareket intikamla geri döndü. "Gerçek bu."

"Kendini beğenmiş bir piçsin, değil mi?"

"Ve sen de ukala bir piliç misin?"

Karşısındaki tezgâha yaslanırken güldüm. "Belki de." "Bunu sevdim."

Oyun oynamayan bir insan olduğunu söyleyebilirim."

İçkimi yudumlarken bacaklarımı bileklerimden çaprazladım. "Ve bunu şimdiden söyleyebiliyor musun?"

Başını salladı. "Dün gözlerin benimkilerle buluştuğu anda, dışarıda yürürken bile trafiği durdurabileceğini bilen bir kız olduğunu anlamıştım. Kendine güveniyorsun. Vücudunda tek bir utangaç ya da çekingen kemik ya da kas yok."

"Ve bunu sadece gözlerime bakarak bile söyleyebiliyorsun?" Homurdandım.

"Aslında dün giydiğin o minicik şorttan bunu anlayabiliyordum," diyerek beni şaşırttı. "Seninkiler kadar uzun bacaklara sahip olup da temas ettikleri her erkeğin onları bellerine dolanmış olarak hayal ettiğini bilmeyen tek bir kadın bile yoktur."

Gözlerimi kırptım, onunla oynadığım oyundan bir kez daha kopmuştum. Kendime gelene kadar bir an geçti. "Yani, şortumu beğendin mi?"

"O şortlara bayıldım." Şişeyi ağzına götürürken sırıttı.

Belki de bunun yerine onları takmalıyım. "Görünüşe göre iki kısa konuşmadan sonra beni çözmüşsün ve işte buradayım, senin kadar gözlemci değilim. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Doğru değil," diye yumuşak bir şekilde azarladı. "Adımı ve soyadımı biliyorsun. Ve nerede çalıştığımı."

"Vay canına. Şimdi senin hakkında bir biyografi yazabilirim." Dudaklarının yine yarım bir sırıtışla seğirmesini izledim. "Bir oyun oynamaya ne dersin? Bir soru ya karşılık bir soru."

Başını yana eğdi, dudaklarını büzdü. "Sanırım bunu yapabilirim. Önce bayanlar." Saçlarımı omzumdan fırçalayarak bir içki daha aldım. "Kaç yaşındasın?" "Yirmi altı."

"O zaman hâlâ bebeksin."

Kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç," diye cevap verdim.

"Ne?" diye güldü, gözlerinin etrafındaki deri kırışmıştı. "Bu hiç mantıklı değil." Durakladı. "Tabii yaşlı erkekler normalde sana göre değilse?"

Usulca dudak büktüm. "Soru sorma sırası sende değil. Benim sıram. Hayatınız boyunca burada mı yaşadınız?" "Ara sıra. Buraya yakın bir yerde doğdum." Gözleri parlıyordu. "Soruma cevap ver."

"Yaşlı erkekler genelde bana göre değildir, ama dürüst olmak gerekirse bir 'şeyim' olduğunu da sanmıyorum." "Fırsat eşitliği oyuncusu o zaman?"

"Bu oyunun nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum, Nick."

Sırıttı. "Benim hatam."

"Üniversiteye gittin mi ya da üniversitede misin?" diye sordum. Nick kaşlarını kaldırdı. "Bu iki soru değil mi?"

"Oh, beni yakaladın. Birini seç o zaman."

Çenesi eğildi. "Üniversiteye gittim. İlk defa mı evden uzakta yaşıyorsun?"

Başparmağının şişede gezinişini izlerken bir yudum aldım. "Okuldayken yurttaki kalıyordum ama ilk kez eyalet dışında yaşıyorum. Peki, mezun oldun mu?"

Başını salladı. "Ben yaptım."

Soru dilimin ucunda şekillendi. Neden barmenlik yaptığını bilmek istiyordum. Merak ediyordum, ama yargılayıcı bir şekilde değil, çünkü barmenlikte yanlış bir şey yoktu. Muhtemelen benden daha fazla para kazanıyordu ama soruyu geri ittim. Bu benim için fazla kişiseldi. Parmağımı şişeye vurarak iyi bir tane aradım. "En sevdiğin hobin nedir?"

"Sikişmek dışında mı?" dedi, bakışları kalın kirpiklerinin ardına gizlenmişti.

Midem çukurlaştı. Yüce Tanrım, bu kesinlikle onu ortaya koymaktı ve vücudumdaki belirli, önemli noktalar bunu duyunca her türlü heyecanlandı. "Evet, bunun dışında mı?"

"Hmm ..." Dudakları büzülürken bakışları tavana kaydı ve sonra bakışları bana çarptı. "Eğer birini seçmek zorunda olsaydım, ellerimle çalışmayı seçerdim."

Keskin bir zevk girdi beni sarstı. "Nedense bunun iki anlamı olduğunu düşünüyorum." Bir omzu kalktı ve bir yudum aldı. "Peki ya sen? Favori hobin?"

"Sikişmek dışında mı?"

Nick'in kahkahası derindi ama bakışları artık tembel değildi. "Evet, onun dışında," dedi sözlerimi tekrarlayarak.

"Um . . ." Başparmağı şişenin boynunda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu ve elimde olmadan o elin üzerimde olduğunu, o başparmağın da aynı şekilde hareket ettiğini hayal ettim. Ağzım kurudu ve zihnim yine kirli, pis yerlerde gezinmeye başladı. Bakışlarımı kaldırdım. "Film izlemek diyebilirim. Muhtemelen binlerce ve binlerce film izlemiştir."

"İlginç." Şişenin ağzından bana baktı.

Biramı bir kenara bıraktım ve tezgâhın kenarlarını kalçalarımın iki yanında tutarak bir sonraki sorusunu bekledim. Çok ağırdan alıyordu.

"Biliyor musun?" Kendi şişesini bir kenara bırakarak tezgâhtan uzaklaştı ve ben de ellerim tezgâhtan kayarak doğruldum. "Buraya yirmi soru oynamaya gelmedim."

Başımı yana eğdim. "Yok artık." Göğüslerime bir ağırlık çökerken ve kanım koyulaşmış gibi hissederken bile tatlı tatlı gülümsedim.

Yine o yarım gülümsemesiyle sırtıyordu. "Ve burada sorulara cevap vermemi de istemiyorsun."

Bir adım öne çıkıp tam önümde durduğunda bakışlarıyla karşılaştım. Vücudumdaki her hücre onun yakınlığının süper farkına vardı. "Bir daha hayır dersem bu beni tekrarlayan biri yapar mı?"

"Sadece biraz," diye mırıldandı, eğildi ve ellerini kalçalarımın koydu. "Öyleyse soruları ve cevapları boş verelim ve ikimizin de beklediği şeye gelelim."

Çarpıntı göğsümden aşağıya, karnıma doğru indi. "Lafı dolandıracak bir adam değilsin, değil mi?"

"Hayır." Elleri kalçalarımın yerleşti ve gözlerim onunkilere kaydı. Bakışlarımı tuttu. "Ve sen de değilsin. Senin de bu sorularla işin bitti."

"Öyle miyim?" Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştıncı nefesim kesildi.

"Evet, öylesin." Ağzı kulağıma yakın olacak şekilde başını eğdi. "Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Sikişmenin hobim olduğunu söylediğim andan itibaren ateşlenmeye başladın." Bir elini kaldırdı ve göz temasını kesmeden başparmağını göğsümün ucunda gezdirdi, hatasız bir şekilde meme ucumu bulup sıyırdı. "Ve bunlar her saniye daha da sertleşiyor."

Oh, Yüce İsa. Zevk şimşeği göğsümden fırladı ve her sinirimi aydınlatarak dağıldı. Nutkum tutulmuştu ki bu benim için yeni bir şeydi.

"Ve bu bluzu giydiğin için sana teşekkür etmek istiyorum." İki elim yine kalçalarımdaydı. "Bunu da en az o şortu sevdiğim kadar sevdim."

Ellerimi göğsüne koydum ve parmaklarımın uçları karın kaslarının sert düzlemlerini takip ederek karnından aşağıya doğru kaydurdum. "O zaman bu kotun altında giydiklerimden hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Elleri belime ve oradan da aşağıya kayarak kıcıımı avuçlarken derinden gelen bir sesle gürledi. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman yapma." Gömleğini çekiştirdim ve bana sert bir kıkırdamayla cevap verdi. Yukarı bakarak gömleğini bıraktım. "Bu sadece bu geceyle ilgili."

"O zaman aynı fikirdeyiz, değil mi?" Geri adım attı ve elini arka cebine götürdü. Cüzdanını çıkarıp çevirerek açtı. İçinden gümüş bir folyo çıktı ve gülmek zorunda kaldım. "Cüzdanda prezervatif mi?" Dedim. "Çok klişe."

"Ve çok da hazırlıklı," diye göz kırparak cevap verdi. Cüzdanını ve prezervatifi tezgâhın üzerine fırlattı. Gömleğinin eteklerinden tutarak yukarı çekti ve çıkardı. Gömleği ceketini koyduğu yere fırlatırken omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki kaslar esnedi ve yuvarlandı.

Tanrım, tek yapabildiğim bakmaktı. Çocuk kendine iyi bakıyordu. Göğsü iyice belirginleşmiş ve bel düzgündü. Karnı bir sanat eseriymiş. Karın kasları sıkıca sarılmıştı ama aşırıya kaçmamıştı. Bana bir koşucuyu ya da yüzücüyü hatırlatıyordu ve ona dokunmak istiyordum.

"Senin sıran."

Nefesim kesildi. Kendinden utanan bir insan değildim ama yine de parmaklarım giydiğim tulumun eteklerine dolanırken titredi. Anlamadığım garip bir şekilde, birbirimizi gerçekten tanımıyor olmamız üstümü çıkarmamı kolaylaştırıyordu. Belki de aramızda hiçbir beklenti olmadığı için ya da bu sadece bu geceyle ilgili olduğu içindi.

Nick'in bakışları yavaşça benimkileri terk etti ve ben de genel olarak düşünmeyi bıraktım. Dudaklarının ve çenesinin gerginliği açık bir ateşe fazla yaklaşmak gibiydi ama yangını başlatan bakışlarındaki sıcaklık ve yoğunluktu. Bakışları açtı ve göğsüme inen bir yumruk gibiydi, ciğerlerimdeki havayı çalıyordu.

Sessizce bir elini kaldırdı ve göğsümü avuçladı. İçimden çıkan nefes boğuk bir ses gibiydi. Başparmağını sertleşmiş ucun üzerinde gezdirdi ve sonra parmaklarının arasına aldı. Sırtım dikleşti ve dudaklarında kendini beğenmiş bir yarım gülümseme belirdi.

"Çok güzelsin," dedi sert bir sesle. "Eminim geri kalanı da bir o kadar etkileyicidir."

Konuşurken kalbim çarpıyordu ve sesim gırtlaktan geliyordu. "Öğrenmek mi istiyorsun?"

"Bu soruyu sormana gerek var mı?"

Elimi bileğine dolayarak uzanırken gülümsedim. Parmaklarını karnımdan aşağı, kot pantolonumun düğmesine doğru çektim. Başka bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Nick beni kot pantolonumdan ne kadar hızlı çıkardığı konusunda rekorlar kırıyordu.

"Haklıymışsın." Beni çevirirken parmakları kalçamın üzerindeki ince kayışta gezindi, eli onun hareketlerini takip ederek ortadaki dantelin altına kaydı. "Ben de bundan gerçekten hoşlanıyorum."

Elini kalçalarımın arasına soktuğunda, tanga dayanıksız bir kumaş parçasından başka bir şey değildi ve onun sıcaklığına karşı bir engel oluşturmuyordu. "Tanrım," dedi, sesi kalın bir fısıltı gibiydi. "Şimdiden hazırsın."

Öyleydim.

Niyetini açıkça belirttiği andan itibaren hazırdım. Elini bacaklarımın arasına koyarak beni kendine doğru çekti ve kot pantolonunun içinden ağır ve sert bir şekilde bana doğru bastırdığını hissettim. Parmakları işe koyulup malzemenin içinde kayarak orada toplanan ıslaklığın içinden geçerken sırtım kavislendi ve nefes nefese bir inilti benden kaçtı. Kolunu tutarak onu kendime çektim ve diğer kolum tezgâha çarptı. Vücudunu benimkine doğru kıvrırken kendimi destekledim, göğsü sırtıma yapıştı. Kalçalarımı onun eline doğru hareket ettirdiğimde gerginlik canlandı, sıcak nefesi şakağımı okşarken üst üste binmeye başladı.

"İstediğin buysa burada yapabiliriz. Seni kaldırabilirim, o tatlı kıcıımı tezgâhın üzerine koyabilirim. Yada buzdolabına yaslayabilirim," dedi, dudakları kulağımın kabuğunu okşarken. "Ya da

seni masanın üzerine ya da

Kanepeye uzan, seni tam orada becereyim." Bir eli yan tarafıma doğru kayd ve göğsümün etrafına dolanırken içime bir ürperti gönderdi. "Ya da seni tam burada çevirip arkadan da sikebilirim." Dudakları boynumda gezindi ve çılgınca atan nabzımın üzerinde durdu. Aynı anda bir parmağını daha sokarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Bana ne istediğini söyle."

Yüce Tanrım.

Bu sözler beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi ve çok yaklaştım, çok yaklaştım. Adamın sihirli parmakları vardı ve böyle devam ederse daha başlamadan bitecekti. "Böyle," diye nefes nefese kaldım.

"İşte bu," diye homurdandı.

İç çamaşırlarım ayak bileklerimdeydi ve sonra çarpan kalbimin gürültüsü arasında fermuarının inerken çıkardığı tiz sesi duydum. Sabırsızlanmaya fırsat bulamadan prezervatif tezgâhtan inmiş ve onun üzerindeydi.

Nick kalçalarımı kavradı ve beni ayak parmaklarımın ucunda yukarı kaldırdı, sonra bir eli kayboldu ve bir saniye sonra onu bacaklarımın arasında hissettim. Büyük olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu. Sonra *hissettim*. Kendini içime doğru yavaşça, santim santim ve o kadar yavaş soktu ki, tam olarak oturduğunda tüm sinir uçlarım sızladı. Acı hissi azaldı ve baskı neredeyse ezici bir hal aldı.

Bir kolu belimi sararak beni kendisine doğru çekti. İniltisi kulağımda lezzetli bir şekilde sertti, akılsızca uyuşturuyordu. Kalçalarını oynatmaya başladı, içime girip çıkıyordu. Bunda yavaş olan hiçbir şey yoktu. Her itiş derin ve hızlıydı, tamamen kesindi. Bu sikişmekle ilgiliydi ve o da bunu yapıyordu, ben de bunu yapıyordum. Geri itiyor, her darbeyi aynı şiddetle karşılıyordum.

Serbest kalmasına yardım etme şansım bile olmadı. İki elim de tezgâhın üzerinde düzleşti ve aramızdaki boşluk, vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirip üst bedenimi tezgâha doğru itene kadar büyüdü. Laminantın serinliği ısınmış tenimde bir şok etkisi yarattı.

Bedenlerimizin birbirine yaklaşma sesleri, benim nefes alışlarım ve inlemelerim ve onun sert homurtuları mutfakı dolduruyordu. Gerilim arttıkça arttı, ayak parmaklarım karıncalanmaya başlayana kadar sıkılaştı. Bir eli sırtımın ortasına doğru kayd, beni oraya sabitlerken saçlarımı topladı, kalçaları benimkilere çarpıyordu.

Bir anda boşaldım ve bu hızlı, güçlü ve neredeyse kör ediciydi. Haykırdım, vücudum gerilmiş gibi hareketsiz kaldı ve kalçaları hareket etmeye devam etti, bana doğru bastırana kadar vurmaya devam etti. Zevk içime aktı, her itişte daha da yoğunlaştı. Onun boğuk çığlığı benimkine katıldı ve sarsıldı, vücudu hareketsiz kaldı.

Artçı sarsıntılar başladı. Küçük spazmlar beni sarstı. Sersemlemiş bir halde, tezgâhın serinliğinin kızarmış yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra gözlerimi açtım ve kendimi ocağa bakarken buldum. Dudaklarımın kenarları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Hah. Mutfakta *bu kadar* çabuk kırılacağımı hiç düşünmemiştim.

Nick üzerimden kalktı, eli sırtımın ortasından aşağıya indi, birkaç saniye kalçamda durdu ve sonra tenime serin bir hava çarptı. "Hâlâ hayatta mısın?" diye sordu.

Hareket etmek istemedim. "Henüz bilmiyorum."

Kıkırdaması sırtıtışımın yayılmasına neden oldu. Kendimi tezgâhtan uzaklaştırarak iç çamaşırlarımı almak için eğildim.

"Kahretsin," diye inledi ve ben de ona epey göz kırptığımı fark ettim. "Söz yok," diye devam etti. "Lanet olası kelimeler yok."

İç çamaşırlarımı yukarı sıyırarak arkamı döndüm. Prezervatifi çöp kutusuna atarken pantolonunun düğmeleri iliklenmişti bile. Üstüme uzandım ve tekrar eğildiğimde kalçalarımın arasındaki ıslaklığın miktarı beni şaşırttı.

Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ama bu bana biraz saçma geldi.

Üstümü sürükleyerek giydim, eteklerini düzelttim. Bakışlarım onunkilere kaydı ve bana orantısız bir bakış attı.

sırıttı. "Benim de söyleyecek sözüm yok," diye itiraf ettim.

"Görünüşe göre hâlâ aynı fikirdeyiz." Kot pantolonumu yerden kaparak yanıma geldi ve beni şaşırtacak şekilde, ellerini dolaştırarak giymeme yardım etti. İşi bittiğinde geri çekildi. "Geç oldu."

"Evet, öyle. Araba kullanabilecek misin?"

Yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sanırım eve dönmeye yetecek kadar beyin hücrem kaldı."

"Beynini sıklıkla tehlikeli olabilir," diye cevap verdim. "Eminim makine kullanma ve araç kullanma uyarısı da vardır."

Nick başını arkaya eğdi ve ceketine uzanıp omuz silkerek giyerken güldü. "Tanrım, senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Tabii ki."

Hâlâ sırtarak kaskını kaptığı gibi başını salladı. "Biradan arta kalanları alabilirsin." Ben yavaşça peşinden giderken o kapıya yöneldi. Kapıyı açtı ve sonra bana döndü. Bakışları benimkilerle buluştu, yeşil gözleri hafif ve sıcaktı. "Bu gece ..."

"Sadece bu gece," diye bitirdim. "Çok

eğlendim." "Elbette," diye taklit etti ve ben de

güldüm. "Dikkatli ol," dedim ona.

Nick bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama fikrini değiştirmiş gibiydi. Hızla hareket etti, ben ne yapmaya çalıştığını anlamadan önce eğildi. Dudaklarını dudaklarımın köşesine bastırdı, dokunuşu kısa ama tamamen ürkütücüydü. Bu dokunuş beni mutluluğumdan etti ve başını kaldırdığında gözlerimi kocaman açmaya zorladı. "Sonra görüşürüz."

Arkasını dönüp kapıdan çıkarken ve kapıyı arkasından kapatırken cevap vermedim, tamamen acizdim. Orada ne kadar durduğumu bile bilmiyorum ama bir noktada elimi dudaklarımın kenarına götürmüştüm. Derim karıncalanmıştı.

Bu, uzun zamandır bir erkeğin beni öpmeye en çok yaklaştığı andı.

Bölüm 3

"Ben iyiyim. Harikayım." Parmak eklemlerim beyazlayana kadar direksiyonu tutarken dikiz aynasında mavi gözlerim çok geniş görünüyordu. "Ben hallederim. *Kesinlikle* hallederim."

Moral konuşmama aldırmadan midem huzursuzca çalkalandı. Direksiyonu bıraktım ve uzanıp çantamı aldım. Açıp küçük bir Tums şişesi çıkardım ve bir tane patlattım. En son sekiz yıl önce bu kadar gerilmiştim ve en yakın arkadaşımın açık burunlu ayakkabılarının üzerine fırlamıştım.

Bugün kusmazdım.

Hayatımın geri kalanındaki ilk resmi günümde değil.

Tamam. Bu biraz fazla dramatik oldu. Yine de bugün Lima Akademi'de yönetici asistanı olarak ilk günüm olduğu için büyük bir olaydı. Onca eğitimden sonra beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Üniversitede yıllarca hazırlandığım işi gerçekten yapıyor olabilirdim ya da patronuma kahve ve kuru temizleme götürmek zorunda kalabilirdim. Eğer durum ikincisiyse, berbat olacaktı ama yapacaktım. Ne olursa olsun, bir yerden başlamak zorundaydınız. Zaman ayırmalıydınız.

Derin bir nefes alarak çantamı kapattım ve arabamdan dışarı adım attım. Elimi kalem eteğimin üzerinde düzelttim, titrek bir nefes daha aldım ve topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı çarpan kalbimi yankılayarak otoparkı geçmeye başladım.

Lima Akademisi, şehir merkezinde bir zamanlar fabrika olan ancak şimdi tamamen yenilenerek Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen eğitim tesislerinden birine dönüştürülen devasa bir binadaydı.

Mülakat sürecinde ve sonrasında binayı birkaç kez ziyaret etmiş ve temel bir yerleşim planı edinmiştim. Birinci kat, akla gelebilecek her türlü kardiyo ve ağırlık makinesiyle donatılmış son teknoloji ürünü bir spor salonuydu. İkinci ve üçüncü katlarda çok sayıda ring, kafes ve minderlerin göz alabildiğince zemini kapladığı alanlar vardı. Lima Akademi sadece karma dövüş sanatlarına ya da kafes dövüşüne odaklanmıyordu. Boksörler, kick boksçular, karate, Brezilya jujitsusu, Krav Maga eğitiyorlardı ve akşamları, belirli gecelerde halka kendini savunma dersleri veriyorlardı. Dördüncü ve beşinci katlar şu anda yapım aşamasındaydı. Akademinin sahibi ve kurucusu Andrew Lima, daha fazla eğitim halkası eklemeyi planlıyordu. Lima'nın yedinci kattaki ofisi dışında tüm ofisler altıncı kattaydı.

Mülakat sürecinin hiçbir noktasında gerçek Andrew Lima ya da akademide onun için çalıştığı anlaşılan aile üyelerinden herhangi biriyle tanışmadım. Sadece yardımcısı olacağım Marcus Browser ile görüşmüştüm.

Kapalı otoparka çıkan ikinci kat koridorundan asansöre binerek altıncı kata çıktım. Midem düğüm düğümdü ve dışarı adımımı atıp üzerinde Lima Akademi'nin ofisleri yazan buzlu cam kapılarla yüz yüze geldiğimde içimdeki beklenti fokurduyordu: LIMA AKADEMİ OFİSLERİ.

Bay Browser'ın ofisi arka taraftaydı, kabinlerin ve kapalı kapılı ofislerin bulunduğu alanı geçiyordu. Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirerek orta koridora yöneldim, etrafa yayılan sohbet uğultusu beni rahatlatı

etrafımda.

Browser'ın ofisine varmadan önce kapısı açıldı ve dışarı çıktı. Orta yaşlı ve formda olan Bay Browser, ütülü pantolonu ve şirket markalı polosuyla burada evinde gibi görünüyordu. Yalnız değildi. Yanında naylon eşofman ve yine şirket logolu bir tişört giymiş başka bir adam daha vardı.

"Ah, mükemmel zamanlama." Bay Browser'ın gözlerinin etrafındaki koyu ten gülümserken kırıştı. "Bu Stephanie Keith, yeni asistanımız. Bayan Keith, bu Daniel Lima. Kendisi buradaki eğitim tesislerini yönetiyor."

Çantamı sol elime geçirip sağ elimi uzattım. Sıkı ve sıcak bir şekilde kavradı. "Memnun oldum, Bay Lima."

"Bana sadece Dan de. Etrafta resmiyetle uğraşamayacak kadar çok Limas var." Gülümseyerek elimi bıraktı. "Ve Marcus abartıyor."

Bay Browser alay etti ama Dan devam ederken gülümsemesi kaybolmadı, "Ben sadece kick-box ve boks antrenmanlarını denetliyorum."

Bay Browser kollarını kavuştururken, "Dan de fazlasıyla mütevazı," diye açıkladı. "Her alanda yardımcı oluyor. O olmasaydı, Andre ve Julio bir k ö ş e d e sallanıyor olurlardı."

Kimden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden başımı salladım ve gülümsedim. Tahmin etmem gerekirse, Andre ve Julio da büyük Lima ailesinin bir parçasıydı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Dan. "Seninle tanışmak güzeldi, Stephanie. İyi şanslar." Bir elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. "Bu adam için çalışırken buna ihtiyacın olacak."

Dan çıkarken Bay Browser gözlerini devirdi. "Aslında Lima sürüsü içinde başa çıkması en kolay olan o. Bunu aklınızda tutun."

"Kaç tane var?" Ben sordum.

"Burada çalışanlar mı? Andrew dahil beş kişi. Çok sayıda kuzen, yeğen ve Tanrı bilir başka kimler var - çünkü yemin ederim Philadelphia'nın yarısıyla akrabalar- ama çoğunu asla göremezsiniz. Yine de benden daha fazla söz sahibi olanlar sadece kardeşlerim," diye açıkladı. "Artık akademinin resmi bir üyesi olduğuna göre, bu saçmalığı keseceğim."

Um . . .

Yavaşça göz kırptım. "Tamam. Saçmalıkları kesmekte iyiyim."

Koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Lima kardeşler ne derse burada o olur.

Benim dışımda, hesap vereceğiniz ve size görev verme yetkisine sahip olan tek kişiler onlar."

Göz ucuyla, kabinlerdeki bazı kafaların bize doğru döndüğünü görebiliyordum.

Bay Browser, "Eminim pazarlamacılar kışına tırmanıyorlardır," diye devam etti, "senden fotokopi çekmek ve ofis malzemelerini taşımak gibi aptalca şeyler yapmanı istiyorlardır. Bu senin işin değil. Bunun için bir elemanları var." Sol tarafımıza baktı. "Evet Will, senden ve senin tembel kışından bahsediyorum."

Kabin duvarlarının arkasında bir yerden derin bir kıkırdama duyuldu ve bunun Will olduğunu tahmin ettim. "Evraklarınızı doldururken tanıştığınız Deanna Cardinali insan kaynaklarını yönetiyor. Ona yardımcı olacaksın ve yakında seninle sohbet etmek için buraya gelecek. Bu." Geniş U-arkamdaki odacık şeklinde. "Burası senin yeni evin. Sana ihtiyacım olduğunda kolayca ulaşabileceğim bir yerde olacaksın."

Masaya döndüğümde içim kıpır kıpır oldu. Tam bir budalaydım ama masa, bilgisayar ve telefon, yazıcı ve dosya tutucular benimdi. Tamam, tamam. Şirkete aitlerdi ama benimdi.

Buradan telefonlara bakar, notlar alır, kılavuzları bir araya getirir, telefon görüşmeleri ve iş gezileri ayarlar, dosyaları düzenler ve Bay Browser'a göre satış ve pazarlama ekibini görmezden gelirdim. Buradan

kariyerime en alttan başlayıp Bay Browser'ın sahip olduğu pozisyona kadar yükselecektim. Belki burada, Lima Akademi'de değil ama bir yerlerde. Tüm bunlar bir gün karşılığını alacak deneyimlerdi.

Çantamı masamın üzerine koyarken genişçe gülümsedim. "Anladım."

"Güzel." Bay Browser geri çekildi ve elini cebine atarak sarı bir kâğıt çıkardı. "Şimdi, kuru temizlemeden eşyalarımı almanı istiyorum."

Satıştaki adamların Bay Browser'ın uyarısına hak vermeleri yaklaşık iki gün ve üç saat sürdü. Onlardan iki tane vardı ve açıkçası ilk başta onları ayırt etmekte zorlandım. Birbirinin aynısı olan saçlar, bir günde bir haftalık jöleyi kullanıp o dağınık şekilde şekillendirilmişti. Her ikisi de sanki Baby Gap'ten alışveriş yapıyorlarmış gibi en az iki beden küçük beyaz polo tişörtler giyiyordu. İkisi de aşırı derecede spor yapıyordu. Kasları sert çekirdekliydi. Omuzları kalın, boyunları geniş, pazıları bowling topu gibi ve elleri etli yumruklardı.

Ve ikisi de benimle konuşmaktan çok göğüslerime bakarak zaman geçirdiler.

Göğsüme baktıklarında ne gördüklerini düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. X-ışını görüşüne sahip değillerse, gömleklerimin hiçbiri bir şey göstermiyordu. Ve eğer göğsüme bakmıyorlarsa, bacaklarıma ya da kıçıma bakıyorlardı. Gizlenmeye bile çalışmadılar. Onları ne zaman yakalasam, sırtışları alaycı bir nitelik kazanıyordu.

Ayrıca kuru temizlemelerini, kahvelerini almamı, raporlarını yazdırmamı, satış toplantıları ayarlamak için aramamı ve güneşin altındaki hemen hemen her şeyi yapmamı sağlamaya çalıştılar. Normalde zaten dışarıda olsaydım onlar ya da herhangi biri için kahve almakta sorun yaşamazdım, ancak her zaman ofise dönmemi beklediler.

Perşembe sabahı, Bay Browser'a iki duble espresso ve rastlantısal olarak ofisi için taze şakayık almaktan döndüğümde, Steroid İkizlerden biri masamın yanında geziniyordu. Adının Rick olduğundan oldukça emindim.

Bay Browser'ın kapısını arkamdan kapatıp masama doğru yürürken onu görmemiş gibi davrandım. Kapuçinomunu yere bıraktım ve telefona doğru umutlu bir bakış attım. Mesaj geldiğini gösteren yanıp sönen bir ışık yoktu. Lanet olsun.

Çantamı masanın altına koyarak bilgisayarımı açtım ve Word belgesine tıkladım. Yeni çalışan paketi yenileniyordu ve Deanna bana hoş geldin mektubu ve şirket politikası sayfaları üzerinde çalışmamı söyledi. Her ikisinin de bir gün önce bana verdiği bilgilerle güncellenmesi gerekiyordu. Notlarımı taradım, bakışlarım o kadar aceleyle karalanmış birkaç kelimeye takıldı ki ne yazmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağır ayak sesleri yaklaştı.

Cappuccino'mu elime alırken notlarıma daha fazla odaklandım. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Bakışlarının kafatasımın arkasını deldiğini hissedebiliyordum. Gitmeden önce onu daha ne kadar görmezden gelmem gerekecekti? Saniyeler geçtikçe gözlerim büyüdü. Telefonu elime alıp bir görüşme yapıyormuş gibi yapsam çok mu belli olurdu?

Rick kabinin diğer tarafına, tam karşıma doğru ilerledi. "Hey, Stephanie."

Belli ki onu görmezden gelmek işe yaramayacaktı. Buhar gibi tüten karamelimi yudumladım ve zorla "Merhaba" dedim. Kaltaklık etmek istemezdim ama o ve Steroid İkizi sürüngenlik ölçerimi fena halde bozmuştu.

Ağır kollarını duvara dayadı. "Ne yapıyorsun?"

Serçe parmağımla ekranı işaret ederken yüz ifademi boş tuttum. "Çalışıyor."

"Bunu görebiliyorum," diye cevap verdi, yılmadan. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

İçimi çekerek strafor bardağımı yere bıraktım. "Çalışan karşılama paketi üzerinde çalışıyorum." "Kulağa çok sıkıcı geliyor." Parmakları duvara vuruyordu. "İşten sonra bir şey yapıyor musun?"

Olamaz. Bakışlarım yukarı kaydı ve evet, yüzüme hiç bakmıyordu. Gözleri sanki hayatın cevaplarını taşıyorlarmış gibi göğsümde sıfırlanmıştı. "Bu akşam yapmam gereken bazı şeyler var."

Bakışları hareket etmedi. "Birkaçımız sokağın aşağısındaki Saints'e gidiyoruz. Fikrini değiştirirsen, sen de gelmelisin."

"Bunu aklımda tutacağım." Bir saniye daha bekledim ve bakışları göğsümde sabitlenmeye devam edince boğazımı temizledim.

Rick'in gözleri yukarı fırladı ve bakarken yakalandığı için biraz utanmış görünme nezaketini gösterdi. Bronz yanakları pembeye boyanmıştı. "Evet, yine ne üzerinde çalışıyorsun?"

Rick'in işini ne kadar iyi yaptığını merak ediyordum. Neyse ki o ve harika ikizi ofiste pek bulunmuyorlardı. Genelde spor salonunda ya yeni üyelikler alıyor ya da ağırlık kaldırıyorlardı. "Çalışan el kitabı üzerinde çalışıyorum," diye hatırlattım ona telefona umutlu bir bakış atarak.

"Ah evet, tam şurası çok sıkıcı," diye tekrarladı.

O anda herhangi bir süper güce sahip olsaydım, telefonumu komutla çaldırmayı seçerdim.

"Seni burada çalışman için neden işe aldılar bilmiyorum," diye devam etti ve ben yavaşça kaşlarımı kaldırdım. "Yani, lanet olsun, çok seksisin."

Yüzümü klavyeme çarpmamın ne kadar tuhaf olacağını düşünmeye başladım. "Eğer seni yere yatırsalardı, bir ton üyelik satardık, özellikle de erkeklere." Güldü, tiz bir ciyaklama sesiydi ve ben şimdi yüzümü bilgisayar ekranına çarpmayı düşünüyordum

Yöntem. "Seni burada saklamak bir kayıp gibi görünüyor. Neden işe alındığın belli."

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım. "Yine mi geldin?"

Göz kırptı ve ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "İki gözü olan herkes bunun nasıl görüldüğünden kaynaklandığını bilir, bu yüzden burada oturup sıkıcı şeyler yapman israf gibi görünüyor. Senin gibi birini takımımızda kullanabiliriz."

Adama bakarken yaşadığım şok karşısında nutkum tutuldu. Gerçekten de işe alınmamın tek nedeninin dış görünüşüm olduğunu mu söylemişti? Sanki bunu gerçekten yüzüme karşı mı söyledi?

"Son hatunun neden burada olduğu anlaşıldı. Bana sorarsan pek de bakılacak biri değildi. Lanet olsun, umarım onun onun gibi olmaz. Her neyse," dedi ve geri çekilirken elini kabin duvarına vurdu. "Fikrini değiştirirsen Saints'te olacağız. Sana bir içki ısmarlarım."

Kar fırtınası sırasında havaalanında mahsur kalmayı tercih ederim.

Rick konuşmamızdan çok emin bir şekilde uzaklaşırken ben bakışlarımı ekrana çevirdim. Bilgisayara bakarken kelimeler bulanıklaştı. Damarlarımda buz gibi bir uyuşukluk vardı. Hiç şüphesiz, Bay Browser güzel olduğumu düşündüğü için işe alınmadığımı biliyordum. İşe alındım çünkü mezun olduğumda not ortalamam 3.8'di. İşe alındım çünkü mülakatta başarılı oldum. İşe alındım çünkü nitelikliydim.

Elimi farenin üzerine koyarak ekrana tıkladım ve başımı sallayarak Rick'le yaptığım konuşmanın bende bıraktığı düşünceleri dağıttım. Neredeyse hepsini. Bu pozisyona sahip olan kız kimdi ve ona ne olmuştu?

Bölüm 4

Arkasında zarif bir fiyonk bulunan siyah beyaz sivri topuklu ayakkabılar kesinlikle çok sevimliydi, ancak çok acımasızlardı. Zavallı ayak parmaklarım sıkışmıştı ve topuğum boyunca neredeyse tüm derinin kaybolduğundan emindim. Sanılanın aksine, güzellik acıya eşit olmamalı ve ayakkabılar ne kadar sevimli olursa olsun,

Her adım attığımda acıdan kıvranmaya değmezdi.

O enayileri dolabımın arkasına doğru fırlattım ve ayaklarımın hoşuna giden bir çift düz ayakkabıyı giydim. Ayak parmaklarımı oynatarak ellerimi kaldırdım ve saçlarımın arasında gezdirdim.

Lima Akademi'deki ilk iki haftam yorucu geçmişti ama Steroid İkiizleri'yle olan karşılaşmalarımı saymazsam iyi, eğlenceli ve üretken bir şekilde. Pisliklerdi - nispeten zararsız pisliklerdi - ama çoğunlukla görmezden gelmek kolaydı. Özellikle de onları ofise girerken gördüğümde telefonla arıyormuş gibi yaparak daha hızlı davranmayı öğrendiğimden beri.

Her gün, Bay Browser'ın sahip olması gereken bir şeyi bulmak için Philadelphia'nın sıkışık sokaklarında ya yürüyerek ya da arabayla gezinmemi gerektiren bir tür angarya iş vardı. Ama aynı zamanda öğreniyordum ve satış ekibindeki adamların çoğu çalışmaktan çok kıcıma ya da göğüslerime bakarak vakit geçiren pislikler olsa bile yeni işimin heyecanı henüz geçmemişti.

Bir esnemeyi yutarak dolabımın kapısını kapattım ve yatağıma uzun, şehvetli bir bakış attım. Ona doğru ilerledim ama kendimi durdurdum. Dün akşam saat sekiz civarında birkaç dakikalığına oturmuş ve sonunda sızmış, gece boyunca uyumuştum.

Bu numaraya bir daha kanmayacaktım.

Ayrıca, tam olarak uyukum yoktu, sadece garip bir şekilde yorgundum. Umarım soğuk algınlığına falan yakalanmamışımdır. İhtiyacım olan son şey hasta olduğum için işe gitmeme ihtimalimin olmasıydı ve bu yüzden o gece evde kalıp dinlenmem gerektiğini biliyordum ama aklımı kaçırarak kadar sıkılmışımdı. Ve Cuma gecesi idi.

Ve kızlarımı özledim.

Şimdilik, tüm üniversite hayatım boyunca yanımda olan iki kızla, Yasmine ve Denise'le ne zaman boş olsak, ki bu istediğim kadar sık olmuyordu, Skype'tan görüşüyordum. Yasmine Atlanta'ya taşınmıştı ve Denise de Baltimore'daydı, ki burası çok uzaktı. Yerleştikten sonra Denise'i görmek için küçük bir gezi yapmak istedim.

Çantamı kaptığım gibi arabama yöneldim. Doğrusu kendimi çok yalnız hissediyordum ve dışarı çıkmam gerekiyordu. Eve döndüğümde her zaman takılabileceğim biri ya da gidebileceğim bir yer olurdu ama burada kimseyle bir bağ kuramamıştım.

Nick hariç, ama o uzun vadeli bir bağlantı değildi. En azından şimdilik. Kim bilebilirdi ki? Arkadaş olabilirdik ama evimde oturup *Supernatural*'in tüm sezonlarını maraton gibi izleyen biriyle tanışmayacaktım.

Mona'nın park yeri oldukça kalabalıktı ve içeri girerken Nick'in çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Evet, daha sonra planları olup olmadığını da merak ettim. Bu son düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

Kapıdan içeri adımımı attığımda beni müzik ve bilardo toplarının şingirtisi karşıladı. İçerisi oldukça sıcak olduğu için hırkadan daha ağır bir şey giymediğime şükrederek iki adamın etrafından dolandım ve bara yaklaştım.

Önce gözlüklü kıızı gördüm-Roxy. Gözlüklerinin rengini ve saçındaki çizgiyi değiştirmişti. Bu gece ikisi de maviydi ve gömleğine uyuyorlardı. Döndüğünde içimden bir kahkaha koptu ve gömleğinin üzerinde ne olduğunu okuyabildim.

BİR BARMEN KAFANIN NE KADAR KÖTÜ OLDUĞUNU BILIR.

Kısa bronz saçlı ve asker olduğu her halinden belli olan diğer adam da barın arkasındaydı. Eğer doğru hatırlıyorsam, o Jax'ti, sahibi. Kuyunun yanında Roxy çalışıyordu; kendimi iki taburenin arasına sıkıştırdım.

Gözlüklü bakışları yanımdan geçip geri dönene kadar sadece birkaç saniye geçti. Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Geri döndün."

Ne garip bir ifade.

Roxy sahibine doğru döndü ve "Geri döndü!" diye bağırdı. Um.

Jax bize doğru bakarken kaşlarını kaldırdı ve sonra başını salladı. Onun bu ilgisizliğinden rahatsız olmayan Roxy, takla atmaya saniyeler kalmış gibi görünüyordu. "Burada olmana çok sevindim," dedi o n ü m d e k i bara yaslanarak. "Size ne ikram edebilirim?"

Tuhaf karşılamayı bir kenara iterek bakışlarımı onun ötesindeki şişelere çevirdim ve sonra bir içki düşünmekten vazgeçtim. "Elinizde ne varsa onunla devam edeceğim."

"Hemen geliyor." Roxy etrafında döndü ve küçük bir kasırga gibi barın arkasına geçip dolu bir bardakla geri döndü. "Hesabı başlatmak ister misin?"

Başımı salladım ve parayı uzattım. Hesap açmak her zaman çok fazla içmemle sonuçlanırdı. "Üstü kalsın."

Roxy gülümsedi ve daha önce yüzünde olan morluğun tamamen geçtiğini fark ettim. İki tabure aşağıda oturan bir adama taze bir şişe getirdikten sonra kasadan döndü. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Ne kadar oldu? İki hafta mı?"

"Yeni bir işe başladım," diye açıkladım. "Sanırım bu beni biraz yıprattı."

"Tamamen anlaşılabilir." Dirseklerini tezgâha dayadı. "Burada olmaktan hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım. "Şehre alışmak biraz zaman alıyor. Benim geldiğim yerde böyle bir şey yok."

"Evet, Calla-Jax'in kız arkadaşı da bunu söylemişti. Ama Shepherd'a gitmesine rağmen aslında buralı."

Hızlı bir nefes almak için uzunca bir süre durakladı. "Ama onu çok iyi tanıyorsun, değil mi?" "Sadece a d ı n ı biliyorum. Yine de gerçekten iyi bir kıza benziyor." Biramdan bir yudum aldım. "Sen tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

"Doğma büyüme buralıyım. Burayı seviyorum. Gerçekten mükemmel bir yer. Şehre çok yakın ama yine de bir kasaba havası var, bir saniye." Roxy elinde boş bir içkiyle gelen biriyle ilgilenerek bar boyunca vızıldayarak ilerledi.

Bir yudum daha alarak arkamı döndüm ve barı taradım. Burada genç, yaşlı, farklı etnik kökenlerden ve geçmişlerden gelen benzersiz bir insan karışımı vardı.

"Şehirde çok fazla hiper bar var," dedi Roxy geri dönerek. Arkamı döndüğümde sırtıttı. "Kusura bakma. Yüzünde o ifade vardı. Kötü bir şey değil," diye ekledi hemen. "Çoğunlukla her şeyi kontrol eden bir bakış. Burada daha genç bir kalabalığın olmasına şaşırdım. Philadelphia'da çok daha fazla seçenek var."

"Ama Mona'nınki güzel," dedim ona, bunu kast ederek. "Evet, çok da şık bir yer değil." Bilardo masalarından birinin üzerindeki neon Coors tabelasına baktım. "Ama hoşuma gitti."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın," diye bir ses geldi arkamdan.

Roxy davetsiz misafire kaşlarını kaldırırken kollarını kavuşturdu. Yan tarafa döndüm. Uzun boylu bir adam orada duruyordu, sık kırpılmış koyu kahverengi saçları klasik yakışıklı yüzüne uyuyordu. Roxy'ye doğru göz kırptı.

"Bana evimi hatırlatıyor," diye yanıtladım kadehimi dudaklarıma götürürken. Adam güldü. "O zaman ben de senin evin için endişeleniyorum." Ben cevap veremedim Roxy iç çekti. "Kapa çeneni, Reece."

Bakışları ona doğru kayarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana patronluk taslamana bayılıyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Beni seviyorsun," diye cevap verdi.

"Nedenini bilmiyorum." Tekrar iç çekti, çok daha dramatik bir şekilde. "Ama ben biliyorum."

Demek geçen sefer bahsettiği erkek arkadaşı buydu. Güzel. Roxy iyi bir zevke sahipti. Reece parmaklarıyla taburedeki adamın omzuna dokundu. Adam ona baktı ve Reece kaşlarını kaldırdı. "Neden bir beyefendi gibi davranıp bu hanımefendinin oturmasına izin vermiyorsun?"

"Bu değil-"

Ben itirazımı dile getiremeden adam koltuktan kalktı. "Hepsi sizin, memur bey."

Memur mu? Roxy'nin erkek arkadaşı polis miydi? Nedense onu bir polisle hayal etmekte zorlanıyordum. "Hepsi senin," diye teklif etti Reece.

"Teşekkürler." Oturdum ve ayaklarım bana teşekkür etti. "Yine de bunu yapmana gerek yoktu."

Reece benim durduğum yere oturdu. "Bir bayan ayakta dururken bir erkek oturmamalı. Bu kadar basit." Belinden gerinerek barın üzerine eğildi ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Roxy'nin yanaklarına pembe bir kızarıklık yayıldı ama Roxy parmağını onun üzerine dikti. Arkasına yaslanmaya başladığında, Reece'in eli yılan gibi kıvrıldı ve kızın ensesine dolandı. Onu yerinde tutarak başını yana eğdi ve gerçekten şehre gitti.

Yüce Tanrım.

Onları izlerken gözlerimin açıldığını ve kendimi yelpazeleme ihtiyacı duyduğumu hissettim. Bu bir öpücüktü ve devam ettikçe devam etti. Roxy'nin kollarından biri Reece'in omuzlarına dolanmıştı ve yarı yarıya onu bara sürüklemesini bekliyordum. Dudaklarımda yavaşça bir sırıtış belirdi ama eğlencenin altında bir parça tedirginlik vardı. Neredeyse tedirginlik gibi, ama daha önce tattığım başka bir duyguyla renklenmişti. Şu anda bunu neden hissettiğimden emin değildim ama biramı barın üzerine, çantamın yanına oturttum.

Jax birkaç adım öteden bize döndü. "Gerçekten mi çocuklar?"

Reece derin, gürleyen bir kıkırdamayla Roxy'yi bıraktı ve Roxy tekrar ayaklarının üzerine çöktü, gözleri odaklanmamıştı. Biri ona seslendi ve Roxy hızla gözlerini kırptırdı. Gözlerini erkek arkadaşına dikerek gözlüklerini düzeltti.

"Berbatsın," diye uyardı. "Ve korkunç bir ilk izlenim bırakıyorsun."

"Bence harika bir ilk izlenim bırakıyorum," diye cevap verdi, bana doğru bir sırıtış göndererek. "Ben Reece Anders, Roxy'nin hayatının aşkı."

O sırıtışa karşı koyamadım. "Ben Steph Keith."

"Ah, meşhur Steph." Roxy'ye baktı. "Nerede-"

"Molada." Roxy'nin gülümsemesi çok parlak, çok genişti. "Kaba müdahalesi için özür dilerim. Sosyal açıdan hasarlı biri."

"Ben de çok susadım," diye yanıtladı musluğa bakarak.

Roxy başını yana eğdi. "Şuradaki Jax'i görüyor musun? Neden sana hizmet etmesini istemiyorsun?" "Bu çok kaba," diye mırıldandı ama barı iterken hâlâ sırtıyordu. "Geri geleceğim." O

Dönüp barın ilerisinde duran Jax'e doğru ilerledi. Etrafında dolanırken parmaklarıyla omzuma dokundu. "Alınan olması hoşuma gidiyor."

Roxy, Reece'in büyük ölçüde görmezden geldiği öfkeli bir inilti çıkarırken ben de kahkahalarla güldüm.

"Ele avuca sığmaz birine benziyor," dedim Jax'in yanından geçerken.

"Kızım, hiçbir fikrin yok." Gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Ama o ... o harika bir adam ve ben inanılmaz derecede şanslıyım, tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Görünüşe göre burada bir hikaye var."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Var. Ben ..." Bir başka gülümseme yüzünü neredeyse ikiye bölerken sözlerini yarıda kesti. "Mükemmel!"

Arkamda bir şeye baktığını fark edince omzumun üzerinden baktım. Ağzım açık kaldı. Bir kadın içeri girmişti ve ben ... Ne giydiğini bile bilmiyordum.

Bir elbiseydi. Sanırım. Siyah koli bandından yapılmış bir elbise, belki? Öyle görünüyordu. Daracıktı, bir tür siyah malzemeden stratejik olarak yerleştirilmiş şeritlerden başka bir şey değildi. İnce vücudunu çaprazlamasına sarıyor, görünen yan göğüsleriyle hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Topukları, pes edip düz ayakkabı giydiğim için kendimi pısırik gibi hissetmeme neden olacak kadar yüksekti.

Bize doğru kasıla kasıla yürüdü, kalçaları bardaki neredeyse her erkeğin dikkatini çekecek şekilde sallanıyordu. Uzun boylu, heykelsi sarışın günlerce kendine güveniyordu.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedi çoktan bir şişe tekila kapmış olan Roxy'ye. Bana doğru baktı ve sakız pembesi dudakları büzüldü. "Çok seksisin. Vay canına."

Ağzımı açtım ama buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Hem de hiç. Hiç.

Hiç. "Bu Steph." Roxy barın üzerine bir kadeh koydu. "Steph, bu Katie."

"Merhaba," dedim parmaklarımı oynatarak.

Bakışları düştü ve beni oradaki erkeklerin çoğundan daha cesurca süzdü. "Bekle." Pembe uçlu, süper uzun tırnakları shot bardağını sıyırdı. "Steph bu mu?"

"Steph," diye onayladı Roxy. "Aimee'den sonra bara giren bir sonraki kişiydi." Sözlerinden ağır bir anlam damlıyordu. "Ve ..."

Kaşlarımı çatmaya başladım. Önce Reece benden "kötü şöhretli Steph" diye bahsetmişti, şimdi de ben "o Steph" miydim?

Burada neler oluyordu?

"Vay canına. Bu harika." Kadehi ağzına götürerek içkiyi bir profesyonel gibi çarptı. "Bu acayip harika. Bilirdim. Kesinlikle tahmin etmiştim." Parmaklarını şakağına götürdü. "Ben medyumum."

Sözsüzce Roxy'ye bakarken başımı salladım. Barmen orantısız bir omuz silerken yanakları kızarıyordu. "Katie tahminlerinde hep yanılmadı."

"Bu bir hediye. Bir lanet. Bir gece yağlanmış bir direktan düştüm. Kafamı çarptım. Uzun hikâye, eminim daha sonra anlatacak zamanım olacak." Ben sadece ona bakarken o kalçasını bara dayadı. "Bu senin çantan mı?"

Başımı salladığımda elini uzattı ve tamamen şoka girmiş bir halde açıp telefonumu çıkarmasını izledim. Normalde buna çok sevinirdim ama parmakları telefonumun üzerinde gezinirken tek yapabildiğim ona bakakalmaktı.

"Roxy ve bana senin telefonundan mesaj attım. Yani artık sende bizim numaralarımız var, bizde de seninkiler. Bizden kaçış yok. Seni dünyadaki en iyi arkadaşımız olarak benimseyeceğiz." O

Telefonumu çantama geri koydum ve önümdeki barın üzerine bıraktım. "Pazar günü bizimle kahvaltı yapacaksın. Tabii ki, muhtemelen 'Oh hayır' diye düşünüyorsun, ama kesinlikle geleceksin."

Hâlâ ağzım açık ona bakıyordum.

"Sana söylememiz gereken çok şey var." Roxy'ye dönen Katie konuşmaya başladı ama ellerini birbirine vurarak durdu. "En iyi zamanlamaya sahibim. Hiç."

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım, sonra onu gördüm. Nick'i. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bu beni en az Katie kadar şaşırttı. Kalbim nadiren çarpardı ve bu iki hafta boyunca Nick'i hiç düşünmemiştim. Tamam, bu yüzde yüz doğru değildi. Onu bir iki ya da on kez düşünmüştüm ama bu düşünceler kısa süreliydi. Bu yüzden verdiğim tepki, yanaklarımın kızarması ve omurgamın sertleşmesi beni şaşırtmıştı.

Nick barın diğer tarafındaki koridordan dışarı çıktı. Elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde dikiş yerlerinden patlamasına saniyeler kalmış gibi görünen koyu renk bir gömlek daha giymişti ve hatırladığım kadar nefis görünüyordu.

Jax'in Reece'le konuşurken durduğu yere gitti, bir kasa şişeyi barın üzerine kaldırırken bize göz kırpyordu, kasları gömleğin altında yuvarlanıyor ve esniyordu. Reece bir şey söyledi ve Nick gülerek geri çekildi. Ses yüksek ve bulaşıcıydı ve dudaklarım tepki olarak köşelerinden yukarı doğru çekildi. Bize doğru döndüğünde gülümsemesi rahattı. Bakışlarını kaldırıp barın üzerinde gezdirdi.

Bakışlarımız bir anda çarpıştı.

Nick sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde durdu. Yüzündeki gülümseme kaybolurken yüz hatlarına garip bir gerginlik yayıldı. Yüzüne bir şok yayıldı ve sonra barın kendi tarafında bize doğru yöneldi, Roxy'nin yüzünde tek eksiğinin bir kova patlamış mısır olduğunu söyleyen bir ifadeyle kenara çekilmesini görmezden geldi.

"Merhaba Nick," diye mırıldandı Katie.

Gözleri kış nanesi kadar soğuk olan adam tezgahın üzerinden bana bakarken o da görmezden geldi. İki elini barın üzerine koyup çenesini eğdiğinde karnımda minik düğümler oluştu. Tek düşünebildiğim, onu son gördüğümde parmaklarının nerede olduğu ve tekrar oraya gidip gitmeyeceğiydi, çünkü neden olmasın?

"Stephanie," dedi o derin sesiyle ve zevk dalgaları sımsıkı sarıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bölüm 5

Sorusu, sanki içime uzanmış ve onları bir yumrukta yakalamış gibi tomurcuklanan zevk dallarını bastırdı. Geri çekildim, midem sıkışırken keskin bir nefes aldım. "Affedersiniz?"

"Olamaz," diye fısıldadı Roxy, yana dönerek. Birisi yirmi dolarlık bir banknotu beyaz bir teslim bayrağı gibi sallıyordu ve bu onun dikkatini çekti.

Katie Nick'e, "Sen bir aptalsın," dedi ve sonra bana doğru döndü. "Ona cehennemi yaşat. Sonunda getirisi çok daha iyi olacak. Pazar günü görüşürüz. Tootles!"

Katie zıplayarak uzaklaşırken Nick'in yanaklarının ortasında belli belirsiz bir pembelik belirdi. Sesini alçalttı. "Anlaştığımızı sanıyordum."

Belki de bu gece Mona'nın evine girdiğimde bir tür alternatif evrene düşmüştüm? Katıldığım her konuşmanın sadece yarısını duyuyormuşum gibi hissediyordum. "Neyin anlaşılması?" Başını yana eğdi. "İki haftadır bara gelmiyorsun."

"Evet, meşguldüm." Öne doğru eğildiğimde saçlarım omzumun üzerinden kaydı, kenarları tezgâhın üst kısmına sürtündü. "Bu konuşmanın nereye gittiğini anladığımı sanmıyorum."

"Takıldığımız geceden beri geri dönmedin," diye açıkladı, yosun yeşili gözleri soğuktu. "Ben de aynı fikirde olduğumuzu düşündüm."

"Belli ki değiliz."

Nick omzunun üzerinden barı tarayarak kısa bir süre baktı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda omuzları gerildi. Konuştuğunda sesi onu zar zor duyabileceğim kadar kısıktı. "O gece sadece o geceydi. Bir kerelikti. Buraya geri dönmek için hiçbir sebep yok, özellikle de senin için."

Vay be. Bu ifadede o kadar çok yanlış vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Öfke yüzeye fırladı, hislerimi bastırdı ve bunun için minnettardım, çünkü bu ateşli duygunun altında keskin bir hayal kırıklığı hissi vardı. Nick'i o kadar iyi tanı mıyordum, ama birlikte geçirdiğimiz kısa süreye bakarak aynı fikirde olduğumuzu düşünmüştüm. Belli ki onun sayfasında değil. Onun sayfasının her yerinde tekrar tekrar pislik yazıyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim, sesim şaşırtıcı derecede düzdü. "Takıldığımız için bara geri dönmeyeceğimi mi düşündün?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Hep böyle oldu. Bir gece. Kendin söyledin."

Hep böyle miydi? Vay be. Neredeyse gülecektim, ama bu konuda hiçbir şey komik değildi. "Ve tamamen aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için, buraya sadece seni görmek için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Peki, başka neden buraya gelesin ki? Senin gibi biri şehirdeki barlar ve kulüpler için çok daha uygun."

Dudaklarım yavaşça aralandı. "Benim gibi biri mi?" "Muhteşem olduğunu biliyorsun. Biliyorsun-"

"Dur orada," diye emrettim, iki elimi bar tezgahının üzerine koyarak. "Aynı fikirde değiliz ve belli ki

hiçbir zaman d a olmadık, Nick. Sen beni tanımıyorsun. Ben de seni tanımıyorum. Ve

Açıkçası, nasıl görüldüğümün hangi *barlara* gittiğimle hiçbir ilgisi yok."

Nick'in yüz hatları yeniden şaşkınlıkla dolunca gözlerini kırptırdı.

"Hey, ben-"

"İnanılmazsın." Ayağa kalktım ve tezgâhtan çantamı aldım. "Son baktığımda bu bar senin istiridyenin değildi ve sen de içindeki inci olmadığından emindin. Diğer insanlara -diğer kadınlara- ne yapıp ne yapamayacaklarını söyleyebilirsin ama bu benim için asla ve *asla* geçerli olmayacak."

Geri çekildi, kaşları çatılmıştı ama ben daha bitirmemiştim. "Yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

Şimdiye kadar."

Gerçeği itiraf etmek olması gerekenden daha fazla canımı yaktı. Çantamla kafasına vurmadan önce arkamı döndüm. Adımı söylediğini duymadan önce iki adım atmıştım.

"Stephanie. *Steph*." Bir duraklama oldu ve sonra, "Kahretsin."

Nefesler yükseldi ve omzumun üzerinden baktım, Nick'in lanet bir jimnastikçi gibi çitanın üzerinden atladığını görmek için tam zamanında. Çıtayı birkaç santim aşmıştı. Mükemmel bir çömelme hareketiyle yere inip akıcı bir şekilde yükselirken çenem yere çarptı. Bir çeşit süper insan mıydı? Bu hareket oldukça etkileyiciydi.

Roxy barın arkasında Jax'in yanında duruyordu. İkisi de içkilerle ilgilenmeyi yarıda bırakmıştı. Roxy'nin doldurmakta olduğu bardağın üzerine sıvı döküldü. Jax gülmekle Nick'e bağırarak arasında kalmış görünüyordu.

Nick durduğum yere doğru ilerlerken gerginlik kaslarımı ele geçirdi. Elini benimkinin etrafına sardı, nazıkçe tuttu. Benden bir baş kadar daha uzundu, üzerimde yükseliyordu ve bu bende ona bir yumruk atma isteği uyandırıyor. "Konuşmamız gerek," dedi.

"Bence bu yapmamız gereken en son şey," diye tersledim.

Gözleri yumuşadı. "Aynı fikirde değilim. Hadi konuşalım." Koyu renk saçlarından bir tutam alnına düştü. "Lütfen."

Büyük bir parçam hâlâ ona çantamla vurmak ya da daha iyisi dizimi onun hassas bir yerine sokmak istiyordu ama barın hepsi olmasa da çoğu bize bakıyordu. Biz -aslında Nick- şimdiden büyük bir olay yaratmıştık. Gözler üzerimize kilitlenmişti. Isı boynumdan yukarı süzüldü.

"Beni dizlerimin üzerine çöktürüp yalvartacak mısın?" diye sordu, dudakları yine köşelerden yukarı kıvrılmıştı. "Çünkü yapacağım. Tam burada."

"Yapamazsın."

Gözleri alçak ışıktaki parlıyordu. "Yapardım."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. "Tamam. Konuşabiliriz." "Mükemmel."

Nick göz kırptı ve arkasını dönerek bana yol gösterdi.

"El ele tutuşmamıza gerek yok."

"Ama biz biliyoruz." Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri masumiyetle açılmıştı. "Fikrini değiştirip beni terk etmenden korkuyorum, o zaman çok üzüleceğim."

Beni dışarı çıkarırken ona pis bir bakış attım. Herkes izliyordu. Hızlı bir bakış bana Roxy'nin barı sulamayı bırakacak kadar iyileştiğini söyledi. Koridora doğru yöneldik.

"Nick." Jax barın bize en yakın tarafında belirdi. "Beni daha sonra ofisi temizlemek zorunda bırakma."

Çenem açıldı. Ağzımdan ateş çıkmasına saniyeler kalmıştı. "Evet, buna gerek kalmayacak."

"Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok." Jax bara geri dönerken

sırıttı. Nick, "Tabii ki hoşlanıyorsun," diye mırıldandı.

Boştaki elimle onu tersledim ama beni dar bir koridordan aşağı çekerken bunu görmedi. Sağ tarafımızda bir kapı açtı ve ben içeri girdikten sonra kapı arkamızıdan tokmele

Çantamı siyah deri koltuğun üzerine atıp, dönerek onunla yüzleştim. Şimdi biz

Özel bir yerde, insanoğlunun bildiği her F-bombası ortaya çıkmak üzereydi. Ona doğru bir adım attım, ağzımı açtığımda ellerim yumruk olmuştu.

Nick aramızdaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar geçti. O kadar hızlıydı ki, kişisel alanıma girip ellerini çenemin hemen altına yerleştirdiğinde aptal gibi kalakaldım. Elleri büyük ve sıcaktı, parmaklarını açtı, başparmakları dudaklarımın iki yanındaki deriyi yumuşattı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve tıpkı o gece evimde olduğu gibi hararetlendiler. "Şu anda acımasızca dürüst olacağım."

"Sanki zaten olmamışsın gibi?" Bileklerine uzanarak karşılık verdim. Parmaklarımı bileklerine doladım.

Nick beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Gördün mü? İşte bu." "Ne?"

"Tavır," diye açıkladı beni daha da yaklaştırarak. "Onu bana fırlattığında tek düşünebildiğim tekrar içine girmek oluyor."

Ağzım bir kez daha açık kaldı. Doğrusu, bütün gece çenem açık bir şekilde dolaşıp duracaktım.

"Normalde ikinci kez gitmek için geri dönmem. Döndüğümde işler hep karışır, ama seninle . . ." Sesi alçaldı ve nefesi dudaklarıma ılık ılık değdi. Vücudum aptallık ediyordu çünkü karnımın alt kısmında yasadışı bir zevk ürpertisi kıvrılıyordu. "Evet, kurallarımda bir istisna yapmaya hazırım."

İlk başta onu doğru duyduğumdan emin değildim. Gerçekten de düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı ama elleri boynumdan omuzlarıma doğru yavaşça kaydı. Aramızdaki boşluk kayboldu. Kalçaları karnımın alt kısmına baskı yapıyordu ve evet, ciddiye.

Ellerimi göğsüne koyarak onu sertçe ittim. Nick bir adım sendeledi ama içimden bir ses bunun onu hazırlıksız yakaladığımı için olduğunu söylüyordu. "Ciddi misin sen?" diye sordum.

"Son kontrol ettiğimde öyleydin," diye cevap verdi.

"O zaman sen en aptal orospu çocuğu olmalısın," diye karşılık verdim, kızgınlığın dikenli bir şekilde yükseldiğini hissediyor ve ona tutunuyordum.

Ağzının etrafındaki çizgiler seğirdi ve dudaklarını sıkıştırarak başka tarafa baktı.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum ve ona ters ters baktım. "Komik olan, yine 'içime gireceğini' düşünmen. Bunun yerine vücudumdaki her bir tüyü tek tek yolmayı tercih ederim."

Bakışları benimkilere kaydı. "İki hafta önce benimle soyunmakla ilgili bir sorunun olmadığına eminim."

"Yapmadım. Sonra şovenist domuz bokunla ağzını açtın ve tüm sıcak ve heyecan verici şeyleri mahvettin."

"Şovenist domuz mu?" diye tekrarladı, saçlarını alnından geriye doğru tararken. "Tamam. Hıyarın teki olduğumu biliyorum. Güven bana, ama sen ve ben-"

"Bir gece geçirdik. Haklısın. Takıldık. Aramızda zerre kadar beklenti olmadan evimden ayrıldın ve ben de bunu sorun etmedim. Benim istediğim de buydu. Ama belli ki tüm dünyanın senin etrafında döndüğünü düşünüyorsun." Gözlerim kısıldı. "Yaptığımız şey hoşuma gitti ama seksten hoşlanmam çaresiz, fahişe ya da aptal olduğum anlamına gelmez."

Elleri beline inerken bir adım geri çekildi. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Senin bu üç şey olduğunu hiç söylemedim."

"Yapmadın mı?" Kuru bir kahkaha attım. "O üç kelimeyi tam olarak söylememiş olabilirsin, ama gerçek şu ki

Buraya sadece seni aramak için geldiğimi düşünmen çaresiz olduğumu ima ediyor. Benimle bu şekilde konuştuktan sonra benimle birlikte olabileceğini düşünmen beni pek de iyi tanımadığını gösteriyor. Ve benimle bir gece geçirdikten sonra nereye gidebileceğimi ve ne yapamayacağımı bana dikte edebileceğini mi düşünüyorsun? Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Kaşları havaya kalktı. "Steph-"

"Yapma." Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. Etrafından dolanıp çantamı kaparken orta parmağımı uza t m ı ş olabilirdim. "Bu konuşma şu cümleyle sona eriyor: Git kendini becer."

Bölüm 6

Üzerimde pamuklu uyku şortu ve eski bir Shepherd Üniversitesi tişörtü vardı, saat sabahın birini biraz geçiyordu. Bardan dönmüş ve yarım kutu dondurma yemiştım. Şimdi televizyonda geri sayım başlarken ve kamera Drew Barrymore'a zoom yaparken gri chevron yastığı göğsüme bastırıyordum. Gözleri iriydi, gerçek aşkınızın da aynı şekilde hissedip hissetmediğini öğreneceğiniz an geldiğinde her kızın hissettiği tüm umut ve beklentiyi yansıtıyordu.

Tanrım, bu sahne dünyadaki tüm filmler içinde en sevdiğim sahnelerden biriydi. Sam'in beyzbol sahasında belirlediği ve Josie'nin ihanetine rağmen onu önemseydiğini kanıtladığı ana kadar geçen anlar.

Dostum, ne kadar aptalmışım.

Ama hiç pişmanlık duymadım. Hem de hiç.

Üniversitedeki kız arkadaşlarımdan biri olan Cora, Drew Barrymore'dan kesinlikle nefret ederdi. Bu şimdiye kadarki en tuhaf şeydi, ama onun öfkesi bu filme olan sevgimi asla azaltamamıştı.

Kabul ediyorum, yirmili yaşlarında bir kızın liseye geri dönüp genç kız gibi davranması ve aşırı seksi ve hassas İngilizce öğretmenine aşık olması pek romantik değildi. Günümüzde böyle bir film asla çekilemezdi ama aralarındaki o ilk öpücükte kalbimin yapış yapış olmasına neden olan bir şey vardı.

Saat ilerledikçe ve zavallı Josie'nin kalbi kırılmış gibi göründükçe yastığı sıkarak doğruldum. Kameralar seyircileri taradı, sempati ifadelerini yakaladı ve sonra alçak bir mırıltı yükseldi ve tezahürata dönüştü. Herkes döndü ve işte oradaydı. Sam. A.k.a. Michael neden-benim-babam-olmuyorsun Vartan. Aceleyle tribünlerden aşağı indi ve ben yastığa sıkıca tutunurken kız gibi bir çığlının şiddetinin arttığını hissedebiliyordum-

"Ah!" Yastığı bırakarak kolumu göğüslerimin üzerine kapattım ve göğüslerimdeki ani ağrıya karşı koydum. Bu sabah da hassaslaşmışlardı. "Owie."

Adet günümün ne zaman geleceğini zihnimde hesaplamaya başlamıştım ki kapı çalındı ve beni sarstı. "Bu da ne böyle?"

Bir parça tedirginlik oluştu. Saat neredeyse sabahın bir buçuğuydu ve kapımda biri mi vardı? Hay aksi. Saatin pek önemi yoktu çünkü neredeyse hiç kimse beni nerede yaşadığımı bilecek kadar iyi tanıımıyordu.

Kanepenin kolundan kumandayı kaptığım gibi, Sam tam sahaya çıktığında filmi durdurdum. Tam ayağa kalkmışken kapı tekrar çaldı. Kazağımı çekiştirdim ve kafamda seri katillerin dans ettiği görüntüler eşliğinde kapıya doğru süzıldüm. Gerinerek gözetleme deliğinden baktım.

"Bu da nesi," diye mırıldandım.

Nick kapımın diğer tarafında durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, boş koridora bakıyordu. Ben de aptal aptal onun çarpık görüntüsüne bakıyordum. Kaskının yanında olmadığını neden fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü bu önemli değildi. Onun burada ne işi vardı? Eminim

Gecenin erken saatlerinde ayrılırken söylediklerim aramızın pek iyi olmadığını açıkça ortaya koydu. Nick kibirliydi ama buraya takılmak için gelecek kadar aptal olamazdı.

Merak bir nanosaniye içinde sağduyumun önüne geçti. Tüm ışıkları kapatıp onu görmezden gelmem gerektiğini bilerek uzandım ve kapıyı açtım.

Nick ellerini ceplerinden çıkararak bana döndü. Açık yeşil gözleri kısa bir süre çorapla kaplı kabarık ayaklarımın ucuna kadar daldı ve sonra tekrar yukarı baktı. Ciddi misin? Dudaklarımı birbirine bastırarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bir kaşımı kaldırdım.

Yanaklarında belli belirsiz bir pembelik belirdi ve elini uzatırken mahcup bir gülümseme takındı. "Merhaba. Ben Nick Blanco."

Uh, ne? Elini inceledim ve sonra bakışlarım yukarı kaydı.

"Yeniden başlayabileceğimizi düşünüyordum," diye devam etti parmaklarını oynatarak. "Kötü bir başlangıç yaptık sayılır."

"Bence çok iyi bir başlangıç yaptık."

Sırıttışı eğlenceli bir hal aldı. "Tamam. İyi bir noktaya değindin. Çok iyi bir başlangıç yapmıştık." "Ama sonra sen mahvettin." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım.

"Gerçekten mahvettin."

Şimdi sırıttışı bir parça değişti. "Haklısın. Bu yüzden buradayım." Parmakları bir kez daha kıpırdadı. "Yeniden başlamak istiyorum."

Şüphe tohumları ekildi. Normalde paranoyak ya da güvensiz bir insan değildim ama bundaki amacı anlamamıştım. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı, eli hâlâ aramızda geziniyordu.

Başımı salladım. "Evet, neden? Takıldık. Hepsi bu. Ve bana öyle geliyor ki yüzümü bir daha görmesen de olur. Bunu tercih ediyorsun, o zaman neden baştan başlamak istiyorsun?"

Söylediklerim onu hazırlıksız yakalamış olmalı, çünkü şu anda yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "I . . . Bilmiyorum."

İki kaşım da havaya kalktı. "Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Normalde bir kızın yüzünü bir daha hiç görmesem de olur. Ben böyle seviyorum."

Gözlerim büyüdü. "Şey... en azından dürüstsün, ama bu benim sorumu pekiştiriyor."

"Biliyorum." Nick'in parmakları yine dans ederek beni çağırdı. "Ben sadece ... bak, içeri gelip konuşabilir miyim? Dışarısı biraz serin ve komşularının sabahın köründe yaptığımız sohbetten hoşlanacağını sanmıyorum."

Omzunun üzerinden baktım ve ağırlığımı tekrar kaydırdım. "Bilmiyorum..."

"Sen çözülmesi zor birisin." Elini indirdi.

"Ben kırılamazım, işte bu yüzden."

Dudakları yukarı kalktı. "Kırılamaz diye bir kelime olduğunu sanmıyorum." "Nesin sen? Dilbilgisi polisi mi?"

Yüzündeki sert çizgileri yumuşatan sırıttış geri gelmişti. "Ben herkesin dilbilgisini sessizce düzelten kişiyim."

"Oh. Vay canına. Yani sadece bir pislik değil, aynı zamanda sinir bozucu bir pislisin."

Nick beni şaşırtarak derin derin güldü. Benim orada olduğumu fark etmeden önce, bu gece barda duyduğum kahkahanın aynısıydı. Derin ve bulaşıcı bir kahkaha. "Ve gerçekten de aklından geçen her şeyi söylüyorsun, değil mi?"

"Oldukça fazla," diye cevap verdim. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır. Hiç de değil." Sesi şaşırmış gibiydi. "Yani beni içeri alacak mısın yoksa bu kadar mı?"

Ne yapacağımı düşündüm. Nick bana tam bir pislik gibi davranmıştı ve ilişkilere bakışı çağdışı olmanın da ötesindeydi.

Kızlara seks yaptıktan sonra bara giremeyeceklerini söyleyebileceğini mi sanıyordu? Bu da ne demek oluyor? Ama yine de, belki de kızlar bunu tamamen biliyordu. Ben bilmiyordum ama nedense Nick bildiğini sanıyordu.

İnsanlar her zaman hata yapar ve her şeyi berbat eder ve kin tutmak bana göre değildi, ama *bu* daha yeni olmuştu. Ve doğrusu, öfkenin altında incinmişlik vardı. Nick'ten fazla bir şey beklemiyordum ama böyle bir karşılama da beklemiyordum. Acıtmıştı. Ben sadece bir insandım.

"Bu arada, henüz fark edip etmediğinden emin değilim ama Reece de aynı dairede yaşıyor. Üst katta," dedi bakışlarını yukarı çevirerek. Hayır. Bunu bilmiyordum. "Roxy de burada çok zaman geçiriyor. İşten çıktığında muhtemelen buraya geliyorlardır, o yüzden ben burada dururken onların geçip gitmesi gerçekten garip olacak."

Gözlerim ince yarıklar halinde kısıldı. "İkisini de görmedim ama bu mantıklı. Polis arabasını birkaç kez gördüm."

Ben iç çekip geri adım atana kadar yakışıklı yüzünde belirsizlik titreşti. "Hiç alamayacaksın," diye uyardım.

Kalın kirpikleri kalktı. "Buraya bunun için gelmedim. Hayır. Ciddiyim," dedi şüpheli bakışlarını okumuş olmalı. "Buna inanmak ne kadar zor olsa da -ve yalan söylemeyeceğim, sana baktığımda seks beynimden çok uzakta değil- ama burada olma nedenim bu değil."

"Sen de her zaman aklından geçenleri söylüyorsun."

"Suçlu." İçeri girdi, ben de kapıyı arkasından kapattım. "Geç olduğunu biliyorum ama numaran bende yok, yoksa seni arardım."

"Sabaha kadar bekleyebilirdin."

Başını sallarken bana baktı. "Aslında, gelip en azından seninle konuşmaya çalışmasaydım bütün gece beni deli ederdi."

Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için yanağımın içini ısırdım ve etrafından dolaşım. Nick televizyona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "*Hiç öpüşmedin mi?*"

"Bu film hakkında tek bir kötü şey söylersen, o kapıdan çıkıp gidebilirsin." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Bir şey söylemeyecektim."

"Uh-huh." Yastığı kucağıma koyarak kanepeye uzandım. "Peki özür falan dileyecek misin?"

Nick kanepede oturmuş, bakışlarını duraklatılmış televizyona dikmişti. Bir an için ona bakarken kendimi kaybettim. Adamın kötü bir açısı yoktu. Yüksek elmacık kemikleri ve kesik çenesiyle profili binlerce jilet kampanyası başlatabilirdi. "Ben ... .. Davranış biçimim için özür dilerim. Bazı konularda biraz hıyarımdır," dedi derin bir nefes vererek. "Bunun yeterince iyi bir mazeret olmadığını biliyorum. Böyle davranmamı hak edecek hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Hepsi benim yüzümden oldu."

Tavrımı biraz yumuşatmaya karar verdim. "Bu gece Mona'ya gittiğimde, dürüst olmak gerekirse oraya sadece sen orada çalıştığın için gitmiyordum."

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Ama sen oraya gitmenin ek bir bonusuydun."

Bakışları benimkine kaydı ve öylece kaldı.

"Büyük bir ikramiye değil. Küçük bir tane," diye ekledim.

Nick kanepeye yaslanırken gülümsedi. "Küçük bir ikramiye, ha? Alabildiğimi alacağım." Sol elini kaldırarak alındaki saçlara vurdu. "Sen ... beni şaşırttın."

Yastığa sıkı sıkı sarılıp bakışlarımı kaçırdım. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi artık tanıdık gelen cevabı. "Seni gerçekten tanımıyorum, bu yüzden seninle ilgili her şey beni şaşırtmalı, ama bundan daha derine iniyor."

"Seni şaşırttım çünkü bir daha bara adım atmamamı beklemenin hoş olmadığını mı düşündüm?" İnanılmazlık ses tonuma sızmıştı.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Güven bana. Biliyorum." Birden sesindeki yorgunluk belirginleşti ve bakışlarımı tekrar ona yönelttim. Şimdi televizyona bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Derin bir nefes verdiğinde gözlerimi hızla başka yöne çevirdim. "Ben ilişki yaşamam."

Boğazıma bir kahkaha tırmandı ve ben onu kestim. "Bu kulağa klişe geliyor."

Kıkırdadı ve gözlerimin ucuyla uzun parmaklarını ağzının altında yumuşattığını gördüm. "Evet, öyle. Ama bu tür şeyler ... şey, bana göre değil. Birlikte olduğum kadınlar bunu biliyor. Kimseyi baştan çıkarmıyorum."

"Beni sen yönlendirmedin ama bara gelirsem çıldıracağını bilmiyordum."

"Sanırım gelmeyeceğini düşünmüştüm. Yani, ilk seferinde bara geleceğini biliyordum ama geri geleceğini düşünmemiştim." Durakladı ve duvar saatinin tik taklarını duyabildim. "Muhtemelen şu anda hiç mantıklı konuşmuyorum."

Pek sayılmaz, ama onu anlamaya çalışmak istedim. Bazıları merakın kediye öldürdüğünü söylerdi, ama ben bilginin onu geri getirdiğine inanan taraftaydım. "Barda kurallarla ilgili bir şey mi söyledin?"

"Evet."

Bakışlarım yavaşça onun profiline kaydı. Ona bakmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu ama kendime engel olamıyordum. "Bu konularda gerçekten kurallarınız mı var?"

"Öyle değil mi?" diye cevap verdi.

"Hayır. Ben ..." Sözlerimi yarıda kestim. Bu iyi bir soruydu ve beni yakalamıştı. Benim de kurallarım vardı. "Sanırım var. Her zaman koruma kullanırım. Karşımdakinden farklı beklentilerim olmadığından emin olmalıyım. Onlardan hoşlanmalıyım. Aramızda bir tür bağ olmalı," diye geveledim. "Ama onları bir daha asla görmemem gerekmiyor."

Başının arkasını kanepeye yasladı ve yanağını bana doğru çevirdi. "Kimse yanlış bir beklenti içine girmesin diye böyle bir kuralım var. İşlerin karmaşıklaşmasından ya da dağılmasından hoşlanmıyorum."

Bunu düşündüm. "Ya da biriyle yakınlaşmaktan hoşlanmıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

"Evet."

"Peki neden yeni tanıştığın bir adamla seks yapıyorsun? Bak, bunu kötü bir şey olarak söylemiyorum. Benimle seviştiğin için çok heyecanlıyım. Ama bu insanlara yaklaşmanın bir yolu gibi görünmüyor."

Yastığı iterken bacaklarımı göğsüme doğru kıvrarak yer değiştirdim. "Belki de seks yaptığım biriyle takılmakta ya da onu tanımakta sorun yaşamadığım içindir."

Sırıltışı alaycı bir hal aldı. "Tamam. Beni yakaladın." Bir duraklama oldu. "Ama neden bir erkek arkadaşın yok? Senin gibi biri uzun süre bekâr kalamaz."

"Benden sürekli 'senin gibi biri' diye söz etmenden hoşlandığımdan emin değilim," diye itiraf ettim.

"Bu bir hakaret değil." Ciddi bakışları benimkilerle buluştu ve bakışlarım kayarak uzaklaştı. "Ciddiyim, değil."

Kollarımı dizlerime dolayarak şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim. "Uzun zamandır erkek arkadaşım olmadı."

"Saçmalık."

Güldüm. "Tamamen kendi seçimim."

"Açıkla," diye talep etti. "Bu konuda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

"Neden bu kadar şaşırtıcı? Kız arkadaşın yok ve seksisin. Kabul, sakin tekisin ama birçok hatun güzel bir karın kası için bunu görmezden gelecektir."

"Sence güzel karın kaslarım var mı?" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözlerimi devirdim. "Harika bir miden olduğunu biliyorsun."

Kıkırdadı. "Sana neden kız arkadaşım olmadığını söyledim. Ben ilişki kurmam."

"Benim de öyle."

Bir duraksama oldu ve sonra, "Sanırım birbirimize çok benziyoruz."

Ona bakarak parmaklarımı dizlerime vurdum. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Geçmiş zaman, ha?"

Yavaşça başımı salladım. "İlişkilere karşı değilim. Sadece biriyle bir gelecek görmediğiniz sürece zamanınızı boşa harcamamanız gerektiğine inananlardanım. Bu birbirinizden zevk alamayacağınız anlamına gelmez, ama bir yere gitmeyeceğini bildiğiniz bir şey için neden çaba harcayasınız ki?" Bir omzumu silktim. "Bu benim sloganım."

"Peki hiç bir yere gideceğini düşündüğünüz biriyle tanışmadınız mı?" "Hayır."

"Huh," diye mırıldandı. Yüz hatlarına mesafeli bir bakış yerleşti. Parmaklarım hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

Bir süre sonra bir omuz yükseldi. "Daha önce bir kez yapmıştım. Görünüşe göre yanılmışım." Gülümseme yeniden belirdi ve hemen kayboldu. "Çok yanlış."

"Dediğim gibi, yakınlaşmayı sevmiyorsun."

"Hayır," diye kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Durum öyle değil."

Hafifçe gülerken kaşlarımı kaldırdım. "Tamam. Her neyse." Bacaklarımı açarak önüme doğru uzattım. Ayak parmaklarımı oynatırken bakışlarını üzerimde hissettim ve kendime yapmamamı söylememe rağmen göz ucuyla baktım. Bakışlarımız kısa süreliğine buluştu ve sonra yutkunarak gözlerimi kaçırdım. "Bu arada, özrünü kabul ediyorum."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

Ona bakmayı reddederek çoraplarına baktım. "Yine de senin bir pislik olduğunu düşünüyorum." "Böyle düşünüyorsan özrümü gerçekten kabul ettiğine inanmak biraz zor."

"Gerçekten çekici olman yardımcı oluyor. Ben böyle sığ biriyim." Yalan söylüyordum. *O kadar* da sığ değildim ama tepkisi hoşuma gitmişti.

İçinden sürpriz bir kahkaha patladı. "Burada sömürülüyormuşum gibi hissediyorum." "Sığlığımın olduğundan daha fazla anlam ifade etmesine izin verme," diye tavsiyede bulundum, bir sırtışıla savaşılarak. "Sanırım bu senin-" "Eğer bu cümlelerin seksle bir ilgisi varsa, bitirmemenizi öneririm."

Nick kıkırdadı. "Aslında diyecektim ki, sanırım bu senin . . ." Sözüünü yarıda kesti ve ona baktığımda, o yaştaki bir erkekte gördüğüm en çocuksu sırtışa sahipti. "Tamam, yalan söyledim. Tamamen seksle ilgiliydi."

Ellerimi yüzümde gezdirerek sırtışımı gizledim. "Sen . . . korkunçsun."

"Muhtemelen." Bir kalp atışı geçti. "Saçını beğendim, bilgin olsun."

Neyse ki ellerim hâlâ yüzümdeydi de gülümsememin büyüdüğünü görmedi. Eve geldiğimde saçlarımı atkuyruğu şeklinde ördüğümü unutmuştum. "Teşekkürler," dedim, sesim ellerim tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Ellerimi indirdim ve ona doğru döndüm.

Çenesini eğdi ve o lanet saç tutamının alnına doğru süpürülmesine neden oldu. "Az önce bana bakıyordun, değil mi?"

Lanet olsun. Karşı koymaya çalıştım ama ensemden bir sıcaklık hissettim. "Çok küstahsın. Daha önce sana bakmıyordum."

"Sen kibirli diyorsun, ben de gözlemci diyorum." Nick ben cevap veremedi yer değiştirdi ve aramıza uzanarak

ve ö r g ü l e r i m d e n birini çekiştirdi. Hafifçe çekiştirdi, parmakları örgünün etrafında kıvrıldı. "Sen ve ben iyi miyiz?"

Cevap vermem bir anımı aldı ve nedeninden bile emin değildim. İçten içe cevabı zaten biliyordum, bu yüzden zorla söyledim. "Evet, öyleyiz."

"Güzel." Parmaklarını aşağı kaydırđı, ilmeğın üzerinde yumuşattı, dikkatimi çekti ve parmaklarının aşağı inişini izlememek için çaresizdim. "Seni tekrar Mona'da görecek miyim?"

Kısa bir nefes alarak bakışlarımı kaldırdım ama o örgüme bakıyordu. "Belki." "Evet de."

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. "Evet."

"Bu kolaydı."

"Roxy'yi görmeye," diye ekledim ve o gülünce ben de gülümsedim. "Eğer orada olursan sana mutlaka merhaba diyeceğim."

"Yaptığından emin ol." Gülümseyerek örgümü bir kez daha çekiştirdi ve sonra omzumun üzerinden geçirdi. Eli aramızdaki boşlukta oyalandı ve sonra yanağımı kavradı. Başparmağını dudağımın altından geçirirken bu hareket beni ürküttü. "Bu gerçekten utanç verici."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

"Biz," dedi, başparmağı bir tarama daha yaparken sesi alçaktı ve nefesim kesildi. "Sen ve ben böyle olduğumuz için. Bu çok utanç verici."

Bölüm 7

Kızarmış domuz pastırması ve akçaağaç şurubu kokusu midemin korku filmlerinden fırlamış bir canavar gibi homurdanmasına neden oldu. Çığlık attı, "*Beni besle!*"

Boş hostes istasyonunun önünde durdum, spor ayakkabılarımın ucunda gerindim ve kabinlerde tanıdık gelen iki kafayı aradım. Roxy ve Katie'den gelen mesajlar Cumartesi akşamı başlamıştı ve Pazar sabahı onlarla buluşmayı hemen kabul edebilirdim, ancak artan ricaları ve mesajları oldukça eğlenceliydi. Bir noktada Katie eğer gelmezsem evime girip yüzüme bıyık çizmekle tehdit etmişti.

İşin komik tarafı, onlara hayır diyemezdim. Elbette, sadece kısa bir süre önce tanıştığım Katie'nin birkaç vidası eksik gibi görünüyordu, ama her neyse. Ben kimdim ki yargılayayım? Eski arkadaşlarımı ve haftalık ya da bazen üç haftalık buluşmalarımızı özlemiştim. Kuşkusuz, çoğu zaman sosyal bir yaratıktım ve içinde debelendiğim yalnızlık hiçbir yere gitmiyordu.

Roxy'yi ve mavi gözlüklerini kalabalık restoranın arka tarafında gördüm. Ben onlara doğru ilerlerken kabinler arasındaki yürüyüş yolları yapışkan jöleye bulanmış yarışçı çocuklar ve onları dizginlemeye çalışan yaşlı insanlarla doluydu.

Roxy'nin saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve bana bakarken gözleri kısılmıştı. "Buraya gelmeden önce cidden koşmaya gitmişsin. Yalan söylemiyordun."

"Hayır. Her gün koşmaya çalışıyorum." Cuma gecesine kıyasla üzerine payetler dökülmüş gibi görünen bebek mavisi, omzu açık bir kazak giymiş olan Katie'nin yanına oturdum. Sarı saçları ensesinde düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Spor yapmam gerekiyor," diye açıkladım çantamı Katie'yle aramıza koyarken. "Üniversitede beş aç adam gibi yiyorum. Bir oturuşta ne kadar çok yemek tüketebildiğim gerçekten utanç verici."

Katie güldü. "Benim öyle bir sorunum yok. Ne istersem yiyebilirim ve bir kilo bile almam. Aslında, muhtemelen kilo veririm." Omuzlarını silkti. "Hepinizin yerinde olmak ne kötü."

Roxy ona kaşlarını çattı. "Bunu yüzüne vurmana gerek yok, biliyorsun."

"Bu şekilde doğduğum için benden nefret etmeyin." Roxy gözlerini devirince Katie sırttı. "Belki de Maybelline'dir. Belki de Katie'dir."

Kıkırdayarak homurdandım.

Garson kız önlüğünün cebinden çıkardığı kalemi tıkırdatarak masamızda belirdi. İçki siparişimizi aldı ve ardından beyaz spor ayakkabıları yerde gıcırdayarak siparişimizi yerine getirmek için koştu.

"Geldiğine sevindim," dedi Roxy dirseklerini masaya dayayarak. "Seni aramak zorunda kalacağımdan ve bizimle yemeğe gelmeye zorlayacağımdan korkuyordum."

Tekrar güldüm. "Bunu yapmakta zorlanacağımdan oldukça eminim."

"Ben kavgacıyım." Roxy sırttı. "Seni yenebilirim."

Onu ilk gördüğümde gözünün morardığını düşünerek muhtemelen doğruyu söylediğine karar verdim. "Beni davet ettiğinize sevindim." Garson kız tekrar ortadan kaybolmadan önce içkilerimizi getirirken durakladım,

Sonra da "Roxy'nin barda çalıştığını biliyorum, peki ya sen Katie?" diye sordum.

"Mona'nın evinin karşısındaki kulüpte." Katie kahvesine bir paket şeker attı ve ardından beş paket daha alarak üstlerini etkileyici bir hareketle yırtmayı başardı. "Orası bir striptiz kulübü."

"Oh." Mona'nın evinin karşısında bir striptiz kulübü olduğunu nasıl fark etmemişim?

Katie kahvesine şeker attı. "Soyunurum. Dans etmiyorum. Yaşamak için kıyafetlerimi çıkarıyorum ve bunun için de çok iyi para alıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Sorun değil."

Bakışları kurnazlaştı. "Bununla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Sen yapmazsan olmaz." Gözlüklerini temizlemekle meşgul olan Roxy'ye baktım, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Sodomu elime aldım ve derin bir yudum aldım.

Katie başını yana eğerek beni inceledi. "Gerçekten mi?"

Bir omzumu kaldırdım. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse. Bence bunu yapacak kadın cesaretine sahip olman oldukça havalı."

Yavaş bir sırtıış belirdi. "Bu işi yapmalısın. Çok para kazanırsın. Seni görmek için para bile öderim."

"Katie," diye iç geçirdi Roxy, çenesini ellerinin arasına alarak. "Çaylak striptizcileri işe almaya çalışmayı bırak. Sen yaparsın

biriyle her tanıştığında bunu yapmalısın. Henüz kimse kabul etmedi."

Garip sarışının şehirde dolaşıp soyunmak isteyen kadınları aradığını hayal ederken sırtıttım. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Oraya çıkardım ve sonra kıyafetlerimi nasıl çıkaracağımı unutturdum."

Katie ciddiyetle, "Kıyafetlerini çıkarmak en kolay kısmı," diye cevap verdi.

Roxy kuşkulu görünüyordu. "O tayt koşu pantolonları hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Senin vücuduna sahip olsaydım, bütün gün çıplak dolaşırdım."

"Ne bileyim, mahrem bir durum olduğunda soyunmakla ilgili bir sorunun yok," diye açıkladım, "ama bunu herkesin içinde yapmak farklı bir hikaye."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi garson kız, elinde kalemle. "Ne yemek istediğinizi biliyor musunuz?" "Garip," diye mırıldandım nefesimin altında, gözlerim büyürken.

Roxy kıkırdadı ve hemen siparişlerimizi verdik. Katie irmik ve waffle, ben de omlet ve yanında pastırma sipariş ettim. Roxy bir çeşit meyve ve simit istedi. Garsonun uzaklaşmasını izledim ve sonra "Peki o zaman..." dedim.

"Sanırım senin soyunma tercihlerini bilmesi gerekiyordu," dedi Roxy, yıpranmış kırmızı kabine yaslanarak. "Lima Akademisi'nde işler nasıl gidiyor?"

"Etrafın dokuzdan beşe kadar seksi erkeklerle dolu, değil mi?" Katie sanki bir zil çalmış gibi canlandı. "Özellikle Brock. *Mmm*. Tanrım. Brock istediği zaman benimle canavarlaşabilir," dedi ve "Vajinam onun için kendi kişisel iniş pistine sahip olurdu," diye eklediğinde neredeyse içkimi tükürecektim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Roxy kıs kıs gülerken. "İmgeler. Artık aklımdan asla çıkaramayacağım."

Kafamda böyle bir imgenin oluşmasını hiç istemedim. "Aslında çok fazla insanla görüşmüyorum ve Brock'la henüz tanışmadım. Sanırım önümüzdeki hafta falan geri dönecek ama bu oldukça havalı. Etrafta çok fazla koşuşturuyorum ama sonuçta beklediğim gibi." Ayağa kalktım, bacak bacak üstüne atarak oturdum. Hep böyle yapmak zorundaydım. Garipti ama öyle yapmazsam rahat edemezdim. "Herkes iyi. Satış bölümünde çalışan şu iki adam hariç."

"Kaba f a l a n mı bunlar?" Roxy sordu.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sadece zorba ve dangalak. İçlerinden biri işe alınmamın tek nedeninin görünüşüm olduğunu söyledi." At kuyruğumu omzumun üzerinden atarak gözlerimi devirdim. "Ve bunu iltifat olarak söyledi. Gerçekten. Sanki bunun için ona teşekkür etmeliymişim gibi."

"Vay canına." Roxy kaşlarını çatı ve gözlükleri burnundan aşağı kaydı. "Ne göt ama."

"Hemen hemen." Buna itirazım yok. "Eskiden benim pozisyonumda çalışan kız hakkında bir şeyler söyledi ama sonumun onun gibi olmamasını umduğunu söylemesi dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

Roxy'nin yüzündeki kan o kadar hızlı boşaldı ki öne doğru sarsıldım. "Tanrım, iyi misin?" Bir tür sağlık sorunu olup olmadığını merak ederek sordum.

"Evet, evet. Evet. Sadece ..." Gözlüğünü düzelterek sözünü kesti.

"Bekle." Katie burnunu kırıstırdı. "O kız Kip Corbin denen ucube tarafından saldırıya uğramamış mıydı?" "Evet," diye onayladı Roxy sessizce.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu ve Katie'nin detayları anlatması için çok fazla beklemem gerekmedi. "Bana sorarsan, adı ve soyadı aynı olan bir adam kötü şeylerin yolda olduğunu gösterir," dedi ve dudaklarımı büzdüm, çünkü bu bana pek mantıklı gelmedi. "Kip Corbin, Roxy'yi aylarca takip eden ve bir sürü başka kadına saldıran bir ucubeydi."

"Ne?" Sesim bir kademe yükselirken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Garson kız yemeklerimizi getirdiğinde sohbetimiz durdu ve Roxy çatalıyla oynarken tüm tabaklardaki leziz yiyeceklere dokunulmadı. "Üst katımda yaşayan bir adamdı," dedi. "Normal görünüyordu. Belli ki değildi. Aslında yeni yetme bir seri katildi."

Çenem düştü.

"Başka bir sürü kıza saldırdı. Ben şanslıydım." Sıkıca gülümsedi ve yine üzerinde gördüğüm çürük aklıma geldi. Bu şimdi açıklanmıştı. Yüce Tanrım. Dehşete kapıldım. "Reece zamanında geldi ve ..." Yemek tabağına bakarken yanaklarına renk gelmemişti. "Çok şanslıydım."

"Tam bir beyaz atlı prens." Katie çatalını ırmık kasesine sapladı. "Ama Lima'da çalışan şu kız, son yönetici asistanıydı."

Vay anasını.

Rick de zavallı kadının çıkışını önemli bir şey değilmiş gibi anlatmıştı. Tanrım, sandığımdan daha iğrenç biriymiş. Roxy'ye bir bakışım onun da pek iyi durumda olmadığını gösteriyordu. Yanına uzandım ve elini sıktım. "Özür dilerim. Konuyu açmak istememiştim."

"Sorun yok." Elimi geri sıktı. "Bilmene imkân yoktu. Ve bu geçmişte kaldı."

"Ve Kip Corbin öldü." Katie ağzına bir yığın ırmık tıktırdı. "Lima'da çalışan kız Isaiah'nın kuzeniydi. Ve elbette Isaiah'nın kim olduğunu bilmiyorsun ama muhtemelen Lima'da bir noktada onunla tanışacaksın. Sanırım akademiye finanse edenlerden biri ya da bir şeyler için para ödeyenlere ne deniyorsa o." Bir lokma daha aldı. "Her neyse, Isaiah yasal mafya gibidir. Buradaki herkes bunu bilir. Onun kötü tarafına denk gelmeyin."

Bakışlarım hızla Roxy'ye kaydı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bir çilek çatalladı. "Kip hapishanede kendini astı ama bu gerçekten şüpheliydi. Kimse Isaiah'a karşı gelemey ya da kendi adamlarından birine bulaşamaz."

Bıçağımı ve çatalımı elime alarak omletimi saçma bir şekilde küçük parçalara ayırmaya başladım. Ateşli UFC dövüşçüleri. Seksi barmenler. Bir seri katil. Ve şimdi de bir mafya babası? Bu bir aşk romanı gibiydi. Ya da Lifetime film kanalı. Tanrım.

"Başka bir şey hakkında konuşalım," diye önerdim. Roxy'nin omuzlarındaki gergin çizgi rahatladı. Başka bir şey aradım ve tanıdık bir zeminde, burası ile Shepherdstown arasındaki bağlantıda karar kıldım. "Shepherd'dan herkesi tanıyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Dünya küçük."

"Biliyorum!" Roxy gözleri parlayarak haykırdı. "Bu çok tuhaf, şaşırtıcı ama çılgınca tuhaf. Onların da en az senin kadar şaşırdığını biliyorum. Calla'yı iyi tanımadığını biliyorum ama umarım

Ziyarete geldiğinde onunla takılıyorum. Genelde her hafta sonunu burada Jax ile geçirir."

"Bu harika olurdu," diye mırıldandım omleti ağzıma götürürken.

Katie kıs kıs güldü. "Noel sabahı çorap paketini açan bir çocuk gibi heyecanla söyledin.

Nedenmiş o? Calla'yı sevmiyor musun?"

"Hayır. Yani, Calla'dan hoşlanıyorum ama onu tanımıyorum, ama ..." "Ama ne?" Katie dürtükledi.

Kabarık sarı şeyleri tabağımın etrafına iterken nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü Calla'nın ne kadarını bildiğinden ve Roxy'ye söylediğinden emin değildim. Bir dilim domuz pastırması aldım ve çıkırdattım. Bitirdiğimde dürüst olmaya karar verdim, çünkü neden olmasın?

Calla'nın Roxy'ye söyleyebileceği hiçbir şeyden utanmadım.

"Benden hoşlandığından emin değilim," dedim bir dilim daha tuzlu, yağlı pastırma alarak.

"Ne?" Roxy gözlüklerini burnuna geri iterken dudakları aralandı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Belki de Cam ve bir noktada Jase ile ilişkim olduğu içindir." Soğuk bir soda içmeye gittim. "Avery ya da Teresa'yla birlikteyken falan değil, ama ... evet, bazı kızlar bunun geçmişte, onlardan önce olup olmadığını umursamıyor. Calla da Teresa'ya çok yakın."

"Ah." Roxy önce bir, sonra iki kez göz kırptı. "Calla böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendi yüzüme vurma isteğime direndim. Belki de bu daha da kötü bir konuşma fikriydi. Bastır Steph! "Şey ..." Omuz silkerek ellerimi kaldırdım. "Her neyse, o kızların hiçbirisiyle bu nedenle yakın değilim."

Roxy kaşlarını çatarak, "Ama hepsi seni gördükleri için çok heyecanlı görünüyordu," diye ısrar etti. "Hiçbiri sinsi değildi ya da sana yan gözle bakmadı. Ve ben bütün sinsilikleri bir mil öteden fark ederim. Sanki özel bir radarım var."

Hmm. Belki de benimle araları iyidir? Ama Teresa'nın Jase'i ve benim tek ilişkim bildiğinden bile emin değildim. Avery'nin Cam'i öğrendiğini biliyordum ama Avery'yi anlamak her zaman zor olmuştur. Belki de tüm bunlar hakkında çenemi kapalı tutmalıyım. Bu kızları çok az tanıyordum ve onlara sadece tanıdıkları iki rastgele adamla takıldığımı söyledim.

Omletimi tabağıma itmeye devam ettim. "Muhtemelen bunun kulağa sürtükçe geldiğini düşünüyorsun-" "Hayır, düşünmüyorum," dedi Roxy kararlı bir şekilde. "Bana göre değil."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bazılarının düşündüğünün aksine, birlikte olduğum erkeklerin listesi kolum kadar uzun değil."

"Benimki bacağım kadar uzun," diye cevap verdi Katie ve sonra başını geriye doğru eğdi. Kaşları birbirine çatıldı. "Şey, bekle. Muhtemelen iki bacak ve bir kol kadar uzun."

"Vay canına," diye mırıldandı Roxy, etkilenmiş görünüyordu.

"Görünüşe göre beni yendin." Ona bakarken gülümsemem bir kademe yükseldi. "Ama onlara - Avery ve Teresa'ya- yakın olmak garip. Garip çünkü diğer arkadaşlarımdan biri -Yasemin- o da Cam'le takılıyordu ve bu bizim için garip değildi."

"Yasmine Cam'e, Cam de ona aşık mıydı?" Roxy sordu. "Çünkü eğer değilse, bu muhtemelen her şeyi açıklıyor." Ağzına bir parça kavun attı. "Ve sen de ona aşık değildin, değil mi?"

"Hayır. İyi bir noktaya değindin."

"Eminim bazı piliçler senin gerçek bir sürtük olduğunu düşünüyordur." Katie güldü.

Gülümsemem yüzümden kayıp gitti. "Evet, eminim bazıları öyledir. Aslında ben bazılarını tanıyorum." Birden aklıma Shepherd'daki ikinci dönemimde İngilizce 102 dersime giren Nikki Glenn geldi.

"Birkaç yıl önce bir kız arabamın kaportasına tıraş kremiyle 'intikamcı sürtük' yazdı."

Roxy'nin gözleri gözlüklerinin arkasından büyüdü. "Oh, vay canına."

"Eylül ayında, bir sıcak hava dalgası sırasında." Dudaklarımı bükerek başımı salladım. "Evet. Sonunda bir boya işi yaptırmak zorunda kaldım. Bu çıkmıyor. Arabayı kaportacıya götürdüğümde bana nasıl baktıklarını bir düşünün."

"Adamıyla mı yattın yoksa köpeğini trafiğe mi çıkardın?" Katie sordu.

Gülme sırası bendeydi. "Hayır. Başka biriyle ilişkisi olan bir adamla -en azından bilerek- hiç yatmadım. Hiçbir hayvanı da tekmelemedim. Bu kız onun erkek arkadaşıyla arkadaş olduğum için kızgındı. Onu yıllardır tanıyordum, o ortaya çıkmadan çok önce. Liseye birlikte gitmiştik ve bir yıl mezuniyet balosuna birbirimizin partneri olarak gitmiştik. Hepsi bu kadardı. Ona göre, ünüme dayanarak, konuştuğum her erkekle yatmışım." Durakladım, geçmişini düşündüm. "İronik bir şekilde, artık birlikte değiller ve ben hala ne zaman görüşsek o adamla sohbet ediyorum."

Bir omzumu silktim. "Komik olan şu ki, Donnie -kızın erkek arkadaşıydı- Nikki'yle tanışmadan önce tam bir çapkındı. Şimdi muhtemelen birlikte olduğu kızların iki bacağı ve iki kolu olan biri ve kızın onun posta kodu kadar kızla yatmasıyla ilgili bir sorunu yoktu ama benimle vardı ve ben adamı yanağından bile öpmemiştim."

"Asla yapmazlar," diye cevap verdi Katie.

"Anlamıyorum." Roxy simidinin üzerine kıta büyüklüğünde krem peynir sürmüştü. "Geçmişte kaldıysa ve herkes bu konuda güvendeyse neden biri kiminle birlikte olduğunu umursasın ki? İki kişi arasında rızaya dayalı seks ya da her neyse, şok edici değildir. Reece'in benden başka kimseyle birlikte olmadığını düşünerek etrafta dolaşmıyorum ve o da daha önce başka erkeklerle birlikte olduğumu biliyor. Avery ve Teresa'nın da erkeklerinin başkalarıyla birlikte olmadığını düşünmediklerini çok iyi biliyorum. Tüm bu zihniyet aptalca."

"Evet, öyle," diye mırıldandım, içimde eski bir yanma hissi uyanırken tabağıma bakıyordum. İnsanların, özellikle de hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmayan sanal yabancıların hakkımda ne düşündüğü çoğu zaman beni rahatsız etmezdi. Ama Cam ve Jase'den gerçekten hoşlanıyordum, bu da onların kız arkadaşlarından da hoşlandığım anlamına geliyordu ve ... evet, onlar tarafından da sevilmek istiyordum. Gölgelede bir yerlerde gizlendiğimi, erkeklerine saldırmak üzere olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Doğrusu, Nikki Glenn gibi sanal yabancıların fikirlerinin beni rahatsız ettiği zamanlar da oldu. Fısıltıyla söylenen sözlerin ve sert bakışların olması gerekenden daha derine indiği anlar - "sürtük" ve "fahişe" gibi kelimelerin beni alaşağı edecek kadar zehirli olduğu anlar.

Orada oturup kalan biberlerin kırmızı ve yeşil beneklerine bakarken, başkalarının cinsel alışkanlıklarının insanları, özellikle de diğer kadınları neden bu kadar rahatsız ettiğini hiçbir zaman gerçekten anlayamayacağımı fark ettim. Tüm insanlar arasında kadınların diğer kadınların seçimlerine karşı daha hoşgörülü olacağını düşünürsünüz, ancak ne yazık ki çoğu öyle değil. Birçok açıdan erkeklerden daha kötü olabiliyorlar. Evliliği bekleyenleri ya da seksin otomatik olarak aşka eşit olduğuna inananları yargıladığım yoktu. Birinin iki ya da elli partneri olması umurumda bile değildi. Peki onlar neden bunu yapmak zorundaydı?

"Biliyor musun? Siktir et onları," diye yanıtladı Katie, tabağı kadar geniş olan waffle'a doğru ilerlerken. "Bu benim sloganım. Çünkü olay şu. Kimseyle ilişkisi bile olmayan bir adamla karşılıklı, rızaya dayalı seviştiğin için senden nefret ediyorlar, ama aynı şeyi yaptığı için sanki kayıp vajinana düşmüşler gibi adamın yürüdüğü pis zemine tapıyorlar, öyle mi? İşte biz buna aptalca çifte standart diyoruz ve bu sektörde 'Kendi işine bak' diyoruz. Bu tür insanlara ne kadar anlatılırsa anlatılsın, anlamayacaklardır. Asla anlamayacaklar. Dostum, bu onların sorunu. Senin değil."

Roxy başını sallayarak, "Doğru," dedi.

"Kadınlar birbirlerinin en büyük düşmanıdır, biliyor musun?" Katie devam etti. "Eşler ve kız arkadaşlar her zaman kulübe gelir, *bana* kızarlar, çünkü kocaları ya da erkek arkadaşları oraya kendi özgür iradeleriyle gelmişlerdir. Sanki sırf striptiz yapıyorum diye onların aptal kocalarıyla birlikte olmak istiyormuşum gibi." Mavi gözlerini o kadar geriye yuvarladı ki sıkışıp kalmalarından endişe ettim. "Ve eğer bunu yapmak ve uygun erkeklerle güvenli ve eğlenceli zamanlar geçirmek beni bir sürtük yapıyorsa, orta parmağıma dövme yaptırmakta hiçbir sorun görmüyorum."

Birdenbire, hiçbir neden yokken, gözlerimin arkası yanmaya başladı ve sanırım o anda Roxy ve Katie'ye biraz aşık oldum.

Bunlar benim insanlarımdı.

Roxy'nin bakışları Katie'den bana kaydı ve gülümsemesi yumuşak ve muzip bir hal aldı. "Oyuncu, oyuncu erkeklerden bahsetmişken, Nick'ten bahsetmem gerek."

Omletimin son parçasını da mideye indirirken göğsümde garip bir baskı oluştu. Nick. Oh, Nicky oğlum. Onu ve veda sözlerini düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Sen ve ben böyle olduğumuz için.

Bu da ne demek oluyordu ve neden utanç vericiydi? Ve neden iş karşı cinsle ilişkiye geldiğinde bu kadar seksi ve gerçekten boktan olmak zorundaydı? Ugh. İkili ve üçlü ugh.

"Evet," dedi Katie. "Şimdi iyi şeylere gelelim." Bana doğru döndü. "Demek Nick'le birlikte oldunuz. Bunun için tebrikler. İyi ve düzgün bir sert sikiş olduğunu hayal ediyorum."

Az önce yediğim kabarık yumurta ve doğranmış dolmalık biberler neredeyse boğazıma takılıyordu. Çabucak yutkundum ve sonra havayı içime çektim. "Ne?"

Yemeğini bitiren Roxy, annemi gururlandıracak saçma sapan bir bakışla beni kıstırdı. "Onunla takıldığını biliyoruz."

"Bunu sana o mu söyledi?" Ağzımdan kaçırdım.

Roxy sırıttı. "Hayır, ama zaten bildiğimiz bir şeyi doğruladın."

Gözlerim kısıldı. Lanet olsun. "Eğer o yapmadıysa, sen nereden biliyorsun?"

"Cuma gecesi seni barda gördüğünde sana söyledikleri yüzünden," diye açıkladı Katie. "Geri dönmeni beklemiyordu. Bu da demek oluyor ki, hepiniz edepsizlik yaptınız. Onun yöntemi bu."

"Onun kurallarını biliyorsunuz. Sanırım, onun kuralını?" Pipetin içinde geldiği ambalajla oynamaya başladım, akordeon gibi katlıyordum. Onu içtenlikle affetmiş olma ma rağmen öfkem kabarmıştı. "Benim dışımda herkes bunu biliyor muydu?"

"Onu tanıyan herkes tanıyor." Roxy'nin kaşları beni incelerken çatıldı. "Siz işe koyulmadan önce temel kurallar falan koymadı mı?"

Düşündüğümde bu çok tuhaf bir konuşmaydı. "Pek sayılmaz. En azından ne dediğini anladığım şekilde değil. Bir kızın onunla yattıktan sonra bara geri dönemeyeceği gibi bir kuralın olması duyduğum en aptalca şey."

Roxy kuru bir sesle, "Bunu sorun etmeyen kaç kızla birlikte olduğunu bilsen şaşardın," dedi ve öne doğru eğilerek dirseklerini masaya koydu. "Ama onlar da bunu sorun etmediği sürece, her neyse, ama dostum, barda onu azarladığında, bu acayip paha biçilemezdi. Beni yanlış anlama. Nick'i arkadaşım olarak görüyorum ve sadece arkadaş olduğumuz için iyi anlaşıyoruz ama keşke bunu kaydetmeyi akıl etseydim."

Yapmadığına sevindim.

"Bunu kaçırdığım için çok hayal kırıklığına uğradım." Katie derin bir iç çekti. "Ama ona cehennemi yaşattın. Buna ihtiyacı var."

Çoğu insan ara sıra buna ihtiyaç duyar."

"Ah dostum, ya senin gitmeni engellemek için barın üzerinden atladiğı zaman?" Roxy yüzünü

Elini. "Reece'in bunu benim için haftada en az bir kez yapmasını sağlamalıyım." Öksürerek bir kahkaha attım. "Evet, bu biraz etkileyiciydi."

"Ben de bunu özledim." Katie suratını astı. "Ne saçmalık ama." Roxy sırttı. "Peki bize detayları anlatacak mısın?"

"Görünüşe göre hepiniz zaten her şeyi biliyorsunuz." Saman sargımı düzelttim ve sonra tekrar katlamaya başladım. "Çok fazla detay kalmadı."

"Her zaman ayrıntı vardır," diye düzeltti Katie. "Ama iyi olup olmadığını sormama gerek yok, çünkü on bir bakışım bana bu işte iyi olduğunu söylüyor."

Roxy'nin yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "İstediğimiz detay bu değil. Cuma gecesi Mona'dan ayrıldıktan sonra seni görmeye gittiğini biliyorum. Arabası apartmanın otoparkındaydı."

Yani araba kullanıyordu. Başımı salladım. "Cuma gecesi uğradı ama bir şey yapmadık. Aslında benden özür dilemek için geldi."

Roxy'nin kaşları Katie'yle bakışırken alnına tırmandı. "Ne diyeceğim?"

Yanımda ki gözleri kamaşmış kıza baktım. "Davranışları için özür dilemeye geldi." Durakladım. "Belli ki bu onun için şok edici bir davranış olmalı."

"Şok edici kelimesi bunu karşılamıyor bile." Roxy birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Özür diledikten sonra biraz almaya çalıştı mı?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladım, ambalajın avucumda açılmasına izin vererek. "Vay canına," diye mırıldandı Katie.

Oha demenin iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. "Dürüst olmak gerekirse gerçekten özür diliyor gibiydi. Bir süre sohbet ettik ve sonra gitti, ama bara geri dönmemle ilgili bir şeyler söyledi."

"Vay canına," diye tekrarladı Roxy.

"Tüm bunlar gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?" Paketleri tabağıma bırakarak arkama yaslandım.

Roxy yavaşça başını salladı. "Evet, Nick için öyle. Bak, bunu nasıl kibarca söyleyeceğimi bilmiyorum ama-"

"O bir pislik mi?" Onun yerine ben bitirdim ve yüzünü buruşturduğunda sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "İnan bana, onun bir pislik olduğunu biliyorum. Hayatımda hiç bir erkek biz birlikte olduktan sonra böyle davranmamıştı. Ve onu affettim çünkü dediğim gibi, gerçekten üzgün görünüyordu. Yine de bu davranışını silmiyor."

"Evet, hıyarın teki," dedi Roxy. "Ama gerçekten iyi bir adam olabilir. Nick, o sürüngele uğraşırken yanımdaydı ama onun da ilişki sorunları var," diye bitirdi.

"Onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Sadece ilişkiye uygun biri olmadığını düşünüyorum."

Roxy elini saçlarında gezdirirken bir an sessiz kaldı ve tepesindeki düğüme ulaştığında durdu. "Dürüst olmak gerekirse onun tek kadın arkadaşının ben olduğumu düşünüyorum. Calla'yla neredeyse hiç konuşmuyor. Bu biraz garip. Sanki Calla onun için yokmuş gibi."

Tamam, bu garipti. "O" kişiyle tanıştığına nasıl inandığını ama yanıldığını düşündüm. Calla mıydı? Bu olasılığı tahmin etmek için bile onun hakkında yeterince bilgim yoktu.

"Ama o böyle biri işte." Roxy devam ederken kaşları çatıldı. "Ve biz o kadar yakın bile değiliz. Çok konuşkan biri değildir. Bazen öyle olduğu zamanlar olur ama çoğunlukla sessizdir, bir gözlemci gibidir."

Düşündüm de, bir araya geldiğimiz ilk gece pek konuşkan değildi. Yine de ikimizin de aklında başka şeyler vardı. "Cuma gecesi oldukça konuşkandı."

"Bu oldukça açıklayıcı." Roxy'nin alnı düzeldi. "Cuma gecesi bara geri döndüğünde, ikinizin arasında

bir şeyler olacağını biliyordum."

"Tabii ki söyledin, çünkü Steph'in bara girdiği ilk gece söylemiştim." Katie'ye döndüm. "Sen mi söyledin?"

"Unutma. Ben bir çeşit medyumum." Parmağıyla şakağına vurdu. "Ben çağırdım."

"Söyledi," diye onayladı Roxy, neşeyle sırtarak, ben ise yüzümün her yerinde "N'oluyor lan?" yazılı olduğundan emindim. "Katie, Nick'e bara aşık olacağı birinin geleceğini ve eşiyle tanışacağını söyledi. Tahmin edin ne oldu?"

"Ne?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"O gece hemen içeri girdin." Heyecanla ellerini çırpı. "Ve işte buradayız."

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu, sonra güldüm. Roxy ve Katie'nin onlarla ilk tanıştığımda yaptıkları bazı tuhaf yorumlar şimdi anlam kazanmıştı. "Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Nick normalde yattığı kızlardan özür dilemeyen ya da onlara iyi davranmayan bir oyuncu. Bunu bilmek onu benim gözümde daha çekici yapmaz. Ve sen bile onun bir pislik olduğunu söyledin."

Roxy, "Hadi canım, ama seninleyken farklı davranması bir şey ifade ediyor," diye karşı çıktı ve sonra gözlerini kıstı. "Tabii bir şey ifade etmesini istemiyorsan o başka."

"Öyle değil," diye cevap verdi Katie ve bakışlarım sertçe onunkilere kaydı. "Onun kalbini kıracak."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Kimsenin kalbini kırmayacağım."

"Oh, yapacaksın. İstemeyeceksin ama olacak." Ciddiydi ve bakışlarımla karşılaştığında yüz hatlarına hüznü bir ifade yerleşti. "Evet, olacak."

Başımı sallayarak Roxy'ye döndüm. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Katie'ye bakıyordu. Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki? Özrünü kabul etmiş olmam ve arkadaş olmak istiyor gibi görünmesi, ikimizin de *oraya* tekrar gitmeyi düşündüğü anlamına gelmiyor."

Roxy, "İnsanlar değişebilir," dedi.

Ona donuk bir bakış attım. "Lütfen bunun sonuna 'doğru kişi için' ibaresini eklemeyin." Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben de sonuna 'istedikleri zaman' ekleyecektim."

"Oh." Kısa bir sırtış attım. "Bu kulağa daha inandırıcı geliyor ama yine de bir önemi yok. Belki Nick ve ben bir noktada arkadaş olabiliriz ama hepsi bu. Seni ziyaret etmek dışında yollarımızın pek kesişeceğini sanmıyorum."

"Bundan emin değilim," dedi Katie ve bana baktığında o güzel yüzünde yersiz ve tuhaf bir hüznü vardı. "İş başa düştüğünde başka bir seçeneğin olacağını sanmıyorum."

Bölüm 8

Ekim ayının ilk günü kardeşçe sevginin şehrine çarptı, rüzgârlar sertleşti ve sıcaklıklar güney yerine daha kuzeye taşınma kararımı yeniden düşünmeme neden oldu. Masamda çalışırken bir daha dışarı çıkmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. İnce keten pantolonum ve bluzum, ceketim, atkım ve eldivenlerimle bile soğuğu yenmek için hiçbir şey yapmadı.

Gerçekten bir hastalığa yakalanmış olma ihtimalim yüksekti.

Elimi karnıma bastırırken yanağımın içini ısırdım. Midem çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu. Ayağa kalktığımdan beri böyleydi. Rüzgârda koşmak yeterince zordu ama mide bulantısı ve yorgunluk da eklenince bu sabahı zar zor atlatmıştım.

Akademideki henüz dördüncü haftamdayken herhangi bir zamanı kaçırmak kabul edilemezdi. Öğle yemeğinde yapmam gereken şey caddenin aşağısındaki Walgreens'e uğramak ve antifu ilaçlarını stoklamaktı.

Yeniden çalışmaya başladığımda, kendimi hasta olmamaya ikna etmeye çalışacağıma karar verdim. Akıl bedenden üstündür ve tüm bu caz.

Rick'in tiz kahkahasını duyduğumda parmaklarım klavyede hareketsiz kaldı ve dişlerimi sıktım. Ekranıma odaklandığım sırada, cep telefonum monitörün altına yerleştirdiğim yerden vızıldadı. Bakışlarım ona kaydı. Bir mesajdı ve mesajın üzerindeki küçük kutuda tanımadığım bir numara vardı.

Hey.

Mesajda sadece bu yazıyordu. Kaşlarımı çatarak birkaç saniye bekledim ve başka bir mesaj gelmeyince telefonumu elime alıp metne tıkladım, ardından fotoğraf ekle seçeneğine gittim. Küçük yüzünde mükemmel bir "ne oluyor" ifadesiyle kameraya bakan küçük bir kızın resmini bulana kadar kaydırdım. Sırtarak resmi yanıt olarak geri gönderdim ve ardından telefonu yere bıraktım.

Zamanlama da mükemmeldi çünkü Bay Bowser'ın sesini duydum, yani Marcus'un. Ona Marcus demem için ısrar etmişti. Gerinerek odamın üzerinden baktım. Gözlerim açıldı. Andrew Lima ile yürüyen Marcus'tu. Lima Akademi'nin sahibi olan adam benden kısaydı ama ellili yaşlarında olmasına rağmen tişörtün ve naylon pantolonun altındaki vücut yirmi yaşlarındaydı. Marcus'un söylediği bir şeye gülümsüyordu, dişleri bana güneşte kavrulmuş kili hatırlatan tenine karşı parlak beyazdı. Adam kesinlikle yakışıklıydı, iki karnabahar kulağı ve bir ya da düzine kez kırıldığı belli olan burnu boyunca uzanan ince yara iziyle bile. Çılgıncaydı - yaşlı adam muhtemelen bir insanı bir saniyeden kısa bir sürede hareketsiz bırakacak ya da daha kötüsünü yapacak bir darbeyi tam olarak nereye indireceğini biliyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve midemdeki asit fokurdamaya başladı. Patronumla ilk kez tanışacağım için gergindim.

Andrew ve Marcus da yalnız değildi.

Andrew Lima'nın yanında biricik Brock "Canavar" Mitchell vardı. Bunu biliyordum çünkü tişörtünde öyle yazıyordu. Ayrıca adam yapılıydı. Rick gibi aşırı yapılı değildi ama o omuzlar kapıları devirebilirdi. Koyu mavi bir beyzbol şapkası takmıştı, şapkası arkaya doğru kıvrılmıştı ama onun dışında giyimi tıpkı

Andrew Lima. Sağ bileğini beyaz el sargısıyla sarmış bir halde yürürken bakışlarını yere indirmişti. Eğitim için hazırlanıyor olmaları diye düşündüm.

Brock, Andrew'un söylediği bir şey üzerine başını kaldırdı ve dudakları geniş bir gülümsemeyle aralandı. Koyu kahverengi gözleri derin, sıcak bir tondaydı ve yüz hatları yoğun, neredeyse mükemmel asimetrikti. Vay canına. Brock'un fotoğraflarını görmüştüm ama hakkını verememişlerdi. Katie'nin neden sadece onun için bir iniş pisti yapacağını söylediğini tamamen anladım. Adam muhteşemdi, neredeyse o yüzü yumruk ve tekmelerin önüne koyamayacak kadar muhteşemdi.

Telefonum tekrar çaldı ama ben bakmak için aşağıya bakamadan Marcus masamdaydı. Gözlerimiz buluştu ve midemin atmaya karar verdiği mide bulandırıcı taklayı görmezden gelerek ayağa kalkarken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Grup durdu ve Marcus bana doğru eliyle işaret ederken gözlerinin altı kırıştı. "Ah, Andrew, yeni asistanımla tanışma fırsatın olmadı. Bu Stephanie." Marcus vücudunu onlara doğru eğdi. "Bu da Brock," dedi bana. "Az önce Andrew'la birlikte döndü."

Patronun üstüne kuma. Patronun üstüne kuma. Elimi uzattım ve Bay Lima'nın tokalaşması sert ve kısaydı. "Tanıştığımıza memnun oldum." *Ateşli dövüş sanatları adamının üstüne kuma. Ateşli dövüş sanatları adamının üzerine kuma.* Ben de ona elimi uzattım. "Ben de memnun oldum."

Sol eliyle elimi sıkarken Brock'un kahverengi gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "Sen şu meşhur Steph'sin."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için donup kaldım. Geniş bakışlarım Marcus'a döndüğünde, safranın boğazımın arkasına doğru tırmandığını hissedebiliyordum.

Marcus kaşlarını kaldırdı.

Andrew odamın duvarına yaslanırken kıkırdadı. "Kötü şöhretli mi? Bu duymam gereken bir hikâye."

Brock, "Stephanie'nin geçen hafta Mona'da Nick'e ders verdiğini duydum," diye açıkladı.

Gözlerimin yuvalarından fırlama ihtimali çok yüksekti. "Herkesin önünde onu bir iki basamak aşağı indirdim."

Aman Tanrım.

"Herkes bunun hakkında konuşuyor," diye devam etti Brock, giderek artan dehşetime rağmen. "Jax geçen gece telefonda bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Keşke bunu kayda alsaydı."

Katie'nin yaptığı gibi.

Andrew bana bakarken etkilenmiş görünüyordu. "Nick'in bunu hak etmek için ne yaptığını ancak hayal edebilirim." Masamın altına dalıp saklansam garip görünür müydü?

"Nick son zamanlarda neler yapıyor?" Andrew deli gibi sırttan Brock'a baktı. "Spor salonuna gelmedi. Onunla antrenman yapmayı özledim."

Nick, Andrew Lima ile mi tartıştı? Vay canına. Bu onun nasıl böyle bir durumda olduğunu açıklıyor.

Brock sol elini sarmaya başlarken kıkırdayarak, "Onun kışını tekmelemeyi özlüyorsun," diye cevap verdi. "Bilmiyorum." O kara kirpikler kalktı ve kahverengi gözler beni delip geçti. "Nick'i daha çok göreceğimize dair bir his var içimde."

Aman Tanrım.

Tek yapabildiğim güçsüzce gülümsemektir. Midem nihayet yatışmıştı ama şimdi farklı bir nedenden dolayı kendimi kötü hissediyordum. İsteyken Nick'le ilgili herhangi bir şeyin bir şekilde gündeme geleceğini asla düşünemezdim. Hiçbir uyarı olmadan Katie'nin tuhaf ifadesi düşüncelerimin arasında dolaştı.

Yollarımız kesiştiğinde başka bir seçeneğim olmayacaktı. Katie gerçekten psişik bir striptizci miydi?

Hayır. Kendime zihinsel bir tokat attım ve ö n ü m d e k i adamlara odaklandım. Şöyle bir baktım.

Marcus ve başımı salladım. "Ben biraz ... kavgacı bir kişiliğe sahibim. Bazen."

Andrew yine güldü.

"Buradaki insanların çoğunun aynı kişiliğe sahip olduğunu göreceksiniz." Marcus'un gözleri parlak ışıktaydı parlıyordu. "İstediğim raporu bitirdin mi?"

"Evet." Ellerimi birbirine kenetledim. "Masanın üzerinde." "Mükemmel," diye yanıtladı Marcus.

"Nerelisin Stephanie?" Andrew elini kaldırıp yakın kesilmiş saçlarını düzeltirken kibarca sordu. Işık bir alyansın üzerinden yansıyor. "Buralı mısın yoksa eyalet dışından mı?"

"Eyalet dışından," diye cevap verdim. "Batı Virginia'danım." Duraklayarak, kaçınılmaz olarak aşırı kullanılan ve komik olmayan yorumu ya da gözlerin açılmasını bekledim. Bu gerçekleşmeyince, tüm erkeklere havalı puanlar ekledim. "Shepherd Üniversitesi'nden mezun oldum."

"Gerçekten mi?" Sahibinin gözlerinde ilgi parladı ve Brock'un elindeki sargıyı sabitlerken çenesinde bir kas titredi.

Andrew, "Kızım Shepherd'a gitmek üzere baharda ayrılıyor," dedi. "Elbette eve yakın bir yerde kalmasını istiyorum ama onları sonsuza kadar evde tutamazsınız, değil mi?"

"Deneyebilirsin," diye mırıldandı Brock nefesinin altından.

Ona baktım. "Hayır, efendim." Philadelphia yakınlarında çok sayıda kolej ve üniversite vardı ama kendi başına yola çıkma ihtiyacını anlıyordum. "Shepherd harika bir toplumda çok iyi bir okul. Orada mutlu olacaktır."

"Sanırım öyle." Yaşlı adam gülümsedi. "Aslında kasabayı ve çevresindeki yerleri kontrol ettim. Orada bizim kadar kapsamlı deneyim ve geniş çeşitlilik sunan eğitim tesisleri yok."

Ah canım.

"Kızımın bu araştırmamdan haberi yok ama orada ihtiyaçlarımıza uygun birkaç mülk var." Adamın gözlerinde zekâ parlıyordu. "Lima Akademi'nin sizin oralarda kurulması hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bence kesinlikle bunun için bir pazar var," diye dürüstçe cevap verdim. Ben üniversitedeyken UFC dövüşleri büyük bir olay olmuştu. Tanıdığım bir sürü adamın derslere kaydolduğunu ve kıçlarına tekme yediklerini hayal edebiliyordum. "Ve haklısın. Çok fazla rakibin olmayacak."

Andrew ona dönüp soru sorarcasına kaşlarını kaldırdığında Bay Browser başını salladı. "Biliyorum," diye sabırla cevap verdi. "Yerel Ticaret Odası ile birkaç toplantı ayarladım bile. Yıl sonundan önce bir şeyler duymalıyız."

Andrew konuşmak üzereydi ama dikkati ofisin ön tarafına takıldı. Adamın yüz hatları yumuşadı. "Küçük şeytandan bahsetmişken," dedi.

Bakışlarını takip ettim ve genç bir kızın içeri adım attığını gördüm. Açık kahverengi saçları sanki bir rüzgâr tünelinden geçmiş gibi görünüyordu, ki bunu anlayabiliyordum. Eğer saçlarım arkaya doğru toplanmamış olsaydı, ben de aynı şekilde görünürdüm.

Leylak rengi bir eşarp boğazına dolanmış, uzun saçlarını birbirine dolamıştı. Ağır kazağı hacimliydi ve koyu renk kot pantolonu boldu, hatta üzerine tam oturmuyordu, bu da ona şekilsiz bir görünüm veriyordu. Yaklaştıkça yüz hatlarının narin olduğunu görebiliyordum ama ağır kaküller yüzünü cüceleştiriyordu.

Gergin bakışları üzerimizde gezindi, Brock'a çarptı ve sonra durduğumuz yere doğru aceleyle ilerlerken orada kaldı, parmakları kollarının kenarlarıyla oynuyordu. Bize yaklaştıkça yüzü pembeleşti.

"Merhaba baba." Brock'un yanında durduğunda kısa ve garip bir el salladı.

Andrew ona doğru gitti, başının üzerine bir öpücük bırakmak için eğildi ve patlamayı görmezden gelmek mümkün değildi

kıskançlık duygusu içinde patladı. "Hey, bebeğim, beni görmeye mi geldin?" diye sordu geri çekilirken.

Babam ... beni hep böyle karşıladı, her zaman çok mutlu, her zaman çok sıcak. Çalkantılı hissin yerini bir düğüm aldı ve başka tarafa bakmamak için mücadele ettim.

Bir kolunu kızın omuzlarına atarken Brock'un dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. Brock kızdan bir karış kadar uzundu ama sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi kızı iri bedeninin yanına oturttu. "Hayır, beni ziyarete geldi. Kusura bakma ihtiyar."

Andrew derin bir kahkaha atarak başını sallarken kızın yanakları bir çilek kadar kızardı. Çenesini kaldırdı ve o anda bunu gözlerinde gördüm. Bunu tüm dünya görmüş olmalıydı. Hayranlık bakışlarını doldurmuştu ama hepsi bu değildi.

Sevgiler.

Kız Brock'a sanki geceleri gökyüzündeki yıldızlardan o sorumluymuş ve her sabah güneşin doğmasının tek sebebi oymuş gibi bakıyordu. Sıcaklık yanaklarını terk etmemiş, aksine daha da artmış gibiydi ve Brock ona sırtırken başka kimsenin farkında olduğunu sanmıyordum. İçimdeki kıskançlık duygusu yeniden su yüzüne çıktı. Annem göz göze geldikleri her an babama öyle bakardı ve babamın gözlerinde de aynı bakış vardı.

Ancak Brock, kızın omzuna doladığı koluyla uzandı ve sinir bozucu bir ağabeyin yapacağını hayal ettiğim bir hareketle kızın saçlarını karıştırdı.

Ouch.

Elini onun omzuna attı, neredeyse onu deviriyordu. Hızla başka tarafa baktım ve Marcus'un da aynı şeyi yaptığını, bakımlı tırnaklarını incelediğini gördüm.

"Jillian, canım, bu Stephanie," dedi Andrew dikkatimi çekerek. Kız artık hayranlıkla Brock'a bakmıyordu ama babasını biraz tereddütle izliyordu. "Shepherd'dan yeni mezun oldu."

İlgisi arttı ve kahverengi gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. "İlkbaharda orada başlayacağım. Aslında oraya transfer oluyorum." Bakışları benimkilerden babasına kaydı ve sonra ayakkabılarıma düştü. "İlkbaharda, ama bunu zaten söyledim, yani ..."

Brock'un eli onun omzunu sıktı.

"Baban da öyle diyordu," dedim. "Bu gerçekten hoşuna gidecek."

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Jillian ama heyecansızlığı buna inandığından şüphe etmeme neden oldu.

Brock'a baktım ama o da kaşlarını çatmış, kızın eğik başına bakıyordu. "Kampüsle ya da başka bir şeyle ilgili herhangi bir sorunuz olursa, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," diye teklif ettim.

Andrew'un yüz hatlarına onay yerleşti. "Aslında bu iyi bir fikir. Jillian, Stephanie ile kahve içmeye gidebilirsin."

Bana bakmadan başını salladı ve ben de bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini söyleyebildim. Brock tarafından bozulan garip bir sessizlik oldu. "Bugün sınıfta değil misin?"

Jillian başını salladı. "Hayır. Bir sınavım vardı ve erken bitirdim, bu yüzden öğleden sonraya kadar işim yok. Bir uğrayayım dedim."

"İtiraf et. Döndüğümü duydun ve beni görmeye geldin," diye alay etti ve yüzüne kan hücum ederken dudağımı ısırdım. Yüce Tanrım, bu kadar mı habersizdi? Brock onu kafa kilidine benzeyen bir yere koydu. Evet. O kadar umursamazdı. "Haydi, Jilly-bean, hazırlanmama yardım edebilirsin."

Jillian babasına baktı ve o da başıyla onayladı. "Devam et ve aşağı in. Ben birazdan orada olacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Stephanie." Brock dedi ve kolu hâlâ Jillian'ın omzundayken onları kapıya doğru yönlendirdi. "Eminim görüşürüz."

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum," diye cevap verdim ve ona küçük bir el salladım.

Koridorun yarısına gelmişlerdi ki Jillian durdu ve yarı yolda arkasını döndü. "İyiydi."

Seninle tanışmak."

Jillian'a gülümsedim ama yüzü patlamak üzere olan bir domatese benziyordu. Zavallı kız. "Ben de öyle."

Kapıya geldiklerinde, babası benimle yüzleşirken derin bir iç çekti. "Onunla konuşmayı teklif ettiğin için teşekkür ederim. Teklifini kabul edeceğinden şüpheliyim. Kişisel bir şey değil. Sadece yabancılara pek ısınmıyor. Uzun zamandır da ısınmadı ama yine de minnettarım."

"Sorun değil. Umarım kahve falan içmeye karar verir." Ve ciddiydim.

Andrew tekrar başını salladı ve aramızdaki konuşma sona erdi. Marcus ve Andrew kapalı ofiste gözden kaybolurken ben tekrar oturdum ve fareye uzandım. Parmaklarım fareye dokunduğunda o garip mesajı hatırladım.

Telefona dokunduğumda, bilinmeyen numaradan gelen bir mesaj daha gördüm.

Bu da ne böyle? Ha.

Alacağımı düşündüğüm yanıt bu değildi. Tanrı'ya şükür, bu her kimse en azından metin dilinde yazmamış. Başka bir fotoğraf göndermeyi düşündüm. Elimde koca bir cephanelik vardı ama bunu uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. "*Kimsiniz?*" diye geri mesaj attım ve telefonumu kucağıma bıraktım.

Birkaç dakika sonra titreşti. Bir bakış attım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Yanıt hiç mantıklı değildi.

İnanamıyordum, bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlayamıyordum ama okuyabiliyordum ve kafamda bir şeyler yanlış işlemediği sürece bana kimin mesaj attığını görebiliyordum.

Nick'ti.

Bölüm 9

Ben Nick.

Telefonuma aptal aptal bakmakla meşgul olduğum için cevap vermediğimde, tekrar titreşti.

Roxy'yi bana telefon numaranı vermesi için kandırdım.

Gözlerim büyüdü.

Hemen bir mesaj daha geldi. *Çünkü bir noktada benimkini de isteyeceğini düşündüm. Seni zahmetten kurtardım. ;)*

Aman Tanrım, küstahlığın sınırı yoktu. Numarasını istemeyi planlamıyordum. Tamam, aklımdan geçmiş olabilir, ama en iyisinin uyuyan köpeğin yatmasına izin vermek olduğuna karar vermiştim. Evet. Nick'ten etkilendiğim açıktı, tıpkı onun benden etkilendiği gibi, ama onu arzularken onunla sadece arkadaş olabileceğimden emin değildim ve birlikte olduktan sonra geçen sefer verdiği tepkiyi vermeyeceğine güvенеbileceğimden de emin değildim.

Bunu dördüncü bir mesaj takip etti. *Lütfen Roxy'ye kızma. O senden hoşlanıyor. Ama benden de hoşlanıyor.*

Kaşlarım kalktı. Kızgınlığım arttı ama çok azdı. Geçtiğimiz Pazar günü Roxy ve Katie'yle kahvaltı için tekrar buluşmuştuk. Bu sefer Nick hakkında konuşmamıştık ama bir yanım ona numaramı vermesine şaşırmamıştı.

Umarım kızmamışsındır.

Kendimi toparlayıp telefonu aldım ve geri gönderdim: *Ben değilim.* Ve bu doğrudu. Roxy'ye numaramı verirse çıldıracağım izlenimini vermiş değildim. Gerçi muhtemelen önce sorabilirdi ama bu noktada köprüünün altından çok sular akmıştı.

Güzel, diye geri gönderdi. Bir an geçti ve başka bir mesaj geldi. *Numaramı kaydettin mi?*

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Mesaj attım: *Hayır.*

Bu bana asık bir surat ve ardından *Kalbimi kırıyorsun, Stephanie. Numaranı kaydettim.*

Şüpheliydi, cevabım. Ama birkaç kabin öteden gelen kahkaha seslerini duyarak başımı kaldırdığımda numarasını hemen kaydettim.

Birkaç dakika geçti ve Nick mesaj attı. *Numaramı kesinlikle kaydettin, değil mi?*

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. *Evet, öyle yaptım.*

Biliyordum. Metnin altında beliren üç küçük nokta köpürdü ve ben bekledim. *Yani sana bir amaçla mesaj atıyordum.*

Dudaklarımı birbirine bastırarak hızlı bir cevap gönderdim. *Öyle miydin?*

Ha. Bir duraklama oldu ve sonra, *Reece bu gece evinde bir toplantı düzenliyor. Küçük bir toplantı.*

Roxy çalışıyor ama belki gelmek istersin diye düşündüm.

Midem çalkalanmak yerine yuvarlanıyordu ve bu hissin hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. İçimi bir tereddüt kapladı, hiç alışık olmadığım bir şeydi bu. Normalde ne yapmak istediğimi bilirdim ama çok uzun zamandır ilk kez emin değildim.

Alt dudağımı çiğneyerek başımı kaldırdım ve ofiste etrafıma bakındım. Ne sorduğumun cevabı gibi değil

yapmam gereken şey beni aydınlatma armatürlerinde bekliyordu. Bakışlarımı tekrar telefona çevirdim ve cevap yazmaya başladım. *Kendimi iyi hissetmiyordum. Gerçek buydu. Ama bu gece iyi hissediyorsam... Ne halt ediyordum ben? Bilmiyordum ama yapıyordum, hem de çok sert yapıyordum. . . Uğrayabilirim. Saat kaçta?*

Başlamak mı?

Üç küçük nokta belirdi. *Akşam 8 civarı. İyi misin?*

Evet, sadece midesi biraz karışıktı. Muhtemelen bilmesine gerek olmayan bir şey. *Sana sonra mesaj atıp haber veririm.*

Tamam. Umarım daha iyi hissedersin. Teşekkürler.

Ondan sonra başka mesaj gelmedi ve saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken hala ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve bu duygudan nefret edip etmediğimden emin değildim. Ya da hoşuma mı gidiyordu.

Eve altı buçuktan biraz sonra geldim ve üzerime bir kot pantolon ile yumuşak şönil kumaştan yapılmış bol bir kazak giydim. Bu kazağı o kadar çok sevmiştim ki ona sarılmak istiyordum ama bu garip olurdu.

Yalınayak mutfığa girdim ve kilerin kapısını açtım. Birkaç dakika orada durdum, bir paket ton balığını seçtim ve sonra pirinç kutularına geçtim. Bunların hiçbiri ilgimi çekmedi, bu yüzden buzdolabına doğru ilerledim. Mikrodalgada pişirilebilen domuz pastırması biraz cazipti ama dilimlenmiş ballı jambon ve İsviçre peyniri daha doyurucu olabilirdi. Onları da istemiyordum. Kapıyı kapatarak dondurucuyu açtım. Bir paket hamburger eti ve bir biftek vardı ama ikisi de donmuştu ve mikrodalgada et çözmekten nefret ettiğim için bu işime yaramadı. İç çekerek o kapıyı da kapattım. Acıkmıştım ama aç değildim. Midem daha iyi hissediyor gibiydi ama iştahım kesinlikle tuhaftı.

Ocağın yanındaki çekmeceyi açarak, buraya taşındığımdan beri biriktirmeye başladığım paket servis menülerini taramaya başladım. Çin yemeği. Pizza. İtalyan. Subs. Hepsi güzel görünüyordu ama hiçbiri olması gerektiği gibi ilgimi çekmiyordu.

Elimde Çin menüsünü tutarken saate baktım ve garip bir kombinasyon olan heyecan ve kafa karışıklığının karışımıyla karnımın sıkıştığını hissettim. Bu gece Reece'in şeyine her kim gidecekse, önümüzdeki bir saat içinde gelecekti. Nick gelecekti.

Nick. Lanet olsun.

Reece'e uğrayıp uğramayacağım ya da Nick'in telefon numaramı alıp benimle iletişime geçmesi ve beni arkadaşının evine davet etmesi konusunda ne hissettiğim hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Eğer aramızda sıradan bir şey olmasını istiyorsa, davet garip değildi. Aslında bu oldukça yaygın bir durumdu, ama barda olanlardan hemen sonra aramızda böyle bir şey olacağına içtenlikle inandığına inanmakta zorlanıyordum.

Bakışlarımı menüye çevirerek derin bir iç geçirdim ve menüyü tekrar tezgâhın üzerine bıraktım. Bir paket Reese'in Cadılar Bayramı balkabağı vardı. Dokuzunu da yesem bu akşam yemeği sayılır mıydı?

Bana yasal geldi.

Kalın bir toka alarak saçımı gevşek bir düğüm haline getirdim ve tokayı içeri soktum. Tam menüleri tekrar elime almak üzereydim ki kapım çalındı. Çekmeceyi kapatırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nabzım hızlanınca kapıya doğru yürüdüm ve içeriye hızlıca bir göz attım.

Kim olabileceğine dair bir fikrim olmasına rağmen.

Haklıydım.

Nick dairemin dışındaki koridorda duruyordu. Merakla kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım. Bana doğru döndü ve göğsümde sıkışma tarzı bir baskı oluştu. Rahatsız edici değildi ama bana tamamen yabancı geliyordu.

Saçları nemliydi, koyu renkli teller alnına doğru kıvrılıyordu. Yağmur damlaları güçlü omuzlarını süslüyordu. Yağmur ne zaman başlamıştı? Tanrım, o menülere gerçekten tek başıma odaklanmıştım ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yoktu.

"Merhaba," dedim, bakışlarım elindeki plastik poşete kaydı.

"Selam," diye seslendi ve bakışlarım tekrar yukarı çekildi. İyi görünüyordu, ama uyandığı andan başını yastığa koyduğu ana kadar hep iyi göründüğünü fark ettim. "Sana bir şey getirdim."

Gözlerimi kırıştıtarak geri çekildim.

"Öyle mi yaptın?" "Evet. İçeri girebilir miyim?"

Başımı salladım ve içeri girip kapıyı kapatmasını izledim. Çantayı yemek alanında kurduğum küçük bistro masaya götürdü. Konuşmaya başladığında ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Küçükken ve kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda annem bana ev yapımı tavuklu şehriye çorbası yapardı." Nick plastik bir kap çıkardı ve bana döndü. "Konserve çorbalardan çok daha iyi. Mideyi rahatlatan ve çorbaya güzel bir tat veren bazı otlar katardı, böylece çok yavan olmazdı." Mutfığa doğru yöneldi. "Kaseleriniz burada mı?"

"Sol tezgahın üstünde." Donup kalmıştım.

Seramik bir kâse çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve plastik kabın kapağını açtı. Erişteleri, tavuk parçalarını ve et suyunu dikkatlice kâseye boşalttı. "Hâlâ biraz sıcak ama biraz ısıtılması gerekiyor. Mikrodalga tamam mı?"

Dudaklarım yavaşça aralandı. Konserve çorba olmadığı belliydi. "Evet. Mikrodalga iyi." Mutfığa doğru yaklaştım. "Bunu annen mi yaptı?"

"Hayır." Nick kâseyi mikrodalgaya koydu. Küçük bip sesleri sessizlikte yankılandı. Ellerini mikrodalgaın önündeki tezgâhın üzerine koydu, sırtı bana dönüktü. "Annem on üç yıl önce öldü."

"Ah." Elimi göğsüme koydum. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Başını salladı ama omurgasının çizgileri gergindi, omuzları kamburlaşmıştı. Ağzımı açtım çünkü bir ebeveyn kaybetmek benim de yaşayabileceğim bir şeydi, ama daha önce söylediklerimin ötesinde, kelimeleri bulamadım. Sık sık konuştuğum bir şey değildi. Mikrodalgadan ses geldi ve kaseyi çıkardı. Aroma harikaydı, midemin mutlu bir şekilde homurdanmasına neden oldu. Bir kaşık bularak çorbayı masaya geri getirdi. Kırpikleri kalktı, yosun yeşili gözleri benimkilerle buluştu.

Titrek bir nefes aldım. "Çorbayı sen mi yaptın?"

Nick bir kez daha başını salladı.

"Oh. Ben ..." Bana çorba getirdiğine inanamıyordum, üstelik kendisi yapmak için zaman ayırmıştı. Tüm bunlar inanılmaz derecede tatlı ve son derece beklenmedikti; konuşamadım. Orada öylece durmuş, aptal gibi ona bakıyordum.

Yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar pembeleşti. "O kadar da zor değil." "Sıfırdan tavuk çorbası yapmayı bilmiyorum."

Çarpıcı yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Belki bir gün sana öğretirim." "Bana gerçekten çorba mı yaptın?"

Çenesini eğerken gülümsemesi yayıldı. "Evet, öyle yaptım. Oturup yiyecek misin? Mideni rahatlatacağına söz veriyorum."

Şaşkınlık içinde masaya doğru yürüdüm. Midem yine bulanıyordu ama bunun günün erken saatlerinde hissettiğim mide bulantısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Masaya oturdum ve dürüst olmak gerekirse, onun bardaki aşağılık davranışını düşünmeyecek kadar etkilendim.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim garip bir şekilde boğuk çıkıyordu.

"Ciddiyim. Teşekkür ederim." "Önemli değil." Bir kaşık uzattı. "Ye bakalım."

Kaşığı alırken parmaklarım onunkilere değdi. Erişteyi, dumanı tüten et suyunu ve bir parça tavuğu kepçeyle alırken kolumdaki ürpertiye görmezden gelmek zordu. Tat alma tomurcuklarım neredeyse orgazm olmuştu. "Çok lezzetli." Gözlerimi kocaman açarak yukarı baktım. "Naneli bir şey tadı alıyorum."

Nick kollarını kavuşturdu. "Çok şaşırmış görünüyorsun. Aslında çok iyi bir aşçıyım." "Artık bundan şüphe duymuyorum." Bir lokma daha yuttum ve bir iniltiyi bastırdım.

Kirpiklerini indirerek gözlerini siper etti. "Reece'in yanına gitmeden önce getirebileceğimi düşündüm. Biraz erken geldim ama iyi olacak."

"Gitmek zorunda değilsin," dedim aceleyle ve sonra kulaklarımın ucunun yandığını hissettim. "Yani, burada biraz takılmak istersen, takılabilirsin."

Nick'in gözleri benimkilerle buluştu ve sonra karşımdaki koltuğa kayarken gözlerini indirdi. Kollarını masanın üzerine koydu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Mide bulantısı öğleden sonra geçti ama bu çorba gerçekten çok iyi geldi." Günlerdir beslenmemiş gibi yiyordum. "Kendin için getirmedin mi?"

"Kapta kalanlar senin. Ben daha önce yedim." Küçük yemek sandalyesinde arkasına yaslandı ve hafifçe nefes verdi. "Kendini daha iyi hissetmene sevindim."

Gülümseyecek kadar durakladım ve sonra kâseyi bitirdim. Ayağa kalkarak kaseyi lavaboya taşıdım, yıkadım ve bulaşık makinesine yerleştirdim. Arkamı döndüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Nick ayağa kalkmış ve beni takip etmişti, o kadar sessiz hareket ediyordu ki onu duymamıştım. Sadece bir adım ötemdeydi ve biraz sağıma kayarsam, o gece bulunduğumuz pozisyonda olacaktık.

Midem tepki olarak çukurlaştı. Bunu düşünmeyi bırakmaya çok ihtiyacım vardı, ama bunu yaptığımda beynim kilitlendi. Göğsüm hızla yükseldi. Ellerini yanlarımda, kalçalarımda, bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Tanrım, burası sıcak mıydı? Kazağımın yakasını çekiştirdim. Hormonlarımı kontrol altına almam gerekiyordu. Bu çok saçmaydı.

Ama başımı kaldırdığımda bakışlarımız çarpıştı ve gözlerimi kaçıramadım. Sıcaklık hislerimi bastırdı ve aşırı aktif hayal gücüm beni sırtıma nasıl bastırdığına, içimde nasıl hissettiğine, beni nasıl gerdiğine dair anılarla doldurdu.

Nick başını yana eğdi, duruşunu değiştirip bacaklarını açarken bakışları kapandı. "Bana öyle bakma," dedi sesi hırçınlaşarak.

Gözlerimi kıptım. "Sana bakmıyorum."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bana *doğru* baktığın gerçeğinin yanı sıra, bana o şekilde bakıyorsun."

Sıcaklığın bir kısmı azalmıştı ama bu mutfakta yaptıklarımızı düşünmemi engelleyecek kadar değil. "Sana ne şekilde bakıyorum?"

"Sanki o gecenin tekrarlanmasını istiyorsun."

Vay be. Tam kafama çiviledi. Kollarımı göğsümün altında kavuştururken bir şey söylemedim ama o bir adım öne çıkınca kaskatı kesildim. Aramızda yarım adımlık bir mesafe vardı.

"Ve gerçekten durman gerekiyor," dedi tekrar, elini kaldırırken sesi alçaktı, saçımdan düşen bir tutamı yakaladı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmak eklemleri yanağımı okşadı. "Çünkü burada sakın olmaya çalışıyorum." Elini indirdi. "Farklı bir şey deniyorum."

"Ne deniyorsun?" Ben sordum.

O muhteşem kirpikler bir kez daha kalktı ve bakışları beni delip geçti. "Seninle arkadaş olmaya çalışıyorum."

Bölüm 10

Nick'in söyledikleri, buzlu suya batırıldıktan sonra derin dondurucuya sokulmak gibiydi. Benimle arkadaş olmak istemesinden çok, seks yapmayan türden bir arkadaş olduğunu varsayıyordum, ama daha önce bir kızla hiç arkadaş olmamış gibi geliyordu.

Ve bu hiç mantıklı değildi.

Roxy vardı ve yakın olduğu ama yatmadığı başka kızlar da olmalıydı. Olmak zorundaydı. Yok muydu? Sonra yine Roxy, Nick'in çok arkadaşı olmadığına dair bir şeyler söylemişti. Bir de şu garip Calla olayı vardı.

"Kızlarla arkadaş değil misin?" Yavaşça konuşarak sordum.

"Hayır. Pek sayılmaz." Parmaklarını saçlarında gezdirirken durakladı. "Roxy hariç, ama gerçekten arkadaş olduğumuzu sanmıyorum."

"Senin öyle olduğunu düşünüyor."

Sanki şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Huh."

Buna inanamadım. "Peki ya Calla? Buradayken barda çalışıyor, değil mi?" Nick boğuk bir kahkaha attı. "Biz arkadaş değiliz."

Bunu, içinde küçük de olsa bir kuşkunun yeşermesine neden olacak şekilde söyledi. "Sen iki-"

"Hayır. Calla ve ben takılmadık. Eğer öyle bir şey olsaydı Jax beni uçurumdan aşağı atardı. Calla barın kapısından içeri girmeden çok önce ona karşı kötü hisleri vardı," dedi iç çekerek. "Sadece yakın değiliz."

"Tamam." Tezgâha yaslandım ve Calla konusunun kapanmasına izin verdim. Şimdilik. "Ama sen yirmi altı yaşındasın. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre kız arkadaşın olmadan yaşayabildin? Anlamıyorum."

Bakışlarını oturma odasına doğru çevirdi, çenesinde bir kas oynadı. "Lisede falan yaptım. Bilmiyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Sadece yıllardır yapmadım."

Daha önce biriyle ciddi bir ilişki yaşadığını ve bunun kötü sonuçlandığını ima ettiği konuşmamız yeniden gündeme geldi. O ilişkiden kaynaklanan serpentinin kadınlarla olan tüm ilişkilerini etkilediğini anlamak için psikolog olmama gerek yoktu.

Nick'in havayollarının ekstra ücret aldığı türden bir bagajı vardı.

Bu da söz konusu o olduğunda libidomu kontrol altına almam için bir başka nedendi.

"Reece'i ziyaret etmek ister misin?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Ne yaptığımı bildiğim için hayır demeliydim ama bana sıfırdan tavuk çorbası yapmıştı. Nasıl yapabilirdim ki? "Sanırım öyle."

Geniş bir gülümseme yüzünü çarpıcı olmaktan çıkarıp nefes kesici bir hale getirdi. "Harika. Yukarı çıkmaya hazır mısın? Tek ihtiyacın olan ayakkabılar."

Kaşlarımı çatarak kendime baktım. "Belki de üstümü değiştirmeliyim."

"Gerek yok." Arkasını döndü, kabı aldı ve buzdolabına taşıdı. "Bu halinle çok güzel görünüyorsun."

On dakika gibi gelen bir süre boyunca sırtına baktım ve sonra başımı salladım. Etrafından dolanarak yatak odama yürüdüm ve bir çift düz ayakkabı aldım. Oturma odasına döndüğümde, anahtarlarımı kaydardım. "Hazır."

Nick kasıla kasıla yanımdan geçip kapıyı açarken sırtıttı. "Önce bayanlar."

Reece birkaç kat yukarıda oturuyordu ve kapısına yaklaştığımızda kahkahalar duyuluyordu. Nick kapıyı çaldı ve açan genç polis değil, Reece'in daha yaşlı, daha sert bir versiyonuydu. Kahverengi saçları kafatasına yakın kesilmiş, çenesi kirli sakallı, mavi gözleri okyanus kadar parlaktı.

"Hey, dostum." Adam kenara çekilirken Nick'in elini sıktı ve rafa yerleştirdiği bir şişeyi almak için arkasına uzandı. Bana bir göz attı. "Peki bu kim?"

"Stephanie," dedi Nick, elini b e l i m e koyarak beni içeri buyur etti. "Alt katta oturuyor.

Şehirde yeni. Bu arada bu Colton, Reece'in ağabeyi." Ah, bu

mantıklıydı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Colton şaşkın bakışlarını Nick'e çevirirken gülümsedi. "Sizinle tanışmak güzel. İçeri gelsene. Başlamak üzereler."

Colton'ı benimkinden daha büyük bir daireye kadar takip ettim. Seyrek ve düzenliydi, Reece iyi bir ev tutmuştu. Oturma odasında birkaç kişi vardı. Reece'i hemen tanıdım. Pencerenin y a n ı n d a duruyordu, elinde bira vardı ama kanepede oturan adam değildi. Kestirdiği sakalına bakarak tahmin yürütecek ve polis olduğunu söyleyecektim. Kanepenin diğer tarafındaki kolda bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları omuzlarına dökülürken yukarı baktı ve gülümsedi.

Reece başını çevirip iki kez baktı ve şaşkınlığını yavaş bir gülümsemeyle gizledi. "Selam çocuklar." Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Hepinizin gelebilmesine sevindim."

Gülümsedim ve küçük gruba küçük bir el salladım. "Merhaba."

Colton yanımdan geçip kadının yanındaki kanepeye çöktü. "Reece pisliğin teki olduğu için sanırım tanıştırma işini ben yapacağım. Bu benim kız arkadaşım Abby," dedi ve bizi tanıştırdı. "Ve şuradaki diğer adam da Brad."

Kardeşi homurdandı. "Evet, bu konuda berbatımdır."

Brad başını kaldırıp hafifçe salladı ve Abby'nin güzel yüzünde bir merak belirdi. "Ben Steph," dedim. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Brad öne doğru eğilip sehpadan küçük ve siyah bir şey alırken Reece Nick'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. Televizyon ekranı kayarak bir oyun oynadıklarını gösterdi.

Brad bir oyun kumandasını sallayarak "Oyun gecesi," diye açıkladı. "Bu epik bir Mario Kart ölüm maçı. Eşli turlar halinde oynayacağız. Kaybedenle sıkışıp kaldım." Reece'e başıyla işaret etti.

Reece orta parmağını kaldırdı.

"Oynuyor m u s u n ?" Nick arkasını dönerek

sordu. Başımı salladım. "Bir süredir

oynamıyorum. Berbat sayılırım."

"Sorun değil." Mutfaktan iki sandalye aldı ve onları oturma odasına getirerek kanepenin yanına yerleştirdi. "Ben dünyanın en iyi Mario Kart oyuncusuyum."

"Sence abartıyor mu?" Colton başını sallayarak güldü. "Abartmıyor. Sanki bu oyunu oynamak için doğmuş gibi."

Abby'ye en yakın sandalyeye oturduğumda Nick, "Çünkü çok fazla zamanım var," diye cevap verdi. "İşte bu yüzden."

Reece sehpanın etrafında dolanırken kıs kıs güldü. "Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Bu yorum üzerine küçük kulaklarım dikildi ama Nick y a n ı m d a otururken yanıt vermedi. Nick boş vakti olduğunu söylediyse ve Reece bunu yalanladıysa, Nick onun yapmadığı neyi yapıyordu?

konuşmak ister misin? Kendime, arkadaş olsak bile bunun beni ilgilendirmediğini s   y l e d i m , özellikle de şu anda, ama lanet olsun, bilmek istiyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" Reece mutfağa doğru ilerleyerek teklif etti. "Biram ve meşrubatım var. Roxy de buzdolabımın yarısını tatlı çayla doldurdu."

"Ben iyiyim," diye seslendim, garip bir şekilde buz tutmuş ellerimi dizlerimin arasına sokarak. "Teşekkürler."

Reece ve Brad ilk olarak Colton ve Abby'ye karşı oynayarak başladılar. Her oyuncu birbiriyle yarışıyordu ve takım üyelerinden biri kazanırsa, bu takım için sayılıyordu. Brad ilk turu kazandı ve yasal olarak skor alıyordu. Abby kumandayı verdi ve tabii ki karakterim olarak prensesi seçtim ve tabii ki lanet şeyi zar zor rayında tutabildim. Berbattım ama komikti ve g   l m e k t e n karnımın yanları ağrıyordu.

Birkaç raunttan sonra ölüm maçı durdu, böylece çocuklar yeniden içki alabildi. Nick'in içmediğini fark ettim ve acaba o kadar da içmiyor muydu diye düşündüm. Benim evimdeki gece, şişenin yarısını bile bitirmemişti.

Abby ile sohbet ettim, çok tatlı b i r i olduğunu ve Colton ile daha yeni görüşmeye başladıklarını hemen anladım.

"Nick'le birlikte misiniz?" diye sordu sesini alçaltarak. Çocuklar mutfaktaydı ama çok da uzakta değillerdi.

"Hayır. Biz sadece arkadaşız."

"Oh." Kaşları kırıştı. "Ben  yle olduğunuzu sanıyordum. Onu çok iyi tanımıyorum ama Colton'la çıkmaya başladığımızdan beri onu hiç kimseyle görmedim."

Bu beni şaşırtmadı. Cevap vermeye başladım ama çocuklar geri döndü ve Nick benim için bir bardak suyu sehpanın  zerine, Reece'in yerleştirdiği bir kase cipsin yanına koydu. Bunu ben istememiştim ama Abby'nin şahin gibi bakan gözleriyle fark ettiği bir nezaket ve tatlı bir jestti.

Düşündüğümden daha uzun süre kaldım, Mario Kart'ta tamamen berbattım ama herkesle geçirdiğim zamandan keyif alıyordum. Saat ondan biraz sonra ayrılmamın tek nedeni, alışılmışın dışında programları olan diğerlerinin aksine, sabah işe gidecek olmamdı. Kalkıp veda ettiğimde Nick oyun kumandasını Colton'a fırlattı ve beni takip etti.

Reece'in kapısını arkamızdan kapatırken ona "Gitmene gerek yoktu," dedim.

"Biliyorum." Koridorda yürümeye başladığımızda ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "İyi bir arkadaş oluyorum ve seni eve bırakıyorum."

Ona bakarken güldüm. "Ben burada yaşıyorum."

"Yine de çok uzun bir yürüyüş. Ve soğuk."  rperdi. "Kahretsin, burası çok soğuk."

Yalan söylemiyordu. Koridorda insanın tüylerini ürperten bir rüzgâr esiyordu. Birinci kata inerken kollarım göğsüme dolanmıştı. Kapımın önünde durduk ve kot pantolonumun cebinden anahtarlarımı çıkardım.

"Tavuk  orbası için tekrar teşekkürler." Gülümseyerek ona döndüm. "Bu gece çok eğlendim."

Nick başını yana eğdi. "Ben de  yle. Reece bunu genellikle iki haftada bir yapar. Sen de katılabilirsin, biliyorsun."

Ayrıılırken Reece de aynı şeyi söylemişti ve bunu kesinlikle tekrar yapmak isterdim, özellikle de Roxy oradaysa. Onunla Mario oynamanın neredeyse kendime karşı oynamak gibi olacağını hayal ettim. "Geri mi dönüyorsun?"

"Evet. Sadece kısa bir süre için. Sonra eve gideceğim."

"Buradan ne kadar uzakta yaşıyorsun?" Bu soruyu daha önce sorup sormadığımdan emin olamayarak sordum.

"O kadar da uzak değil. Yaklaşık on beş dakika. Plymouth'un hemen diğer tarafında oturuyorum."

Nick'in kaşları çatıldı ve konuşacakmış gibi ağzı açıldı ama fikrini değiştirmiş gibiydi. "Şey, umarım

daha iyi hissetmeye devam edersin."

"Ben de." Kirpiklerimin altından onu inceledim. "İyi geceler."

Nick'in bakışları başımın üzerinden kapıma doğru kaydı ve sonra geri çekildi. "Yabancılık çekme, Stephanie."

"Aynen," diye fısıldadım.

Küçük bir sırıtış belirdi ve sonra arkasını döndü. Merdiven boşluğuna varıp gözden kaybolana kadar onu izledim. Daireme girdim, kapıyı kapattım ve yatmak için hazırlandım. Saat hâlâ erkendi ve geceyi geçirecek kadar yorgun olmama rağmen Nick'i anlamaya çalışarak yatakta çok uzun süre yattım.

Çocuğun yükü ve şüpheli flört etiği vardı, ama ev yapımı tavuk çorbası yapacak kadar tatlı ve nazik miydi? Hâlâ beni istiyordu ve yine de benimle arkadaş olmak için bu çekimi inkâr mı ediyordu? Neden? Neden, daha önce başka hiçbir kızla bunu yapmamışken? Özel bir kar tanesi olduğum için değildi. Bir nedeni olmalıydı. Bir nedeni.

Onu anlamak imkansızdı.

Nick, en karmaşık parçaların yanlış yerleştirildiği bir yapboz gibiydi ve içten içe yapbozu kaç kez silkeleyip baştan başlarsam başlayayım, o parçaların hep eksik kalacağını ve resmin tamamına asla sahip olamayacağımı biliyordum.

Mide bulantısı haftanın geri kalanında, bazen sabah, bazen öğleden sonra ve Perşembe gecesi yatmadan hemen önce olmak üzere en tuhaf anlarda gelip gitti. Cuma günü öğle yemeğini iş yerimin sokağındaki bir restoranda yedim ve yağ kokusu neredeyse bacaklarımı altımdan çekecekti. Midem daha önce hiç bu kadar hassas olmamıştı ve normalde yağlı olan her şeyin kokusunu severdim.

Artık virüs falan kaptığıma inanmıyordum ve Cuma akşamı annemle sohbet ederken neredeyse konuyu açacaktım ama onu endişelendirmek istemedim. Ayrıca, yakınlardaki bir klinikte iki hafta içinde boşluğu olan bir pratisyen hekimden randevu almıştım. Ciddi bir sorun olduğunu düşünmüyordum ama mide bulantısı ve yorgunluk beni korkutmaya başlamıştı. Daha önce hiç sağlık sorunum olmamıştı ve kaç kez gerçekten soğuk algınlığı geçirdiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Pazar sabahı kendimi iyi hissediyordum. Biraz yorgundum ama evde dolaşırken midem mutlu bir şekilde homurdanıyordu. Son birkaç gündür koşamadığım için kıcımların koşmaya ihtiyacı vardı, ama yağmur yağacak gibi görünüyordu ve evet, tüm bu fiziksel egzersiz olayını hissetmiyordum. Bunun yerine uzun ve yorucu bir duş aldım ve ardından bir kot pantolon giydim. Saçlarımı hızlı bir düğümle topladım, ruj ve rimel dışında makyaj yapmadım. Soluk mavi bir atkıyı boynuma dolayarak dışarı çıktım.

Yarın bir milyon mil koşacağım.

Kahvaltı için Roxy ile buluşmak üzere dairemden ayrıldım. Katie bu hafta sonu şehir dışındaydı, bu da hayal kırıklığı yarattı. IHOP'ta bir Pazar kahvaltısını maceraya dönüştürebilirdi. Park yeri doluydu, beni arka tarafa park etmeye zorladı. Kalın bulutlar güneşi engelliyordu ve soğuk sonbahar yağmuru yağmaya hazırdı. Arabamdan inmeden önce telefonumu kontrol ettim. Cevapsız arama ya da mesaj yoktu. Neden kontrol ettiğimden bile emin değildim.

Kesinlikle Nick'ten gelen cevapsız aramalar ya da mesajlar için değil. Kesinlikle hayır. Kesinlikle olmaz.

Otoparkı hızla geçtim, kaldırıma ulaştığımda bir grup yaşlı kadına çarpmak yerine daha sakin bir hızda ilerledim.

Cam kapılara sevimli hayalet çıkartmaları yapıştırılmıştı, bu da bana bir balkabağı almam ve şeker stoklamaya başlamam gerektiğini hatırlatıyordu, ancak çocukların apartman yakınında şeker ya da şaka yapıp yapmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Umarım öyledir.

Cadılar Bayramı beni aptala çevirdi.

İçeri girdikten sonra hostes masasının etrafından dolandım ve tıklım tıklım dolu restoranı taradım. Arka taraftaki yarım ay şeklindeki geniş kabinde Roxy'yi gördüğümde ağzım açık kaldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kaskatı kesilmiştim. Roxy beklediğim gibi yalnız değildi.

Yanında üç kız oturuyordu; sarı saçlı Calla, kocaman gülümseyen Teresa ve kızıl saçlı Avery. Orası gökkuşağı gibiydi. Ciğerlerimdeki hava boşalırken ayaklarım hareket etmiyordu. Beni henüz görmemişlerdi. Hemen arkamı dönebilirdim ve-

Teresa başını kaldırdı ve coşkuyla el sallamaya başladı. Bütün kızlar baktı.

Lanet olsun.

Tamam. Savaş ya da kaç devreye girdiğinde kaçan bir kız değildim. Şimdi de başlamayacaktım. Yanlış bir şey yapmadım ve eğer bu kızların benimle bir sorunu varsa, o zaman, şey ... sadece berbat olurdu. Bunu değiştiremezdim. *Değiştiremezdim.*

Derin bir nefes alarak ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Roxy ayağa kalktı, yüzünde sabit bir gülümseme vardı ama gözleri yalvarıyordu. "Gelebilmene sevindim." Bana Teresa'nın yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti. "Herkes şehirdeydi ve-"

Yanına oturduğumda Teresa, "Biz de seni görmek istiyorduk," diye araya girdi. Gözleri ağabeyininki kadar parlak ve maviydi-Cam. "Geçen sefer pek sohbet etme fırsatımız olmadı."

"Evet." Çantamı aramıza yerleştirirken ne diyeceğimi bilemiyordum. Roxy tekrar yerine oturdu ve ben etrafıma bakınırken bakışlarım Avery'ninkilerle buluştu. Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Tamam. Bu garipti. Karşımda oturan kızla ve yanımda oturan başka bir kızla gerçekten çok yakın bir ortak noktam vardı. Gerçekten biraz garip, gerçekten biraz-

Aptal düşünce trenimi frenleyerek normal bir selamlamaya odaklandım. "Hepinizi görmek güzel. Ne kadar süredir buradasınız?"

"Pazartesi ve Salı günleri izinliyiz. Sonbahar tatili," diye cevap verdi Calla ve ben sonbahar tatilini çoktan unutmuş olduğum gerçeğiyle bir an şaşırdım. "Yani Salı gecesine kadar buradayım."

"Bu da Jax'in verici bir ruh halinde olacağı anlamına geliyor." Roxy sırtıttı.

Calla'nın yanakları güzel bir pembeye dönüştü. Yanağındaki yara izini ancak o zaman fark ettim. Shepherd'dayken yarasını gizlemek için ağır bir makyaj yapmıştı. Bugün hiç makyaj yapmamış gibi görünüyordu.

"Sanırım biz de Salı akşamı geri dönüyoruz." Teresa menüsünün kenarıyla oynadı. "Cam yarın New York'a gitmek istiyor."

"Hiç gitmedim." Avery elindeki menüyü karıştırdı. Tam karşımda oturuyordu, hatırladığımdan çok daha küçük görünüyordu. "Bu yüzden görmek için çok heyecanlıyım."

"Sadece bir kez gittim. Eğlenceliydi," dedim ellerimi kucağıma koyarak. "Ama biraz bunaltıcıydı."

Teresa sırtını yastığa yasladı. "Oraya ilk gittiğimde, gecenin ilerleyen saatlerinde tüm binaları düşünmeye başladığımda anksiyete krizi geçirdim."

"Gerçekten mi?" Avery'nin gözleri büyüdü.

"Binalar size kalabalık hissi verebilir." Teresa ürperdi. "Özellikle de buna alışık değilseniz ve bu sadece benim tuhaf davranmamdan kaynaklanıyor olamaz, yani iyi olacaksınız."

"İyi olsan iyi edersin," diye uyardı Calla sırtarak. "Cam'in sana buraya kadar eşlik etmemesine şaşırdım."

Avery'nin yanakları da saçları gibi kızarmıştı ki garson kız yemeklerle birlikte içki siparişlerimizi de aldı.

"Cam sana neden buraya kadar eşlik etti?" Roxy'nin kaşlarının arasındaki deri çatıldı. "Reece'e benziyor."

Calla'nın omuzları dikleşirken, yüzüne heyecan yayıldı. "Bilmiyor musun?" "Ah!" Teresa ciyakladı ve benim biraz sıçramama neden oldu. Ellerini çırpı. "Bu kısmı seviyorum."

Roxy'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve neler olup bittiğini anlamayan tek kişinin ben olmadığımı sevindim. "Hayır, bilmiyorum," dedi. "Neler oluyor? Bu düğün değil, değil mi? Hepimiz düğünü biliyoruz."

"Nişanlandığınızı biliyordum ama bunun için tebrik etme fırsatım olmadı," diye araya girdim. "Büyük gün ne zaman?"

Avery'nin gözleri parladı. "Bahar düğünü yapacaktık ama artık yaz ortasını zorluyoruz. Tarihi değiştirmeye karar verdik."

"Neden?" Roxy kaşlarını birbirine çatarak sordu.

İçeceklerimiz geldi ve Avery konuşmadan önce suyundan uzun bir yudum aldı. "Ben ... .. Hamile sayılırım."

Gözlerim açıldı. Aman Tanrım, Avery hamile *miydi*? "Hamile misin?"

Roxy'nin sesi yüksek perdeden geliyordu.

Teresa yanımda lastik bir top gibi zıplarken kıkırdadı. "Ve hamile sayılmaz. Neredeyse dört aylık hamile."

"Tebrikler!" Gülümsedim, şaşırmıştım ama onlar adına gerçekten mutlu olmuştum. Cam ve Avery ne zaman birbirlerinin yanında olsalar, birbirlerine ne kadar aşık oldukları çok belliydi. Hatta birlikte o l m a d a n önce bile. Sipariş ettiği UFC dövüşü için o n u n dairesine gittiğim geceyi hatırladım.

Gözlerini ondan alamıyordu ve kız çıkış yaptığında kendi evini terk etmesine şaşırmamıştım. "Aman Tanrım! Tebrikler!" Roxy'nin gözlüğü burnundan aşağı kaydı. "Bekle. Jax'in yemeğinde,

Grip olduğunu söylediğinde? O zaman hamileydin!"

Avery başını salladı, bakışları mutlulukla doldu. "O zaman emin değildik. Reçetesiz satılan test evet dedi ama ben resmi doktorun sözlerini bekliyordum çünkü kim bilir? Belki de sonuçlar kullanıcı hatası nedeniyle pozitif çıkmıştır."

"Bir insan hamilelik testini nasıl yanlış yapar?" Teresa güldü, gözleri parlıyordu.

"Sadece bir çubuğa işemiyor musun?" Calla Avery'ye baktı. "Oldukça basit görünüyor."

"Çok kolay, ama hamile kalmayı beklemediğin zaman yüzlerce test yaparsın ve yine de sonuçlara inanmazsın." Avery parmağını fincanın kenarında gezdirirken dudağını ısırdı, nişan yüzüğü ışıkların altında parlıyordu. "Hâlâ doktora inanmıyor gibisin ama o zaman da inanmamak zor. Sürekli yorgun olmak, kusmak ve seni rahatsız etmeyen kokulardan iğrenmek, ah, bir de göğüslerin..." Yüzünü buruşturdu. "Acıyorlar. Her şey anlam kazanmaya başlıyor"

"Kaplumbağalar çok kıskanacak." Teresa ellerini çenesinin altında birleştirirken kıkırdadı. Cam ve Avery'nin evcil kaplumbağaları Raphael ve Michelangelo hakkında konuşuyorlardı. Gerçek hayatta evcil kaplumbağası olan tanıdığım tek insanlar onlardı. "Artık senin bebeklerin olmayacaklar." Gülümsemesi yayıldı. "Belki onlara daha sık bakabilirim."

Avery, "Ollie'nin bebek ve kaplumbağaların birlikte dolaşabilecekleri ama birbirlerine dokunamayacakları garip bir oyun parkı bulacağından eminim," dedi ve ben güldüm çünkü böyle bir şey bulabilecek biri varsa o da tembel dahi Ollie olurdu.

Avery devam etti ama benim aklım onun söylediklerinden uzaklaştı. O ve Cam

bebek sahibi olmak. Vay canına. Hâlâ üniversitede olduğu için neler hissediyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu işi başaracaklarını biliyordum. Okuldayken sabah bulantılarını ve tüm bunları yaşamak ...

Sonra aklıma geldi ve hamilelik testleriyle dolu bir yarış kamyonunun gücüyle bana çarptı.

Avery'nin çilli yüzüne bakarken gülümsemem santim santim soldu. Midem alçaldı ve büküldü.

Buz göğsüme çarptı. Kızların yüzleri bulanıklaştı. Zihnim masadan ayrıldı.

Teresa öne doğru eğilirken kaşlarını çattı. "İyi misin, Steph?"

Geçen günleri ve haftaları zihinsel olarak gözden geçirmeye başladığımda kalbim çarpmaya ve kan beynime hücum etmeye başladı. Eğer hesaplamalarım doğruysa, *çok* önemli bir şeyi kaçıırıyordum, ölüm kalım meselesi gibi önemli bir şeyi.

Aman Tanrım.

"Steph." Calla uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştırdım, kızların yüzleri tekrar görüldüğünde havayı içime çektim. "Evet, evet. Evet, iyiyim. Ben tamamen iyiyim." "Emin misin?" Roxy'nin yüz hatlarına endişe yerleşmişti. "Çok solgun görünüyorsun."

Avery bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Belki de bir hastalığa yakalanmışsındır?"

Yanındaki Teresa başını salladı. "Ortalıkta gerçekten kötü bir virüs dolaşıyor. Okulun yarısında var gibi görünüyor. Umarım bu değildir."

"Muhtemelen sadece küçük bir böcektir." Roxy arkasına yaslandı, gömleğinin yakasını ağzına ve burnuna kapatmak ister gibi görünüyordu.

"Sanırım olabilir," dedim boğuk bir sesle, ama bu sözler yalan gibi geldi, hem de çok büyük bir yalan, çünkü aceleyle yaptığım zihinsel hesaplamalar, bir böcek ya da virüs kapmaktan tamamen farklı bir anlama geliyordu.

Yemekler geldikçe kızlar tekrar konuşmaya başladılar, sesleri heyecanlı bir uğultuya dönüşüyordu ama ne dediklerini duymuyordum. Kafamı kaldırdığımda gözlerim Avery'ninkilerle buluştu ve midem bir kez daha bulandı. Bakışlarımı hızla el değmemiş yemek tabağıma indirdim ve tekrar saymaya başladım. Dört kez daha saydım ve her seferinde aynı şeyi buldum.

Adet dönemim iki buçuk hafta gecikmişti.

Bölüm 11

Kızlarla kahvaltının geri kalanı bulanıktı. Yemeğime çoğunlukla dokunulmamıştı ve konuşulanları takip edemiyordum. Roxy beni endişelenecek kadar iyi tanıyor du. Ayrıldığıımızda arabama doğru yürüdü ve iyi olup olmadığımı sordu. Arabayı sürmeden önce zar zor mırıldanarak bir cevap verebildim.

Olamaz.

Avery'ninkine bu kadar benzer belirtiler göstermemin başka bir nedeni olmalıydı ve âdetimin gecikmesi bir tesadüf olmalıydı. En son seks yaptığım zaman ile Nick'le geçirdiğim gece arasında en az altı ay vardı. Artı, prezervatif kullanmıştı. Ve çiftte artı, doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Ama... Aman Tanrım... Kafam allak bullak olduğu için hap almadığımı birkaç zaman olduğunu biliyordum. Seks yapmadığım için -Nick'le tanışana kadar seks yapmak gibi bir planım yoktu- onları kaçırdığım için strese girmemiştim.

Sanki biri gerçekten seks planlayabilirmiş gibi. Aman Tanrım.

Kalbim mide bulandırıcı bir hızla çarpıyordu. Ya- Bu düşünceyi kestim. Bitmesine bile izin veremedim. Bu fikir beni dehşete düşürdü. Çocuk istemediğim için değil. Çocuk istiyordum, bilirsiniz, yıllar sonra, kariyerimi oturttuğumda ve evlendiğimde. Evet, evlilik kısmı güzel olurdu.

Sikeyim. Bir erkek arkadaşımın olması güzel olurdu.

Hayatımı bu şekilde planlamamıştım. Detaylı bir planım olduğundan değil ama üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç yılını şu anki işimde geçireceğimi, zamanımı harcayacağımı ve tatilleri olduğunda gerçekten seyahat eden über sofistike kızlardan biri olacağımı düşündüm. Batı Yakası. Avrupa. Asya. Tüm dünyayı görmek istiyordum. Sonunda bir adamla tanışacaktım. Çıkacaktık, nişanlanacaktık, büyük bir düğün yapacaktık ve belki otuzlu yaşlarıma geldiğimde bir bebek sahibi olmayı düşünecektim.

Şimdi olmaz.

Kariyerime yerleşmeden, dünyayı gezmeden, evlenmeden ve devasa, saçma düğünümünden önce değil.

Aman Tanrım, bu o l a m a z d ı . Her tarafıma kasma ihtimalim çok yüksekti.

Şimdi bir eczanenin otoparkında oturuyordum, direksiyonu sıkıca tuttuğum için eklemlerim ağrıyordu. Girişe bakıyor, arabadan inmek için kendimi zorlayamıyordum. Buna ihtiyacım vardı. İçeri girip bir hamilelik testi almam gerekiyordu çünkü hamilelik testi hamile olmadığımı ve sadece aşırı tepki verdiğimi kanıtlayacaktı. Stres adetinizi geciktirebilir. Sadece döllenmiş bir yumurta değil, bir sürü şey adetinizi geciktirebilir.

Aman Tanrım. Döllenmiş bir yumurta.

İçimde döllenmiş bir yumurta yoktu.

Kadın gibi davranarak çantamı yolcu koltuğundan kaptım ve bir eczaneye girdim.

tek odaklı. Makyaj reyonlarını atlayarak, çoğu kadının oyalanmaktan hoşlanmadığı tamponların, pedlerin ve neden bu kadar çok farklı markaya ihtiyaç duyduğumuzu asla anlayamadığım bir sürü başka şeyin bulunduğu bölüme yöneldim ve bir dizi kutunun önünde durdum.

Gözlerim büyüdü.

Kutsal bebek yok, neden bu kadar çok hamilelik testi vardı? Onları tararken donup kaldım. E.p.t. Clear Blue. Yumurtlama testi, bu da ne? E.p.t. Erken. Neden bu kadar çok vardı? Birini alıp ters çevirirken ellerim titredi. Arkasını okurken görüşüm bulanıklaştı. Hamilelik testi satın aldığıma inanamıyordum.

Daha önce hiç satın almak zorunda kalmamıştım. Böyle bir şey olamaz.

Kutuyu yerine koyduktan sonra körlemesine bir tane daha aldım ve ters çevirdim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve midem ayak parmaklarıma kadar indi. Etrafıma bakındım ama bana bakan kimseyi görmedim. Tamamen çıldırmıştım.

Bir kutu daha aldım, çıkmaya başladım ve sonra dönüp başka bir kutu daha aldım. Her ihtimale karşı. Kullanıcı hatası yaşadım.

Alışverişlerimi ön tarafa taşıırken yüzüm ısı lambasının altında kalmışım gibi yanıyordu ve yüzünde, gözlerinin ve ağzının etrafında derin oluklar olan ince bir kadın bekliyordu.

Elimdeki yükü tezgâha bıraktığımda kaşları kalktı ve soluk, mor rujla kaplı dudaklarında alaycı bir sırıtişla bana baktı. Bir kutuyu eline alıp gırtlığını yırtarcasına kıkırdadı. "Bazı şeylerden asla çok emin olamazsın, değil mi?"

Arkamdaki şeker kutusunun altına saklanmak istedim.

"Utanaacak bir şey yok, tatlım." Bir gebelik testini taradı ve sonra bir torbaya koydu. "Çoğu insan ilk seferinde birkaç kutu alır."

Bunun ilk seferim olduğu o kadar belli miydi? Dur bir saniye. Gerçekten ilk kez mi yaşıyordum? Kutular torbaya girip bana toplam tutarım verildiğinde, hazırlıklı olsam da olmasam da bunun gerçekten gerçekleşmekte olduğunu biraz uyuşuk bir şekilde fark ettim.

Hamile olabilirim.

Daireme döner dönmez, hayatımı değiştirme potansiyeli olan çantayı tezgâhın üzerine koydum ve mutfığa girdim. Doğum kontrol haplarımla birlikte tüm ilaçlarımı bir dolapta sakladım. Başka bir yerde olsa, onları unutturdum.

Derin bir nefes alarak mor plastik kabı açtım ve parmaklarımı sıra sıra dizilmiş küçük hapların üzerinde gezdirdim. Geriye doğru saydım ve sonra tekrar geriye doğru saydım. Gözlerimi sıkarak lanet okudum. Kaçırdığım tarihler ...

Bunlar önemli tarihlerdi.

Kabı yaklaştırıp yerine koydum ve dirseklerimi tezgâhın üzerine bıraktım. Ellerimi yüzümde ovuşturdum. Düşüncelerim sürekli bir çemberin içinde dönüyordu, ta ki ana düşüncem serbest kalana kadar. Eğer ben . . . Eğer korktuğum gibiysem, gebe kaldıktan sonra doğum kontrol hapı almak bebeği etkiler miydi?

Bilmiyordum.

Açıkçası hamileliğin tüm incelikleri hakkında çok az şey biliyordum. Ben tek çocuktum. Avery dışında benim yaşlarımda tanıdığım hiç kimse hamile kalmamıştı. Kadınlar bu bilgiyle doğmuyorlardı ve birçok annenin gerekmedikçe bu tür bilgileri aktarmaya karar verdiğinden şüpheliydim.

Belki de hapları yanlış saymışımdır.

Başımı kaldırarak mor kabı aldım ve tekrar saydım. Sonunda kendimi durdurduğumda nefes almakta biraz zorlandım. Kaç kez sayarsam sayayım, sonuç değişmeyecekti.

Ama kaçırdığım haplar çok kötü bir zamanlamaya denk gelmiş olsa bile, Nick prezervatif kullanmıştı. Kullanmıştı. . .

Aslında, seks yaptıktan sonra kendimi olağanüstü ıslak hissetmiştim. O kadar ki, bunun bir süredir seks yapmamış olmakla ilgili olduğunu düşündüm. Prezervatif kırılmış ve ben de bunu hissetmiş olabilir miydim? Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, bu yüzden ne olduğunu anlayamama ihtimalim vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sesim sessiz dairede inanılmaz derecede yüksek çıkıyordu. U z a n ı p saçlarımı çekiştirdim ve omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim. "Oh. Tanrım."

Yerimde duramıyor ya da oturamıyordum, çantamı bıraktığım yere doğru yürüdüm ve telefonumu çıkardım. Parmaklarım ekranın üzerinde gezindi. Kimi arayacaktım? Evdeki arkadaşlarımı aramak konusunda kendimi rahat hissetmiyordum ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokken annemi aramamın imkanı yoktu.

Telefonu göğsüme bastırarak kanepeye gittim ve oturdum. Neredeyse Roxy'yi arayacaktım ama günün büyük bölümünde herkesle takılacağını biliyordum. Yasmine ya da Denise'i aramayı düşündüm ama geçen hafta ikisiyle de Skype görüşmelerimi kaçırmıştım ve bunu onlara nasıl söyleyebilirdim? Onlara ne söyleyebilirdim ki? Avery'nin söyledikleri yüzünden çılgına dö n d ü k t e n sonra bir milyon hamilelik testi aldığımı mı? Kabul, ç ı l d ı r m a k için nedenlerim vardı ama yine de bunun nasıl görüldüğünü biliyordum.

Telefonu yanımdaki minderin üzerine bıraktım ve gözlerimi kapattım. Tembel Pazar günümün böyle geçmesini beklemiyordum. Bu işi bir an önce bitirmem gerektiğini biliyordum.

Koltuktan kalkmadım.

Pazar öğleden sonrasının geri kalanı, ilk kutuyu açmaya bile cesaret edemediğim bir şekilde geçti. Normal, sıradan bir hamilelik testi gibi görünüyordu; artı hamile anlamına geliyordu, eksi ise şükürler olsun anlamına geliyordu. Kesinlikle kullanıcı hatası y o k t u . Talimatları okumaya başladım ve boğuk bir kahkaha attım.

Test çubuğunu vajinanıza sokmayın.

Bu gerçekten birine verilmesi gereken bir talimat mıydı?

Paketi dikkatlice açtım, çubuğu çıkardım ve banyoya girdim. Midem kazınırken mor kapağı çıkardım.

İ ş i m i yaparken kalbim yokuş yukarı koşuyormuşum gibi çarpıyordu. Aklımdaki tek düşünce bunun ne kadar garip olduğuydu. Gerçekten. İşim bittiğinde, kapağı yerine oturttum ve yavaşça lavabomun tezgahına yerleştirdim.

Sonra banyomdan *koşarak* çıktım.

Oturma odamda volta atarken sadece iki dakika beklemem gerektiğini biliyordum ama iki dakika beşe, beş dakika da ona dönüştü. Hazır değildim. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek başımı salladım. Bunu görmeye hazır değildim.

Peki ya küçük, mutlu bir negatif işareti olsaydı?

Peki ya gerçekten korkutucu bir artı işareti olsaydı?

Tezgâhın üzerinde kalan kullanılmamış kutulara göz gezdirdim ve parke zeminde bir yol açmaya devam ettim. Geçmişte hep çok dikkatli davranmıştım. Hamile kalma ihtimalinden hiç korkmamıştım ama şimdi hamile kalma ihtimalim olduğu için ne yapacağımı bilemiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Aslında bu doğru değildi. On beş yaşındayken, tertemiz, asil uniformalar giymiş iki adam kapımızı çalmıştı. Merdivenlerde durduğumda ve kanım çekildiğinde

Annemin onları gördüğünde yüzünü gördüğümde kendimi çaresiz hissetmişim.

Bu duygudan nefret ediyordum, yüzeye çıkardığı anılardan nefret ediyordum. Tüm hayatımızın bir daha asla eskisi gibi olmamak üzere değiştiği saniyeler. İçimdeki hava dışarı sızdı. Televizyonun önünde durduğumda, aynı pozisyonda olabileceğimi, muazzam bir değişimin o keskin kenarında durabileceğimi fark ettim

Ya da sadece çıldırıyor olabilirim.

Testi lavabonun üzerine koymamın üzerinden kırk dakika geçmişti. Gidip bakmam gerekiyordu. Yapmam gerektiğini bildiğim gibi bu işi bitirmeliydim. Ben korkak değildim. Ne olursa olsun bununla yüzleşebilirdim. Alt dudağımı ısırarak koridorda ilerledim ve banyoya girdim. Aynadaki yansımam bana hissettiğim kadar kontrolden çıkmış göründüğümü söylüyordu. Saçlarım dağılmıştı ve gözlerim kocaman açılmıştı.

Hokey maskeli bir psikopat peşimdeymiş gibi görünüyordum.

Omuzlarım dikleşti, bakışlarımı yavaşça yansımamdan beyaz ve mor uçlu hamilelik testine doğru çektim.

Sonucu gördüm.

Sonucu görmeden edemedim.

Gün gibi ortadaydı, sadece tek bir anlama gelebilecek çok görünür bir sembol vardı. Sadece. Bir. Şey.

Belki de çok uzun süre beklettim. Belki de üzerine kapak koymamalıydım. Bir tane daha almam gerekiyordu. İki tane daha vardı.

Aceleyle mutfığa gidip diğer kutuyu aldım. Daha yüksek teknolojiliydi. Sadece evet ya da hayır demekle kalmıyor, evet çıkarsa tahmini hamilelik süresini de veriyordu. Yine de tuvalete gitmeme gerek yoktu. Dolaba koştum, bir bardak aldım ve doldurdum, onu bitirdiğimde bir tane daha içtim, sonra bir tane daha ve sonra bekledim.

Düşünmüyordum, boğazıma su kaçırmaktan başka bir şey yapmamıştım. Bir saatten az bir süre sonra ikinci testi banyoya götürdüm, işimi yaptım ve sonra ilkinin yanına koydum.

Bu sefer banyodan çıkmadım.

Kalbim boğazımda, ellerim yanlarımda sıkılıp açılırken teste baktım, ta ki hamilelik sonuçları bana bir kez daha gösterene kadar.

İlk fark ettiğim şey aralarında tire olan iki rakamdı: 2-3. Ve onun üstünde bir kelime.

Hamile.

Bölüm 12

Pazartesi gününe hızlı bir başlangıç yapmak için o sabah üçüncü gebelik testimi yaptım ve o da pozitif çıktı. Hamile. Üç testin sonucu aynıydı ama yine de içimde küçük bir parça yanlış bir şey yaptığıma, doktor hamile olduğumu onaylamadan hamile olmama ihtimalim olduğuna inanmak istiyordu. Ama ne aptaldım ne de cidden o kadar saf. Gelecek hafta doktor randevuma gittiğimde, üç testin bana zaten söylediklerinin ve son bir haftadır yaşadıklarımın zaten bildiklerimi doğrulayacağını biliyordum.

Ve gerçekten süslü teste göre, son yumurtlamamın üzerinden iki ila üç hafta geçmişti. Yani kabaca dört ila beş haftalık hamileydim. Zamanlama doğruydı.

Aslında hamileydim.

Fırınımda bir çörek vardı.

Hamileydim.

Pazartesi ve Salı günleri iş yerinde uyuşmuş bir haldeydim. İşimi nasıl yaptığımı ya da Rick'in bitmek bilmeyen imaları ve alaycı bakışları karşısında aklımı kaçırmadan nasıl durduğumu bile bilmiyorum.

Salı akşamı eşyalarımı toplarken sinirlerim gergindi ve midem bulanıyordu. Bilgisayarımı kapattığım an, düşüncelerim hemen ne yapacağım etrafında dönmeye başladı. Nick'le iletişime geçmeli miydim? Geçen çarşambadan beri ondan haber almamıştım. Neler olduğunu birine anlatmalı mıyım? Gerek var mıydı?

Bu hamileliğe devam edecek miydim? Ve eğer öyleyse, yeni patronuma yaklaşık sekiz ay içinde doğum iznine ihtiyacım olacağını nasıl söyleyecektim? Daha da iyisi, rahatça geçindiğim bir gelirle bir çocuğu nasıl büyütebilirdim, gerçi bir çocuğa bakmanın maliyetini dahil edersem bu işe yaramazdı.

Koridordaki asansöre doğru yürüdüğümün bile farkında olmadan, düğmeye bastıktan sonra yalnız olmadığımı fark ettim. Sol tarafıma baktım. Steroid ikizleri'nin yarısı Rick orada duruyordu. Ona bakarken hayal kırıklığıyla iç çekişimi zorlukla bastırabilirdim. Siyah takkesini kulaklarının üzerine indirmişti ve yanakları normalden daha kızarıktı. Her zamanki gibi bakışları yüzümde değildi. Bakışları göğsümdeydi, ki bu çok saçmaydı, çünkü pardösüm ve atkım arasında hiçbir şey görebilmesi mümkün değildi.

Tanrım, her şey için kötü bir zamanlamam vardı. "Çıkıyor musun?" diye sordu.

Günün sonu olduğunu ve herkesin ayrılmakta olduğunu düşünürsek, bu sorunun cevabının nasıl olup da açık olmadığından pek emin değildim. "Bu gecelik gidiyorum."

"Uh-huh," diye mırıldandı, bakışları pelvik bölgeye kaydı. Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Birkaçımız bir şeyler içeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Dudaklarıma sıkı bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim ama çok yorgunum."

"Kesinlikle güzelsin." Gözlerimi devirmek için zorlukla direnerek başka tarafa baktım. "Ve her zaman yorgunsun. Bir sorunun olmadığına emin misin?"

Kaşlarım çatıldı. Ne kadar da doğru söylüyordu ve hiçbir fikri yoktu. "Ben iyiyim."

"O zaman neden bizimle gelmiyorsun?" diye üsteledi ve elim çantamın askısında sıkıştı. "Ne yani? Dışarı çıkıp biraz eğlenmek için çok mu iyisin? Belki de çok mu tutucusun?"

Yüksek sesle nefes verdim, soğuk bakışlarımı ona çevirirken sabrım tükeniyordu. "Evet. O kadar gerginim."

Neyse ki asansörün kapıları açıldı ve o cevap vermeden içeri girip kapıyı kapatmak için düğmeye uzandım. Tabii ki hatamı hemen fark ettim. Rick de onu takip ederek kapıyı tuttu ve ben de zihinsel olarak bir dizi lanet bombasını bir araya getirdim.

Gerçekten de gülümsüyordu. "Bir tavrın var."

Ona donuk bir bakış fırlattım, cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Sapık Rick'le muhatap olmak şu anda uğraşmam gereken son şeydi. Tanrı'ya şükür incek fazla kat yoktu ve bu yüzleşme daha fazla ilerleyemeden asansör sarsılarak durdu. Kapılar açıldı.

Rick kendini açıklığa yerleştirmiş, gülümsüyor ve kıpırdamıyordu.

Ne piç ama.

Ellerimi yumruk yaparak yanından geçerken ona dokunmamak için yana döndüm ama mümkün olan son anda o da yana doğru adım attı. Ön tarafı karnıma ve kalçama değdi. Hissettiğim şey, iğrenç derecede açık olan şey, içimde bir tiksinti yarattı.

Rick sırtıttı.

İşte bu kadar.

Sırtımı beton sütunların ve park etmiş arabaların yanından esen rüzgâra vererek durdum. "Bana bir daha asla dokunma. Eğer dokunursan, göz açıp kapayıncaya kadar Bay Browser'ın ofisinde olurum."

Sırtışı soldu. "Sana dokunmadım."

"Saçmalık," diye tersledim, çenem sıkılmıştı. "Az önce ne yaptığını biliyorsun."

Rick hışımla asansörden çıktı ve benim alanıma girdiğinde kendimi tuttum, yüzü o kadar kızarmıştı ki felç geçirip geçirmeyeceğini merak ettim. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır." Midemin çukurunda bir huzursuzluk filizi oluşurken bile bakışlarını üzerimde tuttum. "Sana bir söz veriyorum."

Geri çekildi, düşük ışıktaki gözleri boncuk boncuktu. Bir süre daha bakışlarını üzerimde tuttum ve sonra arkamı döndüm. Arabama doğru yürürken kalbim küt küt atıyor ve ensem karıncalanıyordu. Beni takip edecek miydi? Hayır. Daha fazla sıkıntı yaşamadan arabama ulaştım ve sözümü dinleyip geri çekilmesini umdum ve dua ettim.

Onun gibi adamlarla daha önce de uğraşmıştım. Kişisel sınırları anlamayan kardeşlik çocukları. Spor salonunda kendilerine bakan herkesin onlardan hoşlandığını düşünen çocuklar. Normalde gözünüzü korkutmayacağınızı anladıkları anda geri çekilirlerdi. Umarım Rick o gruba girmiştir.

Otoparktan çıkarken bir mesaj sesi duydum. Telefonum çantamda olduğu için orada bıraktım. Sokaklar sıkıştı ve birinin arabasına çarpmamak için dikkat etmem gerekiyordu.

Eve dönüş de beklediğim gibi can sıkıcıydı. Kapımdan içeri girdiğimde gökyüzü masmavi olmuş, güneş neredeyse kaybolmuştu. Paltomu çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına koydum ve çantamı masanın üzerine yerleştirdim. Buzdolabına doğru yöneldim ama bir mesaj aldığımı hatırladım. Çantama geri dönüp telefonumu çıkardım ve düğmeye bastım.

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Mesaj Nick'ten gelmişti.

Oyun gecesi için hazır mısın?

Beynim birkaç dakikalığına boşaldı. Ekran kararına kadar metne baktım. Reece tahmin ettiğim gibi iki

ayda bir aramba günleri oyun gecesi düzenliyordu ve Nick de

Beni tekrar davet ediyorsun, ama ben ...

Oraya çıkıp her şey yolundaymış gibi davranacak havada değildim, çünkü değildi. Boşta kalan elimi karnımın alt kısmına koyarak geri çektim. Ne yapıyordum ben?

Neler olduğunu ağzımdan kaçırmadan şu anda Nick'i göremezdim ve bu konuşmaya hazır değildim. Doğru ya da yanlış, gerçek buydu. Hamile olduğum gerçeğini henüz tam olarak kavrayamamıştım, bu konuyu bir başkasıyla, özellikle de onunla konuşmaya başlayamazdım bile çünkü bunun zor bir konuşma olacağını biliyordum.

Eğer bu bir konuşma olacaksa bile. Nick'in mesajına cevap vermedim.

O da cevap yazmadı.

Haftanın geri kalanını, daha önce bol gelen bir pantolonun şimdi biraz dar geldiğini fark ettiğimde zihinsel bir çöküş yaşamadan atlattım, ki bu basit bir paranoya olabilirdi. İyi tarafı Rick'ti. Mesajı almış gibi görünüyordu ve asansör iğrençliğinden beri y a n ı m a yaklaşmamıştı.

İçimde olup bitenleri hâlâ tam olarak kabullenememiştim.

Cuma gecesi Roxy'ye mesaj atıp Pazar günü kahvaltı yapamayacağımı çünkü şehirde olmayacağımı söyledim, ki bu doğrudu. Cumartesi sabahı erkenden evimden çıktım ve üç saatlik yolu annemin evine gittim. Beni bekliyordu ama neden geldiğimi bilmiyordu.

İhtiyacım vardı. Anneme ihtiyacım vardı ve onunla yapmam gereken bu konuşmayı telefonda yapamazdım. İmkânı yoktu.

Annem benim büyüdüğüm evde yaşıyordu ve Martinsburg'daki Red Hill'de bulunan iki katlı kolonyal tarzdaki evden asla ayrılmayacağını biliyordum. Çok fazla anısı vardı.

Garaj yoluna girdiğimde saat on bire geliyordu. Asfalt son üç yıldır olduğu gibi çatlamıştı. Annem asfaltı yenileteceğini söyleyip duruyordu ama bunun yakın gelecekte gerçekleşeceğini sanmıyordum.

Sertçe yutkunarak arabaya oturdum, bakışlarım evin önünde gezinirken motorun rölantide çalışmasına izin verdim. Ön kapıda bir sonbahar çelengi asılıydı. Ben küçükken, Cadılar Bayramı'na bu kadar yakinken, ön camlara hayalet ve cadı çıkartmaları yapıştırırdı.

Ama artık küçük bir kız değildim.

Besbelli.

Kontağı kapattım ve çantamı ve h a z ı r l a d ı ğ ı m gece çantasını aldım. Gece kalmayı planlıyordum. Parlak güneşe doğru tırmanarak, sık çobanpüskülü çalılarının gizlediği patikadan yukarı doğru yürüdüm.

Ben kapıyı çalmadan kapı açıldı ve sistemimde hızla artan endişeye rağmen yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Anne."

Kapının girişinde durmuş, elinde aşağı inmek için küçük köpeğinin elinden gelen her şeyi yapan beyaz ve kahverengi bir dehşet topu tutuyordu. Boynunda yıllardır çıkarılmamış gümüş bir zincir vardı. Babamın künyesi. "İçeri gelecek misin yoksa bütün sabah dışarıda mı oturacaksın diye merak ediyordum."

Gülerek içeri girdim ve ona ve köpeğe, üşümüş tenimi ısıtan tek kollu bir sarılma verdim. "Dışarıda o kadar uzun kalmadım."

Köpeği yere bırakırken kara kaşlarını kaldırdı. "Uh-huh."

Çantamı ve cüzdanımı yere bırakıp, annemin Jack Russell'ını kucağıma aldım.

uygun bir şekilde Loki adını verdiği terrier. Küçük köpek kollarımda kıvrılırken yüzümü yaklaşık üç saniye boyunca öpücüklerle boğdu ve sonra ben onu tekrar yere bırakana kadar kollarımda kendi etrafında döndü.

Loki antreden geçip çalışma odasına girdi ve sonra tekrar odaya daldı. Köpek etrafımda bir daire çizdikten sonra koridora fırladı ve elinde turuncu ve siyah çizgili, doldurulmuş bir kaplanla geri döndü. Başımı salladım.

"En sevdiğin yemeği pişirdim." Annem mutfığa doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettim, bana vanilyayı hatırlatan bir şeyin hafifçe gölgelediği tanıdık elma ve tarçın kokusunu içime çektim. "Pound kek mi?"

Omzunun üzerinden göz kırparak baktı. "Emin olabilirsin." Midem mutlu bir şekilde homurdandı.

Annem her zaman hızlı yürürdü, sanki bir gün içinde yeterli dakika yokmuş gibi ve evin içinde hareket ederken kesinlikle ellisinden birkaç yıl utangaç gibi görünmüyordu. Beni doğurmuş ve genç yaşta, yirmi dört yaşında evlenmişti. Bunu düşününce, yirmi üç yaşında olduğum gerçeği aklıma geldi.

Bu düşünceyi kafamdan silkelediğimde ağzım kurudu. Anneme benziyordum. Gerçi siyah saçları daha kısa kesilmişti, omuzlarına dökülüyordu ve peygamber çiçeği mavisi gözlerinin köşelerinde ve dudaklarının yanında daha ince, narin çizgiler vardı. Benim kadar uzun değildi, çünkü boyumu babamdan almıştım ama annem çok güzeldi.

Onunla birlikte olmak için sıraya giren erkekler olduğunu biliyordum, hem ondan genç hem de ondan büyük olanlar, ama o çıkmıyordu ve asla çıkmayacağını da biliyordum.

Annemle babamın birbirlerine duydukları sevgi gerçekliğe meydan okuyordu.

Ocağın yanındaki rafta bir kek soğuyordu ve annem bıçağı eline aldığı anda ağzımın sulanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Yolculuk nasıldı?" diye sordu pastayı keserken. "Herhangi bir sorun yaşadın mı?"

"Fena değil." Akşam yemeklerini yerken büyüdüğüm mutfak masasına oturdum. "Trafığe takılmasaydım muhtemelen üç saatten az sürerdi."

Annem çatalla birlikte önüme bir tabak koydu. Bir saniye sonra bir bardak süt geldi ve ben birdenbire endişelenecek çok az şeyin olduğu bir zamana geri döndüm. Gözyaşlarım boğazımı yaktı ve pastayı keserken gözlerimi hızla kırptırdım.

Elinde bir fincan kahveyle yanıma oturdu. Bir kalp atışı içinde Loki kucağına atladı. "Eve döneceğini söylediğinde çok şaşırdım. Şükran Günü'ne kadar seni görmeyi beklemiyordum."

Ağzım tereyağlı lezzetlerle doluyken omuz silkerek bir omzumu kaldırdım.

Annem kahvesini yudumlarken kucağında kıvrılmış köpeği rahatsız etmemeye dikkat ederek bana baktı. Keki bitirmeye odaklanırken, annemin beni sadece izleyerek bile çözdüğünü biliyordum. Sanki tüm sırlarım alnımda yazılıymış gibi beni okuyabiliyordu. Bir şeyler olduğunu biliyordu ve ben de onun lafı dolandırmayacağını, sıradan konuşmalarla vakit kaybetmeyeceğini biliyordum.

Ama yapmadı.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun, tatlım." Fincanını indirdi. "İyi uyuyamıyorsun."

Geçtiğimiz hafta uyumak çok zordu. Düşüncelerim o kadar farklı yerlerdeyken yatağa giriyordum ki gece boyunca birkaç kez uyanıyor, zihnim sanki hiç uyumamışım gibi yarışıyordu.

"İş mi bu?" diye sordu.

Çatalı boş tabağa yerleştirdim. "İş iyi, aslında mükemmel. İyi bir iş ve ben bundan memnunum."

"O zaman neler oluyor?" Annemin dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bir şeyler olduğunu biliyorum. "Bir şeyler olduğunu biliyorum."

beni aradı, ben de aradım. Farklı bir zaman diliminde yaşamıyorsunuz ama üç saatlik bir yolculuk da kolay değil."

Soğuk süttten bir yudum alarak sandalyede arkama yaslandım. Bakışlarımı kaldırdım ve gözlerim onunkilerle buluştu. "Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorsunuz?"

"Kötü görünmüyorsun tatlım, ama yorgun görünüyorsun." Durakladı, eli dalgınca Loki'nin başının üstünü düzeltti. "Ve beni aradığında sesin stresli geliyordu."

Midem bulanıyordu ve bunun meşhur sabah bulantısından mı yoksa sinirden mi kaynaklandığından emin değildim, çünkü annemi görmeye gelmişim, böylece ona gerçeği söyleyebilecek, cezalandırılabilir ve tavsiyelerini dinleyebilecektim. Bu muhtemelen ona atacağım en büyük bombalardan biri olacaktı ve kendimi hasta hissediyordum.

"Stephanie?"

Titrek bir elle uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Burada olmamın bir nedeni var. Seni görmek istemediğimden değil."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Uh-huh."

"Ama senin tavsiyene ihtiyacım var." Alt dudağımın titremeye başladığını hissedebiliyordum.

"Yardıma ihtiyacım var." Keskin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Şimdi biraz korkmaya başladım."

Ellerimi kucağında kenetledim, çünkü ben de biraz korkmaya başlamıştım. Aslında içim titriyordu, yani çok korkuyordum. Ağartılmış beyaz parmak eklemlerime baktım ve ellerimi gevşemeye zorladım. "I . . . Ben hamileyim."

Sessizlik.

O kadar ki, bir cırcır böceğinin hapşırdığını bile duyabilirdiniz.

O kadar uzun sürdü ki başımı kaldırıp tepkisini görmek zorunda kaldım ve baktığımda bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı. Yüzündeki kan çekilmişti ve eli köpeğin sırtında hareketsiz kalmıştı.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadım, ağlamak üzereydim. "Yaptığımı biliyorum. Dikkatli olmalıydım. O da dikkatliydi ama hapları kaçırdım ve prezervatif kırılmış olmalı." Yanaklarım ısınmaya başladı ve anneme karşı her zaman açık olmama rağmen, bu garip bir konuşmaydı. "Üç test yaptırdım," diye geveledim. "Üçü de hamile olduğumu söyledi, yani biliyorum ... . Hamile olduğumu *biliyorum*. Kendimi hasta hissediyordum, yorgundum ve ... . Her şeyi berbat ettim."

"Ah, tatlım." Annem kendini toparladı. Eğilip kolumu sevgiyle sıkarken Loki'yi kucağında tutmayı başardı. "İşleri berbat etmedin. Hamile kalmak berbat etmek *değildir*."

Kesinlikle tam tersi gibi hissetmiyordum. "O benim erkek arkadaşım değil," dedim açıkça, resmin tamamını bilmesini istiyordum. "Bir zamanlar birlikteydik."

Ne dediğimi anladığında yüz hatlarına anlayış sızdı. Tek gecelik ilişki yüzünden hamile kalmak. Ne kadar klişe. Bir kez göz kırptı, sonra iki kez. "Olur böyle şeyler," dedi yavaşça, sanki hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyormuş gibi. Eli tekrar kolumu sıktı. "İnsanların fark ettiğinden daha fazla oluyor."

Evet, ama bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Ünlü son sözler.

Bir süre sonra, "Babanla sana hamile kalmadan önce evli olmadığımızı biliyorsun," dedi. "İşler her zaman planlandığı gibi gitmiyor."

Gülümsemek istedim çünkü beni bu konuda daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum. "Ama ikiniz birlikteydiniz ve aşkıttınız ve-"

"Bebek sahibi olmak için bunların hiçbirine gerek yok tatlım. Bu güzel bir şey. Hepimiz bunu umarız - ben de sana gelince bunu ummuştum- ama her zaman böyle olmaz."

Masanın çizik yüzeyine baktım, konuşurken sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Sen . . . hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Tatlım, neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

Öne doğru eğilip parmağımı masadaki oluklarda gezdirirken içimden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Belki de yirmi üç yaşında olduğum, hamile olduğum ve bekâr olduğum içindir."

"Daha kötüsü de
olabilirdi."

Kaşlarımı
kaldırdım.

"On altı yaşında olabilirsin ve bu gerçekleşiyor olabilir. Ya da bunun yerine hasta olabilirdin," dedi, bakışları sabit ve ciddiye. "Biliyorsun Stephanie, her şey daha kötü olabilirdi."

Aklıma dokuz yıl önce kapımızın çalınması geldi. "Haklısın."

Yavaşça nefes verdi ve kahvesini almadan önce kolumu okşadı. Kocaman bir yudum aldı ve tek düşünebildiğim bununla başa çıkmak için dünyada yeterince kafein olmadığı oldu. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. "I . . . Bilmiyorum."

Bir duraklama daha oldu. "Seçeneklerin var."

Gözlerimi kapattım. Süt midemde kesilmeye başlamıştı. "Biliyorum." "Kaç aylık olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "O kadar uzun olamaz."

"Tek bir teste ve zamanlamaya dayanarak, yaklaşık beş haftalık olduğumu söyleyebilirim." Gözlerimi açtım ve derin olmayan bir nefes aldım.

Yüzüne biraz renk gelmişti. "Tamam." Ses tonu bana annem bu işi halledebilir moduna geçtiğini söylüyordu. "Bu adam hakkında. O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Geçtiğimiz Pazar günü öğrendim ve önce kafamı toparlamam gerekiyordu."

"Anlaşılabilir." Eli köpeğin sırtını düzeltmeye geri döndü. "Ona söylemeyi düşünüyor musun?" Ağzım açık kaldı ama verecek bir cevabım yoktu.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra yavaşça başını salladı. "Eğer bunu yapmamayı seçersen, bu nihayetinde senin seçimin olur. Başka kimsenin değil. Buna inanıyorum ama aynı zamanda babasına söylemen gerektiğine de inanıyorum. Üzgünüm tatlım. Ben böyle hissediyorum."

Baba . . .

Tanrım, böyle sözler duymak canlı bir tel tarafından çarpılmak gibiydi.

Ama kalbimin derinliklerinde Nick'e söylememeyi şahsen doğru bulmayacağımı biliyordum. Ona en azından neler olup bittiğini bilme ve fikrini söyleme şansı vermemek. Sonunda, onun ne hissettiği kararımı etkileyebilir ya da etkilemeyebilirdi. Bilmiyordum ama herkesin benim gibi hissetmesi gerektiğine de inanmıyordum. Herkesin düşüncesi kendine. Söz konusu ben olmadığım sürece, bunu söylemek benim işim ya da haddim değildi.

Ve ona söylemem gerektiğini biliyordum.

"Bu konuşma için daha fazla pastaya ihtiyacımız var." Annem uyuyan köpeği uyandırdı ve onu yere bıraktı, Loki de koşarak su kabına gitti. Tezgâha gitti ve iki büyük dilimle geri döndü, biri benim için, biri de onun için.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boğazım gıcıklandı.

"Tatlım." Uzanıp yanağımı okşadı. "Bu dünyanın sonu değil. Evet, bu büyük bir mesele. Ne karar verirsen ver çok ama çok uzun bir süre seninle kalacak olan büyük bir mesele."

Boğazımda bir düğüm oluştu ve kelimelerim kesildi.

"Neyi seçersen seç, hangi seçeneği tercih edersen et, seni her halükarda seveceğim ve destekleyeceğim,"

dedi ve o anda gözlerim doldu. "Hazır olmadığına karar ver ir sen

Bunun için, eğer istersen yanında o l a c a ğ ı m . Ve eğer bunu yapmak istediğine karar verirsen ve o bebeği doğurursan, gururlu bir büyükanne olacağım - hem de çok yakışıklı bir büyükanne."

Bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı süzülürken titreyerek güldüm.

Annem gözyaşını başparmağıyla yakaladı. "Ne olursa olsun seni seviyorum ve seninle her zaman gurur duyacağım."

Bölüm 13

Pazar günü öğlene doğru Plymouth Meeting'e geri döndüm ve hala her iki dakikada bir çıldırıyor olsam da, olayları daha iyi kavramıştım. Eve, annemin yanına gitmek yapabileceğim en akıllıca şeydi.

Onu dinlemek ve onun yanında olmak, Cumartesi gününü kanepeye kıvrılıp film izleyerek ve tıkınarak geçirmek beni rahatlatmıştı. O akşam dondurma yerken bunun hakkında konuşmuştuk.

... sahip olduğum seçimler ve bunların sonuçları. Söylediklerinde ciddi olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Neye karar verirsem vereyim ya da ne olursa olsun beni destekleyecekti.

Gerçi birkaç saat önce ayrıldığımda, Loki'yi kucağında tutarak kapıda dururken kafasında tulumların dans ettiği hayaller gördüğünü söyleyebilirim.

İçeri adım attığımda dairem serindi. Çantamı yatağımın yanına götürüp bıraktım ve arkamı dönerek koridordaki termostata yöneldim. Sesini açtım ve dönüş yolunda aldığım soğuk etli sandviçi yedim.

Saat bire yaklaştığında telefonumu aldım ve kanepeye getirdim. Nick'in dün gece çalıştığını düşündüm ve mesajımla onu uyandırmak üzere olmadığımı umdum. Elbette onu arayabilirdim ama daha önce ikimiz de birbirimizi aramadığımız için bu bana tuhaf gelecekti ve ben ona telefonda ne olduğunu anlatana kadar beni zorlayacağını hayal edebiliyordum.

Hey, buralarda mısın?

Mesajı gönderdikten sonra yüzümü buruşturdum, çünkü Hey'e hiç beklemediği bir haber vermek üzereyken ne kadar da ezikti. Cevap gelene kadar birkaç dakika geçti.

Artık benden hoşlanmadığını sanıyordum.

Son mesajını görmezden geldiğim gerçeğinden bahsediyor olmalıydı. Cevap vermek üzereydim ama o benden önce davrandı.

o.

Bu karanlık, karanlık yerde yaşıyordum.

Kaşlarım kalktı.

Bir mesaj daha geldi. *Yemek yemiyorum. Uyumuyorum.*

"Ne . . . ?" Fısıldadım.

Çok, çok üzücü. Kafamı kazıttım.

Bir duraklama oldu. *Şaka yapıyorum.*

Şaşkın bir kahkaha patladı.

Ve tüm bunlar muhtemelen ürkütücüydü, ha? Evet, buradayım. Ne var ne yok?

Her şeye rağmen başımı sallarken gülümsedim. O ... .. Nick ele avuca sığmaz biriydi. Sonunda onu bir mesajla geri döndüm. *Bugün seni görmemin bir yolu var mı?* Durakladım ve sonra ekledim, *bu önemli.*

Cevap gelene kadar birkaç dakika geçti. *Tabii. Üç gibi orada olabilir miyim?*

Ona sorun olmadığını bildiren bir mesaj attım ve sonraki iki saat huzursuzca volta atmakla geçti. Saat üçü birkaç dakika geçe kapımı çaldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Aceleyle

Kapıyı açtım.

Aradan neredeyse iki hafta geçtikten sonra Nick'i görmek, onu ilk kez görmek gibiydi. Koyu renk saçları alnına dökülüyor, uçları hafifçe kıvrılıyordu. Saçlarının uzadığını fark ettim. Açık yeşil gözleri yüzümde gezinirken sıcak ve meraklıydı, gülümsemesi ise orantısızdı. Giydiği beyaz termal geniş omuzlarına kadar uzanıyordu ve bakışlarım daldığında sert göğsünün belirginleştiğini görebiliyordum. Çok iyi bir egzersiz planı olmalıydı ama nasıl formda kaldığından emin değildim.

Onun çocuğuna hamileydim ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tanrım, bu yüzünü buzlu suya batırmak gibiydi.

"Hey," dedi içeri adım atarken. "Üzgünüm geciktim. Bir kaza oldu. Etrafından dolaşmak biraz zaman aldı."

"Sorun yok." Çarpan kalbimi görmezden gelerek kapıyı kapattım. "İçecek bir şey ister misin?"

Meraklı bakışları benimle kaldı. "Elbette. Ne alırsın?"

"Um. Soda. OJ." İçmesi için daha sert bir şeyim olmasını dileyerek buzdolabına doğru ilerledim. "Tatlı çayım var."

"Bu işe yarar."

Ona bir bardak getirmekle meşgulken normal davranmaya çalıştım. "Dün gece çalıştın mı?"

"Evet." Ona bakmadan, mutfağın hemen dışında beni izlediğini biliyordum. "Birde çıktım. Şu anda sadece perşembeden cumartesiye kadar çalışıyorum."

"Bu kadar saat yeterli mi?" Onunla yüzleştim ve bunu sormamış olmayı diledim. Ama yine de bu bir bakıma gerekliydi. "Yani, Roxy orada dört gün çalışıyor, değil mi? On saatlik vardiyalar."

"Öyle." İçkiyi aldı ve bana baktı. "Şu anda sadece o günlerde çalışmam gerekiyor."

Bu ne anlama geliyordu? Roxy'nin barmenlikten iyi para kazandığını biliyordum, ama aynı zamanda grafik tasarım ve benzeri işler de yapıyordu. Nick'in sadece üç gün çalışması gerekiyorsa ne kadar para kazanıyordu? Ya da belki de çok çalışmasına gerek yoktu çünkü hâlâ evde ailesiyle birlikte yaşayabiliyordu.

Lanet olsun. Ya hala evde yaşıyorsa?

Bana üniversite mezunu olduğunu söylediğini hatırlıyorum, o zaman neden haftada sadece üç gün bir barda çalışıyordu? Tanrım, o kadar çok sorum vardı ki.

"Beni bardaki saatlerim hakkında konuşmak için mi çağırdın?" diye sordu, orantısız sırtışı yayılıyordu.

"Hayır. Ben ..." Yanından geçip kanepeye doğru yürürken boğazımı temizledim, içimi temizlemeye çalışıyordum.

düşünceler. O da peşinden gitti ve kenara oturdu. "Seni buraya çağırmamın nedeni bu değildi."

Çayından bir yudum alırken kaşları hafifçe kalktı. "İtiraf etmeliyim ki, bu beklenti beni öldürüyor."

Titremelerini önlemek için ellerimi kot pantolonlu kalçalarımın altına gezdirdim. Nick'e bunu söylemenin en iyi yolunun bir yara bandını sökme gibi olacağını düşündüm. Hızlı ve olabildiğince acısız olsun. Boğazım düğümlendi. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Duraksayarak ona baktım. Rahat sırtışı bir çentik atmıştı. "Ben ... .. Hamileyim."

İşte. Söyledim işte.

Yüzündeki sırtış tamamen kaybolmuştu ve sanki tamamen farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyordu. Elinin camın etrafında kasıldığını gördüm. Konuşmadı, ama en önemli kelimeleri ağzımdan çıkardığım için, boğazımdan bir tıkaç çekilmiş gibi oldu.

"Yaptırdığım testlere göre yaklaşık beş haftalık hamileyim, bu da zamanlama açısından mantıklı," diye devam ettim aceleyle. "Perşembe günü öğlen bir doktor randevum var ve sanırım zaten bildiğim şeyi doğrulayacaklar."

Nick'in ağzı birkaç saniye hareket etti ama hemen bir ses çıkmadı. "Prezervatif kullandım." Bu dört kelime kısık sesle söylenmişti. "Ben *her zaman* prezervatif kullanırım."

Daha önce hiç düşünmediğim bir şey aklıma gelince sırtımdaki kaslar gerildi. Ya babası olduğuna inanmıyorsa? Sonuçta, nasıl bir araya geldiğimizi düşünürsek, ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Kalbim çarpmaya başladı. "Biliyorum ama prezervatifin kırılmış olması gerekiyordu ve geriye dönüp baktığımda . . . sonrasında farklıydı. Senden beri kimseyle birlikte olmadım ve senden önce de altı ay kadar olmuştu. Doğum kontrol hapları kullanıyorum ama taşınmaya hazırlanırken bazılarını atlamışım," diye saçmaladım. "Buna hiç dikkat etmedim, çünkü sana kadar kimseyle birlikte değildim."

Nick elini bile sürmediği içkisini sehpanın üzerine koyarken gözlerini kaçırdı. "Hamile olduğundan emin misin?"

"Üç test yaptırdım." Babasının o olduğundan emin olup olmadığını sormasını bekledim. Bu soru canımı yakacaktı ama bunu bekliyordum ve bunun için onu suçlayamazdım.

"Oh, kahretsın." Ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasına soktu. "Oh, kahretsın." "Bu her şeyi özetliyor."

Nick bana baktı, göz bebekleri büyümüştü ve sonra gözlerini kaçırdı. Kapıya doğru yürüdü ve bir an için kalbim durdu. Gidiyor sandım ama arkasını döndü. Volta atıyordu. Volta atıyordu. "Ne zamandır biliyorsun? Geçen hafta mesajıma bu yüzden mi cevap vermedin?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Testlere geçen Pazar girdim, bir hafta önce. Mesajına cevap vermedim, çünkü ... şey, dürüst olmak gerekirse, o zaman kafamı toparlayamamıştım. Sana ne diyeceğimi bilemedim."

Yüzünü bana döndü, dudakları inceydi. "Öğrendiğin anda bana söylemeliydin."

Sarsıldım. Onca şey arasında söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Önce annemle konuşmam gerekiyordu."

Nick gözlerini kırıştırdı, belli ki şaşırmıştı. Ağzını açtı ve sonra başını hafifçe salladı. Elini kaldırarak avucunun içini göğsüne sürttü. Umarım kalp krizi geçirmiyordur. Ben de geçirecekmişim gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Arkasını döndü ve başını geriye eğdi, elleri kalçalarında. "Pekâlâ. Bunu beklemiyordum. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Anlaşılabilir. Bacaklarımı yukarı çektim, çenemi dizlerimin üzerine koyarken onları göğsüme yaklaştırdım. Ne düşünüyor olabileceği hakkında bir fikrim vardı. Bir sürü kafa karışıklığı ve şok, diye hayal ettim. Ben hâlâ şoktaydım ve bunu bir haftadır biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu aniden, bana doğru dönerek. Tekrar kanepeye oturduğunda şaşkınlıkla sustum. "Geçen hafta bu yüzden hastaydın, değil mi? Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Şok olmuşum, tek yapabildiğim ona göz kırpmaktı.

"Hamile kadınların sabah bulantıları olur, değil mi? Bu yüzden mi hastaydın?"

Kendimi toparladım. "Sanırım öyle, ama şiddetli değil. Gün içinde gelip gidiyor." Bir an bana baktı ve sonra bakışlarını yere dikti. "Gerçekten hamilesin."

Soru gibi gelmedi, ben de cevap vermedim.

"Ben . . . Bir çocuğum olacak." Şok ses tonunu renklendirdi ve şimdi oturuyor olmasına sevindim. "Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum-bekle." Bana doğru döndü. "Bekle. Kendimi aşıyorum. Bu bebeği istiyor musun?"

Nabzım fırlayıp midemi altüst ederken tüm vücudum gerildi ve boğazım düğümlendi.

"Çünkü ben biliyorum," dedi, bakışları benimkileri tutarak. "Bu bebeği biz yarattık, değil mi? Bu yüzden bunu istiyorum"

Bebeğim. İsteyip istemediğinizi ya da ne planladığınızı söylemediniz."

Çenemin gevşediğini hissettim. Dilimin ucuna hiçbir kelime gelmedi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Şok içimde dalgalandı, beni şaşkına çevirdi. Nick bu bebeği mi istiyordu? Bunu hiç beklemiyordum. Oh, hayır. Protestolar ve bugün bu konuşmayı yapamayacağımıza dair büyük bir şaşkınlık bekliyordum. Çılgılık atarak tepelere doğru kaçtıktan sonra kışını aramak zorunda kalacağımı düşündüm.

Bakışları keskinleşti. "Kararını vermediğini ya da bebeği doğurmayı planladığını varsayıyorum, çünkü başka türlü bana neden söyleyesin ki? Benim haberim olmadan da bu işi halledebilirdin."

"Seninle konuşmadan bunu yapamazdım." Ağzım kurudu ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. Her şey çok ... çok gerçek görünüyordu, ki bu aptalcaydı, çünkü her şey gerçektir.

"Karar vermedin o zaman?" Ayağa fırladı ve eli tekrar saçlarını karıştırdı. Bir an geçti. "Çocuk istiyor musun ki?" İçinden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Siktir. Bizi dinle."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Biliyorum." "Biliyor musun?" diye

ısrar etti.

"Evet. Çocuk istiyorum." Tam zamanında gözlerimi zorla açtım ve yüzündeki rahatlama ifadesini yakaladım. "Ama zamanım olduğunu ve önce evleneceğimi sanıyordum. Ya da en azından ..."

"Aşık mı? Birine mi?"

Gözlerimi kıptım ve sonra fısıldadım, "Evet."

Nick'in yüz hatları çenesini eğmeden önce yumuşadı. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. "Bu bebeğe bakabilirim, sana da bakabilirim Stephanie."

Vay anasını.

Gözlerim büyüdü ve kalbimin bir an durduğuna yemin ettim. "Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok, Nick. Bu-"

"Bana bu yüzden söylemediğini biliyorum ve öyle demek istemedim. Muhtemelen benim hakkımda pek bir şey düşünmediğini biliyorum-"

"Ne?" Kaşlarım kalktı. "Bu doğru değil."

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "-Barmenlik yaptığım için, ama sana ve bu bebeğe destek olabilirim. Destek olacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Nasıl yapamam?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçtı. "Güven bana," dedi ciddiyetle.

Midem bulandı. Benden büyük bir güven istiyordu ama sonuçta bu bebeği doğurup doğurmayacağımı onun bu çocuğa bakıp bakamayacağı belirlemeyecekti. Nick daha önce haklıydı, ama yine de beni bunu yapmaya istekli olmasına hazırlamamıştı.

Nick aslında bu bebeği istiyordu.

Duygular içimde şiddetle dönerken boğazımda bir düğüm oluştu. Normalde kontrol bendeydi ama olan biten her şey savunmamı aşmıştı. Oturamadım, ayağa kalktım ve ne olduğunu anlamadan mutfaktaydım, bir elim tezgahın kenarında, diğeri gömleğimin yakasını çekiştiriyordu. Burası çok sıcaktı. Belki de kaloriferi bu kadar açmamalıydım.

"İyi misin?" Nick'in sesi yakındı.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Hamile kalmayı planlamamıştım. Açıkçası. Ve bu daha kötü bir zamanda olamazdı ve bunu söylediğim için bile kendimi boktan hissediyorum, ama yeni bir işe başladım ve çocuk sahibi olmadan önce yapmak istediğim - yapmayı planladığım - çok şey var. Seyahat etmek istiyordum. İstikrarlı olmak istiyordum.

... "İstediğim şeyin geri kalanı herkesin gözünün önündeydi. "Ve ben ..."

Bir el omzuma hafifçe yerleşerek beni döndürdü. Bakışlarımı kaldırırken sertçe yutkundum.

Açık yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. "Ve ne?" Nick sordu.

Kalbim göğsümde güm güm atarken, "Bunu planlamamıştım," diye tekrarladım. "Ama bunu istiyorum. Bu bebeği istiyorum."

Elini bileğime dolayarak parmaklarımı gömleğimin yakasından çekerken gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey titreşti. "O zaman aynı fikirdeyiz."

"Öyleyiz," diye fısıldadım bakışlarım hâlâ bileğimi tuttuğu yere kayarken. "Bu ... bu kolay olmayacak Nick."

"Olanlar hakkında kolay olacak hiçbir şey yok. Senin hiç kardeşin olmadı, değil mi?" Başımı salladığımda alaycı bir sırıtış belirdi. "Benim de yok. Bebeklerle ilgili tecrüben var mı?"

Kalbim yine o korkunç çarpıntıyı yapıyordu. "Hayır." "Ben de."

"Tanrım."

Nick güldü ve şu anda gülebildiğine inanamıyordum. "O kadar da zor olamaz." "Buna kesinlikle katılmıyorum," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Bunu çözeceğiz." Bakışlarımı kaldırdığımda gözleri benimkileri aradı. "Çözeceğiz. Sen ve ben. Birlikte. Bunu başarabiliriz."

Birlikte.

Bu tek kelime, tüm göğsümün bir meyve suyu öğütücüsünün içine yerleştirilmesi gibiydi. Birlikte. Annem ve arkadaşlarım dışında, ne zaman bir başkasıyla -bir erkekle- herhangi bir şeye birlik içinde yaklaşmıştım? Liseden beri değil ve gerçekten, bunu bir örnek olarak sayamayız.

Düşüncelerim hâlâ dönüyordu ve boğazımdaki düğüm hiçbir yere gitmiyordu. Tüm hayatımı nasıl planladıysam, en önemli yollardan birinde rotadan sapmıştım. Ne şimdi, ne bir hafta ya da bir ay sonra, özellikle de bir yıl sonra beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Her şey değişmişti ve ben ...

Göğsüm sıkışırken "Korkuyorum," diye fısıldadım.

Nick cevap vermedi. Sesli olarak değil. Diğer elimi bırakırken omzumdaki eli enseme doğru kaydı. Tek kelime etmeden beni göğsüne doğru çekti ve kollarıyla etrafımı sardı. Tutuşuyla sertleşirken derin derin içime çekti. Bahar gibi taze kokuyordu ve çenesini başımın tepesine indirdiğinde gözlerimi yanmaya karşı kapattım.

Ama sadece bebek sahibi olmaktan korkmuyordum. Tanrım, bu beni gerçekten çok korkutuyordu, çünkü iyi bir anne olup olamayacağımdan, bir çocuğu doğru yetiştirip yetiştiremeyeceğimden emin değildim, ama içimde tozlu, kara bir bulut gibi dönen korku iki katlıydı.

Çünkü Nick'in kucağında, kollarım iki yanıma kenetlenmiş, kaskatı ve beceriksizce dururken, ona objektif olarak bakmak çok zordu. İçinde bulunduğumuz durumu ve bunun beni Nick'e karşı nasıl hissettirdiğini ve hamile olduğumu öğrenmeden önce aramızda var olanları birbirinden ayırmak.

Bu gerçeği kabullenmek zordu ama ne zaman biri onun adını ansa hissettiklerimi kabul etmek için kendimi zorladım - göğsümde ve midemde oluşan o sıkışma, her zaman hissettiklerime eşlik eden sinir bozucu ve alışılmadık beklenti duygusu. Birbirimizden saf, içgüdüsel bir düzeyde çok etkilendiğimiz açıktı ama Nick'in özür dilemeye geldiği gece söylediği sözleri de hatırlıyordum.

Farklı olmamızı diledi.

Bu daha fazlasını dilediği anlamına mı geliyordu? Ama benimle arkadaş olmayı denemek istemişti, görünüşe göre daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Peki ben ne hissediyordum? Ona karşı daha fazlasını hissedebilir miydim?

Eli yumuşak, rahatlatıcı bir hareketle yavaşça omurgamda ilerlerken, kalbimin tepki olarak kendi üzerinde gezindiğini hissettim. Evet, hissedebiliyordum. Daha fazlasını hissedebilirdim.

Belki ... belki de *buydu*. Belki de bu çekim, kaynayan kimya

çok, çok daha derin bir şey. Belki de doğru *kişi* oydu.

Saniyeler geçti ve kaslarım yavaşça gevşedi. Çekingen bir şekilde ellerimi kaldırdım ve beline koydum. Kucaklaşma mükemmel değildi, ama yanağım göğsüne yaslandığında, ikimizin de artık mükemmel olabileceğinden ya da bunun bir önemi olup olmadığından emin değildim. Kendi sorunlarımız ve geçmişlerimiz olan, sorumluluk sahibi olduğumuza inanan, ancak hayatın ikimizin de öngöremediği tamamen farklı planları olduğunu öğrenen sanal yabancılardık.

Sarılmak büyük bir olay gibi görünmeyebilir ama bu bir başlangıçtı, birbirimize bağlı geleceğimizin başlangıcıydı.

Bölüm 14

"Orta pişmiş bir antrikot istiyorum. . . ." Bakışlarım genç garsondan menüye kaydı. Artık hamile olduğum için muhtemelen az pişmiş yiyecekler yememem mi gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Bunu Google'da araştırmam gerekiyordu. İç çekerek menüyü kapattım. Güvenlik lezzetten önce gelir. "Orta pişmiş ol s u n ."

"Normalde bifteği böyle mi yersin?" Garson kız uzaklaşırken Nick sordu.

Başımı salladım. "Normalde senin gibi yerim-orta pişmiş, ama şu anda böyle bir et yemem gerektiğinden emin değilim."

Karşıma oturarak su bardağını aldı. "Belki de bir el kitabı ya da başka bir şey almalıyız."

"Sanırım var." Sırtarak gümüş takımların etrafına sarılmış bezin kenarıyla oynadım. "Eminim orada bir tane vardır."

Tarihin en garip kucaklaşmasından sonra Nick aç olup olmadığını sordu. Az önce yemek yediğimi açıklamak yerine, önerdiği şeyi yapmaya karar verdim, çünkü konuşmamız gerekiyordu. Yarım saat sonra Mona'nın evinden çok da uzak olmayan Outback'e vardık.

"Doktor randevun olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Bu hafta mı? Seninle gelmek istiyorum."

Bugün yüzüncü kez şaşkınlık içimde kanatlandı. Kabine geri y a s l a n d ı m . "Yapmak zorunda değilsin-"

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Nick kaşlarını çatı ve lanet olsun, yüzünde oldukça düzgün bir kaşla bile hâlâ çarpıcı derecede yakışıklıydı. "Ama ben istiyorum."

Göğsümde bir şey ısındı ama görmezden g e l d i m . "Sadece genel bir doktor. Bana sadece hamile olduğumu ve bir kadın doğum uzmanına görünmem gerektiğini söyleyecekler."

"O zaman neden gidip o randevuyu ayarlamıyorsun?" Bakışları sabitti, araştırıyordu. "Ne söyleyeceklerini zaten biliyorken neden genel bir doktora gidiyorsun?"

Lanet olsun. İyi bir noktaya parmak basmıştı. "İyi bir noktaya değindim, ha?"

Gözlerim kısıldı. "Akıl okuyabiliyor musun?"

"Hayır." Güldü. "Ben sadece mantıklıyım."

"Her neyse," diye iç geçirdim. "Tamam. Yarın bir kadın doğum uzmanı randevusu alabilirim. Umarım bir tane bulurum."

Kısa bir süre gülümsedi. "Ne zaman istersen müsait olabilirim. Bana haber ver. Seni götürebilirim ya da orada buluşabiliriz."

"Tamam." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak başımı kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm. "Ailene söyleyecek misin? . . . ailene söyleyecek misin?"

Çenesinin çizgileri sertleşti. "Hayır."

Verdiği yanıt o kadar hızlıydı ki kesiciydi. "Tamam."

"Kahretsin." Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Öyle demek istemedim. "Öyle demek

istemedin.

yakın bir ailem yok, umursayacak kimse de yok."

Başımı yana eğdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Çok fazla." Çenesini elinin arasına aldı ve parmakları düzgün biçimli ağzını gizledi. "Geniş aileme yakın değilim. Hâlâ buralarda yaşıyorlar mı onu bile bilmiyorum. Roxy'ye söylemeyi düşünüyor musun?"

Konuyu bilerek değiştirdiğini bildiğimden, bunu unutmak için mücadele ettim. İşler bizim için çok yeniydi ve adımlarımız belirsizdi. Bu bilgiyi şu anda açıklamak istemiyorsa, tamam, ama eninde sonunda açıklamak zorunda kalacaktı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sen düşünüyor muydun?"

"Bunu sana bırakacaktım ama herkesten saklayabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum," diye gerekçelendirdi. "İzne falan ihtiyacım olursa Jax'e haber vermem gerekecek ama o bunu gizli tutacaktır."

"Calla'ya söyleyebilir. Yani, onlar birlikteler ve eminim konuşuyorlardır. O zaman eğer biliyorsa, ağzından kaçırma ihtimali yüksek." Dudağımı ısırdım. "Yine de şu anda onlara bir şey söylemek zorunda değiliz."

Başını salladı. "Şu anda söylenecek bir şey yok ama işin ne olacak? Bununla nasıl başa çıkacaklarını düşünüyorsun?"

"Ugh." Çenemi ellerimin arasına aldım. "Bunu düşünmek bile istemiyorum ve nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım onlara söylemeden önce hala biraz zamanım var."

Nick kara kaşlarını kaldırdı. "Doğuma birkaç ay kala onlara hamilelik bombası atmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Biliyorum ama daha bir ay bile olmadı, yani zamanım var." İki kaşını da kaldırdığında burnumu kırıştırdım. "Ve gerçekten uzun bir süre onlara söylemem gerekmiyor, değil mi? Kaçınılmaz olanı erteliyor değilim."

"Huh."

Gözlerim yine kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Kısa bir duraklama oldu. "Burada kaçınılmaz olanı geciktirmiyorsun. Onlara henüz söylemek zorunda değilsin. Yani, bence kadınlar bir süre bekler, ama sen bana hiçbir şeyi erteleyen bir tip gibi gelmiyorsun. Çoğu şeyle doğrudan yüzleşiyor gibisin."

"Belli ki beni iyi tanıyorsun." Ses tonumdaki küstahlığı hemen fark ettim.

Nick'in parmakları ağzından indi ve yarım bir gülümseme ortaya çıktı. "Yaptığımız şey de bu, değil mi? Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Sanki birbirimizin yüzeyini kazıyormuşuz ve daha derine inmiyormuşuz gibi hissediyordum. "Buna ihtiyacımız var." Ses tonumu yumuşattım.

"Anlaştık." Birden uzun koluyla masanın diğer tarafına uzandı. Eliyle yanağımı kavradı ve başparmağını çenemde gezdirirken nefesimi tutarak sustum. "Orada bir parça tiftik vardı."

Nabzım çırpındı. "Yaptım mı?"

"Evet." Kirpiklerini indirerek gözlerini siper etti. "Artık değil."

"Bu iyi," diye fısıldadım, çırpınışlar genişliyordu. "Daha fazla tiftik mi arıyorsun?"

Nick derin derin kıkırdadı ve bu ses içimde ince bir ürperti uyandırdı. "Belki." Sesi değişmiş, tenimin üzerinde ılık bir su gibi süzülüyordu. "Tiftikler kurnaz küçük yaratıklardır. Ama sanırım daha kapsamlı bir araştırma yapmam gerekecek." Elini çekerken dudakları tamamen kıvrıldı. "Sadece tüm önemli bölgelerde tiftik olmadığından emin olmak için."

Sırıttım. "Çok yardımcı oluyorsun."

"Öyleyim." Başını yana eğdi ve alçak ışık yüksek elmacık kemiklerine vurdu. "Her neyse. Birbirimizi anlamamız gerekiyor. Birbirimize sonsuza kadar bağlıyız."

Tenimi dikenli bir sıcaklık dalgası kapladı ve onun alaylarının şehvetli sıcaklığını yok etti. Yerini tam olarak anlayamadığım bir acı aldı ve ağızımdan hemen kelimeler döküldü. "Sanırım daha iyi prezervatifler almaya başlamalıydın, ha?"

Sırıltışı alaycı bir şeye dönüştü. "Sanırım haplarını almaya daha çok dikkat etmen gerekiyor, ha?"
Touché.

İkimiz de orada puan aldık.

"Bak. Bu işi yürütmeliyiz." Koltuğa yaslandı, gözleri öncekine kıyasla daha soğuktu. "Ve bunun için birbirimizi suçlamanın bize hiçbir faydası olmayacak. Çözmemiz gereken çok şey var; çocuk bakımı, bu çocuğu nasıl büyüteceğimiz ve bunun için gereken para gibi pek çok önemli şey. Tüm bunlarla ilgili yasal düzenlemelerden emin değilim ama bunu çözmemiz gerekecek."

Dikenli sıcaklık yayıldı ve keşke dışarıda olsaydım da soğuk rüzgâr bedenimi serinletseydi ve acıyı silseydi diye düşündüm. Başımı salladığımı hissettim ama "sıkışmış" kelimesini aklımdan çıkaramadım. Biriyle "sıkışıp kalmak" daha derin bir şeyi ima etmiyordu. Daha önce Nick bana sarıldığında ne düşünüyordum ki? Bir şekilde birbirimize gerçekten değer verebileceğimizi, hatta belki de ... belki de her zaman birine aşık olacağımı umduğum şekilde birbirimizi sevebileceğimizi mi?

Aptalın tekiydim.

Nick ve ben seks yaptık. Şimdi sonuçlarıyla uğraşıyorduk. Duygular buna dahil değildi.

Hayır. Hiç de değil.

Gözlerini kaçırdı, çenesinde bir kas kıpırdadı. Yemek geldi ama midem bozulmuştu. O yeni başlangıç şimdi pek de parlak gelmiyordu.

Pazartesi öğleden sonra odacıklar arasında dolaşırken yeni ciltler kollarımda sallanıyordu. Yenilenen İK kılavuzu tamamlanmıştı, ancak şimdi *nedenlerden* dolayı yeni ciltlere ihtiyaçları vardı. Plastik ve kimyasal kokusu hassas midemi bulandırdı ve onları depoya atmayı düşündüm ama bir kez daha bunun kabul edilebilir bir davranış olmayacağına dair nedenler vardı.

Onları orta rafa, dikenleri dışarı bakacak şekilde dizdim ve sonra bluzumun önünü düzelttim. Farklı bir koku kimyasal kokuyu bastırdı, fazla miskli bir şeydi. Arkamı döndüğümde neredeyse kendimi yere atacaktım ve iki yaşında bir çocuk gibi çırpınmaya başladım.

Rick kapının eşiğinde duruyordu, kızarmış yüzü ve boncuk gözleri hiç de hoş olmayan bir görüntüydü. En yeni mide bulandırıcı kokunun kaynağı oydu. Bazı günler kolonyayla yıkanmış gibi kokuyordu. Sırıttı.

İçimi çektim.

Bugün iyi bir gün değildi.

Boktan ruh halim sabah bu son derece sevimli iğne çizgili kalem eteği giymeye çalıştıgımda başladı. Kalçalarımın üzerinden geçirdim ama fermuarını çekmeye çalıştıgımda karnımı kesti ve dikişleri gerdi.

Daha sonra, sabah ilk iş olarak hamilelikle ilgili ilk kıyafet hatasını yaşadktan sonra, yağmurlu işe gidiş geliş yolunda midem hiç de mutlu değildi. Hamile insanların mide bulantısıyla başa çıkmak için neler kullanabileceğini kontrol etme öngörüsüne sahip olmadığım için eve gidene kadar acı çekmek zorunda kaldım. Paranoyam, isteyken bu bilgileri Google'da aratmama izin vermedi.

Midem safra fokurdatıyor gibi hissettiğinden öğle yemeğinde fazla bir şey yiyemedim, bu da beni hem aç hem de sinirli yaptı. Ama bu, yemek sırasında yaşadığım hoşnutsuzluğun ana kaynağı değildi.

Öğle yemeği. Arabama saklandım ve kadın doğum doktorlarını aramaya başladım. Yüce Tanrım, ilçedeki herkes hamile ve bebek doktoruna mı ihtiyaç duyuyordu? Kasım ayının ikinci haftasına kadar beni görebilecek bir doktor bulmak için altı farklı arama yapmak zorunda kaldım.

Kasım ayının ikinci haftası!

Vay anasını, hesaplarıma göre o zamana kadar yaklaşık sekiz haftalık hamile olacaktım. Sekiz hafta! Bu iki ay ve biraz bozuk para demektir. O zamana kadar ne yapmam gerekiyordu?

İki buçuk ay içinde berbat edebileceğim pek çok şey vardı.

Ama randevuyu aldım ve sonra, dün gece Nick'le yediğimiz yemek bir zombi kıyameti kadar hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitmiş olsa da, ona ilk randevumu ayarladığım tarih ve saati mesaj attım.

Yanıt yok.

Hiçbir şey.

Oh, dahil olmak istiyordu ve bu işte birlikte olmamız gerekiyordu çünkü birbirimize *yapışmıştık*, ama o mesaj üç saat önceydi ve hala cevap vermemişti? Harika bir başlangıç yapmıştık.

Bildiğim kadarıyla bir şeyler dönüyor olabilirdi ama boktan günüm boktandı ve mantık beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Ve şimdi Rick bana sik kafalı gibi bakıyordu.

Kapıya doğru yürüdüm, yoldan çekilmezse ya da bana tekrar sürtünürse taşaklarına yumruk atmayı planlıyordum ama ona yaklaştığımda kenara çekildi. Yanından geçip kapıdan çıkarken Rick hiçbir şey söylemedi, kolonyadan boğulmamak için nefesimi tutuyordum. Orada öylece durmuş, bir sürüngen gibi bana bakıyordu.

Creeper-mc-asshole.

Masama yaklaşmıştım ki Marcus'un kapısı kenarları sarsarak açıldı. Sarsılarak durduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Andrew Lima ofisten koşarak çıktı ve kışını ana kapıya doğru sürükledi. Marcus hemen arkasındaydı. Andrew'un kızı, sessiz Jillian da dışarı fırladı.

"Ne oldu?" Elim bilinmeyen bir nedenle karnıma doğru giderken sordum.

Elimi geri çektiğimde, jestim fark edilmedi. Jillian aceleyle yanımdan geçerken yüzündeki tüm kan temizlenmişti. "Brock," dedi, kara gözleri yaşlarla parlıyordu. "Yaralanmış."

Bölüm 15

Günün geri kalanında iş yerinde neredeyse hiç kimse başka bir şey konuşmadı. Aşağıdaki antrenman ringlerinden birinde olanlar herkesin aklını başından almıştı. Ofise girip çıkan adamlardan anladığım kadarıyla Brock yeni dövüşçülerden birini eğitiyordu, karma dövüş sanatları arenasında dünya çapında potansiyeli olan genç bir adam.

Kimse yaralanmanın nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Brock'un genç adama boğuşma hareketleri gösterdiği anlaşılıyordu. Bir şeyler ters gitmişti ve Brock sırt üstü yatmış, göğsünü tutuyordu. Göğsünde bir patlama hissettiğini söylemişti ve MMA ile ilgili sakatlanmalar hakkında pek bir şey bilmesem de, bu kulağa iyi gelmiyordu.

Ve olmamıştı.

Ofisi kapatmaya başladığımız sırada Marcus geri döndü ve haberler korkunçtu. Brock'un pektoralis majör tendonu yırtılmıştı; göğüs duvarını çevreleyen iç kasta bir yırtık. Yırtık o kadar ciddiye ki kas kemikten ayrılmıştı ve onarılmaması için acilen ameliyata alındı. Birkaç saniye içinde Brock "Canavar" Mitchell bazılarının kariyerini bitireceğinden korktuğu bir sakatlık geçirmişti.

Dehşete kapılmış, ne diyeceğimi bilememiştim. Brock'u o kadar iyi tanı mıyordum ama tüm geleceğinin geri dönülmez bir şekilde değişebileceğini duymak iç karartıcıydı. Bu halsizlik eve gidip üzerime sıcak ve rahat bir çift eşofman giydikten sonra da devam etti. Roxy biraz uğradı ve ona Brock'tan bahsettim. O da herkes gibi üzgündü.

Reece'e gitmek için ayrıldığında, Yasmine ile Skype'ta birkaç dakika boyunca özel bir şey hakkında sohbet ettikten sonra bilgisayar ekranına doğru eğildi, kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

"Gerçekten nasılsın Steph?" diye sordu, sesi Skype bağlantısından uzak geliyordu.

Sırtına bakarken yastığı göğsüme yaklaştırdım. "Ben iyiyim. Dediğim gibi." Başını bir yana eğdi.

"Yine de çok yorgun görünüyorsun."

Tanrım. Dudaklarım büzüldü. "Çok mu kötü görünüyorum?"

"Sayılır," diye cevap verdi.

"Teşekkürler."

Koyu renk yanaklarını kaldırarak geniş bir gülümseme yayıldı. "Bir şey demek istemedim. Sadece yorgun görünüyorsun."

Hamileyim kelimesi dilimin ucuna kadar gelmişti ama o iki kelimeyi bir türlü çıkaramıyordum. Yasmine'in ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Roxy, Avery'nin hamile olduğunu duyduğunda yaşanan tipik heyecan çığlıklarının atılacağından şüpheliydim. Muhtemelen bir sürü "lanet olsun" ve benzeri şeyler söyleyecekti. Göğsüme garip bir ağırlık çöktü. Konuyu hemen değiştirip Atlanta'yı sordum.

Onunla telefon görüşmem bittikten sonra bir şeyler atıştırdım ve kanepeye uzanıp Cheez-Its yerken bir yandan da Buzzfeed denen tavşan deliğine daldım.

Dokuzu birkaç dakika geçe telefonum çaldı. Elim ağzımın ortasında dondu kaldı ve bakışlarım telefonumun koltuğun kolunda durduğu yere kayarken göğsümden turuncu bir kare düştü.

Nick'ten geldi.

Tamam. Orada olabilirim.

Bu kadar mıydı? Neredeyse dokuz saat sonra verdiği yanıt bu muydu? Elim telefonun etrafında sıkıştı. Ona mesaj atıp cevap vermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü sormak istedim ama bu ben *değildim*. Ya da en azından daha önce hiç böyle olmamıştım, ama şimdi öyle miydim?

Cheez-It'i göğsümden aldım ve ağzıma attım, zavallı şeyi kemiği olan bir porsuk gibi çiğnedim. Tek yapmak istediğim yüzümü bir yastığa gömüp çılgılık atmaktı.

O kadar çok F-kelimesi haykırdı ki, tüm apartmanın kulakları kabardı. Ve bu biraz dramatikti.

Benim sorunum neydi? Hormonlar mı? Kadınlar hamileyken biraz duygusal olmazlar mıydı? Bu da iyi bir bahane gibi görünüyordu ama bu kadar çabuk mu oldu?

Salı ve Çarşamba günleri benim ve Lima Akademi'dekilerin ruh haline uygun olarak kapalı ve kasvetliydi. Brock ameliyattan çıkmıştı ve en az altı hafta koluna askı takılması gerekecekti. Tamamen iyileşip geri dönüp dönemeyeceğini ya da sonucun herkesin korktuğu gibi mi olacağını söylemek için henüz çok erkendi.

Andrew'u ya da kızını pazartesi den beri görmemiştim ama ikisinin de farklı nedenlerle perişan olduğunu tahmin ediyordum. Brock Lima'nın başarısı için çok önemliydi ama Jillian'ın ona bakışını unutamıyordum. Ayrılıyor olsa da Brock'a çok aşık olduğu belliydi.

Nick bana Salı günü öğleden sonra mesaj atmıştı ve ben cevap vermemiştim, çünkü ... iyi bir nedenim yoktu. Büyük bir parçam çocukça davrandığımı ve dürüst olmak gerekirse olgun davranmamın tam zamanı olduğunu biliyordu ama bunu umursayacak kadar enerji toplayamıyordum.

Çarşamba günü eve geldiğimde hemen pazen pijama altlarımı ve bol bir kazağımı giydim ve ardından annemle sohbet ettim. Nick'e söylediğim için mutluydu ve telefonda soğukkanlılığını korumaya çalışsa da, yaklaşık sekiz ay sonra büyükanne olacağı için heyecanlandığını söyleyebilirim.

Telefonu kapattığımda saat yedi buçuğa yaklaşıyordu ve şu anda kilerimdeki atıştırmalık yiyecek zenginliğine bakıyordum. Pazartesi günü işten sonra markete çok ihtiyacım olan bir gezi yapmış, anne adayları için çok kafa karıştırıcı ve biraz da bunaltıcı bir Web sitesi aracılığıyla keşfettiğim yiyecekleri stoklamıştım.

Yumurta. Somon. Sebzeler ve meyveler-renkli meyveler ve sebzeler, çünkü görünüşe göre bir fark vardı. Hamile insanlar için sıkıcı renkli meyveler yok! Tatlı patates. Yunan yoğurdu. Ve son olarak, yağsız etler.

Yağlı etleri severdim, çünkü bilirsiniz, tadı olan şeyleri tercih ederdim.

Ayrıca mamut büyüklüğünde bir doğum öncesi vitamin ve reflü ilacı da almıştım. Anne adayları için onaylanmış pek bir şey olmadığı ve mide ekşimesi ilacı onaylandığı için, mide bulantısına yardımcı olabileceğini düşündüm. Mide bulantısı kontrol altına alınabildiği için şimdi almayacaktım ama el altında olması iyi oldu.

Cheez-Its mi, Pringles mı? Kapım çalındığında ben de bunu tartışıyordum.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken yavaşça arkamı döndüm. Bir an geçti ve sonra kapıya yaklaştım. İçgüdüsel bir parçam kim olduğunu bilse de kontrol ettim. Nick'ti. Dudağımı ısırarak kendime baktım ve iç çektim. Üzerimdeki eşofman en az iki beden büyüktü ve kazağım da herkesin içinde giyebileceğim bir şey değildi. Karnımın büyük bir kısmı görünüyordu ve gözle görülür bir değişiklik olmamasına rağmen, keşke koşacak zamanım olsaydı diye düşündüm.

Dur bakalım. Nasıl görüldüğüm ya da onun ne düşündüğü neden umurumdaydı ki? Ona kızgındım. Ve daha kötü görünebilirdim. Göğsüme Cheez-It falan yapışmış olabilirdi. Kapıyı açtım, neden orada olduğunu öğrenmeye hazırdım.

Ben daha ağzımı açmadan Nick içeri girdi, sanki içeri girmeye hakkı varmış gibi. Kolunun altına bir kask sıkıştırmıştı ve yıpranmış deri ceketini geniş göğsünün üzerine uzanıyordu.

"Demek hâlâ motosikletin var?" Ağzımdan kaçırdım ve bu aptalca bir soru değildi.

Kaskı mutfak masasının üzerine koydu. "Evet, biliyorum." Kaşları çatıldı. "Bir arabam ve bir motosikletim var. Yağmur durdu, ben de motora binmeye karar verdim."

"Ama bisikletin üstü soğuk değil mi?"

Bir omzu omuz silmek için kalktı. "Alışsın." Açık yeşil bakışları yüzümde gezinirken bir duraksama oldu. "Seni bisikletimin arkasına bindirip gezdirmem gerekiyor."

Omurgamda sıkı bir ürperti belirdi. Bu sözler daha ağır bir anlam taşıyordu. Kollarımı karnımda kavuşturarak bakışlarımı başka yöne çevirdim ve bakışlarım kaska takıldı. "Neden buradasın Nick?"

Soruyu sessizlik karşıladı ve beni ona bakmaya zorladı. Bana bakarken bakışları keskinleşti, çenesi sert bir çizgiye döndü. Konuştuğunda sesi kırılmıştı. "Bana bu soruyu sorduğuna inanamıyorum."

Neden yaptığımı belirtmek istedim ama nedenlerim pek de iyi değildi. Bunu şimdi anlayabiliyordum.

"Sanırım bu yüzden Pazartesi mesajıma cevap vermedin?" dedi, elleri kalçalarına yerleşti. "Seni kızdıracak bir şey yaptım. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden her neyse bana anlatma nezaketini gösterir misin?"

İğneleyici kızgınlık geri gelmişti ama çoğunlukla kendime yönelikti. Beni asıl rahatsız eden ve söylemeye cesaret edemediğim şey, Pazar gecesi yemekte söyledikleriydi. Birlikte "sıkışıp kalmıştık". İşte hayal kırıklığının ve ... ve evet, göğsümün ortasındaki sıkıcı ağrının kaynağı buydu. Ama bunu Nick'e söylemek, soyunup onun için küçük bir dans yapmakla eşdeğer olurdu.

"Sanırım ... Pazartesi günkü mesajıma yanıt vermenin bu kadar uzun sürmesine üzüldüm." Gözlerimi sıkarak kapattım, bunu yüksek sesle söylediğim için bile kendimden nefret ediyordum, çünkü kısmen doğruydı. "Ben sadece senin ... um, daha hızlı yanıt verin."

Gözlerimi açtığımda Nick'in yüzünde bir şüphe ifadesi vardı ama aynı zamanda bir eğlence de vardı. Dudaklarımı büzdüm. Bunda komik bulunduğu şey neydi acaba? Deri ceketini silkti ve sandalyenin arkasına doğru sarkıttı. Sanırım kalıyordu. "Haklısın," dedi.

Odaya bir göz attım. "Ben mi?"

Nick bana doğru bir adım attı ve ne yapacağından emin olamadığım için hareketsiz kaldım. Ne yapacağı hiç belli olmazdı ve elimi tutarak beni şaşırttı. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni girişten uzaklaştırdı. Kalbim kararsızca çarptı, çünkü bir an için beni koridora, yatağa doğru götürdüğünü düşündüm ve kafam bunun kötü, kötü bir fikir olduğunu söylerken, vücudum cehennem evet diye bağırان hormonların acelesiyle patladı.

Ama beni yönlendirdiği yer orası değildi. Beni kanepeye doğru götürdü ve sonra oturdu, beni çekiştirerek tam yanına oturttu, kalçam onunkine bastırdı ve başım mutlu bir şekilde olukta sıçradığından, temas içimde bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Kendime gelmem gerekiyordu.

Bakışlarım onun güzel gözlerinden kemerinin altındaki bir bölgeye kaydı. Gerçekten kendime gelmem gerekiyordu.

Ya da sevişmek.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Nick sordu. "Ha?"

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Hiçbir şey."

Başını hafifçe çevirdi. "Evet, sana inanmıyorum. Yüzün aniden kızardı ve gözlerin odaklanamadı. Bekle, iyi hissediyor musun? Bu-

"Ben iyiyim." Ona azgın olduğumu söyleyecek değildim. Elimi çektim ve dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Peki, ne konuda haklıydım?" Ona b a k m a d a n , bakışlarının bana sabitlendiğini biliyordum ve bu, içinizi görüyormuş gibi hissetmenize neden olan o yoğun sinir bozucu b a k ı ş t ı .

"Geri mesaj atmama konusunda haklıydın. Sana daha önce mesaj atmalıyım." Şaşırmış bir şekilde ona sertçe baktım. "Ciddi misin sen?"

Bu soruyu görmezden geldi. "Ama aynı zamanda bu konuda beni hemen uyaracak cesarete de sahip olmalıydın. Sen iki gün boyunca bunun üzerine kafa yoracağına ve ben de dün Roxy'ye ölüp ölmediğini sormak zorunda kalacağıma o zaman halledebilirdik."

"Ne?" Ondan uzaklaştım. "Roxy'ye ölüp ölmediğimi mi sordun?"

Yüz hatlarına tamamen pişmanlık duymayan bir ifade yerleşti. "Tam olarak bu sözleri söylemedim ama bugün öğleden sonra bara uğradığımda onu gördüm ve senden haber alıp almadığını sordum. Demek istediğim, bana bunu söyleyecek cesaretin olmalıydı."

"Benim taşaklarım yok," dedim küçümseyerek. İşin tuhaf yanı, başka bir durumda olsa hemen o n a haddini bildirirdim. Bunun üzerinde durmazdım.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "O zaman beni hemen çağırarak döllenmiş yumurtalara sahip olmalıydın."

Sarsıldım. İçimden bir kahkaha yükseldi. "Döllenmiş yumurta mı?" Sırıltışı yayıldı. "T a ş a k l a r d a n sonraki en iyi şey bu."

"Aman Tanrım." Gülerken ellerimi yüzüme vurdum. "Bu kulağa çok yanlış geliyor, Nick. Çok yanlış."

"Evet, haklısın. Kulağa garip geliyor." Ellerimi indirdiğimde kıkırdadı.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Haklısın," dedim. "Bir şey söylemeli ya da sormalıydım ya da en azından cevap vermeliydim. Çocukçaydı ve normalde ben böyle biri değilimdir. Sanırım ben ..."

"Stresli misin?" diye sordu nazikçe, bacağımı kendi bacağıyla dürterek.

Başımı salladım. "Evet, öyleyim ama bu gerçekten bir mazeret değil. Değil-"

"Pazartesi gecesine kadar sizinle temasa geçmememin bir nedeni vardı. Büyükbabamla ilgileniyorum." Bu ifade beni sarstı. Nick dosdoğru önüne bakıyordu, daha önceki tüm esprileri çarpıcı profilinden silinmişti.

"Ne?" Fısıldadım.

Konuşmadan önce boğazı düğümlendi. "Büyükbabamın adı Job." Dolgun dudakları kısa bir sırıltıyla seğirdi. "Garip bir isim olduğunu biliyorum. Benim ailem Roman. Muhtemelen bizi başka bir terimle tanırıyorsunuz. Çingene. Gerçi çoğumuz bu terimden hoşlanmayız. Hem de h i ç ."

Vay canına, Hispanik bir geçmişi olduğunu tahmin etmiştim. Gerçek bir Roman mıymış? Tuhaf bir nedenden ötürü, muhtemelen daha ö n c e hiç karşılaşmadığım için, bu durum beni çok etkilemişti. Televizyondaki reality şovlardan birine göre Martinsburg yakınlarında yaşayan bazı Romanlar vardı ama ben onları hiç görmemişim. Bununla birlikte, onun kökeni hakkında yüzlerce soru sorup tamamen cahil görünmenin zamanı değildi.

"Ve siz sormadan söyleyeyim, ailem yıllardır bu bölgeye yerleşmiş durumda. Devlet okuluna gittim ve bir karavan karavanında büyüdüm," diye devam etti kara kaşları çatılırken. "Kültürümüz hakkında pek çok klişe olduğunu biliyorum ama b u n l a r ı n çoğu doğru değil ya da tamamen romantize edilmiş."

Şimdi böyle düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum ama Çingeneler, yani Romanlar hakkında hiçbir zaman kötü düşünmemiştim.

-Ya da buna benzer bir şey. "Yarı Kübalıyım" dedim

ona. Bana baktı, kaşları kalkmıştı.

"Büyükbabam Küba'da büyümüş. Ergenlik çağındayken ABD'ye gitmiş," dedim omuz silkerek. "Her neyse, aklıma gelmişken söyleyeyim dedim."

Dudaklarında oluşan gülümseme küçük ama gerçektir. "Bildiğim iyi oldu." Durakladı. "Büyükbabam çok hasta ve yakınlarda ona bakacak kimse kalmadı, bu yüzden ben bakıyorum. Onunla birlikte yaşıyorum, böylece günün büyük bölümünde yanında biri olabiliyor. Akşamları beni dinlendirmek için ve ben isteyken onunla kalan bir evde bakım hemşiresi var."

Nick'i dinlerken ağzım açık kalmıştı. Bunların hiçbirisi hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Reece'in onun evinde olduğum gece söylediği bir şey aklıma geldi. Nick'in çok boş vakti olduğunu söylemesine verdiği yanıttı bu. Reece buna saçmalık demişti ve şimdi nedenini biliyordum.

Nick, "Alzheimer hastası," diye açıkladı.

Olamaz. Kalbim acı dolu bir sempatiyle sıkıştı.

"Son bir yıldır oldukça şiddetliydi ama her zaman böyle değildi. Kimsenin bir sorun olduğunu bile bilmediği haftalar oldu. Anlarsınız ya? Sadece kafa karışıklığı yaşadığı anlar olurdu. Bazen bir saat önce söylediği bir şeyi tekrarlıyordu ve sonra gömleğinin düğmelerini yanlış ilikleyerek geliyordu - küçük şeyler. Sonra değişti ama hastalık böyle bir şey. İlerliyor ve benim onun yanında olmam gereken bu dönemleri yaşıyor. Hemşireyi tanımadığında oldukça stresli oluyor. Hatta çoğu zaman beni bile tanımıyor."

Gözlerimi kapattım.

"Ama benim yanımda genellikle rahattır. Belki de içinde kan olduğumu bilen bir şey vardır. Doktorlar durumun böyle olduğunu düşünmüyor ama her neyse." Nick yorgun bir nefes verdi. "Ama strese girdiğinde onu sakinleştirmek için çok şey gerekiyor. Bazen şiddete başvurabiliyor. Bunu yapmak istemez. Sanırım sadece kafası çok karışık ve korkuyor. Her neyse, bir şeyler fırlatıyor ve hemşire sabırlı ve anlayışlı olsa da, onu bununla baş başa bırakmayı doğru bulmuyorum. Ve Pazartesi günü, telefonumu arabamda unutmuştum ve açıkçası o geceye kadar aklıma bile gelmemişti ve o zamana kadar ..."

Mesajım hakkında gerçekten endişelenemeyecek kadar stresliydi. Tanrım, kendi suratıma bir tokat atmak istiyordum ve bunu yapmamamın tek nedeni içimde kabaran gurur duygusuydu. Nick ... vay canına, gerçekten de çözemediğim bir bulmacaydı. Onun hakkındaki düşüncelerim fena halde yanlıştı. Hasta büyükbabasına bakmak pek çok insanın yapmayacağı bir şeydi. Bakıcı olmak, profesyonel yardım alsanız bile, kolay bir iş değildi. Zaman zaman hastalığa yakalanmış olmak kadar stresli olabileceğini biliyordum. Nick'in yirmi altı yaşında ve kaç yıldır büyükbabasına bakıyor olduğu gerçeği aklıma başımdan aldı.

Ona bakış açımı değiştirdi.

Nick'le gurur duyuyordum.

Yanına uzanıp elimi koluna koydum. "Çok üzgünüm Nick."

Bakışları elimin durduğu yere kaydı. "Sana bana acıman için söylemedim."

"Biliyorum." Boğazımdaki ani düğümlemeye karşı yutkundum. "Sana acımıyorum. Sadece sen ve büyükbaban bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzülüyorum. Kişisel bir deneyimim yok ama Alzheimer'ın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Ben ... .. Seninle gurur duyuyorum."

Nick'in şaşkın bakışları yüzüme kaydı. Konuşmadı.

"Pek çok insan onu bir tesise yerleştirirdi. Ama siz yapmadınız."

"O noktaya gelebilir," dedi, sesi alçaktı.

Kolunu sıktım. "Ve eğer olursa, bu senin ona yeterince değer vermediğin için olmayacak. Bence bunu biliyorsun."

Bakışları çarpıştı ve benimkileri tuttu. "Evet."

A k l ı m a bir şey geldi. "Bu yüzden mi barmenlik yapıyorsun? Bir diplomanız olduğundan bahsettiniz, ama barmenlik size neredeyse kendi saatlerinizi seçme imkanı verdiği için mi?"

"Kısmen." Nick kanepeye yaslanınca elim onun eline kaydı. Elimi orada bıraktım. "Şimdi daha iyi mi?" diye sordum.

Nick başını salladı. "Şimdilik."

Dudaklarımı birbirine bastırarak elimi geri çektim. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Hemen cevap vermedi. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ miden bulanıyor mu?"

Konuyu değiştirmesi anlaşılabilir bir şeydi. "Çok kötü değildi. Çok kötüleşirse antiasit ilaçları alabileceğimi ve bunun yardımcı olabileceğini öğrendim. Genel olarak kendimi normal hissediyorum." Burnumu kısıtım. "Şey, normalden biraz daha duygusal olabilirim."

Nick sırtıttı. "Hayır."

Gözlerimi devirdim.

"Güzel saçlar." Elini uzattı ve örgülerimden birinin kenarından çekti. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve "Her neyse" diye homurdandım.

"Çok şirin." Bakışları parlak ve yumuşaktı. "Pippi Longstocking gibisin."

Gözlerimi kısıtım. "Pippi Longstocking'i nereden biliyorsun? O onlarca yıl öncesine ait."

"Bir şeyler biliyorum. Önemli şeyler." Gülümsedi. "Ayrıca, sen Pippi Uzunçorap'ın yetişkin ve seksi versiyonu gibisin."

Kaşlarım kalktı. "Oh. Vay canına."

"Ama ben kazağı daha çok seviyorum," diye ekledi, bakışlarını kaçırarak.

"Sanırım biraz ten görebilmeyi daha çok seviyorsun," diye düzelttim.

"Beni yakaladın." Alt dudağını dişlerinin arasında emerek öne doğru oturdu. "Bir şey yapabilir miyim?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii ki?"

Nick bana dönük olacak şekilde döndü ve eli karnıma doğru hareket ettiğinde, ona izin vermeden önce ne yapmak istediğini sormam gerektiğini fark ettim. Bir saniye sonra elinin avuç içi karnıma indi.

Keskin bir nefes alarak doğruldum. Gözlerim büyüdü. Eli büyüktü, neredeyse karnımın genişliğini kaplıyordu ve avuç içi sıcaktı. Dokunuşunu omurgama kadar hissettim.

Eğildi, o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissettim. "Henüz bir şey hissedemediğimi biliyorum ama sadece elimi oraya koymak istedim."

"Neden?" Sanki nefesimi tutuyormuşum gibi biraz başım döndü. "Bebeğe yakın hissetmemi sağlıyor."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Derin bir nefes aldım, ama sıcak ve bulanık bir his içime yayılıyordu ve hepsi bu değildi. *Bebeğe* yakın olmak istiyordu. Parmakları eşofmanımın bandını okşarken eli hafifçe hareket etti.

"Tam orada," diye devam etti. "Senin bir parçan. Benim bir parçam. Bunların nasıl ortaya çıktığı önemli değil, bu oldukça şaşırtıcı."

Yumurtalıklarım patlamış olabilirdi.

Kirpikleri kalktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım ve sonra daha yüksek sesle söyledim, "Evet."

Nick'in dudakları yanağımanın kıvrımına değdi ve bir kez, sonra iki kez ürperdim. Ne zaman bu kadar

Yakın mı? Kalbim göğsümde güm güm atarken nefesim kesildi. Başımı bir iki santim sola çevirsem, ağzı ağızımda olacaktı. Beklenti kabardı ve hemen ardından kafa karışıklığı geldi. Neden beni öpmesini istiyordum ki? Pekâlâ. Beni öpmesini istememin birçok nedeni vardı. Çok ama çok sebep, ama *onun* sebebi neydi?

Avuç içi hâlâ karnıma bastırılmıştı ve dudakları çeneme yakın bir yerdeydi ve neredeyse öpüşünü hatırladım. İlk gece dudaklarımın köşesini yakalamış olan öpücüğü. Birdenbire tek düşüne bilediğimi onu öpmek oldu. Dudakları benimkilere karşı nasıl hissedecekti? Sert mi yoksa yumuşak mı olacaktı?

Onunla, muhtemelen ikisinden de biraz. Eğer seviştiği gibi öpüşürse, bu öyle bir öpüşme olurdu ki, geçmişteki ve gelecekteki öpüşmelere bakış açınızı sonsuza dek değiştirirdi. Nick'in başı biraz eğildi ve çenesindeki kirli sakal çeneme sürtündü. İçimdeki sıcaklık parlarken bir nefesi yuttum. Avuç içi karnımdan kayarak alevler saçarken elini kalçama doladı. Alnını omzuma dayadı ve o sıcak nefesi beni gıdıkladı. Boynum.

Bu ses ondan geliyordu, sinirlerime çılgınca şeyler yapan tamamen ilkel bir erkeksi ses. Başını hafifçe kaldırdığında kalbim çarpmaya başladı ve sonra dudaklarını nabzımın hemen üzerindeki hassas noktada hissettim. Karnımın altındaki kaslar gerildi. *Öp beni. Gerçekten öp beni. Öp beni.* Başını kaldırmaya devam ederken bu kelimeler tekrarlanıyordu.

Nick geri çekildi ve beni öpmedi ama onunla göz göze geldiğimde aklının benimkiyle aynı yerde olduğunu anladım. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve bakışları ağır bir şekilde kapalıydı. Aşağı baktığımda kot pantolonundaki şişkinliği saklayamıyordum.

Lanet olsun.

"Peki, bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi derin ve sertti. "Hiçbir planım yoktu." Dudaklarımı ıslattım. "Reece'e mi gidiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Onu görmeye gelmedim. Seni görmeye geldim."

Bu beni memnun etti. "Sadece film izleyecek ve biraz Cheez-Its yiyecektim. Tamam. Bir sürü Cheez-Its. Belki biraz da Pringles."

Dudaklarında orantısız bir sırıtış belirdi. Bu bulaşıcıydı ve ben de ona sırtarak karşılık verdiğimi hissettim. "Peki, neden bir film seçmiyorsun ve bana Cheez-Its ve Pringles'ın nerede olduğunu söylemiyorsun. Film izleriz."

Büyük bir parçam film izlemenin hadi soyunalım anlamına geldiğini umuyordu, ama ilgisini çekeceğini düşündüğüm bir şey seçtiğimde -300 filmi- ve o bir sürü atıştırma ile döndüğünde, tam da söylediği şeyi yaptık.

Yan yana oturmuş, ekranda uçuşan karın kaslarını izliyorduk - ya da ben buna dikkat ediyordum. Birlikte takıldığım tüm erkeklerin ve hatta lisede çıktığım erkeğin anılarını yeniden canlandırdım ve kendimi bir erkekle film izlerken ve abur cubur yerken bulduğum ve ona sarılıp işe koyulmaktan başka bir şey istemediğim bir zamanı hatırlayamadım.

Genelde kirli, pis şeyler yapmak istediğim bir adamla oturup film seyretmezdim ve söz konusu şeyleri yapmazdım. Bu benim için bir ilkti ve biraz hoşuma gitti. Hayır. Biraz değil. Gerçekten hoşuma gitti.

Nick'in sıcaklığı ondan sızarak içime aktı. Ağızma yemek tıkiştırmayı bıraktığımda kendimi ona doğru eğilirken buldum. Bilerek değil. Tamamen farkında olduğum bir şey değildi, ama bir noktada sağ tarafım sol tarafına yaslanmıştı ve sol kolu kanepenin arkasına düşmüştü.

Doğru hissettirdi.

Sonunda göz kapaklarım açık tutamayacak kadar ağırlaştı. Uyku sükûnetiyle savaştım, çünkü cidden Nick'in üzerinde uyuyakalmaya ihtiyacım yoktu, ama faydası yoktu. Ona sarılmıştım, daha rahattım.

Hatırlayabildiğimden daha fazla, huzurlu bir uykuya daldım.

Bölüm 16

Ilıktım, çok sıcak değildim ama kızarmış sıcaklık bilincimi diken diken ediyordu. Yavaşça uyandım ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda bile uykunun örümcek ağları üzerimdeydi. Televizyona bakarken kaşlarım çatıldı. Sesi kısıktı ama garip bir bilgi reklamı olduğunu anlayabiliyordum. Pencereden içeri zayıf bir ışık süzüldü.

Bu da ne? ?

İşte o an yalnız olmadığımı fark ettim. Etrafım anlam kazanmaya başladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Yan tarafıma kıvrılmış, sırtımı tüm sert sıcaklığın kaynağına dayamıştım.

Nick.

Aman Tanrım, kanepede uyuyakaldığımı hatırlıyordum, ama uyuyakalmadan önceki o anlarda Nick'in kalacağını hiç düşünmemiştim. Durumu değerlendirirken gözlerim büyüdü. Nick'in vücudu benimkinin etrafında kıvrılmıştı ve bunun onun için en rahat uyku pozisyonu olamayacağını biliyordum. Uzun boylu bir adamdı ve bu kanepede sıkıştı.

Ama o buradaydı, eli kalçamda değil, karnımın alt kısmında duruyordu. Şafağın solgun ışığında garip bir merakla eline baktım. Elini oraya bilerek mi koymuştu? Çok koruyucu, erkekçe bir jestti. Yoksa uyurken mi yapmıştı?

Her iki durumda da bana bir şeyler yaptı. Keskin karıncalanmalar elinin durduğu yerden fırladı ve sıcak bir ürperti dalgası halinde aşağıya yayıldı. Aynı zamanda göğsümde ve boğazımda bir düğüm oluşturdu. Tıpkı dün gece karnımı yoklamak istediğinde olduğu gibi, şok olmuştum ve tüm varlığım harekete geçmişti. Tüm bunları bana büyükbabası hakkında anlattıklarıyla birleştirdiğimde Nick'in gerçekte kim olduğunu anlamaya başlamıştım. Kayıp yapboz parçalarından bazıları ortaya çıkıyor ve yerine oturuyordu. Hepsi değil ama bazıları.

Nick'in eline bakarken, içimi çok önemli bir bilgi duygusu doldurdu. Nick harika bir baba olacaktı. Onun hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama büyükbabası için yaptıklarına ve fedakârlıklarına bakılırsa, babalığa da aynı şekilde yaklaşacağından hiç şüphem yoktu. Büyükbabasına bakmak için yaptıklarının hiçbirini fedakarlık olarak görmediğinden bahsetmiyorum bile. O iyi bir insandı, harika bir insan.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri omuzlarıma ve sırtıma yerleşmiş olan gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı. Bu bir uyanış gibiydi. Nick'le aramızda ne olursa olsun, çocuğumuz için yanımızda olacaktı. Bu işte yalnız değildim.

Ama eline bakarken, onun sadece çocuğumuzun babası olmasını istemediğimi de fark ettim. Yapbozun geri kalan parçalarını bulmak ve onu anlamak istiyordum. Onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum ve onunla gerçekten sevişmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Bu ani ihtiyaç fiziksel olandan daha derindi.

Benim için daha anlamlı olmasını istedim. Ben de ona daha fazlasını ifade etmek istedim.

Evet, hamile kalmak bizi yeniden bir araya getiren şeydi ama tek neden bu olmak zorunda değildi.

Dikkatlice yer değiştirdim, böylece sırtüstü yatmıştım. Eli olduğu yerde kaldı, karnımın alt kısmında yayılıyordu, ağırlığı rahatlatıcıydı. Bir an geçti ve başparmağı göbeğimin hemen altında yavaş bir daire çizdi, çok yavaş ve hassas bir daire.

Nick uyanıktı.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarım uykulu, açık yeşil bir gözle kilitlendi. Başparmağı yarım daire çizerek hareket etmeye devam ederken nabzım hızlandı. Vücudum gerçekten uyanmaya ve bu yakınlığa alışmaya başladığında derin bir nefes aldım. Göğüslerimin uçları sıkılaştı, sütyenimin yumuşak kaplarına doğru gerildi. Aldığım her nefeste uyarılmışlığım artıyor ve bunun acı verici bir şekilde farkına varıyordum.

"Günaydın," dedi Nick, sesi uykunun etkisiyle aşınmıştı.

Selamlamayı tekrarlardım ama zar zor duydum. Ona bakmakla meşguldüm. Çenesini belli belirsiz bir gölge kaplamıştı. Saçları dağınıktı, kısa uçları her yöne doğru uzanıyordu ve yüzündeki hafif gülümseme ona oldukça çocuksu bir görünüm veriyordu.

Düşüncelerimi toparlayarak söyleyeceğim bir şeye odaklandım ve sonra bariz olanı ifade ettim.

"Uyuyakalmışım." "Uyudun." Başını kaldırıp sanki çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana çevirirken gözlerini mizah dolduruyordu

bir bükülme.

"Sen kaldın."

Tekrar yerine otururken bakışları yavaşça yüzümde gezindi. "Yaptım. Gitmek için fazla rahat ve sıcaktın. Buna kızdın mı?"

"Hayır." Tam tersi. "Uyuyakalmak istememiştim."

"Önemli değil. Bunu sevdim."

Kalbim göğsümde küçük bir dans yapmaya başladı. "Peki ya büyükbaban?"

"Hemşireye mesaj attım. Kaldı. Fazla mesaiye ihtiyacı vardı sanırım, çünkü bu konuda gerçekten mutluydu." Bakışlarımı indirdim. "Umarım bu sana çok pahalıya mal olmamıştır."

"Olmadı."

Bu tamamen doğru olamazdı. Evde bakım yapan hemşireler oldukça yüksek ücretler ödemek zorundaydı, ama onun kalmasından memnundum. Gerçekten memnun oldum.

"Bu arada," dedi. "Horluyorsun."

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

"Evet." Bana doğru sıırttı. "Bebek testeresi gibi ses çıkarıyorsun."

"Ben horlamam!"

Bakışları kapüşonluydu. "Nereden biliyorsun ki? Uyuyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama haklıydı, nereden bilebilirdim ki? Hiçbir erkekle yatmadım, lisedeyken çıktığım bir erkekle bile ve üniversitedeyken oda arkadaşımın kulaklığı takarak uyuma alışkanlığı vardı. Aman Tanrım, belki de bu yüzden böyle yapıyordu.

"Gerçekten horluyor muyum?"

İki saniye kadar ciddi göründü ve sonra kıkırdadı. "Hayır. Horlamıyorsun. Yalan söylüyordum." "Seni göt!" Koluna vururken yüzümü berbat ettim. "Ben de tam sesimin gerçekten bir testere."

"Bebek zincir testeresi," diye düzeltti.

"Her neyse," diye mırıldandım, sıırtmamak için kendimi zor tutarak.

Elini karnımdan kaldırıp örgülerimden kurtulan bir tutam saçı yüzümden geriye doğru fırçalarken

rahatça sırıttıyordu. "Hadi ama, horlayıp horlamadığını bilmen gerekirdi. Biri sana söylerdi."

"Aslında hiç bir erkekle yatmadım," diye itiraf ettim. "Yani bu mümkün olabilirdi."

Elini indirdi ve tekrar karnımın üzerine koydu. "Yani ben senin ilk erkeğim."

"Bir şeyde," diye belirttim.

"Ben alırım."

Sırıttım. "Bence daha yükseğe ateş etmelisin."

"Bebeğim, şu anda ne kadar yükseğe ateş ettiğimi tahmin bile edemezsin." Nefesim kesildi. "Söyle bana."

Bakışlarımız bir an sürdü ve sonra kirpiklerini indirerek gözlerini korudu. Parmaklarını karnımda gezdirirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Derin bir nefesle göğsünün hareket ettiğini hissettim.

"Bir şey yapmak istiyorum," dedi eli güneye doğru ilerlerken. "Ama bana izin vereceğini sanmıyorum."

Elimi kanepenin kenarına doğru kıvrıdım. "Ne olduğuna bağlı."

"Hmm." Parmakları eşofmanımın bandına dolandı. "Sana dokunmak istiyorum." Oh Tanrım.

Popomu çekiştirirken nabzım kendi kendine atmaya başladı. Dilim ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyordum.

Başımı hafifçe eğdi ve nefesinin yanağımda dans ettiğini hissettim. "Seni parmaklarımın arasında hissetmek istiyorum."

Yer değiştirirken kalbimin durma ihtimali çok yüksekti. Sonra onu hissettim, kalçama sertçe yaslanmıştı. "Şu anda her şeyin farklı olduğunu biliyorum," dedi, dudakları yanağımın kıvrımını okşarken.

konuştı. "İşleri karmaşıkleştirmek istemediğimi sanıyordum ama sana karşı dürüst olacağım, bu karmaşıklığın içine girmek istiyorum. Senin içine girmek istiyorum." Eşofmanımın üzerindeki tutuş gevşedi. "Peki sabahımı yapacak mısın?"

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kısa bir an için Nick'le önce seks, sonra bebek ve şimdi de ağır bir sevişme gibi bir alışkanlığımız olduğunu düşündüm, hem de bir randevudan önce? Geçen pazar bir randevumuz vardı. Sayılır mı?

Damarlarımdaki sıcaklık ve kalçalarımın arasındaki nem kafamın içindeki sese çenesini kapatmasını söyledi.

Vücudumun kölesiydim ama başımı onunkine doğru çevirip burnumun yanağına değdiğini hissettiğimde umursamadım. "Sabahımı yapmana izin vereceğim."

Bana karşı sertleşti ve sonra "Tanrıya şükür" dedi.

Kendimi onun becerikli ellerine teslim ettiğimde gözlerim kapandı ve beni fazla bekletmedi. Alnı şakağıma de ğ e c e k şekilde yer değiştirdi ve bu pozisyonda ne yaptığını görebildiğini fark ettim.

Bu beni daha da tahrik etti.

Nick elini göbeğimin hemen altına kadar çekti, orada neredeyse saygıyla oyalandı ve sonra iri eli eşofmanımın bandının altına kayd. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Bunca zamandır bunların altında bir şey giymediğini söyle bana?"

"Hiçbir şey." Sıcaklık kanımı lav haline getirdi. "Dün gece kimseyi beklemiyordum."

Bacaklarımı ayırmak için dizini kullanırken parmakları yavaşça güneye doğru ilerledi. "Yani evde yalnızken böyle misin? İç çamaşırı yok."

"Çoğunlukla." Parmaklarının ucu hassas çıkıntıya değdiğinde nefesim kesildi.

"Lanet olsun. Bunu asla unutmayacağım."

Cevap vermeye başladım, ama sonra beni avuçladı ve tüm düşünceler kayboldu. Parmakları bacaklarımın arasında hafifçe geziniyor, ayak parmaklarımı kıvrıran durgun bir şekilde ileri geri hareket

ediyordu. Nefes alışım

daralmış.

"Burada çok yumuşaksın. Sanırım yumuşak olan tek yanın bu."

Ona durumun böyle olmadığını söylemek istedim. İşin aslına bakılırsa ben kocaman, tüylü bir yumaktım ama bir parmağı cesaretini toplayıp içime kayd. Kalçalarım onu daha derine çekecek şekilde kalktı ve onun cevap niteliğindeki iniltisi içimde yeni bir sıcaklık patlamasına neden oldu.

Parmağı ıslaklığın içinde yavaş ve sabit bir şekilde hareket etmeye başladı, acele etmedi ve kalçalarım sığ hareketleri takip etti. Bir parmağını daha ekleyip beni nazikçe gererken nefes nefese bir inilti çıktı içimden. Parmaklarımı bileğinin etrafında kısırarak onu kavradım. Gerginlik midemin çukurunda birikti ve kıvrıldı.

Nick elini avuç içi sinir demetine bastıracak şekilde büktü ve benden bir nefes almamı sağladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Kaslar sıkıştı.

"İşte bu kadar." Sesi kalın ve muhtaçtı. "Seni hissedebiliyorum."

Parmaklarının hızı arttı, daha derine ve daha hızlı gitti ve bu gerginlik, baskı parçalanana kadar devam etti, içimde zevk okları kırbaçladı. Çığlıklarım gırtlaktan geliyordu ve serbest kalışım küçük artçı şoklara dönüşürken kalçalarım koltuktan fırladı.

Nick benimle kaldı, parmaklarını ne zaman yavaşlatacağını tam olarak biliyordu ve onları içimden çıkardığında, onu izledim, tamamen tükenmiş ve sersemlemiş, parmaklarını ağzına kaldırırken kaslarım yapışkandan başka bir şey değildi.

Vay anasını.

O parmaklar dışarı fırladığında içime yepyeni bir şehvet dalgası çarptı. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi kahvaltı."

Yan dönerek, bunca zamandır kalçama baskı yapan çıkıntıya uzandım ama o uzanıp bileğimi yakaladı. Gözlerim irileşti. "Beni durduracak mısın?"

Yüz ifadesi gerildi. "Her ne kadar bunun için kendimden nefret edecek olsam da, bunu yapmak zorundayım." "Neden? Sen kahvaltını yaptın. Ben de benimkini istiyorum."

Nick'in kaşları kalktı.

"Protein shake," dedim ve dudaklarım seğirdi.

İçinden bir kahkaha şoku yükseldi. "Vay anasını. Oraya gitmişsin." "Gittim." Ona tekrar ulaşmaya çalıştım ama tutuşu sıkılaştı.

Kısa bir nefes verdi. "Saat kaçta işe gitmen gerekiyor?"

İlk başta bu soruyu neden sorduğunu anlamadım ama sonra kafama dank etti. Mutluluk kayboldu. "Aman Tanrım." Geriye doğru sarsıldım ve oturur pozisyona geçtim. Bakışlarım saate odaklandı. "Vay anasını! Hazırlanmam gerek."

"Protein karışımına ihtiyacın olduğunu sanıyordum?"

Ayağa fırlarken ona bir bakış attım ve neyse ki devrilmedim. "O protein içeceği beklemek zorunda kalacak."

Nick uzanmış, kollarını başının üzerine atmış, yattığı yerden beni süzüyordu. Bir an için ona bakarken hareket edemedim. Çok sorumsuz bir yanım boş ver demek ve gerçekten boş vermek istiyordu ama yapamadım. Geri çekildim.

"Belki sonra?" diye teklif etti, gözleri kapalıydı.

Sığ bir nefes aldım. "Kesinlikle daha sonra."

Bölüm 17

Nick akşamları, ben de gündüzleri çalıştığımız için birbirimizi görecektik çok fazla zamanımız olmuyordu. Onu barda ziyaret edebileceğimi biliyordum, ama aramızda gelişen şey onun kişisel barfly'ı olmam için çok yeni ve kırılğan görünüyordu.

Ama bu, Perşembe sabahı evimden ayrıldıktan sonra ortadan kaybolduğu anlamına gelmiyordu.

O gece Mona'ya vardığında mesaj attı ve Cuma günü kalktığında kontrol etti, ki bu sabah bire kadar çalışan biri için düşündüğümde çok daha erken bir saattti. Öte yandan, artık büyükbabasına göz kulak olması gerektiğini bildiğime göre, muhtemelen çok az uykuyla çalışıyordu.

Cumartesi gecesi benim için bir ilk olan şeyi yaptım. Yatmadan önce Nick'e mesaj attım. Bunu on altı yaşındaymışım gibi kıkırdarak yaptım ve onun cevap mesajı yüzümde bir gülümseme bıraktı.

Sen uyurken, ben kahvaltıyı düşünüyorum.

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

Yaklaşık dört gündür "kahvaltıyı" ve ne zaman ikinci bir porsiyon alabileceğimi düşünüyordum ve bu düşünceler en uygunsuz zamanlarda araya giriyordu. Marcus yapmam gereken işlerin listesini sıralarken ya da İK'dan Deanna Cuma günü öğle yemeği için bana katıldığında olduğu gibi. O kızının yeni nişanından bahsederken, benim düşüncelerim keşfedilmemiş bölgelere sıçramıştı. Nick'le *yatıp* Nick'le kalkmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Bu, üzerinde düşünmek için çok fazla zaman harcamadığım bir konuydu.

Neyse ki hamilelik ilerledikçe mide bulantısı daha da kötüleşmedi. Altı haftalık hamileyken bulantı hâlâ devam ediyordu ama artık düşük alarmlı kusma ihtiyacına alışmıştım. Şanslı olduğumu biliyordum, çünkü bazı kadınlar korkunç sabah bulantıları yaşıyordu. Avery'nin hamile olduğunu öğrendiğim gün anladığım kadarıyla o da öğleden sonrasının büyük bir kısmını kusarak geçiren o ruhlardan biriydi.

Annem benim hamileliğimin de onunki gibi nispeten kolay geçeceğine inanıyordu ve ben de öyle olmasını umuyordum. Belki de doğum iznine çıkmam gereken zamanı kaçırmazsam patronum bu kadar kızmazdı.

Ama bu annemin endişelenmediği anlamına gelmiyordu. Cumartesi günü onunla sohbet ettiğimde, geleceği düşünüp düşünmediğimi ve herhangi bir plan yapıp yapmadığımı sordu. Bu soru beni sarstı. Bebeği doğurmak ve Nick'i daha iyi tanımak ve muhtemelen onunla birlikte olmak için çalışmanın ötesinde, doktorumla ilk randevum dışında herhangi bir plan yapmamıştım.

Annem bunu fark ettiğinde bana zamanım olduğunu söyledi, ancak sesindeki endişeyi ve bu endişenin bana dönüştüğünü fark etmemek mümkün değildi. Neyi kaçıırıyordum? İlk randevumu aldım. Doğum öncesi vitaminleri alıyor ve doğru yiyecekleri yiyordum.

Bazı yanlış yiyecekler de yiyordum ama asıl mücadele Cheez-It Parti Karışımımla oldu.

Açıkçası, öğrendiğimden beri tek bir içki bile almamıştım ve kafein alımını çok azaltmıştım. Ama başka ne planlayabilirdim ki? Bebek kıyafetlerine kafayı takmak ya da bebek için bir şeyler seçmek için henüz çok erkendi.

bebek mobilyaları.

Bebek mobilyası düşüncesi de bir başka büyük strese yol açtı.

Beşiği ve diğer şeyleri nereye koyabilirim ki? Gömme dolabıma mı? Bu kulağa çocuk ihmali gibi geliyor.

Pazar sabahı Katie ve Roxy ile buluşmak üzere yola çıktığımda, tekrar taşınmak zorunda kalacağımı sarsıcı bir şekilde fark ettim. İki yatak odalı bir eve ihtiyacım vardı. Belki hemen değil ama tek yatak odam bebeğin ihtiyaç duyacağı her şeyi barındıracak kadar büyük değildi. İki yatak odasını karşılayabilirdim ama bu biraz zorlama olurdu. Kesinlikle rahat değil.

Ama yalnız değildim.

Arabayı park ederken bunu hatırladım, direksiyonu kavrayışım gevşedi. İlişkımız fiziksel olmaktan öteye geçmese bile Nick bana yardım ederdi, bize yardım ederdi.

Çenemi soğuğa karşı eğerek hızlı adımlarla restorana doğru yürürken paniğim azaldı. Katie ve Roxy normal koltuklarındaydı, ben de onlara katıldım ve soğuktan kurtulmak için ellerimi birbirine sürttüm.

"Kayboldun mu diye merak ediyordum." Katie sarı kaşlarını kaldırdı.

Ona bir bakış attım. "Dışarının ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun merak ediyorum."

Roxy, Katie'nin kıyafetine bakarken güldü. Katie eflatun -mor değil ama gerçekten eflatun- renkli bir tulum giymişti. Altında parlak, bebek mavisi bir spor sütyeni vardı.

"Parıltılı spor sütyenleri yapıyorlar mı?" Ben sordum.

"Ne? Keşke. Hayatım ne kadar kolaylaşırdı biliyor musun?" Katie parlak bir alt dudak çıkardı. "Günde en az bir saatimi bir şeyleri süslemek ve sıcak tutkal tabancası kullanmakla geçiriyorum."

Roxy ile bakışırken kaşlarım kalktı.

"Sıcak tutkal tabancasıyla ciddi yanıklarım oldu. Bilmek bile istemeyeceğin yerlerde."

"Bekle." Roxy gözlüklerini kaldırdı. "Bilmek istiyorum."

İstedğimden emin değildim.

"Bazen süslemelerin doğru görüldüğünden emin olmak için kıyafetleri giymeniz gerekir," diye açıkladı Katie, oldukça ciddi bir şekilde. "Kıçında horoz şeklinde düzenlenmiş elmaslar olan mayolar satmıyorlar ki."

Çenem çözüldü ve hemen o popoları hayal ettim ve bunu aklımdan asla çıkaramayacağımı biliyordum. Asla.

"Tamam o zaman." Roxy ellerini masaya vurdu ve hızla konuyu değiştirdi. İçkiler geldi ve ardından yemeklerimiz masaya kondu. Roxy'nin kurnaz bakışları üzerime çevrildiğinde omletimin buharı hâlâ yükseliyordu. "Nick'le aranızda neler oluyor?"

Durakladım, bir çatal dolusu yumurta ve biber ağzımın yarısına kadar gelmişti. Roxy'yle ara sıra mesajlaşırdık, Reece'i ziyarete gittiğinde evdeysem bana uğrardı ama onunla Nick ya da hamilelik hakkında konuşmamıştım. Konuşmak istiyordum, hem de çok istiyordum, çünkü Nick ya da annemden başka birine söylemek istiyordum ama Roxy Nick'le çalışıyordu ve bu her şeyi değiştirdi.

"Ne demek istiyorsun, neler oluyor?" diye sordum.

Katie bir parça sosis bıçakladı. "Demek istediği, sen Mona'ya geldiğinden beri Nick'in başka bir hatunla takılmadığı."

Tanrıya şükür yemeğimi yutmuştum, çünkü Katie'nin açık sözlerini duyduğumda boğulacağımdan emindim, ama midemin çukurunda derin, neredeyse rahatsız edici bir rahatlama ortaya çıktı. Nick'in hâlâ başkalarıyla takılıp takılmadığını düşünmek bile aklımın ucundan geçmiyordu. Küçük bir parçam öyle olduğunu düşünmüyordu ama aramızda hiçbir etiket yoktu ve benden etkilenmiş olsa ve bu bebekle birbirimize bağlanmış olsak da, bu onun yuva kurduğu anlamına gelmiyordu.

Roxy bir parça pastırma alırken hafifçe gülümsedi. "Bunu duyduğuna sevindiğini görebiliyorum."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama birden rol yapmaktan yoruldum. Ve yaptığım şey de buydu. Bu, arkadaşlarımı içeri almaktan, hayatımı onlarla paylaşmaktan daha büyük bir şeydi. Er ya da geç gerçeği öğreneceklerdi.

Gerginlik midemi bulandırıyor. Onlara söyleyeceklerime nasıl tepki vereceklerinden emin değilim. Ayrıca Nick'in gerçekten nasıl tepki vereceğinden de emin değilim. "Biz ... iletişim halinde kaldık," dedim.

Roxy'nin bakışı donuklaştı. "Evet, bunu biliyorum."

Katie yarım sosis parçasını sallayarak homurdandı. "Başka bir deyişle, birbirinizin beynini mi düzüyordunuz?"

"Aslında, hayır." Perşembe sabahı yaptığı şey sayılmazdı. "İlk seferden beri seks yapmadık."

Katie sosisleri düşürdü. "Az önce pencerenin önünden bir domuz geçti." Gözlerimi devirdim.

"Gerçekten mi?" Roxy'nin sesi şaşırılmış gibiydi.

Başımı sallayarak çatalımla omletten bir parça daha kestim. "Hayır. Tamam. Bir kere takıldık," diye ekledim, Roxy'nin gözlerinde bilmiş bir parıltı belirince. "Ve bu sadece birkaç gün önceydi."

"Vay anasını kızım, Nick'in seks yaptıktan sonra takıldığı hiçbir kız tanımıyorum ve onlar-"

"Çünkü ona aşık oldu," diye araya girdi Katie düşen sosisini toplarken. Geride hiç sosis bırakmadı bu kız. "Bu yüzden daha önce yapmadığı her türlü şeyi yapacak."

Ona yan gözle bir bakış attım. "Psişik striptizci güçlerin yine mi iş başında?" "Lanet olsun."

Başımı sallarken sırttım. "Biz sevgili değiliz. Ne olduğumuzu bilmiyorum. Aslında bu pek de doğru değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Roxy bardağını ağzına götürdü.

"Yaklaşık yedi buçuk ay sonra anne ve baba olacağız. Aşağı yukarı." Biri mikrofonu bırakır gibi bombayı bıraktım.

Çay havaya püskürdü, neyse ki koridora doğru. Katie orada oturup bana bakarken elimi ağzıma götürüp kıkırdamamı bastırdım. Sanırım psişik striptizci yetenekleri bunu öngörmesini sağlamamıştı.

Roxy insan gayzerine dönüşmekten kurtulur kurtulmaz gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. Katie hâlâ bana bakıyordu.

"Tamamen ciddi misin?" Ben başımı sallayınca Roxy arkasına yaslandı. "Aman Tanrım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Hamile misin?"

"Evet," dedim, çatalımı tabağıma koyarken zayıfça gülümsedim. İştahım kaçmıştı, yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çabaladım ama zordu. Avery'nin hamileliğine verilen tepki benimkinden çok farklıydı. İki farklı kıta gibi farklıydı. Alt dudağımı kemirdim, kaşlarım çatıldı. "Nick'le birlikte olmadığımızı biliyorum. Belki bir gün oluruz. Bilmiyorum. Öyle olmasını umuyorum ama şu anda birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ama bunu yapmaya karar verdik."

Katie'nin ağzı açık kaldı ama bir şey söylemedi.

Bakışlarımı indirdim, bir anda ne yaptığımdan emin olamadım. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. "Hareket halindeyken birkaç hapi atlamışım ve prezervatif kırılmış," dedim.

Korunmasız seks yaptığımı düşünmesinler diye açıklamak zorunda kaldım. "Bunun geleneksel olmadığını biliyorum ve -"

"Bekle." Roxy ellerini kaldırdı. "Tamam. Özür dilerim. Sadece şok oldum. Bunu söylemeni beklemiyordum. Yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum ve bizim de böyle hissettiğimizi düşündüğünü söyleyebilirim. Biz öyle düşünmüyoruz." Katie'ye baktı. "Öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Katie. "Annemin babamın kim olduğunu bildiğini bile sanmıyorum." Roxy'nin kaşları çatıldı.

"Küçükken babamın CIA için çalıştığına inanırdım ve bu yüzden onunla hiç tanışmadım. Casus gibi bir şeydi," diye devam etti Katie, ben yanağımın iç kısmını ısırırken. "Sonra bunun üç olası adamdan biri olduğunu ve hiçbirinin casus olmadığını fark ettim. Tabii iş en yakın barı bulmaya geldiğinde casus değillerse."

"Tamam." Roxy gözlerini kırıştırdı ve dikkatini bana geri verdi. "Söylemeye çalıştığımız şey sadece şaşırdığımız ama seni ya da Nick'i yargılamadığımız."

Omurgam hâlâ kaskatı kesilmişti. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Roxy pişmanlıkla öne doğru eğildi. "Sana öyle bir izlenim verdiğem çok ama çok özür dilerim.

Gerçekten."

Ona inanmak isteyerek başımı salladım ama Avery'nin haberini duyurduğu andaki heyecanı unutmak, Roxy ve Katie'ye hamile olduğumu söylediğimde yüzlerinden okunan mutlak şokla kıyaslandığında çok zordu. Derin bir nefes alarak, bu işin peşini bırakmaya karar verdim.

"Bu durumdan memnun musunuz?" Katie her zamanki gibi dobra dobra sordu.

Çarpıntı göğsüme geri döndü. "Evet, biz ... biz. Kulağa ne kadar garip gelse de, bundan mutluyuz. Bir şoktu ama alışıyoruz." Duraksadım ve sonraki kelimelerim karmakarışık bir şekilde ağızımdan döküldü. "Nick Çarşamba gecesi beni görmeye geldiğinde şöyle bir şey yaptı. Elini karnıma koyup koyamayacağını sordu ve koyduğunda ..." Yanaklarım ısınmaya başladı. "Kendini bebeğe yakın hissettiğini söyledi, ben de ..."

"Yapışkan maddeye mi dönüştü?" Roxy gözleri odaklanmamış bir şekilde, "Çünkü ben öyle yapardım," dedi. "Çünkü ben olsam öyle yapardım."

"Üzerine atlayıp kıyafetlerini mi yırttın?" diye sordu Katie. "Çünkü ben de öyle yapardım."

Hafifçe güldüm. "Sanırım yumurtalıklarım patladı ama orada öylece oturdum. Sanırım bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak kelimeler yok."

Roxy birkaç dakika sonra, "Vay canına," dedi. "Nick'in bir çocuğu olacağına inanamıyorum. Senin de bir çocuğun olacağına."

"Harika bir baba olacak," dedim hemen.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ciddiyetle başını salladı. "Evet, öyle olacak."

Büyükbabasını bilip bilmediğini merak ettim ama bilmiyorsa da söylemenin bana düşmeyeceğini düşündüm. Sohbetin geri kalanı bebekle ilgili çılgınca konuşmalarla geçti. Kız mı erkek mi istediğim gibi. İsim seçmiş miydim? Kim biliyordu?

Katie vaftiz annesi olmak istedi.

Buna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu - söyledikleri herhangi bir şeye.

Hesaplarımızı beklerken Katie, "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" dedi. "*Knocked Up* filmi. Ama sen o hatundan daha az sinir bozucusun ve Nick de kesinlikle o adamdan daha çekici."

Roxy'nin gözlerinin etrafındaki deri gülerken kırıştı. "Sonunda birlikte mi oldular?"

Filmi izlemeyeli uzun yıllar olmuştu, o yüzden hatırlamıyordum ama kulağa ne kadar aptalca gelse de

öyle olmasını umuyordum. Daha da tuhafı, ayrılmak için ayağa kalktığımızda Katie'nin birden fazla kez söylediği şeyi düşünüp duruyordum. Nick'in kalbini kıracağını.

Bu düşünceyle alay ettim, çünkü cidden, ama yine de midemin çukuruna garip bir huzursuzluk hissi yerleşti. Arabaya bindikten sonra cep telefonumu çıkardım ve Nick'e pek de hoşuna gideceğinden emin olmadığım bir mesaj yazdım.

Roxy ve Katie'ye söyledim.

Nick'e üniversitede ne okuduğunu sorduğumda, "Gelmiş geçmiş en sıkıcı şey olduğunu düşüneceksin," dedi. "Aslında muhtemelen gelmiş geçmiş en sıkıcı şey. Muhasebe."

Onu izlerken irkilerek bir kahkaha attım. *Bana* yemek pişiriyordu.

Roxy ve Katie'ye bombayı patlattığımı söylediğimde bana verdiği yanıt buydu. Hemen hemen şöyle demişti: "Hey, bu akşam sana yemek yapacağım. Umarım kızarmış tavuk seversin."

Genel olarak yemekleri severdim, bu yüzden heyecanlıyım.

Nick'i de genel olarak severdim, bu yüzden bu da beni

heyecanlandırdı. "Bu çok sıkıcı," diye cevap verdim. "Bunu asla tahmin edemezdim."

"Sayılara karşı her zaman bir yeteneğim vardı. Yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu. Lisans diplomam var. MBA için internetten ders almayı düşünüyordum- Bekle," dedi Nick elinde seri katil büyüklüğünde bir bıçakla duraklayarak. Tezgâhın üzerinde bir baş marul, bir domates ve bir salatalık vardı. "Ne yapıyorsun?"

Kollarımı göğüslerime bastırılmış, tezgâhın yanında duruyordum. Görünüşe göre yalnız olmadığımı unutmuşum. Yavaşça kollarımı indirdim. "Göğüslerim karıncalanıyor. Gerçekten karıncalanıyor. Biraz dikkat dağıtıcı."

Kirpikleri düşerken bıçağı tezgâhın üzerine koydu. "Evet, dikkat dağıtıcı."

"Pardon?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Onlarla ilgili yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü onları kontrol etmeniz, okşamanız ya da sevmeniz gerekirse ben gönüllüyüm."

"Çok yardımcı oluyorsun." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken sıırttım.

Başını yana doğru eğdi. "Bu benim. Bay Yardımsever. Onlara dokunmam gerektiği anlamına gelse bile takım için bir tane almaya istekliyim."

"Senin için gerçekten zor."

"Hiçbir fikrin yok." Nick sebzeleri doğramaya devam etti. "Bu normal mi?"

"Bulduğum bir web sitesine göre, hafta hafta ne beklemeniz gerektiğini anlatıyor. Ağrıyorlardı ama bugün sadece karıncalanıyorlar." Durakladım, tezgâha yaslandım. "Bebek şu anda bir iribaş büyüklüğünde."

Yaptığı işten başını kaldırıp baktı, gözleri parlıyordu. "Bu çok küçük."

"Gelecek haftaya kadar neredeyse iki katına çıkacak," dedim ona, tavuk ve otların nefis kokusunu içime çekerek. "Ayrıca çok fazla işlemem gerekiyor. Sanki hiç durmayan bir şelale gibiyim."

Kaşlarını indirdi. "Bu konuda beni bilgilendirdiğin için teşekkürler."

Marulları bir kâseye karıştırmasını izlerken kollarımı kavuşturdum. "Bunun şefkat ve paylaşım zamanı olduğunu sanıyordum."

"Zamanı paylaşmaktan bahsetmişken, Reece ve Jax'ten yaklaşık beş milyon mesaj aldım." Domatesi aldı ve oyma tahtasının üzerine koydu. "Bu sabah Roxy'den ayrıldığın anda Reece'le telefonda konuştuğuna ve onun da Jax'i aradığına eminim."

Ürperdim. "Pardon? Reece'e söyleyeceği gerçeğini düşünmemiştim, ki bu çok saçma bir andı. Bunu tahmin etmeliydim."

"Özür dilemene gerek yok." Domatesi mükemmel bir şekilde doğradı. "Aslında söylediğine sevindim

Bir şeyler. Arkadaşlarımı karanlıkta tutmayı sevmiyorum. Bu konuda oldukça iyiler. Benim için, bizim için mutlular."

Nefesim boğazımda düğümlenerek tuhaf bir şey yaptı. Roxy ve Katie'nin anında verdikleri tepkiyi hatırladım ve bu düşünceleri bir kenara ittim. Nick'in salatayı bitirmesini izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Düğüm geri dönmüş, göğsüme saplanmıştı. "Şanslıyım," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Tabii ki öylesin." Domates dilimleri kepçeyle alınıp marulların yanına atıldı. "Sen benim çok aktif spermimin onursal alıcısıydın."

Gözlerimde biriken ani ıslaklığı kırıştırarak yan dönerken güldüm.

Lanet hormonlar. "Şey, bunun dışında, Nick."

"Açıkla." Salatalığın kabuğunu, bu işlem sırasında her zaman salatalığın yarısını kaybeden benim aksime, ustalıkla dilimlemeye başladı.

Sığ bir nefes alarak kollarımı açtım. "Tüm bunlarla çok iyi başa çıkıyorsun. Şanslıyım, çünkü bazı erkekler ... bu konuda tam bir pislik olabilirlerdi."

"Eh, bazı erkeklerin üremeyle sonuçlanabilecek davranışlarda bulunmasına gerek yok," diye kuru bir yorum yaptı. "Ben o erkeklerden biri değilim."

"Doğru." Bir süre doğramasını izledim. "Ama böyle olup olmayacağını gerçekten bilmiyordum. Alınma ama her konuda -hamile olmam, Roxy ve Katie'ye söylemem ve arkadaşlarıyla ilgilenmem konusunda- çok harika davrandın. Yani, şanslıyım."

Küp küp doğranmış salatalıkları kâseye koyduktan sonra tahta ve bıçağı taşıyarak etrafımda dolaştı. Onları lavaboya koydu ve sonra arkasını döndü. O uzun bacaklarıyla bir adım atarak tam önüme geldi. Kollarını kaldırdı ve elleri yanaklarıma dolanarak başımı geriye doğru eğdi, böylece bakışlarımız buluştu.

"Şanslı olan benim," dedi, gözleri gözlerimi ararken. "Bu bebekle ilgili kararı beni dahil etmeden vermedin. Bu seçimi benim elimden almadın. Ve bilmediğini bildiğim bir şey var, ama bir çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim. İstemediğimden değil, ama sadece ... Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. İlişki yaşamadığımı söylerken dalga geçmiyordum ama seninle -*bu* durumla- durum farklı. Evet, büyük bir sürpriz oldu." Başparmakları çenemin çizgisini düzeltti. "Ama ne kadar şanslı olduğumun farkında olmayan tek bir parçam bile yok."

Bakışlarımı indirdim, aptal ıslaklığın gitmesini diledim. "İşte yine başladın, bu konuda harika davranıyorsun."

"Bu kadar harika olmak gerçekten o kadar da zor değil," diye dalga geçti.

Dudaklarım kıvrıldı ve bakışlarımı kaldırdığımda, ne yaptığımızı, ikimizin de bundan ne beklediğini gerçekten anlamamanın zamanının geldiğini anladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bakışları ağızıma kaydı ve yüz hatlarına yerleşen gergin, aç ifadeyi görmezden gelmek zordu. "Ne istersen yapabilirsin."

U z a n a r a k ellerimi bileklerine doladım. "Benimle tanıştığından beri kimseyle b i r l i k t e olmadığın doğru mu?"

O hararetli yeşil gözler benimkilere kaydı. "Biraz iddialı konuşacağım ve Roxy'nin son zamanlarda çok geveze olduğunu söyleyeceğim."

"Aslında, gerçekten Katie'ydi."

"Kızlar," diye mırıldandı ve sonra usulca güldü. "Haklılar. Seninle tanıştığımndan beri kimseyle birlikte olmadım."

Az önceki rahatlama yeniden ortaya çıktı.

"Neden?" "Neden?" Kaşları kalktı.

"Bilmiyorum." "Gerçekten bilmiyor musun?"

Nick'in alnı kırışırken sorumu ciddi ciddi düşün d ü ğ ü anlaşılyordu. Ellerini indirdi ama geri adım atmadı. "Ben sadece ... .. bir fırsat oldu ... ."

"Eminim olmuştur," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi ama bu yüz hatlarına kazınmış olan şaşkınlığı azaltmadı. "Sadece ilgilenmedim ve ben ..." Sözünü keserek gözlerini kapattı. "Siktir et."

Gözlerimi kırıştıtırırken başım geriye gitti. Sikeyim mi? Arad ı ğ ı m yanıt bu değildi ama ben bir şey söyleyemedemden elleri yanaklarımı kavradı ve başımı tekrar geriye yatırdı. Ağzını benimkine doğru indirdi.

Ve beni öptü.

Bölüm 18

Dudaklarının dudaklarıma ilk teması sistemimde bir şok etkisi yarattı. Öpülmeyeli, gerçekten öpülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun nasıl bir his olduğunu cidden unutmuştum, ama anılarımın eksikliğine rağmen, bunun diğer tüm öpücükleri sudan çıkaracağını biliyordum.

Dudakları benimkilerin üzerinde bir kez ve sonra iki kez süzüldü, sanki planın haritasını çıkarıyor, hissi hafızasına işliyordu. Başını yana eğdiğinde, dilinin ağzımın kenarında gezindiğini hissettim. Bir an bile tereddüt etmedim.

Ona açıldım ve o da bu öpücüğü derinden aldı. Ellerim kollarına yerleşti ve bedenim onununkine gömüldü. Öpücük beni dağladı, derimin ve kaslarımın altına girdi ve kemiklerimi sardı. Daha önce hiç böyle öpüldüğümü sanmıyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla değil.

Çok da önemli değildi.

Kollarını tutarak onu geri öptüm. Peşinden koştum, kendi iddiamı ortaya koydum. Ondan yumuşak bir inilti yükseldi ve onun da damgalandığını anladım. Dillerimiz birbirine karıştı ve ağzının benimkine dokunuşu arttı. Ham. Vahşi. Bana destek olmaya başladığında aklıma gelen iki kelime bunlardı. Ellerim gergin yanlarından aşağı kayarak düşük kot pantolonuna ulaştı. Ellerinden biri enseme doğru kayarak saçlarıma dolandı.

Fırında bir dakika uyarısı çaldı ve bizi ayırdı. Birbirimize bakarken ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Dudaklarım hoş bir şekilde şişmişti ve kendimi iyice öpülmüş hissediyordum.

"İşte bu yüzden," dedi Nick kalın bir sesle. "İşte bu yüzden başka kimseyle birlikte olmadım." "Bir öpücük mü?" Göğsüm sertçe inip kalktı.

"Sadece bir öpücük değil." Başparmağını alt dudağımda gezdirirken başını salladı. "Bana karşı hissettiğin şey, vücudunun benimkine doğru yumuşaması. Yaptığım şeyden hoşlandığında çıkardığın o küçük sesler. Adımı düşündüğümde bile bir beyzbol sopası kadar sertleşiyorum. Ve seni o lanet şortun içinde gördüğümünden beri bu böyle."

Zihnim taşındığı gününe geri döndü. "Bunlar küçük şortlardı."

"Yok artık." Sesi bir seviye düştü. "Dürüst olacağım. İlişkiye girdikten sonra, hemen içine girmek istedim ve sonraki günlerde *kazara* sana tekrar rastlamamak gerçekten zordu. Bunun tekrar olacağını düşünmemiştim. Bu sadece benim pratiğim, ama barın ortasında kıcımlı yırttığında dikkatimi çekti ve hiçbir yere gitmiyor."

Göğsümde kalbim yerinden fırlamaya başladı.

"Arkadaş olmamızı istediğimi söylediğimi biliyorum ama belli ki arkadaşların sahip olduğu sınırlar konusunda berbatım," diye devam etti, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Artık her şey o zaman olduğundan farklı."

Bebek yüzünden.

"Aramızda ne olacağını bilmiyorum ama sadece arkadaş olamayacağımızı biliyorum." Alnı benimkine doğru eğildi ve ben kararsız bir nefes aldım. "Ve biliyorum -evet, biliyorum- benimle sadece arkadaş olamazsın. Arkadaşlar o şekilde öpüşmez ve arkadaşlar senin etrafta yaptığın gibi

sikim ve parmaklarım." Oh

canım.

Dudakları köşelerden yukarı kıvrıldı. "İşte bu yüzden başka kimseyle birlikte olmadım ve bunu değiştirmeyi planlamıyorum. Sen ve ben bunu en iyi şekilde yapmaya çalışacakken olmaz."

Elinden gelenin en iyisini yapmak mı? Düşüncelerim bu kelimeleri kafamın içinde evirip çevirdi. En romantik ya da en umut verici sözler değillerdi ama gerçektiler ve bundan da öte, gerçekçi beklentilerdi ve bu, güzel sözlerden daha çok değer verdiğim bir şeydi.

Zaman zaman güzel sözler duymak hoş olsa da.

"Evet." Biraz sarsılmış hissederek ona gülümsedim. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Aramızdaki ilişkinin yürümesi, nefis akşam yemeğini bitirdikten beş dakika bile geçmeden hemen test edildi. Ev hemşiresi aradı.

Nick hemen cevap verdi. "Neler oluyor, Kira?" Telefonda her ne söylediyse iyi değildi, çünkü gözleri kapandı ve burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Hayır, sorun yok. Hemen geliyorum. Evet, hayır, sorun yok."

Telefonu kapattığında ilk ben konuştum. "Gitmek zorundasın.

Anlıyorum." "Özür dilerim. Büyükbabam başka bir şey yaşıyor." Ayağa kalkmaya başladı.

"Dediğim gibi, tamamen anlıyorum." Ben ortaya çıktım. "Seninle gelmemi ister misin?"

Nick'in yüzündeki ifade uzun süre unutamayacağım bir şeydi. Ona katılmam fikri onu dehşete düşürmüştü. "Hayır. Buna gerek yok. Hem de hiç."

Bunu kişisel olarak algılamadım, ama ona büyükbabasına ne olursa olsun halledebileceğimi söylemek istedim. Yine de onu daha fazla geciktirmek istemedim. Nick ceketini silkerek kapıya doğru ilerledi. Ama gitmeden önce durduğum yere döndü ve beni öptü. İlkinde olduğu gibi, uyandırdığı hisler sarsıcı ve yıkıcıydı, yüzeye çıkardığı tüm duygularla birlikte.

Temizlik yaptığım süre boyunca o öpücüğü hissettim.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta, her şeyin hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerlediğine dair tuhaf bir hisle geçti. Hamile olmak, daha önce pek dikkat etmediğim bir şey olan zamanın geçişinin aşırı farkında olmamı sağladı. Artık kafamdaki her şey haftalara göre kataloglanıyordu.

İlk günümde tanıştığım Lima kardeşlerden Dan, Rick ve bir başka satış elemanını Batı Yakası'na bir iş gezisine götürmüştü. Masamda küçük bir parti vermek istedim. Belki şansım yaver gider ve Rick karşı kıyıda kalırdı. Kokuya ve ahmaklara karşı artan duyarlılığım böyle bir hareketi onaylıyordu.

Marcus'un Kasım ayında yapacağı iş seyahatine hazırlanmasına yardımcı olmak için tüm hafta boyunca işte meşguldüm. Akademiyi genişletmek için gerekli tüm onayların alınmasına yardımcı olmak üzere memleketime gidecekti. Andrew'un kızının, babasının orada bir dükkân açtığından haberi olup olmadığını hâlâ merak ediyordum. Brock'un yaralandığı günden beri onu görmemiştim, ben de onu görmemiştim.

Perşembe günü Nick, bir saat içinde şehirde olacağını ve öğle yemeği için buluşmak isteyip istemediğimi soran bir mesajla beni şaşırtmıştı. Büyütülmemesi gereken bu olay midemi düğüm düğüm etmişti. İlgilendiğim bir erkekle ilk kez böyle bir şey yapıyor olmam ne kadar çılgıncaydı?

Tüm bu deneyime sahiptim, ancak birçok şey benim için hala bilinmezdi.

Masadan çantamı alarak spor salonu katına indim ve hemen Nick'in karşıdan karşıya geçerek akademiye doğru gittiğini gördüm. Dışarı çıktım ve kaldırımda bekledim.

Koyu renk saçları uzamıştı ve saçlarını azaltması hoşuma gitmişti. Ustaca dağılmıştı ve sert hatlarını yumuşatarak çarpıcı yüzüne yakışıyordu. Yıpranmış deri ceketini giyerek kaldırımda zıpladı ve bana doğru yürüdü. Gülümsememin oluşmasına engel olamadım. Tam bir aptaldım.

"Hey," dedi ö n ü m d e durarak. Ellerini kot pantolonunun ceplerinden çıkararak ceketimin düğmelerine saldırdı. "Beni göreceğin için çok mu heyecanlandın da ceketini düzgün giyemedin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet. Beni yakaladın."

Boynuma yakın son düğmeyi de bitirirken kıkırdadı. "Hasta olmanı istemiyorum."

Bu biraz şirin olduğu için, beni boğmasına ramak kalmış gibi hissetmeme rağmen son düğmeyi açmadım. "İki blok aşağıdaki lokantaya gidebiliriz diye düşündüm. Hızlıdırlar ve ben her zaman oturacak bir yer bulurum.

"Bana uyar."

Yaya geçidine doğru ilerlerken Nick de yanıma geldi ve sürekli akan insan seli arasında ilerlemeye başladı. Kollarımız her iki adımda bir birbirine değiyor, ellerimizin ne kadar yakın olduğunu fark etmemi sağlıyordu. Elimi tutacak mıydı? Teması ben mi başlatmalıydım?

Neden bunları düşünüyordum ki?

Zihinsel olarak kendimi tekmeleyerek, kutudaki küçük kişinin yeşile dönmesini beklerken ona b a k t ı m .
"Peki seni şehre getiren nedir?"

"Cadılar Bayramı kostümü için alışveriş yapıyordum." "Ne?" Güldüm.

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Gerçi Roxy, Jax'i bu Cumartesi Cadılar Bayramı için hepimizin giyinmesi gerektiğine ikna etti."

"Giyiniyor musun?" Heyecanım kabardı. Cadılar Bayramı'nı çok severdim ve her yıl mutlaka giyinip süslenir, g i d e c e k bir parti bulurdum. Ama bu yıl farklı olacaktı. Parti düzenleyen birini tanıyor olsam bile, altı haftalık hamile olduğumu bilerek partiye gitmek bana tuhaf geliyordu. Ya da belki de bu garip değildi ve hamile hatunlar hâlâ partilere, barlara falan gidiyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Bunu daha sonra Google'da araştırmam gerekti.

Nick, "Barmen olarak gidiyorum," diye cevap verdi.

Caddenin karşısına geçerken sııttım. Rüzgâr saçlarımı yakalayıp yüzümün etrafında s a v u r d u . "Bu gerçekten yaratıcı, Nick."

"Biliyorum, değil mi? Bence Roxy çok şaşıracak," diye cevap verdi sııtarak. "Aslında bu sabah Strayer Üniversitesi'ndeki kabul görevlileriyle online yüksek lisans programları hakkında konuşmak için geldim."

"Gerçekten mi?" Elimi uzattım ve ağzıma girmeye çalışan bir tutam saçı yakaladım. "Cidden kaydolmayı mı düşünüyorsun?"

Başımı salladı ve soğuk rüzgârın yanaklarını pembeleştirdiğini ya da kızardığını düşündüm. "Evet, bir süredir bu fikri düşünüyordum ve şu an bu hamleyi yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyor. Maddi olarak iyi durumdayım ama bebek geliyor, yapmam gereken ..." Kaşları çatıldı ve nefesim göğsümde sıkıştı. "Gerçekten gelecek hakkında düşünmeye başlamam gerekiyor. Online ders almamam için hiçbir mazeret yok ve büyükbabamla işler böyle giderken, barmenliğin esnekliği çok uzun süre gerekli olmayacak."

Tenimin üzerinde gezinen ürpertinin soğukla pek ilgisi yoktu. "Ne diyorsun sen?"

Nick bana doğru baktı, gözlerini görene kadar ifadesi boştu. Orada açıkça görülebilen bir acı vardı. "Çok fazla zamanı kaldığını sanmıyorum."

"Ne?" Adımlarım lokantanın dışındaki kaldırımın ortasında duraksadı. "Nick-Tanrım, özür dilerim.

Emin misin? . . emin misin?"

Ayağa kalktı ve ellerini tekrar ceplerine soktu. "Evet, Salı günü onu doktoruna götürmek zorunda kaldım ve atakların giderek sıklaşması duvardaki yazı gibi bir şey, anlıyor musun? Geçen yıl hastalığın son iki aşaması olan altı ve yedi arasında gidip geliyordu ama şu anda kesinlikle son aşamada ve yutkunma sorunları yaşamaya başladı ve ... evet, oluyor."

Elimi göğsüme, kalbimin üzerine bastırdım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Biliyorum. Onun ölümünü düşünmek bile kolay değil, çünkü çocukluğumda ne kadar berbat şeyler olursa olsun, o hep yanımdaydı." Bu sözleri aniden kesti ve gözlerini kaçırdı. "Onu evinden çıkarmak istemiyorum, bu yüzden önümüzdeki hafta Hospice ile görüşeceğim." Nick boğazını temizledi. "O zaman gelip onu görecekler. Sanırım onunla geçirecek zamanım var ama sona yaklaşıyor. Öyle olduğunu biliyorum."

Böyle şeyler için gerçekten kelimeler yoktu, bu yüzden öne çıktım ve elimi koluna koydum. Bakışları benimkilere kaydı ve ben de uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Topuklarımın üzerine geri çöktüğümde hâlâ kolunu tutuyordum. "Büyükbabanla tanışmak istiyorum, Nick."

Bir an için yanıt vermedi. "Bazen onunla birlikte olmak kolay olmuyor."

"Biliyorum." Bir taksi kornasını çalarak hızla geçti.

Nick daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kenara çekildi ve lokantanın kapısını açtı. "Hadi gel. Hadi karnımızı doyuralım."

Güzel bir öğle yemeği yedik, önemli olmayan konular hakkında sohbet ettik ve Nick bir daha büyükbabasından söz etmedi. Nick ve ben hayatlarımızı bir araya getirmeye çalışsak da bazı şeylerin hala çok ayrı olduğu gerçeğinde hata yoktu.

Ve sadece o değildi.

Ben de öyleydim.

O gece Roxy'ye Mona'daki Cadılar Bayramı hakkında mesaj attım, kısmen can sıkıntısından ama çoğunlukla meraktan. Kesinlikle giyinecekti ama bana ne olarak gideceğini söylemedi.

Gelip kendiniz görmelisiniz! Eğlenceli olacak!

Roxy'nin mesajına baktım ve daha önce içimde uğuldayan heyecan geri geldi. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak güzel olacaktı. Buraya taşındığımdan beri Pazar Eğlence Günü ve Mona'ya iki kez gitmem dışında sosyal bir şey yapmamıştım. Evimin içini görmekten sıkılmaya başlamıştım ama gerçekten bir bara gitmeli miydim? Bu soruyu Roxy'ye mesaj attım.

Cevabı beni güldürdü. *Gelip sarhoş olmanı önermedim. Peki neden?* Bir sonraki mesajda Avery'nin hamile olduğunu öğrendikten sonra Mona'ya gittiği yazıyordu. Bunu unutmuştum ama Cam'in biri çok yaklaşırsa kendi kişisel çarpışan arabası gibi etrafında durduğunu hatırlıyordum.

Evet, neden olmasın? Yine de çok emin değildim, bu yüzden Google'da aramaya karar verdim ve sonra bunu yaptığımı hemen pişman oldum, çünkü görüşler vardı. Tanrım, herkesin bir *fikri* vardı. Ama keşfettiğim en komik şey, *hamile bir kadının gitmesinde bir sakınca var mı* yazarken Google'ın bunu otomatik olarak şu şekilde doldurmasıydı: *Hamile bir kadının perili eve gitmesinde bir sakınca var mı?*

Bu da ne?

Fikir birliği, güvenli olduğu sürece sorun olmayacağı yönündeydi. Mona's içeride sigara içilmesine izin vermiyordu ve mekan da vahşi değildi.

Erken hamilelik hafızayı etkiliyor olmalı, çünkü Cumartesi akşamına kadar bunu unutmuştum. Şeker dağıtmak tam bir fiyaskoydu çünkü apartmanda sadece bir avuç çocuk yaşıyordu ve onlar da

arabalara binip şehre ya da alt mahallelere doğru yola çıktım. Kendimi dolabımın önünde, elimde büyük bir kâse şekerle buldum. Akılsızca Nerds kutularını ararken, seçeneklerimi tartıştım. Burada oturup şeker yiyebilirdim ya da kıcıımı kaldırıp arabaya atlayıp insanlarla takılabılırdım.

Hamile olmak kendimi tecrit etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

İçimde kaynayan beklenti de gitmek için bir başka iyi nedendi. Nick'i görmek istiyordum çünkü. . . Onu gerçekten özlemiştim. Programlarımızın farklı olması ve büyükbabasının başına gelenler, birbirimizi görebileceğimiz zamanı kısıtlıyordu. Ve ikimizin de ilişki konusunda çok yetenekli olmamamızın bir faydası olmadı. Normal çiftlerin yaptığını hayal ettiğim gibi birbirimizi görmek için planlar yapmıyorduk.

Bunu değiştirecektim.

Kararımı verdim, şeker kasesini tezgaha koydum, üstümü değiştirdim, kapıya doğru ilerledim ve topluma yeniden katılırken tatlı bezelye büyüklüğündeki bebeğimin çok ihtiyaç duyduğu yiyecek için bir avuç Nerds almak üzere geri döndüm.

Mona'nın otoparkı tıklım tıklım değildi. Cadılar Bayramı için daha kalabalık olmasını bekliyordum ama kaç araba gördüğümü iki elimle sayabilirdim. Boncuklu debriyajımı koltuğun üzerinden alarak bara yöneldim.

Birkaç yaşlı adam bilardo masalarına geri dönmüştü, topların birbirine çarpma sesleri müziğin alçak uğultusunu bölüyordu. Bakışlarımı bara çevirdim. Taburelerin çoğu boştu. İlerlediğimde Calla'nın da şehirde olduğunu gördüm. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve önlüğünden de anlaşılaçağı üzere garsonluk yapıyordu. Beyaz tişörtü ve siyah şortu belli belirsiz tanıdık geliyordu. Onu ele veren tişörtündeki yeşil çıkartmaydı. Sırıttım.

Calla, Sookie Stackhouse gibi giyinmişti.

Sonra Roxy'nin onun yanında durduğunu gördüm.

Bir kakhaha patlattım. Saçları, sanki biri ot biçme makinesiyle kırmış gibi görünen kahverengi bir peruğun altına gizlenmişti ve normalde mor olan gözlüklerinin yerine yuvarlak, baykuş şeklinde gözlükler takmıştı. Eğer alnına kaş kalemi gibi görünen bir şeyle çizilmiş şimşek işareti bir ipucu değilse, siyah pelerini ve kırmızı ve altın rengi atkısı bir ipucuydu.

"Harry Potter?" Boş bir koltuğa zıplayıp debriyajı önüme koyarken sordum. "Harry Potter gibi mi giyindin?"

Bir şişe tekila alırken sırıttı. "Bunun için ne kadar uzun zamandır plan yaptığımı bilemezsin."

Calla yanımdaki bara yaslandı. "Bir kitap teması seçtik. Tabii ki, bunu gerçekten uygulayan sadece iki kişiydik."

Nick'in söylediklerini hatırlayınca hiç şaşırmadım. "O gözlüklerle görebiliyor musun?" "Zar zor," diye cıvıldadı Roxy. "Ama buna değer."

Reece, beyaz ve siyah çizgili bir kıyafet giymiş bir mahkûm kılığında, tuvaletlerin olduğu yönden gelerek yanımdan geçti. İronikti. "Kız arkadaşımın artık ergenlik öncesi bir çocuk olması biraz garip."

Roxy iri gözlerini bana çevirmeden önce, "Sadece sen tuhaflaştırırsan," diye cevap verdi. "Dışarı çıkmaya karar vermene sevindim. Kim gibi giyindin?"

Kendime baktım. "Tembel bir üniversite öğrencisi mi?"

Reece vücudunu benimkine doğru eğerek, "Güzel," diye cevap verdi. "Ve duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş." Başımı salladım, Calla başını salladığında yanaklarımın ısındığını hissedince şaşırdım.

"Evet!" diye haykırdı.

"Tanrım, çok eziğim. Tebrikler! Sen ve Avery'nin ikiz bebekleri olacak. Gerçi o senden birkaç ay önde."

Düşündüğümde bu hiç de garip bir şey değildi. "Teşekkür ederim," dedim, ciddiydim.

Reece başının üzerinden Calla'ya sırtıttı. "Sırada sen varsın. Jax'e sürekli bunu söylüyorum."

"Oh hayır. Yakın zamanda bebek işi için açık değilim." Calla dikkatle Roxy'ye baktı. "Belki de sırada küçük bir Reece ya da Roxy Anders vardır."

Reece neredeyse içkisinde boğuluyordu.

Başını sallayan Roxy akıllıca davranarak ikisini de görmezden geldi. "Soda mı su mu?"

diye sordu bana. "Zencefilli gazozunuz var mı?"

Calla sempatiyle dilini şaklattı. "Miden mi bulanıyor?"

"Şu anda değil, ama o kadar çok içiyorum ki, sanırım bağımlı oldum," diye açıkladım.

İki kadın içeri girerken kapıya baktı. "Sabah bulantılarınız nasıl geçti? Avery'nin korkunç bir dönem geçirdiğini biliyorum."

"Şimdiye kadar şanslıydım, çünkü çok kötü geçmedi. Annem de onun gibi olacağını düşünüyor." Bara gelen iki kadın ortadaki yuvarlak masalardan birine oturdu. Lamine edilmiş menüleri aldılar. "Oldukça kolay bir hamilelik geçirdi."

"Umarım senin iyiliğin için öyledir. Avery'nin bana anlattığı şeyler yüzünden hamilelikten ömür boyu uzak durmak istiyorum." Calla ürperdi. "Cam, Shepherd ve D.C. arasında gidip geldiği için tüm eğlenceli şeyleri kaçırıyor."

"Hâlâ futbol mu oynuyor?" Ben sordum.

Kadınlara bakarken başını salladı. "Hemen döneceğim."

Calla aceleyle müşterilerin yanına giderken ben de bara göz gezdirdim. Roxy önüme bir bardak buzlu zencefilli gazoz koydu.

"Nick mutfağa döndü," dedi Reece, belli ki aklımdan geçenleri okumuştı. "Burada olduğunu biliyor mu?" "Ona dışarı çıkacağımı söylemedim." İçkimi yudumladım, köpüren baloncukların içkimin üzerinde patlamasına bayıldım.

dilimi. "Son anda ortaya çıkmaya karar verdim."

Roxy dikkatini Reece'e çevirirken kaşlarını çatı. "Geri çekil. Neden ona söyleme ihtiyacı duysun ki Reece?"

Erkek arkadaşı ağzını açtı ve sonra bir an durdu, kendine içinden çıkamayacağı bir mezar kazmamak için ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. "Söylemeye çalıştığım şey," dedi yavaşça, gözleri Roxy'deydi, "muhtemelen kız arkadaşının nerede olduğunu bilmek istiyordur ve eğer isterse gidip onu getirebilirim."

Nick'in sevgilisi miydim? Birden kıkırdamak istedim.

Roxy eğlenmiş görünmüyordu. Kaşları daha da çatıldı. "Peki neden onun nerede olduğunu bilmek istesin ki?"

Bir kaşını kaldırdı. "Belki de önemseydiği içindir?"

"Ya da belki de onun yetişkin bir kadın olduğunu ve geliş gidişlerinden kendisini haberdar etmesine gerek olmadığını anlaması gerektiği içindir."

Gözleri kısıldı. "Belki de onun yetişkin ve yetenekli bir kadın olduğunun farkındadır ama yine de güvenliği konusunda endişeleniyordur."

Çenemi elime dayadım ve parmaklarımı ağzımı kapatmak için kullandım. Bu noktada benim hakkımda konuşmadıklarını biliyordum. Calla yanımızdan geçip mutfağa doğru ilerledi. Roxy ve Reece'e tuhaf bir bakış attı.

"Belki de bu kadar endişelenmemeli," diye karşılık verdi

Roxy. Reece kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Ciddi misin?"

"Evet. Ciddiyim." Roxy onu taklit ederek kollarını kavuşturdu.

Reece cevap veremedi. Barın diğeri tarafında bir kapı açıldı ve Jax dışarı çıktı, hemen arkasında da Nick vardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak taburede doğruldum. Calla demiş olmalı ki

Orada olmamla ilgili bir şey, çünkü Nick'in bakışları oturduğum yere doğru kaydı. Jax bara girerken, Nick barın etrafından dolaşarak doğruca bana yöneldi. Rahatladım ve sırtıma başladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Nick talep etti.

Jax, Roxy ve Reece'den oluşan küçük seyircilerimiz donup kalırken Nick'in neden böyle bir soru sorduğuna dair aklımda en kötü türden nedenler çiçek açtı. İçimi garip bir panik duygusu kapladı. Isı enseme yaktı. *"Ne?"*

Barın diğer tarafında Roxy sırttı. "İşte yine başlıyoruz."

Bölüm 19

Bu bir daha olmayacaktı.

Nick bir elini barın kenarına koyup eğilirken ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değildi, yüzü tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Burada ne yapıyorsun Stephanie?"

"Oh, adamım." Jax arkasını döndü ve barın diğer ucuna doğru yöneldi.

Birkaç derin nefes aldım. "Neden burada olmayayım Nick?"

Kaşları ikiz kanatlar gibi havaya kalktı ama Reece o cevap vermeden araya girdi. "Bu soruya dikkatli cevap ver dostum, çünkü ben de o yoldan geçtim. Virajlıydı."

"Evet, bu konuşmayı az önce senin için yaptık," dedi Roxy, Harry Potter gözlüklerinin ardındaki keskin gözleriyle. "Ve Reece'in durumu pek iyi değildi."

Gözlerimin ucuyla Calla'nın bize doğru gelmeye başladığını gördüm ama Jax başını hızlıca sallayarak onu durdurdu. Akıllıca uzak durdu.

Nick yine de herkesi görmezden geliyordu. "Neden burada, bir barda olmayasın ki? Sen *hamilesin*."

Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamayınca çenemi geri kapattım. Nick tam olarak kızgın değildi, daha çok şok olmuştu ve benim kızgınlığım yerini kararsızlığa bırakmıştı. Etrafıma bakındım ve Roxy'nin Nick'in kafasına bir şişe içkiyle vurmasına saniyeler kalmış gibi baktığını gördüm.

"Burada olmak benim için güvenli," dedim sesimi alçaltarak. "İçki içmiyorum. Kimse sigara içmiyor. Ve bu kalabalıkta büyük bir kavga çıkacağından da şüpheliyim." Sıcaklığın boynumdan yüzüme doğru yayıldığını hissedebiliyordum. "İnternette bile baktım. Hamile kadınlar dışarı çıkıyor." Sonra saçmalamaya başladım, nedenini bile bilmiyordum ama kendimi tokatlamak istiyordum, bu yüzden durdum. "Sıkılmıştım. Tek yaptığım geceler boyu evimde oturmaktı. Gerçekten çok yalnızım ve ben-" Neyse ki onu özlediğimi ağzımdan kaçırmadan önce sözümü kestim. Şu anda bunun akıllıca olup olmadığından emin değildim.

"Hey Nick, bir dakikan var mı?"

Başımı çevirdiğimde kel kafalı, mavi gömleğine yağ lekeleri sıçramış, daha kilolu ve yaşlı bir adam gördüm. Mutfak kapısının önünde duruyordu ve onun aşçı olduğunu düşündüm.

Nick içini çekip doğrulurken omuzları gerildi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Birazdan dönerim."

Başka tarafa bakarak başımı salladım. Nick dönüp mutfığa doğru yürürken ellerini saçlarında gezdirdi. Bakışlarım zencefilli birama kaydı. Kabarcıklar cam duvara yapışmıştı ve birden kendimi o küçük karbonat mutluluk noktalarıyla çok ilgilenirken buldum çünkü üzerimde birkaç çift göz olduğunu hissedebiliyordum. Oturduğum yerde kıpırdandım, bunaltıcı ve bunaltıcı his düşüncelerimi kalabalıklaştırdı. Şu anda buraya gelme konusunda kararsızdım ve kendimi utanmış hissediyordum. Bu yanlış mıydı? Tartışmanın her iki tarafını da görebiliyordum ama Nick'e söylediklerim doğruduydu. Tüm bu yalnız zaman beni etkiliyordu.

"İyi misin?" Roxy sordu.

Sertçe yutkunarak başımı salladım ve bakışlarımı kaldırdım. "Evet, evet. Evet, iyiyim. Ben iyiyim."

Bilardo masasındaki adamlardan birine dönerken yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi. Bira şişelerini alırken Nick'in mutfaktan çıktığını gördüm. Jax ona doğru yürüdü ve Nick başıyla o yönü işaret edince içeri baktı. Calla da onlara katıldı ve her ne kadar kafam eski tuhaf mutsuzluğuna kapılmış olsa da, Nick'in onun gelişiyi nasıl kaskatı kesildiğini fark etmeden edemedim. Roxy'nin onun etrafındaki davranışları hakkında söylediklerini hatırlayınca dikkatim dağıldı. Belli ki rahat değildi. Bu kadarı doğrudu ama neden?

Zaten şu anda bunun ne önemi vardı ki? El çantamı aldım, bakışlarım bardağıma dönerken onu kucağımda tuttum. Baloncuklar daha az aktıftı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi yersiz yurtsuz hissediyordum ve Tanrım, bu hoş bir duyguydu. Hamile kalmanın özgüvene böyle bir darbe vuracağını kim bilebilirdi? Belki de sorun hamilelik değildi. Belki de son birkaç haftadır her şeyin benim için tamamen keşfedilmemiş sular olduğu gerçeği idi.

Hamile olmak. Nick'ten daha fazlasını istediğimi kabul etmek. Gerçek bir ilişkiyi denemek. *Hamile olmak*. Patronuma karşı dürüst olmamak. Annemden uzakta olmak. Bunların hepsi benim için yeniydi.

Tüm bunların ağırlığı bir anda omuzlarıma çöktü ve içimi çekti. Eve dönüp bir kase şekerle kıvrılmak kulağa gerçekten eğlenceli bir fikir gibi geliyordu.

"Hey."

Reece'e baktım. "Öyle mi?"

"Bunun seni etkilemesine izin verme," diye sessizce öğüt verdi. "Nick bir erkek. Ve erkekler genellikle aptaldır. Güven bana, biliyorum. Ben de bir erkeğim. Zaman zaman aptal bir adam."

Bu sözleri takdir ederek, parmaklarımı debriyajımın boncuklarında gezdirirken hafifçe gülümsedim.

Ben bir şey söylemeyince Reece sesini alçaltarak devam etti. "Onu tanıdığımdan beri hiç kimse hakkında ciddi olmadı. Sizi kızdıracak şeyler söylememek konusunda muhtemelen önemli bir öğrenme eğrisine ihtiyacı olacak."

Buna gülmekten kendimi alamadım ama benim de gerçek ilişki deneyimim onunki kadar yoktu ve burada eşek gibi davranmıyordum. Mesajına cevap vermediğim zaman bir tür eşek gibi davranmıştım ama en azından şirret davranışım özeldi.

Yaklaşık on beş dakika geçti ve Nick, Jax ile birlikte mutfığa geri döndü. Orada ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama telefonuma baktığımda saat dokuza geliyordu. Bakışlarım tekrar mutfak kapısına kaydı ama kapı kapalıydı. Roxy barın diğer tarafında aynı anda üç içkiyi karıştırıyordu.

"Hey," dedim tabureden kayarak. "Ben buradan çıkıyorum. Roxy ve Calla'ya veda ettiğimi söyler misin? Nick'e mesaj atarım."

Reece su olduğunu tahmin ettiğim bardağını kaldırdı ve kenarından bana baktı. "Evet, bunu yapabilirim." "Teşekkürler." Dönmeye başladım.

"Dikkatli sür."

Başımı salladım ve bardan çıktım. Beni karşılayan serin hava hoş bir soluklanmaydı. Arabama bindiğimde Nick'e eve gittiğimi bildiren kısa bir mesaj gönderdim. Dönüş yolum hızlıydı ve yatak odama girdiğimde yaptığım ilk şey ayakkabılarımı tekmelemek ve kazağımı çıkarmak oldu. Kazağımı hasır sepete attıktan sonra mutfığa dönüp bir kase şekerle yeniden tanışmayı planlıyordum ama bakışlarım rafa, bahar tatili resmine kaydı ve babamın resminde kaldı.

Taba rengi asker kıyafetleri giymişti ve onu hep böyle hatırladım. Eve döndüğünde bile, bir noktada o ten rengi kamuflaj pantolonunu gördüm. Eve gelişinin bir sembolü ve yakında gideceğine dair bir uyarıydı. Bir şeyi hem bu kadar şiddetli sevmek hem de ondan bu kadar nefret etmek mümkündür.

Aynı şekilde.

Titrek bir nefes verirken elimi uzatıp parmaklarımı çerçeveli fotoğrafın üzerinde gezdirdim. Tanrım, onu çok özlemiştim ve torun sahibi olmak hakkında ne söyleyeceğini, ne hissedeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Gururlanırmıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı? Ne olursa olsun, annem kadar destekleyici olacağını biliyordum.

Elimi indirirken dudağımı ısırđım. Şimdi o şekere gerçekten ihtiyacım vardı. Bu gece duygularımı yiyip bitirecektim. Koridorda ilerlemeye başlamış ve banyoya ulaşmıştım ki ön kapının çalındığını duydum.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğini kontrol ettim. Şaşkınlık içimi kapladı. Dışarıda Nick vardı ama bu hiç mantıklı değildi. İşte olması gerekiyordu. Kilidi atarak kapıyı açtım.

"Ne-?"

Sözcüklerin geri kalanı hareketin içinde kayboldu. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi. Kalbim yerinden fırlayarak boğazıma yaklaştı. Nick bir kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve göğsüne doğru çekti. Diğer elini enseme birleştirdi. Bir kalp atışı içinde Nick'in ağzı benimkinin üzerindeydi ve beni öpüyordu. Bu öpücükte yavaş ve çekingen hiçbir şey yoktu. Derin ve tüketen bir öpücüktü ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarım boynuna dolanmıştı. Öpücüğün derinliğinden ve onun kucağında hissettiklerimden sersemlemiş bir halde ona asıldım. Bir hazine ya da nadir bir sanat eseri gibi. O böyle öpüşüyordu ve bu sanki sonsuza kadar dokunmak gibiydi.

Nick teması kesmekte yavaş davrandı ama kestiğinde alnını benimkine bastırdı. "Özür dilerim," dedi ve öpücük duyularımı o kadar karıştırmıştı ki ilk başta ne için özür dilediğini anlamadım. Ya da neden konuştuğunu. Sadece beni tekrar öpmesini istiyordum. "Barda bir pislik gibi görünmek istememiştim," diye açıklayarak bana ipucu verdi. "Sadece seni gördüğüme şaşırdım ve bir şey olma ihtimaline karşı orada olmandan endişelendim."

Parmaklarım saçlarının yumuşak tellerine dolandı. "Hiçbir şey olmazdı."

"Evet, hayat bu ifadenin yanlış olduğunu kanıtlamanın bir yolunu buluyor." Konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve omurgamda bir dizi ürperti yarattı. "Her neyse, sanırım konuşmadan önce nasıl düşüneceğimi öğrenmem gerekiyor."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Beni usulca öperken bakışları kapalıydı. Başımı salladığımda, dudaklarının bir başka uzun süreli, kavurucu hareketiyle ödüllendirildim. "Bekle biraz."

Belime dolanan kol beni ayaklarımın üzerinden kaldırdığında nefesim kesildi. İçgüdülerim bacaklarımı onun kalçalarına doladı. O anda onu hissettim, sertti ve kot pantolonunu zorluyordu. Sanki içimde bir düğme atılmış gibiydi. Beni öptüğünde zevkten dört köşe olmuştum ama şimdi onu hissetmek içimde saf bir şehvet dalgası yaratmıştı.

Nick yürümeye başladı, konuşurken beni yatak odasına doğru götürüyordu. "Düşünmedim."

"Neyi düşünmedin?" Sesimde tanımadığım, soluk soluğa bir kalite vardı.

Uzun bacaklı adımlarıyla bir kalp atışı içinde yatak odamdaydık. "Ne kadar yalnız olduğunu düşünmemiştim." Ben daha cevap veremeden beni tekrar öpmeye başladı, dili benimkinin üzerinde dans ediyordu. "Bu şehirde yeni olduğunu, işte yeni olduğunu ve benim için yeni olduğunu."

Bir başka derin, yakıcı öpücük düşüncelerimi dağıttı. Yatak odamın ortasında durdu, ensemeleli eli sıkışmış, saçlarıma dolanmıştı. "Bunu sana barda söylemek istedim ama Clyde'ın yeni bir fritöz kurmasına yardım ediyordum. O şey gerçekten karmaşıktı. Ve geri döndüğümde gitmiştin."

"Sana mesaj attım."

Nick yer değiştirerek beni yatağın kenarına oturttu. "Telefonumu kontrol etmedim." Doğruldu ve deri ceketini silkti. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. "Gittiğini görür görmez Jax'e gittim. Gitmeme izin verdi."

Aşağı uzanıp parmaklarını gömleğinin eteklerine doladığında dudaklarımı ıslattım. "Buraya gelmek için işi mi bıraktın?"

"Yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor." Gömleğini başından çekerek, ceketinin durduğu yere düşmesine izin verdi. "Siktir. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor."

Onu iyice gördüğümde ağzım kurudu. Bir araya geldiğimiz gece her şey o kadar hızlı ve harareтли olmuştu ki, onu tüm çıplak göğüslü ihtiyaşıyla takdir edecek zamanım olmamıştı. Nick'in harika bir vücudu vardı - koşucu vücudu. Göğsü belirgin ve sert, karnı gergin bir şekilde dalgalanıyor, kalçaları dar ve zayıftı. Kot pantolonu çok aşağıdan sarkıyordu ve gözlerim göbeğinden başlayıp kot pantolonunun bandı altında kaybolan ince sa izini takip etti.

nce botlarını, sonra da çoraplarını çıkardı. Bir erkeğin ayaklarını görmenin nesi vardı bilmiyorum ama bu konuda tamamen samimi bir şeyler vardı. Belki de ben böyle tuhaf biriydim. "Böyle hissetmemelisin," diye devam etti, bakışlarını kendi bakışlarına çekerek. "Böyle hissetmeni istemiyorum."

"İşinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum ve-"

"Evet, biliyorum." Parmakları kot pantolonunun düğmesine gitti, belini açtı, sonra fermuarın inerken çıkardığı tiz ses tüylerimi diken diken etti. "Ama zaman var. Çok zaman var ve ben bunu daha iyi kullanmaya başlayacağım."

Kot pantolonu düştü ve üzerinde bir çift dar siyah boxer külot vardı.

"Zamanın bu şekilde kullanılmasının tamamen arkasındayım," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum."

Küçük bir parçam benden başka nelerden hoşlandığını sormak istiyordu ama ağzımdan çıkan bu değildi. "plmeyeli uzun zaman oldu."

Kıpırdamadan durdu, dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "Ne?"

"I . . . Liseden beri bir erkekle gerçekten pşmedim," diye itiraf ettim, bunu ağzımdan kaçırdığım için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. "Kulağa *Pretty Woman* gibi geldiğini biliyorum, ama bu bir şey değil ..." Alışkın olmadığım bir belirsizlik anı içime çöktü. "Tanrım, bu şu anda söylenecek aptalca bir şey. Konuştuğumu bile unutup soyunmaya devam edebilir miyiz?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Anlıyorum." Uzandı ve bir elini yanağımda gezdirdi. "Sen ve ben . . . ? Biz başka bir şeyiz, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde güldüm.

"oğu insan bunu anlamazdı, muhtemelen bize tahammül bile etmezdi ama birlikte ... bir anlam ifade ediyoruz."

Sözlerinde şaşırtıcı bir gerçeklik payı vardı ama bir yanımda hamile kalmamış olsaydım bu sonuca varıp varmayacağını -kendimi burada onunla bulup bulmayacağımı- merak ediyordu.

Sonra Nick ıplak kaldı ve ben sadece ona odaklanabildim. Kıyafetlerin son parçasının bile çıktığını görmemiştim ama işte oradaydı ve Tanrım, bu erkeklere büyük ikramiyeyi vurmak gibiydi.

Yüzde yüz erkekti, sert hatları, kesik kasları ve erkeksi güzelliğiyle bir çalışmaydı. Önümde dururken hiç utanmıyordu ve ne kadar hazır olduğu konusunda hiçbir hata yoktu. Peki ya boyu? Vay be.

Nabzım hızla atarken, parmaklarını çenemin altında kavislendirdiğinde havayı içime çektim. Hafif bir baskıyla beni ayağa kaldırdı. Elleri kollarımdan aşağı kayarken dudaklarında küçük bir sırıtış belirledi ve ardından atletimin eteklerine uzandı. Tek bir kelime etmeden onu yukarı ve başımın üzerine çekti. Onun

giysileriyle birleşti. Göğüslerimin uçları zaten sıkıydı, ağrıyordu.

Bakışlarını yere indirdi ve boğazının arkasından dizlerimin bağına çözen bir ses çıkardı. "Bunlar . . ." Bir elini sütyenimin kabında gezdirdi ve ben dengersiz bir nefes aldım. "Bunları görmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." Eli yukarıya, siyah dantelin üzerine ve sonra da kupun altına doğru kaydı. Başparmağı ucunu yumuşattı ve zevk oradan pırıltılı bir zevk perdesine dönüştü. "Onlara dokunmak için." Diğer eli sırtımda dolandı ve çevik parmaklarıyla sütyenimin kancasını açtı.

Sütyen kollarımdan aşağı kayarak üzerimden çıkarken tenime bir kızarıklık yayıldı. Belden yukarısı çıplak bir şekilde gözlerinin içine bakarken dudağımı ısırdım ve o da baktı. Görüntüyü hafızasına kazıyormuş gibi hissedene kadar baktı, ta ki o kızarıklık bunaltıcı bir sıcaklığa dönüşene kadar.

Sonra iki eliyle beni kavradı.

Parmakları duyularıma çılgınca şeyler yaparken sırtım kavislendi ve nefes nefese bir inilti benden kaçtı. Elimi uzattım ve o keşfederken kendimi sabitlemek için elimi göğsüne koydum. Teni avucumun altında sıcacıktı ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

"Nick," diye nefes aldım.

Başını iki yana salladı. "Birlikteyken acele etmedim. Şu anda bunu düzeltiyorum."

Tanrım, gerçekten öyleydi. Orada o kadar çok zaman geçirdi ki sonunda kot pantolonumun düğmesine uzandığında neredeyse aklımı kaçıracaktım. Aldığım her nefes sığırdı ve nabzım hızlanmış, içimin derinliklerine doğru ilerliyordu. Kot pantolonum şaşkınlıkla sıyrıldı.

Nick önümde dizlerinin üzerine çöktü, elleri kalçalarımaya yerleşti. Göbeğimin hemen altına bir öpücük kondururken saçları tenimi gıdıklıyordu. "Bu içindeki tatlı bezelye için," dedi ve kalbim bir yapışkan yığınının içinde patladı. "Evet, ben de kendi araştırmamı yapıyordum. Ve bu ..." Başını eğdi ve beni tekrar öptü, merkezimin üzerinden. Dudakları ve tenim arasındaki saten bile olsa, dokunuşunu doğrudan merkezimde hissettim. "Ve bu senin için."

Ona dokunduğumda, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken elim titriyordu. Boğazımda bir duygu düğümü oluştu. Daha o anda, karnımı öptüğünde, bu adama gerçekten aşık olabileceğimi anlamıştım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Nick başını kaldırarak kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından baktı. O yeşil gözler sıcaktan parlıyordu. "Sanırım burada yıllarımı geçirebilirim."

"Dizlerinin üstünde mi?" Sesim biraz titriyordu.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Üstümde durduğun sürece."

Gülüşüm kuru ve titrekti. "Sen çok fazlasın."

"Hayır. Değilim." Dudakları üst baldırımıda gezindi. "Sanırım ... evet, bunu değiştirmem gerekiyor."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamamıştım ya da belki de anlamıştım ama inanamayacak kadar korkuyordum, ama sonra bunu gerçekten düşünmüyordum çünkü parmakları sateni kalçalarımaya aşağıya, uyluklarımın üzerinden geçiriyordu ve sonra gittiler ve ben tamamen çıplaktım, tıpkı onun gibi.

Sonra elleriyle, parmaklarıyla ve nihayet o güzel ağızıyla orayı keşfetti.

Başım omuzlarımın üzerine düştü ve beni çalıştırdığında, tadıma baktığında kalçalarım da aynı şekilde hareket etti.

Ben patlamadan hemen önce Nick geri çekildi. Ayağa kalktı, hayal kırıklığı iniltilerini bir öpücükle yuttu. Bir eliyle saçlarımı tutarak başımı geriye yatırdı. Öpüşmeler daha da derinleşti, daha acil ve şiddetli bir hal aldı. Ellerim onun üzerinde ve aşağı doğru kaydı, parmaklarım kalınlığının etrafını sardı. Kalçaları dışarı fırladı ve sonra sırtım yatağa bastırıldı.

Elleri kollarımın altından kıvrıldı ve beni kaldırarak yatağın ortasına kadar sürükledi ve ağzı benimkini kaptı. Kollarımız ve bacaklarımız, açgözlü ellerimiz ve daha da açgözlü öpücüklerimiz birbirine karışmıştı. Seks... seks daha önce hiç böyle olmamıştı. Elbette eğleneliydi ve ben de kendi payıma düşen orgazmları ve güzel zamanları yaşamıştım, ama bu akıllara durgunluk vericiydi, çünkü bu sadece iki

inmek isteyen insanlar. Dudaklarının tenimde gezinmesinde bir tutku, ellerimin birçok çukura ve sert düzleme alışmasında bir arzu ve kendini ön kolunun üzerine kaldırdığında, kendini içime doğru yönlendirirken bakışları benimkileri tuttuğunda sarsıcı bir samimiyet vardı.

Kalçalarım kalktı ve ellerim kollarını kavradı, ilk başta yavaşça, çok fazla olan alaycı bir ritimle hareket etmeye başladı. Ayaklarımın topuklarını baldırlarına bastırdım. Tırnaklarım teninin üzerinde kayıyordu. İçimde bir basınç oluştu ve itiş gücü arttı, sıcak nefesi yanağımda dans ediyor, kulağıma söylediği kışkırtıcı sözler beni tahrik ediyordu. Üzerimdeydi, etrafımdaydı ve içimdeydi, benim bir parçamdı. Ten tene. Aramızda hiçbir şey yoktu. Gerilim hızla dönüyor, gittikçe daha sıkı sarılıyordu.

Bu iki kişinin sevişmesi değildi.

Çekirdeğimdeki düğümün patlayıp dışarı fırlamasındaki son düşünce buydu. Zevk dalga s ı dalga dalga içime çöktü. Başımı geriye attım ve onun adını haykırdım ve Tanrı bilir hangi kelimeleri söyledim. Bir kolunu altıma sokup, kalçaları benimkilere çarparken bedenimi onunkilere yapıştırırken her tarafım sıkılaştı. Diğer kolu da beni hapsederek yerimde tutuyordu. Çılgınca hareket ediyordu, kalçaları çarpıyordu ve baskı çok fazlaydı. Artçı sarsıntılar tekrar paramparça oldu ve içimde başka bir salıverme güçlenirken dünya parçalanıyor gibiydi.

Nick başını boynumla omzum arasındaki boşluğa gömmeden bir saniye önce boğuk bir sesle bağırdı. Kıpırdamadan durdu, kalçalarını benimkilere bastırdı. Ona sarıldığımda büyük bir ürperti onu sarstı ve hareket etmeden önce birkaç uzun dakika geçti.

Ellerim yanlarından aşağı kayarken başını kaldırdı. Dudakları şakağıma bast ı r d ı, bir kalp atışı sonra alnımın üzerinden süzüldü. Burnumun ucuna hızlıca bir öpücük kondurdu ve ardından beni tatlı tatlı öptü.

Ve o tembel, yumuşak öpücükteki bir şey diğerlerinden daha güçlüydü.

Nick içimden yavaşça çıktı ve geçmiş deneyimlerimden dolayı yataktan at l a m a s ı n ı ve garip kıyafet arama ve kurtarma çalışmalarının başlamasını bekliyordum. Ama öyle olmadı. Bir kolu hâlâ altımdayken, sırt üstü dönerken beni de kendisiyle birlikte çekti, önüm onun yan tarafına bastırarak ve bacağımla onunkine dolanacak şekilde beni topladı. Nemli ve kızarmıştık ama yanağım omzuna değdiğinde bundan daha rahat bir yer olmadığını anladım. Elleri boş boş sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. İkimiz de konuşmadık.

Orada yatarken, kalbim çarparken ve nefeslerim hala çok hızlı gelirken, daha önceki bir düşünce yeniden ortaya çıktı. Ona aşık mı oluyordum?

Nick başını benimkine doğru çevirdi ve dudakları alnımı okşadı. Hayır.

Ona aşık olmuyordum.

Çünkü ona çoktan aşık olmuş olma ihtimalim yüksekti.

Bölüm 20

Bir süre sonra Nick kalktı ve mutfğa gitti, tamamen çıplaktı ve bu haliyle tamamen rahattı. Elinde iki bardak suyla döndü, ışığı kapattı ve bana katıldı.

Ona doğru kıvrılmıştım, yan yatmıştım ve yorgan belimize dolanmıştı, tam bir sarılma modundaydım. Ve aynı zamanda kesinlikle memnundum. Sarılmak bana tamamen yabancı olsa da, bununla ilgili her şey doğru geliyordu, sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi. Bu duygu biraz sinir bozucuydu ama bundan çekinmedim. İçinde yuvarlanmak istedim.

Göbeğinin altındaki ince saç çizgisini izleyerek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama merak ediyorum." Parmakları sırtımda ve kaburgalarımda dans ediyordu. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Gülümsemem arttı. "Buraya geldiğin için. Bunu yapmak zorunda değildin. Bekleyebilirdin. Çok tatlıydı." "Ben tatlı bir adamım ama kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bu bizim sırrımız olacak."

Nick yanağını koluna yaslayacak şekilde döndü ve birbirimize baktık. Eli belimden karnımın alt kısmına doğru kaydı. "Doktor randevusu için heyecanlı mısınız?"

Karanlıkta, gülümsediğini anlamak için yüz hatlarının belli belirsiz çizgilerini seçebiliyordum. "Gülümsüyorsunuz. Biraz gerginim, çünkü gerçekten ne beklemem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Eli karnımın üzerinde düzleşti. "Bazen gerçekmiş gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hayır. Ve bu çok çılgınca, ha?"

"Muhtemelen normal. Sanırım doktora gittikten sonra gerçeklik devreye giriyor," dedi. "Annen her şeyle nasıl başa çıkıyor?"

Elimi onun elinin üzerine koydum, bu his hoşuma gitti. "Gerçekten çok destekleyici. Şanslıyım. Burada yaşamıyor olması çok kötü, çünkü eminim yerleşik bir bebek bakıcımız olurdu." Ailesi hakkında aklıma binlerce soru gelince durakladım. Şimdi sormaya başlamak için yeterince iyi bir zamandı. "Ailen hakkında pek konuşmuyorsun. Annenin öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

Nick uzun bir süre yanıt vermedi, ben de nefesimi tutup bekledim. Eğer bundan gerçekten bir şey çıkarmak istiyorsa, açılmak zorunda kalacaktı. Bu aramızdaki önemli bir andı, az önce paylaştıklarımızdan kesinlikle daha önemliydi.

"Annem ben lise birinci sınıftayken öldü," dedi ve ben nefesimi bıraktım. "Kırık bir kalpten öldü. Ve evet, kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum ama babam öldükten sonra annem pes etti."

Göğsüm sıkışmıştı. Nick ailesinin ortalıkta olmadığını söylediği için babasının ortalıkta olmadığını düşünmüştüm ama otomatik olarak öldüğünü varsaymamıştım. Elimini onunkinin etrafında kıvrarak karnımdan uzaklaştırdım ve onunkiyle birlikte göğsüme bastırdım.

"Zar zor yemek yiyordu," diye devam etti. "Kendine hiç dikkat etmedi. Dışarı çıkmayı bıraktı ve aslında her şeyi bıraktı. Büyükbabam -babası- hastalanmadan önce ona yardım etmeye çalıştı. O da

ama verilen ilaçların hiçbirini almadı. Umurunda değildi, babam olmadan yaşamayı kaldıramıyordu. Bu yıllar sürdü." Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Okuldaydım. Sabahtı ve büyükbabam beni almaya gelmişti. Babam öldükten sonra onun yanına taşınmıştık. O sabah market alışverişi için dışarı çıkmıştı ve eve geldiğinde onu yatağında ölü bulmuştu."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdı ve benimkinin arkasını öptü. Sonra sertçe nefesini verdi. "Babam hakkında bir şeyler bilmek istediğinden emin değilim."

"İstiyorum."

Ellerimiz tekrar göğüslerimizin arasındaki yere indi. Konuşmadan önce birkaç dakika geçti. "Babam kendini öldürdü."

Gözlerim şok içinde açıldı. Bunu beklemiyordum. Hem de hiç.

"Ailemin şansı pek yaver gitmedi, değil mi? Büyükbabam Alzheimer oldu. Annem pes etti ve babam da kendi kartını çıkardı. " Başını tavana bakacak şekilde çevirdi. "Büyükbabam -Job- oldukça başarılı bir iş adamıydı. Babası da öyleydi. Uzun zaman önce buralarda inşaat işine girmişler ve bu işte iyiymişler, harikaymışlar. Buradaki evlerin yarısı onlar tarafından yapılmış ya da üzerinde çalışılmış. Annem babamla tanışıp evlendiğinde, babam Job için çalışmaya başladı ve sonunda babam işi devraldı ve başlangıçta işler iyiydi. O zamanlar daha çocuktum ve pek bir şey hatırlamıyorum ama annemle babam mutluydu. İyi bir hayat yaşıyorduk. O kadarını hatırlıyorum."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Nick'in göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Babamın şirketi bir başka evi bitirirken bu evi inşa ediyordu. Ev oldukça büyüktü ve babamın şirketi oldukça daralmış olsa da, işi ve o kadar parayı bırakıp gidemezdi. Birlikte çalıştığı normal müteahhitler diğer evle meşguldü, bu yüzden birkaç yeni kişiyi işe aldı. Bunlardan biri de bu elektrikçiydi. Babam onların iyi olduğunu düşünüyordu. Anlarsınız ya? Yaptıkları işten şüphe duymak için bir nedeni olduğuna inandığını sanmıyorum. Yanılıyordu."

Eli gevşedi ama ben bırakmayı reddettim. Bir an daha geçti. "Tuttuğu elektrikçi ev bittikten sonra ortadan kayboldu. Bu olağan bir şeydi. İnsanlar her zaman taşınır. Önemli bir şey değil. İlk başta değil."

İçgüdülerim bana gerçekten kötü bir şeyin gelmekte olduğunu ve bunu duymanın acı verici olacağını söylüyordu.

"Meğer elektrikçi işin kolayına kaçmış. Böyle şeylerin ne kadar sık olduğunu bilsen şaşırırsın. Genelde büyük bir olay haline gelmez, ama onun adamı ... .. çuvalladı. Elektrik tesisatı kötüydü - gerçekten kötüydü- ve evin alev almasına neden oldu." Nick yutkundu ve içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. "Evi yaptıran aile alevler içinde kaldığında o evdeydi. Ebeveynler. Üç çocuk. Çocuklardan ikisi öldü."

Gözlerimi kapattım. "Oh Tanrım..."

"Babamın sigortası vardı, sorumluluk sigortası. Elektrikçi ortalıkta olmadığından, iş ona düştü. Zaten olmazdı da. O evi inşa eden onun şirketi idi. Her şeyin doğru yapıldığından emin olmak onun sorumluluğundaydı. Aile dava açtı. Haklı olarak. Büyükbabamın sahip oldukları dışında her şeyi silip süpürdü. Para ve iş konusunda zeki idi. Yıllar boyunca biriktirdiği parayı babama devretmeden çok önce şirketten ayırdı, ama babamın eline geçen para o değildi. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla değildi." Sesi kalınlaştı, boğuklaştı. "O aileden sorumlu olduğunu bilmek onu öldürdü, içini kemirdi. Geceleri oturma odasında oturduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Sanki orada değilmiş gibi. Yangından yaklaşık bir buçuk yıl sonra kendini astı. Annem onu buldu."

"Tanrım." Vücudumun uzunluğunu onunkine bastırarak daha da yaklaştım. Bir anda Nick'in pek çok şeyi anlam kazanmaya başladı. "Özür dilerim. Bu iki kelimenin ezikçe olduğunu biliyorum ama çok üzgünüm."

"Bu kelimeler ezik değil. Bir anlamları var." Başını bana doğru çevirdi. "Başka bir şey daha var... ve muhtemelen bunun tuhaf olduğunu düşüneceksin."

"Şüpheli," diye söz verdim.

"Hayır. Bu oldukça garip. Reece bunu bilen bir avuç insandan biri ve Roxy'ye bile söylemediğini çok iyi biliyorum. Bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum."

Merak beni ele geçirmişti. Reece'in bilip de Roxy'den bile saklayacak kadar tuhaf ne olabileceğini anlayamıyordum. "Tamam," dedim yarı karanlıkta bakışlarını ararken. "Garip olduğunu düşünsem bile, bu seni yataktan atacağım anlamına gelmez."

Başını iki yana salladı. "Umarım olmaz. İkimizin de çıplak olduğunu düşünürsek garip olur."

Konuşmaya rağmen gülümsedim. "Anlat bana."

Elimi biraz çekiştirdi. "Calla hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Küçük yaşlı kulaklarım hemen dikildi. Dedektif değildim ama aklıma hemen Roxy'nin Nick'in onun etrafındaki davranışları hakkında söyledikleri ve benim tanık olduklarım geldi. "Pek sayılmaz. Sadece ben Shepherd'dayken Teresa'yla takıldığınızı biliyordum."

"Ama yüzündeki yara izini fark ettiniz, değil mi?" Kaşlarımı çatmaya başladım. "Öyle mi?"

Nick bir nefes daha çekti. "O yara izini bir yangında aldı. Camlar falan patlamış. Yüzüne isabet etmiş. Babamın üzerinde çalıştığı evde yaşayan çocuklardan biriydi. Ölenler onun kardeşleriydi. Ve hepsi bu değil. Mona's'ın asıl sahibi ailesiydi."

Saniyeler geçti ve ne diyeceğimi bilemedim. Şok içimde kükredi. "Calla bunu bilmiyor mu?" "Hayır. Muhtemelen aklının ucundan bile geçmemiştir. Babamın soyadı Novak'tı, ama o öldüğünde annem kızlık soyadını geri aldı -Blanco. Ve ona hiç söylemedim. Ona nasıl söyleyebilirdim ki? Anlarsın ya? Bara ilk girdiğinde, kalbim neredeyse duracaktı. Kimse onun buraya dönmesini beklemiyordu. Yangından sonra babası gitti ve annesi barı tek başına idare etmeye başladı ama o da yokuş aşağı gitti, uyuşturucuya bulaştı ve boktan bir anne oldu. Küçük çocuklarını kaybetmeyi kaldıramadı," dedi ve bir kez daha tavana baktı. "Birkaç yıl önce Mona'ya, yani annesine rastladım. Kim olduğumu biliyordu. Babama benzediğimi söyledi.

Bir şeylerin peşinde olmadığı nadir anlardan biriydi. Her neyse, büyükbabama bakmaya başlamıştım, üniversiteden yeni mezun olmuştum ve Mona Job'a neler olduğunu biliyordu. Bana bir iş teklif etti. Garipti.

Paraya ihtiyacım yoktu. Gerçekten ihtiyacım yoktu. Job'un yeterince parası vardı. Ona bakabilmem için bana bakması gerekiyordu ama bu bir molaydı. Anlıyor

musun?" "Uzaklaşmak için mi? Anlıyorum."

Başını salladı. "Jax gelmeden önce Mona'nın yerinde çalışmaya başlamıştım, sonra Jax oraya geldiğinde bir nevi işi devraldı. Mona ve barla ilgili tüm durum tam bir karmaşa, ama sanırım bir şekilde onun için orada çalışıyordum, bir nevi ..."

"Olanların kefareti için mi?" Konuşmayınca elini sıktım. "Nick, olanların hiçbirinin senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Ve baban yasal olarak sorumlu olsa da, o da bu olayda bir kurbandı."

"Bunu fark etmem uzun zaman aldı," dedi birkaç dakika sonra. "Kafamı neden böyle bir şeye taktığımı bile bilmiyorum. Sanırım sadece genç ve aptalım. Her neyse, dediğim gibi, Calla'yı görmeyi beklemiyordum."

"Ona hiç söyleyeceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. İlk ortaya çıktığında yapsaydım muhtemelen mantıklı olurdu. Şimdi sadece

garip görünüyor."

"Garip değil," dedim ve başını bana doğru çevirdiğinde, yüzünde şüpheli bir ifade olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. "Tamam, biraz tuhaf ama neden yapmadığını anlıyorum. Onu çok iyi tanımıyorum ama seninle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyi sana karşı kullanacak birine benzemiyor."

"Ama hayatının paramparça olmasından temelde sorumlu olan adamın oğluyla birlikte çalıştığını fark etmek onun için ne kadar zor olabilir ki? Bu kolay olamaz." Sesi sessizdi. "Ben sadece . . . Onun hayatını mahvetmek istemiyorum."

Tanrım, bunu duymak çok acı vericiydi ve bu sözlerde bana daha önce bir ilişki içinde olmakla ilgili söylediklerini düşündüren bir şey vardı. Bu yüzden mi ilişkilere bu kadar karşıydı? Babası ve ev yangını yüzünden bir şekilde bunu hak etmediğini düşündüğü için mi? Büyük bir sıçrama gibi görünüyordu ama Nick'in Mona'da çalışmanın babasının yaptığı bir şeyin kefareti olduğunu düşünmesi beni endişelendiriyordu.

"Bir zamanlar ciddi bir ilişkin vardı, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

Derin bir nefes aldım. "Ne oldu?"

"Üniversitede görüştüğüm bir kızdı. Ciddiydik ve bir süre bunun uzun soluklu olacağını düşündüm."

Mantıksız bir kıskançlık dalgası beni yaktı. Yoğunluğu beni şaşırttı ve kendimi tokatlamak istedim. Artık resimde olmayan bir kıızı nasıl kıskanabilirdim? Bir dakika. Aman Tanrım. Ya hâlâ ona aşık mıyım? Midem bulandı.

"Her neyse," diye devam etti, içimdeki korkuya aldırmadan, "büyükbabam hastalandığında ve tüm bunlar olmaya başladığında, aramızdaki şeyler gerildi. Yapmak zorunda olduğum her şeyle başa çıkabileceğini sanmıyorum. İlk başlarda onunla uğraşmaktan onu çok fazla göremiyordum. Birbirimizden uzaklaştık ve sonra bir gün bitti. Berbattı ama büyükbabamın hasta olması ve benim ona bakmamla başa çıkamıyorsa, ben hastalansaydım ne yapardı?"

"Ne kaltak ama," diye ağzımdan kaçırdım.

Nick kıkırdarak elimi bıraktı ve kolunu gevşekçe belime doladı. "Peki ya sen? Liseden beri ciddi bir ilişki yaşamadın mı?"

"Bu ilişkinin gerçekten ciddi olup olmadığını bile bilmiyorum," diye itiraf ettim kuru bir sesle.

Eli yan tarafımı düzeltti. "Peki senin derdin ne? Aşka inanmıyor musun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Aşka inanıyorum. İnanıyorum. Sadece . . . Ben hiç aşık olmadım. Annemle babam gibi değil. Onlar birbirlerini severlerdi. Onları ne zaman birlikte görseniz, birbirleriyle konuştuklarını duysanız, kızgın olsalar bile seslerindeki sevgiyi duyabilirdiniz. Ben de böyle bir sevgi istiyorum. Daha azıyla yetinmedim."

"Hmm . . ." Eli yavaşça kalçama doğru gitti. "Geçmiş zaman kullanıyorsun Stephanie."

Adımı söylemesi çok hoşuma gitti.

"Babam deniz piyadesiydi," dedim ve bunu yüksek sesle söylemek garip geldi, çünkü bu sık sık bahsettiğim bir şey değildi. "Ve çok sık denizaşırı ülkelere giderdi. Ben on beş yaşındayken yaz boyunca evdeydi ve bu harikaydı. Sonra geri döndü. Bir daha hiç geri dönmedi."

Nick başını kaldırıp alnıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondururken konuşmadı. Yutkundum ama o lanet düğüm geri dönmüş, boğazıma saplanmıştı. "Vurulmuştu ve iki memur anneme çabuk olduğunu, acı çekmediğini söylediğinde merdivenlerde oturduğumu hatırlıyorum. Ayrıca bunu bilmenin nasıl bir faydası olacağını düşündüğümü de hatırlıyorum. Şimdi anlıyorum. Acı çekmediği için mutluyum ama

On beş yaşındayken bu durumu kolaylaştırmadı."

"Özür dilerim," dedi sessizce ve sonra tekrar alnımdan öptü. "Açıkçası babanı tanımıyordum, ama oraya gidip hepimiz için hayatını feda etmiş olması, onun iyi bir adam olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten öyleydi," diye fısıldadım, hüzünle gülümseyerek. "Annem ne yeniden evlendi ne de ciddi biriyle çıktı. Çıkacağını da hiç sanmıyorum. Bugüne kadar onun künyesini taktı. Sadece duş alırken çıkarır. Ne giydiğinin bir önemi yok." Tekrar yutkundum, boğazımı temizledim. "Evet, işte bu."

Elini kalçamdan kaldırdı ve saçlarımı hafifçe yüzümden geriye doğru taradı. Eli yanağımda oyalandı. "O raftaki babanın resmi mi?"

Şaşkınlık içimde titreşti. "Bunu gördün mü?"

"Evet, su almak için kalktığымda. Böyle gözlemciyimdir." "Vay canına," diye mırıldandım.

"Bikini fotoğrafı ilk ben fark ettiğim için de olabilir," diye itiraf etti ve ben güldüm. "Yani, hadi ama, bunu kim fark etmez ki?"

"Vay canına," diye tekrarladım.

"Nedense ikinci vayanızın daha az etkilendiğini düşünüyorum."

Tekrar güldüm ve konuşmanın ciddiyeti yatak odasında üçüncü bir varlık gibi dururken, dudaklarımın daha geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Bu gece ka l a m a z s ı n , değil mi?"

"Keşke. Saat üçe kadar gitmem gerekiyor," dedi ve eli tekrar aşağı inip kalçama dolandı. Sıktı. "Eve gitmesi gerekiyorsa Kira'yı geç saate kadar orada tutmak istemiyorum."

"Anlaşılabilir." Sadece birkaç saatimiz kaldığını bildiğim için durakladım. "Acıktın mı ya da başka bir şey?" diye sordum.

"Hayır. Sen?"

Başımı salladım ve şu anda yataktan çıkmadığımıza sevindim. Gitmek zorunda kalmadan önce onunla geçireceğim anların tadını çıkarmak istiyordum. Onunla bu konuşmayı yapmak iyi hissettiriyordu. Artık sadece birbirimizin yüzeyini kazımıyorduk. Bu gerçektir ve derinlere iniyor, ilk katmanların ötesine geçiyorduk.

Nick birden kıpırdandı.

Yorganı üstümüzden attığında ciyakladım ve soğuk hava tenimi yıkayarak tüylerimi diken diken etti. Vücudu hızla ısı kaynağının yerini aldı ve boynumu ısırdığında şikayet etmiyordum.

"Düşündüm de," dedi dudakları boğazımda gezinirken ve sonra aşağı inerken, "Acıktım. Kahvaltı için."

"Kahvaltı mı?" Dudakları göğsümün kabarıklığı üzerinde gezinirken sordum. Dili işin içine girdiğinde, ben *de* anladım. Başımı geriye atarak yüksek sesle güldüm ve bu kahkaha hızla soluklara ve inlemelere dönüştü, ama o gülümseme . . .

O gülümseme yüzümden hiç gitmedi.

Bölüm 21

İlk gerçek hamilelik randevuma yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum. Bu normal bir gerginlik değildi. Daha çok aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli olmak gibiydi. Bu duygu bende bir şeyler yeme isteği uyandırdı. Bir sürü şey.

Aslında genel olarak bir şeyler yemek istiyordum.

Ve cidden bunun hamile olmakla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Sanki aklım, hamile olmayı gördüğüm her şeyi yemek için bir bahane olarak kullanıyordu.

Ziyaret günü için uzun bir öğle yemeği ayarlamıştım ve Çarşamba sabahının büyük bir bölümünü son Reese's balkabağını yememeye ya da Rick'in taşaklarına yumruk atmamaya çalışarak geçirdim. Masamın önünden her geçişinde ya üstsüz olduğumu ya da kafamın patladığını hayal ediyormuş gibi bana bakıyordu.

Ayrılma vaktim geldiğinde bilgisayarımı kilitledim ve ceketimi katlayıp sakladığım yerden alıp çantamla birlikte ayağa kalktım. Sandalyemi iterek arkamı döndüğümde Brock'un Marcus'un ofisine doğru yürüdüğünü gördüm. Hemen Jillian'ı aradım, çünkü onu ne zaman görsem, o da hemen arkasından geliyordu. Geçen hafta ofise uğradığında Jillian onun yanındaydı, adeta küçük gölgesi gibiydi ama bugün yalnızdı.

Ve biraz daha iyi görünüyordu. Geçen hafta gözlerinin altındaki koyu lekeler yorgunluğunu belli ediyordu ve normalden daha solgun görünüyordu ama bugün sağ kolundaki askı dışında biraz daha kendine benziyordu. Kolu yaralı olmasa da göğüs duvarı kaslarını sabit tutmaya yardımcı oluyordu.

Kollarımı ceketimin içine sokarken onu "Merhaba," diye selamladım. "Nasılsın?"

Brock bana gergin bir gülümseme verdi. "Dayanıyorum. Sen nasılsın?"

"Güzel. Öğle yemeğine çıkıyorum."

Marcus'un ofisinin kapısının önünde durdu ve omzunun üzerinden baktı, hareketi garip ve sertti. "Nick'le buluşacak mısın?" Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

Tanrım, kalbim göğsümde küçük komik bir dans yaparken yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. Bunun yeni bir şey olduğunu söyleyemez ya da ne olduğunu merak edemezdim. Nick'i her gördüğümde ya da onu her düşündüğümde içim kıpır kıpır oluyordu ve bu noktada bu kıpırtıyı tamamen benimseyecektim çünkü hiçbir yere gitmiyordu. Hem de hiç.

"Doktor randevum var," dedim, çünkü Marcus'un bildiği tek şey buydu ve yaklaşan ebeveynlik haberimizin Brock'a ulaşmadığından oldukça emindim.

"Ah, doktorun yeri," dedi kapıya doğru uzanarak. "Bu kelimededen nefret etmeye başlıyorum." "Anlaşılabilir." Ceketimin düğmelerini ilikledim. "Sonra görüşürüz."

Doktor randevum Plymouth Meeting ile şehir arasında olduğu için Nick benimle orada buluşacaktı. Şehirden çıktıktan sonra yol o kadar da kötü değildi ve ofise yaklaşık on beş dakika kala varabildim.

Arabadan iner inmez, birkaç sıra aşağıda park etmiş başka bir arabanın kapıları açıldı ve

Nick dışarı çıktı. Göğüs kafesimin içinde bir kelebek uçuşuyormuş gibi çırpınıyordum.

Arabamın önünde durup onu beklerken boğazım aniden kurudu. Tam olarak görüş alanıma girdiğinde, bakışlarım onun uzun boyu üzerinde yavaşça gezindi. Nick'in iyi görünmediği bir zaman olduğundan şüpheliydim ama bugün kesinlikle büyüleyiciydi. Koyu renk kot pantolonu ve siyah kazağıyla kızlık organlarımı mutlu eden şey neydi bilmiyorum ama randevudan önce kısa bir sevişme için zamanımız olup olmadığını merak ediyordum.

"Selam," dedi Nick, başını eğip dudaklarımın kenarını öperek. Ona öpüşmeme olayını anlattığımdan beri beni öpmeye özen gösteriyordu. Hem de çok. Bundan şikâyetçi değildim. Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Hazır mısın?"

Bana postalanmış olan anketi elime alırken başımı salladım. Tüm yaşam öyküm o sayfalardaydı. "Ev ödevimi yaptım."

"Ne zaman? Bu sabah mı?" Girişe doğru ilerlemeye başladı.

Sırıtarak beni otoparka doğru yönlendirmesine izin

verdim. "Hayır." "Dün gece ben gittikten sonra mı?"

Güldüm. "Belki." Elim sıkıldığında çarpıntı yeniden başladı. "Neredeyse bir saatimi aldı. Bu şeyi okuyacak olan kişi beni annemden daha iyi tanıyacak."

Kapıya yaklaştığımızda Nick kıkırdadı. İnşaat kâğıtlarından yapılmış hindiler camı süslüyordu. Yaratıcıları tüy gibi parmak tekniğini kullanmıştı ve midem biraz bulandı, çünkü bir noktada benzer bir şey buzdolabına yapıştırılacaktı.

Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek, zıplamak ve kendimi yatağa atmak istedim.

Giriş yapmak çok kolaydı ve sıcak bekleme odasında yerimizi aldığımızda etrafıma bakındım. Her yerde hamile kadınlar vardı. Bu beklenen bir şeydi ama daha önce hiç bu kadar çok hamile kadını bir arada görmediğime emindim.

Ve hamileliğin tüm farklı aşamalarında.

Karşımdaki sarışının soluk mavi kazağını geren minik bir yumrusu vardı. Check-in penceresinin yanında hamileliğini yarılarmış gibi görünen esmer bir kadın vardı, not defterine bir şeyler karalarken yanakları güzelce kızarmıştı. Yanımda, bekleme odasının tam ortasında doğum yapma ihtimali yüksek gibi görünen bir kadın vardı.

Karnı iki basketbol topu büyüklüğündeydi.

Nick eğildi ve fısıldadı, "Tamam. Kulağa tuhaf gelecek ama seni böyle bir göbekte hayal ediyorum ve bunu çok seksi buluyorum."

Yavaşça ona doğru döndüm ve sıırıtmaya başladım. "Ciddi

misin?" "Evet," diye göz kırptı. "Dört gözle bekliyorum."

"Neden?" Fısıldadım.

Dudaklarının bir tarafı kıpırdadı. "Çünkü benim bebeğim olacak..." Elini ceketin üzerinden karnıma koydu. "... burada, ve lanet olsun, bu büyük bir tahrik edici."

Oh. Oh. Vay canına.

Hâlâ şiş karnını ovuşturan kadının yanına başka bir kadın otururken gözümü ondan kaçırdım. Yeni gelen kişi, bebeği ilk kimin doğuracağı konusunda bir yarışmacı olabilirdi. İkisi hemen sohbet etmeye başladı; belli ki birbirlerini tanıyorlardı ve kulak misafiri olmamaya çalıştım ama elimde değildi.

"Şişlik nasıl Lorraine?" diye sordu yeni gelen.

Bacağını güçlkle kaldırırken yüzünü buruşturdu. Bakışlarım ayaklarına kayd, lanet olsun, *ayaklarına*. O kadar şişmişlerdi ki parmak arası terlik giyiyordu ve dışarısı kırk derece gibiydi.

Vay be.

"Daha iyi oldu," diye cevap verdi.

Ne oldu? Bu daha mı iyiydi? Diğer kadın alyansını nasıl çıkarmak zorunda kaldığını anlatmaya başlayınca hızla başımı çevirdim. Nick arkasına yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına doğru uzattı. Karşımızdaki sarışına erkek arkadaşı ya da kocası da katılmıştı ve Nick ile o birbirlerine garip bir şekilde başlarını salladılar. Etrafıma bakındım ve esmerin açıkça Nick'e baktığını gördüm.

Dudaklarım büzüldü.

Ağır hamile kadın Lorraine arkadaşına, "Bu sonuncusu, yemin ederim," dedi. "Adam benden bir bebek daha alacağını sanıyorsa, onu kendim hadım edeceğim."

Nick bakışları tavana kayarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ah," diye mırıldandı.

Tedbirli bir şekilde ona dirsek attım ve dudakları kıpırdadı. Başını bana doğru çevirerek çenesini eğdi ve şakağımı öptü. Şişmiş ayaklar ve hadım edilme unutuldu, çırpınma bir vals haline dönüştü. Onu izleyen esmer iç çekti.

Geri çağrılıp bir odaya alınana kadar çok beklememiz gerekmedi ve sonra sorular başladı - cevaplamayı ertelediğim aynı lanet sorular soruldu ve Tanrıya şükür Nick oradaydı, çünkü o da üçüncü dereceyi aldığımda memnun oldum.

Adet dönemlerim nasıldı? Nick kapıya bakarken bunu konuşmak garipti. Peki ya alışkanlıklarım? Bilinen bir genetik bozukluk var mı? Genetik testlerle ilgileniyor muyduk?

Emin olamayınca küçük plastik sandalyelerden birinde oturan Nick'e baktım. "Ne ... ne düşünüyorsun?"

"Bence zararı olmaz." Uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Hadi yapalım derim."

"Pekâlâ," diye kabul ettim, tünediğim yerden ayaklarımı sallama dürtüsüne direnerek.

Hemşire gülümsedi. "Testlerin geri kalanı için kanı buradan alabiliriz, ancak laboratuvar sonuçları birkaç gün içinde gelmeyecek."

Ve sorular bir kez daha başladı. Daha önce hamile kalmış mıydım? Hangi ilaçları alıyordum ve daha milyonlarca soru. Sonunda bitirdiğinde, onun da benim kadar yorgun olup olmadığını merak ettim.

"Dr. Connelly isterseniz bugün ilk muayenenin yanı sıra ultrason da yapabilir ve bebeğin fotoğrafını çekmeye çalışacaktır."

Kalbim kendi üzerine devrildi. "Evet. Bunu isterim."

Hemşire, "Hadi biraz kan alalım ve bu gösteriyi yola koyalım," dedi.

O işine devam ederken sırtımdan kendimi alamadım, çünkü Nick birden yerde bakacak çok ilginç bir şey buldu. Ancak kanımın yarısını almayı bitirip önlüğü verdiğinde Nick başını kaldırıp baktı. Solungaçlarının etrafı biraz yeşil görünüyordu.

Hemşire, "Dr. Connelly birazdan burada olacak," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Nick'in bakışları kapıdan bana kaydı, kaşları ilgiyle kalktı. "Burası soyunduğun kısım mı?"

Masadan atlayarak topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum. "Az önce bayılmak üzere değilmişsin gibi davranmaya çalıştığın bölüm bu mu?"

Başını duvara yasladı ve kısık kirpiklerinin arasından bana baktı. "İğneler tüylerimi ürpertiyor."

"Willies?" Soyunmaya başlarken başımı salladım. "Küçük çocuklar penislerine böyle demiyor mu?" "Eğer öyleyse, şu anda gördüğüm şey pipimi çok mutlu ediyor."

"Aman Tanrım." İçimden bir kahkaha patladı. "Belki de buraya gelmen iyi bir fikir değildi." Yavaş bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Buraya gelmek harika bir fikirdi."

Soyunmak ve kâğıttan elbiseyi giymek bir deneyimdi. Nick'i yardımına ihtiyacım olmadığına ikna etmek için çok uğraşmam gerekti ama oturduğu yerde kalsa da hareketlerimi takip eden ateşli bakışları fiziksel bir okşama gibiydi.

Doktoru beklerken sohbet ettik. Ona bugün Brock'u gördüğümü söyledim, o da gecenin bir yarısı History Channel'da tesadüfen izlediği bir diziden bahsetti ve şimdi sezonu maraton şeklinde izlemek istediğini söyledi. Bu boş muhabbet hoşuma gitmişti ve Cadılar Bayramı gecesinden beri onu her gördüğümde böyle oluyordu.

İzinli olduğu gecelerde bize geliyor ya da dışarı çıkıp yemek yiyorduk. Her seferinde konuştuk ve her gece birbirimizi biraz daha iyi tanıdık. Sürekli olarak katmanları soyuyorduk.

Ve onunla benim aramda daha fazlası vardı. Bir sürü ten tene zaman. Ya da kıyafetlere karşı ten tene. Ya da sadece gerekli giysilerin çıkarılması. Cadılar Bayramı'ndaki gece gibi, her seferinde farklı hissettirdi, *daha fazlası* gibi geldi. Kesinlikle iki kişinin boş alması değildi.

Kira büyükbabasıyla birlikteyken geceyi burada geçirirdi. Ve geçen Cumartesi işten sonra gelerek beni şaşırttı. Onu içeri aldığımda yarı uykuluydum ve o gece çok az sohbet ettik. Nick kapıyı arkasından kapatır kapatmaz beni kaldırdı ve birkaç dakika içinde bizi ten tene buluşturdu. Seks... beni yatak başlığına yaslaması, bacaklarımı ayırması ve...

Tanrım, o ... beni doyumsuzmuş gibi aldı, sanki bana susamıştı, sadece bana.

Dr. Connelly içeri girdiğinde aklım tamamen olmaması gereken bir yerdeydi ve sonra kendimi yedi kat garip hissettim. Her nasılsa, Nick'in yüzündeki hafif sırıtışla, aklımın nereye gittiğini bildiğini hissettim.

Pislik.

Dr. Connelly ellili yaşlarında görünüyordu. Kırışmış kahverengi saçları ensesinde düzgün bir topuzla toplanmıştı. Gözlerinin ve ağzının kenarlarından ince çizgiler uzanıyordu. Çok gülümsüyor gibi görünüyordu ve ondan hemen hoşlandım.

Randevu bana normal bir jinekolog ziyaretini hatırlattı, ta ki ultrasonun devreye girdiği noktaya gelene kadar. O sırada Nick poposunu masaya yaklaştırmış ve Dr. Connelly kolu hareket ettirdikçe ekrana hevesle bakıyordu. Ekranda bir sürü siyah ve gri lekeler hareket ediyordu.

"İşte böyle," dedi Dr. Connelly. "Küçük topuzunuz kamerayı seviyor, çünkü net bir görüntüsünü elde ettik."

Bakışlarım ondan ekrana kaydı. Uh . . . Neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Gördün mü?" Nick'e sordum.

Öne doğru eğilmişti. "Evet, sanırım biliyorum." Gerinerek parmağını lima fasulyesine benzeyen bir şeyin etrafında gezdirdi. "Tam orada, değil mi?"

Dr. Connelly başını salladı. "İşte burada."

Bu da ne böyle? Ona bir bakış attım. O görebiliyordu da ben göremiyor muydum? Nick'e karşı bağışıklığı yokmuş gibi ona geniş geniş gülümseyen doktora baktım. "Ben göremiyorum."

"Bu yaygın bir durum," dedi ve ekran durdu. Fotoğraf çekildi. "Şu anda gerçekten bir bebek gibi görünmüyor. Hâlâ çok küçük ama küçük topuz içeride. İster inanın ister inanmayın, parmaklar hareket ediyor ve bacaklar da öyle."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüyerek sordum.

Masadan uzaklaşmaya başlarken başını salladı. "Parmaklar bu aşamada hafif perdeli."

Nick buna sırıttı.

Dr. Connelly, "Ve sizin için harika bir bilgi," dedi. "Bebeğin tat alma tomurcukları oluşmaya başladı bile."

"Vay canına," diye fısıldadım, ekrana bakarken afallamıştım. Ekranda başka şeyler de vardı, noktalar, çizgiler ve sayılar, ama ben Nick'in kolayca gördüğü bulanıklığa odaklandım. Ne kadar uzun süre bakarsam, onu bir şekilde görüyordum ve inanılmaz derecede küçüktü.

Boğazım tıkanı ve onu temizledim. Nick bir şey söylememe gerek kalmadan uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Sıktı. "Bulabildin mi? Yoksa etrafına bir sürü okla bir daire mi çizmemiz gerekiyor?"

"Pislik." Kısık sesle güldüm. "Sanırım onu gördüm. Lima fasulyesine benziyor, değil mi?" Bakışlarım Nick'inkilere kaydı ve o açık yeşil gözlerdeki yumuşaklık karşısında takılıp kaldım. "Öyle mi görünüyor?"

Nick başını salladı.

"Bebek lima fasulyesine benziyor," dedim ona, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak. "Evet ama o *bizim* lima fasulyemiz" dedi.

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı ve başımı salladım. Evet, o bizim lima fasulyemizdi.

Bölüm 22

Destansı boyutlarda bir mankafa olduğum için, sonogramı kalp şeklinde bir mıknatısla buzdolabına yapıştırmıştım. Tıpkı çocukken ailemin notlarımı sergilemesi gibi. Yani onlar notlarımla, ben de lima fasulyesiyle gurur duyuyordum.

Nick öğleden sonra gelecekti. Doğum öncesi randevusundan sonraki hafta büyükbabasıyla işler kötü gitmişti, bu yüzden onu pek görememiştim ve onu özlemiştim.

Tanrım, Nick'i gerçekten özlemişim.

Etrafta olmadığımda, en tuhaf anlarda onu düşünürdüm. Bazı şeyleri görmek bana onu hatırlatıyordu. Taze, keskin kokular bana onun parfümünü düşündürdü. İş yerinde bir şey olduğunda ya da Roxy veya Katie komik bir şey söylediğinde, Nick'e söylemek için sabırsızlanıyordum.

İlişkilerin böyle garip olduğuna karar verdim.

Bir tedirginlik oluştu. İlişkiler de zordu. Etrafta hiçbir etiket yoktu. Bana kız arkadaşım demiyordu ya da tam tersi, ama yaptığımız şey öyle hissettiriyordu. Ama ben hâlâ onun büyükbabasıyla, o da benim annemle tanışmamıştı.

Annem onu gerçekten severdi. Ona büyükbabası hakkında anlattığım her şeye dayanarak, zaten seviyordu ve büyükbabasının kim olduğumu bilmeyeceğini bilsem de, yine de onunla tanışmak istedim.

Hala daha fazlasını istiyordum.

Aşık olmak böyle bir şey miydi? İç çektim. Karşınızdakinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin olmadığınızda hissettiğiniz şeyin bu olduğunu hayal ettim. Aslında böyle bir his olduğunu biliyordum.

Mükemmel adamı, mükemmel ilişkiyi bekledim. Birlikte olduğum hiç kimseye aşık olmadım. Bildiğim kadarıyla hiçbir yükü olmayan erkeklere. Kariyerlerinde çoktan sağlam bir yere oturmuş olan erkekler. İronik bir şekilde, kalbimi ele geçiren en kusurlu durum ve en kusurlu adamdı.

Kalbimi ele geçiren kişi.

Nick'in bu olayda nerede durduğunu bilmiyordum. Evet, beni önemsiyordu. Bunu benimle konuşmasından anlayabiliyordum. Evet, beni istiyordu. Bu çok açıktı. Evet, benimle planlar yapıyordu. Bu planların merkezinde bebek vardı. Sözleri kafamın içinde dolaşıp duruyordu.

Elimizden gelenin en iyisini yapacağız.

Hayatın sana limon vermesi gibi bir şeydi bu, ama ben limon değildim, lanet olsun ve bebek doğduktan ve tüm bunların yeniliği geçtikten sonra elimizden gelenin en iyisini yapmak bizi uzun vadeye götürmeyecekti. Duygular ikimiz için de daha derin olmalıydı.

Rahatsız edici düşünceleri kafamdan attım. Mutfakta durmuş sonograma bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve aşağıya baktım. Karnımın şeklinde ufak bir değişiklik vardı. Fark edilebilir bir şey değildi. Henüz. Ama sonunda doktorun bekleme odasındaki Lorraine gibi olacaktım ve ayaklarım ayakkabı giyemeyecek kadar şişecekti. Karnımı okşarken sırtıtmaya başladım. Şu anda yediklerime bakılırsa, dokuz aylık olmadan önce karnım iyice şişecekti.

Elimde bir bardak portakal suyu ile kanepeye doğru yürüdüm, yere çöktüm ve dizüstü bilgisayarımı alıp "anne panosunu" kurcalamaya devam ettim.

Anne tahtası sürünmenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu Nick geldiğinde anladım. Onu içeri aldığımda ve beni öptüğünde, öğrendiğim her şey yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki amaçsızca kanepeye doğru dolaştım ve tekrar oturdum.

"Bu akşam yemeğe çıkmak istediğini sanıyordum?" diye yorumladı ceketini çıkarırken.

"İstiyorum." Yastığı elime aldım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu mu giyeceksin?"

Kafam karışmıştı, kendime baktım. Oh. Üzerimde büyük boy bir eşofman ve eski bir Shepherd kapüşonlusu vardı. "Kusura bakmayın. Biraz dikkatim dağıldı."

Yanımda oturdu. "Neyle?"

Yere koyduğum yastıklardan birinin üzerindeki kapalı dizüstü bilgisayarı işaret ettim. "Bu panolara girdim - anne panoları dedikleri şu çevrimiçi forumlara."

"Kulağa ilginç geliyor."

Ona geniş gözlü bir bakış attım. "Korkunçtu."

"Ne?" diye güldü.

Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Yastığımı göğsüme bastırarak ona baktım. "Gebe kaldıktan hemen sonra hamile olduğuma dair bir belirti gösterdiğimi öğrendim. Seks yaptıktan iki hafta sonra göğüslerim hassaslaşmıştı. Senin bu kadar erken belirti göstereceğini düşünmemiştim ama gösterebilirsin." Çenemle bilgisayarı işaret ettim. "Meme ucu uyarımının doğumu başlatmak için bilimsel olarak kanıtlanmış tek yöntem olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" diye güldü.

"Ciddiyim," diye fısıldadım. "Birisi bu panoda bundan bahsetti ve ben de Google'da arattım, çünkü gerçekten mi? Kulağa tuhaf geliyor ama doğru."

Nick başını yana eğdi, yeşil gözleri dans ediyordu. "İş o noktaya geldiğinde yardım etmeye fazlasıyla hazırım."

Bacaklarımı kıvrırken bunu görmezden geldim. "Sonra bebeğin şu anda gerçekten neye benzediğini merak ettim, çünkü bu kadınlar sonogramda gözleri ve diğer şeyleri nasıl görebildiklerinden bahsediyorlardı ve benim tek görebildiğim bir lima fasulyesi, bu yüzden araştırmaya başladım."

"Tamam."

"Ve ben ... Bir bebeğin yüzünün anne karnında nasıl oluştuğuna dair bir video izledim ve aman Tanrım, gördüğüm en ürkütücü şeydi."

Eğilirken yüzü gerildi, uzaklara bakarken bir elini bükülmüş dizime koydu. Ağzının bir tarafının yukarı kıvrıldığını gördüm. "O kadar da kötü olamaz."

"Oh. Öyleydi." Gözlerim büyüdü. "Kilden bir patates kafasının neye benzediğini hayal et. Kafanda böyle bir görüntü mü var?"

Nick gözlerini kapadı ve boğazını temizledi. "Evet."

"Tamam. Şimdi bunun Şimdi bunun yumuşacık olduğunu hayal edin, sanki eriyormuş gibi. Ve sonra doluyor, tıpkı çocukken ellerinizi yüzünüzün iki yanına koyup yanaklarınızı ezdiğiniz zamanları hatırladığınız gibi?"

Bana bakarken birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Hayır, sanırım bir demoya ihtiyacım var."

Yastığı bırakarak ellerimi yanaklarıma koydum ve dudaklarımı büzerek öne doğru ittim. Nick'in gözleri büyüdü ve sonra başını arkaya eğerek derin bir kahkaha attı. Ellerimi indirdim. "Hiç komik değil. Hem de hiç komik değil."

"Tanrım." Kıkırdadı.

"Ve sonra gözler kulakların olması gereken yerden geliyor gibi." Başımı salladım. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Dürüst olmak gerekirse bilmek bile istemiyorum. Bir kadın doğum yaptığında vücuduna ne olduğunu bilmek bile istemezsin." Ürperdim. "Bir yetişkine ihtiyacım var."

"O videoları izlemeyi bırakmalısın." Bacağımı yana çekerek yaklaştı ve sonra bana doğru uzandı. Ellerini kalçalarımın üzerine koyarak beni kendine doğru çekti ve ben de kucağına, kalçalarının üzerine oturdum. "Ve bence senin daha iyi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacın var."

Ellerimi göğsüne koydum. "Beynimin yıkanması gerek."

Elleri kalçalarımın üzerinden kayarak arkamı kavradı. "Hamileyken hormonlar hakkında hiç araştırma yaptın mı?"

Burnum kırıştı. "Pek sayılmaz."

"Her zaman ne duydum biliyor musun?" Beni kendine yaklaştırmaya çalışırken ellerini sıktı ve parmaklarım omuzlarına doğru kaydı. "Hamile kadınların libidosu artarmış."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu doğru." Dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı okşayarak içeri girdi.

Boynumu uzatarak ona dolaşması için alan açtım ve o da öyle yaptı, dudaklarını nabzımın üzerinde gezdirdi. "Başka ne doğru biliyor musun?"

Dili tenimde gezinerek sarsılmama neden oldu. "Ne?" diye mırıldandı.

"Bazı kadınlar bebeklerin ağladığını duyduklarında otomatik olarak emzirirler," dedim ona. "Senin bebeğin olmasa bile. Markette yürürken göğüslerimden süt fışkırmaya başlayabilir."

Nick alnını omzuma indirdi ve vücudunun titrediğini hissettim.

Çenemi eğip kafasına baktım. "Ve kayıtlardaki en uzun hamilelik bir yıl on gündü, bir yıl Nick. Lanet olası bir anne yılı."

"Steph, bebeğim ..." Gülümseyerek başını kaldırdı. "Çıldırman ne kadar sevimli olsa da, bir şeyler izlemeyi ve okumayı bırakmalısın."

"Ama bir şeyler okumam ve izlemem gerekiyor. Başka nasıl öğrenebilirim ki?"

"Bizden önceki nesiller ve nesiller anne panolarında veya WebMD'de çevrimiçi değildi." İki eliyle popomu okşadı. "Ve işler yolunda gitti."

İnternetin icadından önce çocuk doğurma istatistiklerinin daha iyi olduğundan şüphelendiğimi belirtmeye başladım ama Nick beni öptü, gerçekten öptü ve dudakları benimkilerin üzerinde bu şekilde hareket ettiğinde, başka bir şey düşünmek için çok az yer vardı.

Ellerimi yanaklarından yukarı kaydırduğım da öpücük derinleşti, çenesindeki kirli sakal avuçlarımı gıcıklıyordu. Başımı eğerek onu ağzımın içine çektim. Dizginlenemeyen şehvet damarlarımda dolaşıyordu ve şu anda içimde olsaydı hazır olacağımı biliyordum.

"Haklıymışsın," dedim dudaklarının köşesini, üstündeki hafif girintiyi öperek. Yüzünün her yerine minik öpücükler bıraktım.

Nick başını geriye yasladı. "Biraz daha ayrıntılı konuşman gerekecek, çünkü pek çok konuda haklıyım."

Çenesinin altındaki derinin tadına bakarken güldüm, aldığı derin nefesten heyecanlandım. "Hamilelik hormonları hakkında. Çünkü şu anda oldukça azmış durumdayım." Boynunun omzuyla birleştiği yeri ısırdım. "Yine de senin yanımdayken her zaman azgınam."

"Bu benim süper gücüm." Ellerini yanlarımda gezdirdi. "Kızların külotlarını indirmek istemelerini sağlamak." Gülümseyerek geriye doğru sallandım ve başını kaldırışını izledim. Ağır, kapüşonlu bakışları üzerimde gezinirken boğazı düğümlendi. "Bu süper güç konusunda dikkatli olmalısın." Aşağıya uzanarak sweatshirt'ünü çıkar. "Akıllıca kullan."

Bakışları dantelle kaplı göğüslerime kaydı. "Şu anda onu çok akıllıca kullanıyorum." Bir elini kaldırdı,

Parmağını sütyenimin askısının altına soktu. Parmağını kolumdan aşağı doğru kaydırды ve sonra aynısını diğerine yaptı.

Sonra aynı parmak, parmağı göğüslerimin arasına girip oradaki malzemeyi yakalamadan önce her bir kabın üzerindeki danteli takip etti. Beni kendine doğru çekti ve dudakları da parmağıyla aynı yolu izledi.

Elimi uzatıp sütyenin kancasını açtığımda nefesim kısa nefesler halinde gelmeye başlamıştı bile. Dudaklarıyla benim arasında hiçbir şey kalmasın diye askıları sıyırdım. Dili pembe tepe noktasının üzerinde süzıldı.

ve sonra ağzı ü z e r i n e kapandı. Nefesim kesilirken sırtım kamburlaştı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken "Tamam," diye nefes aldım. "Sanırım ben-" Eli diğer göğsümü de kapsayacak şekilde işin içine girince bir inilti sözlerimi böldü. "-Bir kadının göğüslerinin hamilelik sırasında hassas olup olmadığını araştırmak için."

Başparmağı ve işaret parmağı kötü bir şey yaptı ve parmaklarım saçlarının etrafında sıkıştı. "Evet diyeceğim," dedi, ısırды ve dilinin hareketleri acıyı yatıştırdı. "Seni değerli araştırma zamanından kurtardım."

Alnından öptüm. "Ne kadar da yardımseversin."

Göğüslerimi avuçlayıp kaldırdı. "Biliyor musun, sanırım bunlar daha da büyümüş."

"Birazcık."

"Ve bunlar ..." Dili önce bir göğsünün, sonra da diğerinin meme ucunda dans etti. "Bunlar daha da koyulaştı. Bil diye söylüyorum, şu ana kadar bu hamilelik olayını sevdim."

Nefesim kesildi. *Sevmek. Sevgi.* Kesinlikle hissettiğim şeyle aynı şey değildi ama küçük kalbim onunla birlikte yükseldi. Geriye doğru kıpırdanarak bacaklarımı salladım ve ayağa kalktım. Nick bana doğru uzandı ama ben başımı sallayarak aşağıya uzandım ve eşofmanlarımı tutup ü z e r i m d e n sıyırdım.

"Siktir," diye homurdandı. "Külot yok. Yine."

Ellerimi dizlerinin üzerine koyup bacaklarını ayırırken ona arsızca sıırttım. Aralarında diz çöktüm, kemerine uzanırken onu izledim, kancası çözülene kadar ilmeğin içinden çektim.

"Stephanie. . ."

Adım bir yakarış gibi geliyordu ve henüz iyi kısmına bile gelmemiştim, bu da beni bir tanrıça gibi hissettirdi. Kot pantolonunun düğmesine bastım ve fermuarı indirdim. Kotunun yanlarından tuttum ve istediğim kısma erişebilecek k a d a r aşağı çekerken kalçalarını kaldırdı.

Zaman kaybetmedim.

Kucağına doğru uzanarak bir elimle onu sardım ve ağzıma aldım. Nick boğuk bir ses çıkarırken kalçaları koltuktan fırladı. Onu o l a b i l d i ğ i n c e uzağa götürdüğümde eli ensemd e kıvrıldı. Tuz ve erkek tadı vardı ve elimi hareket ettirirken kalçalarımı birbirine bastırdım. Daha önce hiç bir erkeğin altına girerken bu kadar tahrik olmamıştım ama bu yolda devam edersem ikimiz için de bir ana olay olmayacağından oldukça emindim.

Son bir yalama ve hızlı bir öpücükle kucağına geri döndüm. Elimle onu sararak içeri girmesine rehberlik ettim ve santim santim içeri girmesine izin verdiğimde kalçalarımı sıkıca kavradı. Belki de bu pozisyon yüzündendi. Belki de hamileliktendi. Bilmiyordum ama kendimi inanılmaz derecede sıkı hissediyordum ve sinir uçlarım bu lezzetli çekiş ve çekişte aynı anda ateşleniyordu.

Ellerimi çenesine doğru kaydırarak, kalçalarımı hareket ettirmeye başlarken ona doğru bastırdım, yavaşça ileri geri sallandım. Kazağının yünleri göğüslerimin uçlarını okşuyor, kot pantolonunun pürüzlü malzemesi ise iç b a l d ı r l a r ı m a sürtünüyordu.

O hala çoğunlukla giyinikken tamamen çıplak olmanın inanılmaz derecede ateşli bir yanı vardı. Sanırım Nick de aynı fikirdeydi, ben ona binerken kulağıma fısıldadığı müstehcen şeylere bakılırsa.

Kalçalarım onun üzerinde sıkı daireler çizerek hareket etti ve gerginliği hissetmem uzun sürmedi.

Karnımda bir şeyler hissediyordum. Aşağı uzandım, ellerimi onunkilerin üzerine koydum, ona doğru hareket ettim, alınlarımız birbirine değdi, nefeslerimiz sıcaktı ve ağızlarımızın arasındaki boşlukta birbirine karıştı.

"Beni öldürüyorsun," dedi, elleri tutuşumu kırarak arkama doğru kaydı. "Beni öldürüyorsun ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Hızımı artırırken kolunu ve ensesini kavradım. Bobin gittikçe daha sıkı dönüyordu. "Aman Tanrım," diye solum, başımı arkaya eğerken bir tutam saç yüzüme düştü.

Dudakları boğazımın derisini kavurdu. "Bundan asla bıkmayacağım."

Hiçbir zaman. Asla uzun bir zaman değildi. Asla sonsuza kadar değildi. Asla aşk demek değildi. İçimden şok edici bir düşünce geçerken kalbim kabardı ve göğsüm sık nefeslerle inip kalkarken hareketsiz kaldım.

Hamile kalmamış olsaydım burada, olduğumuz yerde, yaptığımız şeyi yapıyor olur muyduk? "İyi misin?" Nick bir eliyle çenemi kavrayarak sordu. "Stephanie?"

"Evet." Gözlerimi kırıştırdım, tekrar hareket etmeye başladığımda bu düşünceyi bir kenara ittim ve elimden kaçtığını bildiğim o tatlı rahatlamanın peşine düştüm.

Nick ağzımı kendi ağzına götürdü ve beni derinden öperken, arkamdaki eli merkezden aşağı doğru hareket etti, uzun bir parmak vücudumun sarsılmasına ve bir zevk patlamasına neden olan bir noktayı aradı ve vurdu. Etrafında sıkılaşıırken salıverilme beni sarstı. Haykırdığımda içim kan ağlıyordu.

Aniden hareket etti ve ben daha geri gelemeden ellerim kanepenin kolundaydı ve dizlerim mindere gömülmüştü. Nick arkamdaydı ve içimdeydi, güçlü ve derin hamleler yapıyordu. Bir kolu göğüslerimin hemen altında dolaşüyor ve beni yukarı ve geriye doğru çekerek, kalçaları benimkilere gömülürken beni göğsüne hapsediyordu. Adımı boğuk bir çığlıkla söyleyerek boşaldı.

Ondan sonra hareket ettiğimi bile hatırlamıyorum ama bir şekilde kendimi kanepenin arkasıyla onun arasında sıkışmış buldum. Yüzüm onun kazağına bastırılmıştı ve bacağımla onunkinin arasına girmişti.

Nick kalın bir sesle, "Tanrım," dedi. "Lanet olsun."

Elini başımın arkasına dolamayı başarırken neredeyse tutarsız bir ses çıkardım. "Hâlâ hayatta mısın?" diye sordu.

"Mmm-hmm." "Ve sen iyi misin?" "Uh-huh."

Bir duraklama oldu. "Ve bir süre taşınmayı düşünmüyorsun, değil mi?" "Uh-uh."

"Evet, bu iyi." Nick kolunu belime doladı. "Ben de öyle."

Cevap olarak gülümsedim ve o göremese de dudaklarımın kıvrımı zorlanmış gibi hissettirdi, çünkü bedenim rahatlamış ve mutluluktan çıkmış olsa bile, kendime o korkunç soruyu tekrar sormadan edemedim.

Burada olur muyduk?

Ve bu sorunun cevabı yoktu. Asla da olmayacaktı.

Bölüm 23

"Şükran Günü için eve gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Muhtemelen yarım bir krebi ağzıma tıktırırken durakladım ve masanın karşısındaki Katie'ye baktım. Bu sabah Katie'ye göre oldukça sakın giyinmişti. Parlak mor kazağı bir ayı kadar tüylüydü ama üzerinde ısıltılar yoktu. "Henüz bilmiyorum. Annem yemek yapmıyor. Kız kardeşinin evine gidiyor. Ben de davetliyim elbette ama Bay Bowser Cuma günü ofiste olmamı istediği için o kadar yolu gitmek pek mantıklı gelmiyor."

"Cuma günü çalışmak zorunda olduğuna inanamıyorum," dedi Calla. Shepherd tatilde olduğu için eve dönmüş ve Pazar kahvaltımıza katılmıştı.

Roxy kaşlarını çatı. "Çalışmak zorundayız."

Katie çatalını çevirerek, "Çalışıyorum," diye ekledi. "Direk üzerinde çalışıyorum, evet."

Calla, "Çünkü biz bir barda, sen de bir striptiz kulübünde çalışıyorsun," diye açıkladı. "Ben hep normal işlerin Cuma günü kapandığını sanırdım."

Ağzımdaki krepi çiğnemeyi bitirdim. "Ofisin çoğu bugün dışarıda ama üzerinde çalıştıkları büyük bir proje var." Proje, Martinsburg'daki akademiye gelecek yılın Eylül ayında açmaktı ve Aralık ayının ilk haftasında ilçe kurullarıyla tekrar bir araya geleceklerdi. "Ben de her şeyin yazılmasına yardımcı olmak için oradaydım."

Roxy bana bir dilim pastırma ikram etti. "Bu Şükran Günü'nü Nickie Nick ile geçireceğin anlamına mı geliyor?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum. Umarım öyledir."

Calla'ya hamile olduğum Roxy, Katie ve hatta belki de Jax aracılığıyla söylenmişti, bu yüzden sosis halkasını bana vermesine şaşırmadım. Bu kadar fazladan yemek yemem gerektiğini gerçekten düşündüler mi bilmiyorum ama şikayet etmiyordum.

"Neden Şükran Günü'nü onunla geçirmiyorsun?" Calla sordu ve ben hemen cevap vermeyince ekledi, "Sadece o ve büyükbabası değil mi?"

Sosisi bıçakladım. "Büyükbabasını biliyor musun?"

Roxy'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Evet, hasta olduğumu biliyorum. Açıkçası Nick bize hiçbir şey hakkında fazla ayrıntı vermiyor," dedi Roxy. "Ama sadece o ikisi olduğumu biliyorum."

Arkama yaslandığımda, bugün kot pantolon giymeye karar vermemiş olmayı diledim. Düğme şimdi beni öldürüyordu. "Şükran Günü'nü onunla geçirmek isterdim ama büyükbabasının yanında olmamı isteyeceğini sanmıyorum. Bunu kötü anlamda söylemiyorum," dediğimde Calla'nın gözleri kısıldı. "Sanırım sadece olan bitenler yüzünden endişelenmemi istemiyor."

Katie elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "Her şeyi halledebilirsin," dedi. "Her şeyin üstesinden *geleceksin*." Omurgamdan aşağı garip bir ürperti yayıldı. *Onun kalbini kıracaksın*.

"Bak, bir Payday barından daha çılgın olabilirim, ama işte tavsiyem. Şükran Günü'nü onunla geçirmek istiyorsan, o zaman onunla geçir," diye devam etti ve aslında bu iyi bir tavsiyeydi. "Bu

Bu kadar basit."

Neredeyse hiçbir şey söylemeyecektim ama bu kızlar ... artık benim kızlarımdı. "Ben sadece ... .. Nasıl hissettiğini bilmiyorum."

Roxy'nin kaşları gözlüklerinin kenarından kalktı. "Bu da ne demek şimdi? Bence nasıl hissettiği çok açık. Onu tanıdığımdan beri hiçbir kızla bir geceden fazla birlikte olmadı."

"Evet, ama ... ama ben hamileyim."

Katie kaşlarını kaldırdı. "Hadi canım, Sherlock."

Ona bir bakış attım. "Mesele şu ki, hamile kalmamış olsaydım benimle birlikte olur muydu ve sadece bebeği değil beni de gerçekten önemsiyor mu bilmiyorum." Bu korkuyu yüksek sesle söylemek buzun üzerinde yuvarlanmak gibiydi. "Bu bebeği kabul ettiği için inanılmaz derecede mutlu ve şanslıyım." Gerçek bebekten çok mama bebeği olan karnımı okşadım. "Heyecanlı falan ama beni yanımda olmaktan daha fazla önemsemiyorsa bu böyle sürmez."

"Öyle olmadığını düşündüren ne?" Calla sordu.

Her birine baktım. "İstedliğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedi ve yaptığımız tüm planlar bebeğin etrafında dönüyor, anlıyor musun? Bunun şikayet etmek için çılgınca bir şey gibi görüldüğünü biliyorum ama ben ..."

"Bebek olsun ya da olmasın, gerçekten seninle birlikte olmak istediğini bilmek istiyorsun," diye tamamladı Roxy benim yerime. "Bu anlaşılabilir bir şey. Kesinlikle anlıyorum. Reece'le ciddileşmeden önce hamile kalsaydım ben de aynı şeyi merak ederdim. Bence bu çok normal bir endişe ama *sen* onun hakkında ne hissediyorsun?"

Kalbim tüm duygularımı durmaksızın anlatma hevesiyle kendi kendine çelme taktı. "I . . . Ona çok değer veriyorum."

"Onu seviyor," diye espri yaptı Katie. "Onu çok seviyor."

Ona bakakaldım.

"Bu doğru mu?" Calla sordu.

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

Roxy sessizce, "O zaman konuş onunla," dedi. "Sadece konuş onunla."

O gece yemeğe çıktığımızda Nick'le büyükbabasıyla Şükran Günü hakkında konuştum. İlk başta bu fikre pek sıcak bakmadı ve hayal kırıklığımı ve paranoyamı uzak tutmak için mücadele ettim.

"Bilmiyorum," dedi, restoranın loş ışığı yanaklarının çukurlarına gölgeler düşürüyordu. "O gün iyi olacağının garantisi yok."

"Bunu biliyorum."

Kirpiklerini indirerek gözlerini siper etti. "Bu kadar zahmete girip sonra da mahvolmanı istemiyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini dürttüm. "Çok fazla zahmete girmemize gerek yok. Hindi ya da başka bir şey yapmamıza bile gerek yok. Şükran Günü karşıtı bir yemek yapabiliriz. Günün planlandığı gibi gitmemesi ihtimaline karşı basit ve tatlı olsun."

"Şükran Günü karşıtı yemek mi?"

"Evet." Sırıttım. "Spagetti ya da hamburger yapabiliriz." Midem homurdanırken bakışlarım menüye kaydı. "Mmm. Hamburger. Benim oyum hamburgerden yana."

"Ve patates kızartması?"

Hevesle başımı salladım. "Her zaman patates kızartması ya da tater tots yiyebilirim."

Nick güldü. "Tater tots? On yaşında mısın sen?"

"Kapa çeneni." Peçeteyi aldım ve ona fırlattım. "Patates kızartması için asla çok yaşlı değilsin, özellikle de çıtır olanları için ve eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, o zaman sadece ezik bir aptalsın."

"Vay canına." Koltuğuna yaslanıp bana sıırttı. "Tater tots? Doofus? Gerilemişiz gibi hissediyorum."

"Tamam. Silindir şeklindeki patatesleri yemeyi sevdiğime ne dersin, git kendini becer?" Bunu parlak bir gülümsemeyle imzaladım ve mühürledim.

Nick'in kahkahası sıcaktı. "Bu çok daha iyi."

"Bir şey değil." Durakladım. "Peki ne düşünüyorsun? Evinize geleyim, eğer uygunsa büyükbabanla tanışayım, hamburger ve patates kızartması yapalım mı? Hatta belki silindir şeklinde patates de yaparız."

Sırıltışı orantısızdı. "Bunu reddetmek zor."

"Bu ifadeye bir 'ama' eklenmese iyi olur, çünkü eklenirse alınabilirim." Nick'in bakışları benimkilere kaydı. "Neden alınasın ki?"

"Belki de henüz büyükbabanla tanışmadığım ya da evine gitmediğim içindir," diye belirttim. "Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Sadece genel bir fikir."

Başını iki yana salladı. "Kişisel bir şey değil. Bunu anlamanı istiyorum. Büyükbabamla tanışmanı çok isterim ama onun yanında olmanın kolay olmadığı günler oluyor. Bazı günler çoğu zaman uyuyor. Diğer günler, o kadar da değil, ve bu parkta bir yürüyüş değil. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var ve-"

"Ben senin eski kız arkadaşın değilim." Tek kaşı kalktı. "Bunu biliyorum."

"Biliyor musun bilmiyorum." Bakışlarına karşılık verdim. "Çünkü biliyor olsaydın, otomatik olarak büyükbabanın benim için çok fazla şey ifade edeceğini düşünmezdin."

Nick ağzını açtı ama çenesini kapattı. Bir an geçti ve sonra dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, haklısın." Bu sözleri söylemek ona çok ağır gelmişti ve bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. "Şükran Günü'nde bunu ne zaman yapmak istersin?"

Bir parçam huysuz davranmak, midemin çukurundaki, gün içinde garip zamanlarda ortaya çıkan düşük seviyeli mide bulantısıyla hiçbir ilgisi olmayan ekşi duyguya ses vermek istedi. Eğer gerçekten istemiyorsa bunu yapmak istemiyordum ama o zaman şimdi frene basarsam ne kadar çocukça görünürdü?

Yapamadım.

Yapabileceğim tek şey Şükran Günü'nü elimden geldiğince harika kılmak ve Nick'in işler zorlaştığında kaçıp gitmeyeceğimi gerçekten görmesini ummaktı. O her ne kadar "en iyisini yapmak" için bu işin içinde olsa da, ben uzun vadede bu işin içindeydim.

Bölüm 24

Bebek gibiydim.

Pazar gecesi mükemmel bir fırsat olabileceksen bile onunla bizim hakkımızdaki endişelerim hakkında konuşmadım. Ama yeterince minnettar olmadığımı ya da bu ilişkiyi bebekten çok kendimle ilgili hale getirmek istediğim için bencillik ettiğimi düşünmekten kendimi alamıyordum ve Tanrım, bu bile kulağa çok berbat geliyordu.

Belki de şimdiye kadar aşık olmamamın nedeni buydu, çünkü Perşembe sabahı geç saatlerde Nick'in evine giderken, konu aşk olduğunda gülünç derecede nevroitik olduğuma ikna olmuşum.

Çok fazla tereddüt ettim. Onu aramaktan ya da mesaj atmaktan diğer çiftlerle yeterince çift şeyler yapıp yapmadığımıza kadar her şey gibi. Kendimi tokatlamak istedim.

Ayrıca gördüğüm her şeyi yemeyi bırakmam gerekiyordu, çünkü kot pantolonumun bel bandındaki ekstra sıkılığın bebekle bir ilgisi olmadığından emindim. Neredeyse on bir haftalıkken lima fasulyem misket limonu büyüklüğündeydi ve her beş saniyede bir geçirmek istememin dışında, fazladan aldığım on kilonun nedeninin bu olduğundan şüpheliydim.

Bir kırmızı ışıktaki, yolcu koltuğundaki market poşetlerine baktım ve gülümsedim. Hamburgerlerimi ve silindir şeklindeki patateslerimi yedikten sonra yediklerime dikkat etmeye başlayacaktım.

Telefonumdaki yol tarifini takip ederek Nick'in büyükbabasının evini kolayca buldum. Plymouth'un diğer tarafında, şehirden uzakta ve kenar mahallelerdeydi. Banliyö. İşyerleri gittikçe birbirinden uzaklaşıyor, alt bölümler evlerden daha fazla alana sahip oluyordu ve yol tarifi iki yüz metre sonra sola dönmemi belirttiğinde, özel bir araba yoluna girdiğimi fark ettim

-Bir eve, bir alt bölüme değil.

Büyükbabasının evinin önüne geldiğimde ne bekliyordum bilmiyorum. Belki eski bir şey? Belki de bir çiftlik? Ama ağaçlar temizlenmiş, bakımlı bir ön çimenliğe dönüştüğünde, yeni sayılabilecek bir eve bakıyor olmak beni şaşırttı.

Yavaşlayarak çift bölmeli bir garajın önüne park ettim ve motoru kapattım. Ev iki katlı, kolonyal tarzdaydı ve diğer tarafını da sarıyormuş gibi görünen devasa bir ön verandası vardı. Tembel yazlar için ya da bir bebeğin oturup oynayabileceği mükemmel bir sundurma diye düşündüm.

Bu düşünceyle midem hoş bir şekilde burkuldu.

Çantaları kaptığım gibi dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Güneş kalın gri bulutların ardına gizlenmişti ve nehir taşlı patikadan yukarı doğru yürürken havada bir kar serinliği vardı. Verandaya çıktığımda ahşap bir salıncak fark ettim ve gülümsedim.

Tanrım, bu gerçekten mükemmel bir sundurmaydı.

Ben kapıyı çalamadan Nick ön kapıyı açtı ve bir an için aptallıktan gözlerim kamaştı. Kapıda kot pantolonuyla duruyordu. Hepsi bu kadardı. Kalçalarından aşağı sarkan kot pantolon, karnının alt kısmındaki o lanet olası damar şeklini ortaya çıkarıyordu. Saçları nemliydi, şakaklarına ve alnına doğru kıvrılıyordu.

"Hey," dedi çocuksu bir şekilde sırtarak. "Geç kalıyorum. Duştan yeni çıktım."

Kesinlikle öyle. Bir damla su köprücük kemiğinin hizasını okşadı ve sonra göğsünden aşağı kayd. Nabzım hızlandı.

Tanrım, üzerine atlamak istedim. Hamburger etini ve her şeyi bırakıp tam orada, büyükbabasının evinin girişinde üzerine atlamak.

Kara kaşları kalktı. "İçeri geliyor musun?" Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Tabii ki." Boğazımı temizledim ve içeri girdim ve kemiklerinin üzerine atlamak uygun olmayacağı için uzandım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Nick bir kolunu belime doladı ve ben geri adım atmaya fırsat bulamadan beni nemli göğsüne doğru çekti. Öpücüğünü bambaşka bir seviyeye taşıırken neredeyse elimdeki yiyecekleri düşürüyordum. Nane ve yerine getirmek istediğim bir sürü şehvetli vaat tadı vardı. Tam orası gibi.

"Her seferinde," dedi ağzıma karşı.

Nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Ne?"

"Beni her gördüğünde bunu yapmanı istiyorum." Başını eğip beni bir kez daha öperken burnu benimkine değdi. "Yaptığın ilk şeyin beni öpmek olmasını istiyorum. Böyle bir merhaba istiyorum."

Aman Tanrım.

Kalbim o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde çarptı ki beni tekrar ayağa kaldırıp geri çekildiğinde gözyaşlarımın boğazımdan yukarı tırmandığını hissettim. "Bunu *yapabilirim*," derken aslında "*Aman Tanrım, bunu her seferinde kesinlikle yapacağım*," demek istemiştim. Arkamı dönüp çevreme bakarak kendime toparlanmak için zaman verdim.

Ev açık bir konsepte sahipti. Durduğumuz yerden geniş bir oturma odasını, sağ tarafta mutfığı ve yemek odasını görebiliyordum. Banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılan kapalı bir kapı vardı. Solumda çalışma odası gibi görünen bir yer ve kapalı bir kapı daha vardı. İkinci kata çıkan merdivenler tam karşıımızdaydı. Göz alabildiğine parke zemin.

Nick çantaları benden alırken, "Her şey çok ... temiz," dedim. O da güldü. "Ne bekliyordun ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Onu kır tarzı mutfığa doğru takip ettim - beyaz dolaplar, her yerde gri granit. "Burası benim dairemde daha temiz."

"Bu çok doğru."

Yiyecekleri tezgâha koyarken gülerek koluna bir şaplak attım. "Hey!"

Hamburger paketlerini alıp buzdolabına yerleştirirken sırtıttı. Patates kızartmalarını çıkardığında başını salladı. "Tam bir çocuksun."

"Kapa çeneni." O patatesleri dondurucuya yerleştirirken ben de adaya yaslandım. Ev o kadar sessizdi ki fısıldayacakmışım gibi hissettim. "Büyükbaban uyandı mı?"

"Aslında şu anda uyuyor."

"Oh." Elimi ağzıma kapattım. "Özür dilerim. Çok gürültü yaptım."

"Sorun yok." Adanın etrafından dolaştı ve uzanıp elimi tuttu. "Uyuduğu zaman oldukça derin oluyor. Garajın içinden bir damperli kamyon geçse, o hemen uyur. Bugün de çok uyudu."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü? Çok uyumak?"

"Gerçekten ikisi de değil." Elimi çekti. "Gel hadi."

Nick beni antreden çalışma odasına, oradan da kapalı kapıya götürdü. Kapıyı açtığında kendimi yine bir genç kız gibi hissettim, erkek arkadaşımın evine gizlice giriyorduk, böylece ailesine ne yaptığımızı belli etmeyecektik.

"Bu evi deden mi inşa etti?" Ben sordum.

"Evet." Kapıyı iterek açtı ve büyük bir yatak odası ortaya çıktı. "Her zaman bir noktada ailenin birden fazla neslinin burada yaşayacağını planladı, bu yüzden aslında üç ana yatak odası var. Bu onlardan biri. Şurada bir gömme dolap var. İşte banyo." Sağımızdaki çift kapıyı işaret etti. "Şikâyet edemem. Çok geniş bir alan."

"Vay be." Etrafıma bakındım, Nick'in küçük parçalarını gördüm. Yatağın üzerinde koyu renk bir gömlek. Koyu renk ahşap şifonyerin önünde bir çift çizme. Komodinlerden birinin üzerinde bir yığın dergi. "Burası güzelmiş. Diğer iki efendi nerede?"

"Bir tanesi alt katta, bodrumda. Neredeyse kendi dairesi gibi; mutfağı, oturma alanı falan var." Uzanıp saçımın bir telini yakaladı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Diğeri üst katta. Daha geleneksel bir ebeveyn odası sanırım. Büyükbabamın odası."

Ona döndüm, çenemi kaldırırken gülümsedim. "Büyükbaban çok güzel bir ev inşa etmiş."

Sırıtarak geri çekildi. "Henüz banyoyu görmediniz." Etrafında dönerek çift kapının önünde durdu ve kapıyı iterek açtı.

Ben içeri bakarken Nick kenara çekildi. Gözlerim büyürken ağzım bir karış açık kaldı. "Vay be..."

Ebeveyn banyosu benim yatak odam büyüklüğündeydi. Jakuzili küvet sanki daha önce hiç kullanılmamış gibi tertemizdi. Üzerinde ince bir avize asılıydı. Duş üç kişinin sığabileceği büyüklükteydi ve taba rengi fayanslar tavana kadar uzanıyordu. Yağmur duş başlığı vardı.

"Bunun içinde yaşayabilirim," diye fısıldadım. "Ve senden nefret ediyorum."

Nick kıkırdayarak arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. Elleri karnımın üzerinde düzleşti. "Bu ev çok büyük."

"Anlayabiliyorum."

Yanağımdan öptü. "Bir aile için yeterince büyük."

Bunun bir kez daha apaçık ortada olduğunu belirtmeye başladım, ama dudakları boynumun yan tarafında bir yol açtığında, söylediği şey battı. Bir aile için yeterince büyüktü; o, ben ve bebeğimiz için. Sanki yüzde doksanım müstehcen genişlikteki banyonun ortasında çılgın bir mutluluk dansı yapmak istiyordu ama geri kalan yüzde onum huzursuzlukla doluydu.

"Ya da sadece bir erkek ve bir kız için," dediğimi duydum.

Eli karnımın üzerinde yavaş bir daire çizerken Nick cevap vermedi. Kucağında döndüm, bakışlarım onunkilerle buluştu. Bir şeyler söylemek, ona bizim hakkımızda ne düşündüğünü sormak istiyordum ama kelimeler dilimde şekillenmiyordu.

Başını eğdi, dönüp yatak odasına gitmeden önce burnumun ucunu öptü. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Gözlerimi yeniden açtığımda kafasına bir henley termal geçiriyordu.

Ne kadar yazık.

Yatak odasından çıkıp çalışma odasına girdim ve hemen gömme raflardaki kitaplara daldım. Çok fazla kitap vardı ve raflarda ilerlerken birkaç tozlu fotoğraf albümüne rastladım.

"Aman Tanrım."

Kapı aralığına baktığımda Nick'in kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durduğunu gördüm. Kalın albümlerden birini çıkarırken sırttım. "Ne?"

"Tabii ki fotoğraf albümlerini bulacaksın."

"Bu benim gizli yeteneğim." Rahat görünümlü bir aşk koltuğuna doğru yürüdüm ve albümü açarak oturdum. Fotoğrafların birçoğu siyah saçlı insanların eski siyah-beyaz fotoğraflarıydı.

Nick yanıma oturdu ve iç geçirdi. "Büyük büyükbabalarım."

Bazı fotoğraflar filmin altından kaydığı için sayfayı dikkatle çevirdim. "Çok mutlu görünüyorlar," diye yorum yaptım.

"Onları tanımıyordum ama öyle olduklarını varsayıyorum."

Sonunda fotoğraflar yerini y e n i l e r i n e bıraktı. Büyükbabası genç bir adam olarak kameraya yarım gülümsüyordu. "Çok yakışıklı."

"Ona çekmişim," diye cevap verdi, saçımdan bir parça k o p a r a r a k . "Sana hiç ne kadar mütevazı olduğunu söylemiş miydim?"

Ben sayfaları çevirmeye devam ederken saç telini parmağının etrafında döndürürken kıkırdadı. "Bu benim büyükannem," diye açıkladı eski bir düğün fotoğrafının üzerinde durduğumda. "Ben daha birkaç y a ş ı n d a y k e n v e f a t e t t i . K a n s e r d e n ."

"Özür dilerim."

Nick saçlarımı çözüp tekrar kıvırmaya başlarken hiçbir şey söylemedi ve ben sayfaları çevirirken sessiz kaldı, sonunda Nick'e çarpıcı bir benzerlik gösteren genç bir kadın ve adam çıktı. "Ailen mi?"

"Evet."

Başparmağım mutfak masasında otururken çekilmiş fotoğraflarının üzerinde gezindi. İkisi de siyah saçlı ve zeytin tenliydi. Kadın çok güzeldi, elinde uzun, ince bir sigara tutarken gülümsüyordu. Babası onun arkasındaydı ve bir kolunu ince omuzlarına dolamıştı. Başka resimleri de vardı. "Onlar . . . birlikte gerçekten iyi görünüyorlardı."

"Onlar yaptı." Saçlarımla uğraşmayı bıraktıktan sonra uzandı ve birkaç sayfa ileriye doğru çevirdi, sırtüstü yatan, başı siyah saçlarla dolu bir bebeğin büyük bir fotoğrafının üzerinde durdu. "Ve işte ben. Çok sevimli, değil mi?"

Sırıttım. "Evet, çok sevimliydin." "Hâlâ öyleyim."

Homurdandım. "Kanlı bir çığlık atmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Muhtemelen. Annem çok ağladığımı söyledi. Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var." "Tanrım."

Ben sayfaları çevirdikçe o gülüyordu ve parmaklarımın ucunda Nick küçücük, kırmızı suratlı bir bebekten, başımı bir sürü belaya sokacak yakışıklı bir gence dönüşüyordu. Yol boyunca, önce babası sonra da annesi aile fotoğraflarından kaybolana kadar anne ve babasının büyümesini izledim. Fotoğraf albümünün sonuna geldiğimde, gerçekten ne diyeceğimi bilemedim.

Yaşam ve kayıp, unutulmuş tozlu bir kitapta kategorize edilmiştir.

Kitabı kapattıktan sonra Nick'e baktım. Bana değil, kapalı albüme bakıyordu. "Bir süredir bu resimlerin hiçbirine b a k m a d ı n ."

"Her şeyi eskiden olduğu gibi görmek pek kolay değil," diye itiraf etti.

Dikkatimi tekrar albümün siyah kapağına verdim. "Babamın fotoğraflarına çok fazla bakmadım, öldükten sonra yıllarca bakmadım. Sanki onun varlığına dair tüm kanıtları silmek istiyordum. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama her y e r d e o n u h a t ı r l a t a n ş e y l e r g ö r m e m e k d a h a k o l a y d ı ."

Bir an için sessiz kaldı. "Ne değişti?" "I . . . Onu özledim."

Nick albümü benden aldı ve sonra ayağa kalkarak bulduğum yere geri koydu. "Uyanık mı diye bakmak ister misin?"

Aşk koltuğundan kalkıp başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. "Bazen öğleden sonra geç saatlerde daha telaşlı oluyor, o yüzden-"

"Sorun yok." Elimi tutmasını beklemek yerine onun elini tuttum ve nazikçe sıktım. Beni yönlendirdi

Üst kata çıktı ve koridorda, açık olan bir başka çift kapıya ulaştı. Bir eliyle kapıları iterek açtı ve içeri girdi.

Oda aydınlıktı ve antiseptik bir kokusu vardı. Her şey düzenliydi ama ortadaki yatak dışında hiçbir şeye dikkatimi vermiyordum. Yastıklara dayanmış, resimlerdeki adama neredeyse hiç benzemeyen, çok zayıf ve yaşlı bir adam vardı.

Nick beni yatağın yanındaki sandalyelere yönlendirirken, odadaki diğer eşyaları fark etmeye başladım. Kucak tepsileri. Temiz lazımlıklar. Uzun süredir dokunulmamış gibi görünen bir yürüteç. Tam olarak anlayamadığım tıbbi ekipmanlar. Bakışlarım tekrar lazımlıklara yöneldi ve o zaman Nick'in gerçekten ne kadar çok şeyle uğraştığını fark ettim.

Ona sarılmak istedim.

Nick normalde herhangi biriyle konuşur gibi konuşarak, "Hey büyükbaba," dedi. "Seninle tanışması için birini getirdim."

Kalbim biraz çarpıyordu. Büyükbabası uyanıktı ama romatizmalı bakışları sanki biz orada değilmişiz gibi üzerimizde geziniyordu.

Nick otururken, "Bu Stephanie," dedi.

Yanına oturdum, elim hâlâ onun elinin içindeydi. "Merhaba."

Bakışları yavaşça Nick'e dönerken büyükbabası yanıt vermedi. "O sana bahsettiğim kız. . . ." Nick durakladı ve bana küçük bir sırıtış attı. "Ona iyi şeyler anlatıyordum."

"Umarım öyledir." Midem kendi üzerine devrildi.

"Çoğunlukla," diye ekledi ve ben sııttım. Nick derin bir nefes aldı. "Seni büyük dede yapacak olan kız o."

Ona baktım, şaşırmıştım. Büyükbabasına benden bahsetmesi bir sürprizdi ve hamilelik hakkında konuşması düpedüz bir şoktu. Neden bu kadar bomba etkisi yarattığını bile bilmiyorum. Anneme söylemiştim ve o da şimdiye kadar ailede yaşayan herkese kesinlikle söylemişti.

Nick, "Şehirde çalışıyor ve patates kızartması yiyor," diye ekledi.

İnançsız bakışım alaycı bir mizaha dönüştü ve sonra tekrar büyükbabasına döndüm. "Eminim tater tots'a karşı bir şeyiniz yoktur." Nick'in yolundan giderek büyükbabasıyla herhangi biriyle konuşur gibi konuştum. "Geçen bahar Shepherd Üniversitesi'nden mezun oldum ve şu anda şehirdeki Lima Akademisi'nde çalışıyorum."

Bir süre orada kaldık ve büyükbabasıyla konuştuk. Eyüp cevap veremese de tek taraflı bir konuşma yapıyormuşuz gibi gelmedi. Gerçek şu ki, ne söylediğimizi anlamakta güçlük çekiyor olabilirdi ama sakın görünüyordu. Süt gibi, odaklanmamış gözlerle bizi izliyordu ama bazen -bazen bu gözler keskinleşiyor, Nick ile benim aramda gidip geliyordu. Bu anların bizi anladığı anlar mı yoksa kim olduğumuzu hiç bilmediği anlar mı olduğundan emin değildim.

Bilmiyordum ve Nick için sürekli bununla yüzleşmek çok zor olmalıydı. Onun için üzıldüm. Büyükbabası için de acı çekiyordum ama burada olmaktan, Nick'le olmaktan, dünyaları yıkılırken Nick için her şeyi bir arada tutan adamla tanışmaktan pişmanlık duymuyordum.

Bu kadar çok şey yapan bir adamın böyle bir hastalıkla yıkılması adil değildi.

Ziyaretimiz çok uzun sürmedi, çünkü büyükbabası yukarıda olmamızın üzerinden bir saat geçmeden uyuyakaldı. Sessizce odadan çıktık ve aşağı indik. Oturma odasına girer girmez, "İyi gitti. Sanırım patates kızartmasının harika olduğunu o da kabul ediyor."

Nick kolumdan tutup beni döndürdü ve irkilmeme neden oldu. Beni göğsüne doğru çekti ve kollarını bana doladı, yukarıda ona sarılmak istediğim kadar sıkıca sarıldı. Daldı

Başını kaldırıp yanağını yanağıma bastırdı. "Teşekkür ederim," dedi, sesi hırçındı.

Onu tutarken gözlerimi sıkıca kapattım. Sormama gerek yoktu. Bana ne için teşekkür ettiğini biliyordum. "Bana teşekkür edecek bir şey yok."

"Evet. Evet, var."

Bundan sonra birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedik. Bunun yerine birbirimizi kucaklayarak öylece durduk ve sanırım bu paylaşabileceğimiz tüm kelimelerden daha iyiydi.

Çok, çok sonra, kanepede yan yana oturduğumuzda, midelerimiz doluyken, yüzümdeki geniş, aptal gülümsemeye karşı koyamadım. Hindi ya da dolma yoktu, yeşil fasulye güveci ya da patates püresi ve sos yoktu. Ama hamburgerler, çizburgerler ve lezzetli, harika patates kızartmaları vardı ve uzun zamandır hatırlayabildiğim en iyi Şükran Günlerinden biriydi.

Bölüm 25

Nick ve ben, tüylü bir şapka ve kalın bir palto giyerek Pazar günü buz gibi rüzgârlara ve alışveriş kalabalığına göğüs gerdik. Dün onun evinde Noel ağacının asılmasına yardım etmişim ve bunu yaparken benim bir ağacım olmadığını keşfetti. Şimdi bana uygun bir yapay Noel ağacı bulma görevindeydik.

"Ne olursa olsun, her zaman iyi bir Noel geçirdik," demişti Nick, özenle paketlenmiş bir kutu ampülü karıştırırken.

Nedense onun her yıl Noel yönergelerini sürükleyerek getirdiğini ve kendi başına astığını hayal etmek bana zor geliyordu. Ya da tüm antika ampulleri sevgiyle kutularına geri yerleştirenin o olduğunu. Bu onun boğucu, erkeksi görünümüyle ya da haftada üç geceyi bira içerek geçirdiği gerçeğiyle çok çelişiyordu ama yine de Nick'te şaşırtıcı olan pek çok şey vardı.

Şimdi, kalabalık otoparkı geçerken rüzgâr saçlarımın uçlarını kaldırıp şapkanın etrafına savuruyordu. İçeri girdikten sonra Nick sağa saptı ve ben daha da küçük bir kıızı arabanın koltuğuna oturtmaya çalışan bir kadının yanında küçük bir çocuğun dengesiz ayakları üzerinde sallanmasını izlerken bir arabayı yakaladı, ama küçük şey bunu yapmıyordu. Bacaklarını insanoğlunun bildiği her yöne doğru tekmeliyordu.

Nick, "Bu kadının elleri dolu," diye yorum yaptı.

Ona bir göz attım ve şimdi çocuğu o incecik emniyet kemerlerinden biriyle bağlamaya çalışan kadına döndüm. Ona kaç çocuk sahibi olmak istediğini sormak istedim ama bunun hedefe uygun bir soru olmadığını düşündüm, hatta muhtemelen ilişkimizin durumu göz önüne alındığında genel olarak uygun bir soru bile değildi.

"Hayal bile edemiyorum," dedim sonunda, yürümeye başlayan çocuğu kucağına alıp tek eliyle arabayı itmeye başlamasını izlerken.

Nick sırttı. "Hadi yapalım şunu."

Noel mağazası mağazanın arka tarafında, elektronik bölümünün yakınındaydı. Tabii ki önce yeni tabletler, sonra filmler ve daha sonra da kitaplar dikkatimizi dağıttı. Sonunda Noel mağazasına vardığımızda, ağır ceketimin altında terlemeye başlamışım. Elimi uzatıp şapkamı çıkardım ve saçımdaki elektriklenmeyi düzelttim.

Ağaçlara doğru yürürken dudaklarımı büzdüm. "Çok fazla var ve çok gerçekçi görünüyorlar." Bana uzun uzun baktı. "Mesele de bu zaten."

"Susun." Dikenli iğnelerden birine dokundum. "Annem her zaman canlı bir Noel ağacı alır, bu yüzden ben hiç almadım."

Nick arabanın etrafından dolanırken kalçasıyla beni dürttü. "Bırak da uzmanlığım sana doğru seçimi yapman için rehberlik etsin."

Sırttım.

Geniş ve uzun ağaçlar, olağanüstü gerçek görünen buzlu uçları olanlar beni cezbedenlerdi. "Bunun sığacağını sanmıyorum," diye yorum yapıyordu Nick, ben bir ağaçtan diğerine geçerken.

Devasa bir ağaçtan diğerine. "Buna ne dersin?"

Kaşlarım kalktı. Sıcak pembe bir ağacı işaret ediyordu. "Um. Hayır."

Koridorda ilerlerken kıkırdadı ve sonra durdu. "Aslında bu mükemmel olurdu."

Bu kez beş buçuk metrelik ince bir Virginia çamından bahsediyordu. Parmaklarımı, üzerine kar serpilmiş gibi görünmesi için tasarlanmış buzlu uçlarında gezdirdim. "Bunu sevdim. İşte bu. Kirazları var."

Nick sırtı baktı. "Sanırım onlar çobanpüskülü." "Aynı değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Stephanie. Öyle değiller."

"Ha. Ne-" Karnımdaki keskin bir ağrı sözlerimi kesti. Elimi belime bastırarak, yanma hissi hafiflerken tamamen hareketsiz durdum.

Nick bana doğru adım attı, gözleri büyüdü, yüz hatlarına endişe kazındı. "İyi misin?"

Bir an cevap vermedim çünkü emin değildim ama acı geri gelmedi. "Evet. Ben iyiyim. Sanırım sadece garip bir kramptı."

Etrafına bakınırken elime dokundu. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Sadece bir kramptı. Muhtemelen kızarmış tavuktandır." "Çok fazla kızarmış tavuk yedin."

Gözlerim kısıldı. "O kadar da değil."

Nick'in gerginliği biraz azaldı. "Altı parça falan yedin. İki benimdi." Durakladı, adaçayı rengi gözleri parlıyordu. "Ve benim bisküvimi. Sen de benim bisküvimi yedin."

Bisküvisini yedim. "Acıkmıştım."

Ağaca geri dönerken kıkırdadı. "Bunu mu istiyorsun?" "Bence 'çobanpüskülü meyveleri' ile mükemmel."

Eğilerek uzun, dar kutuyu kolayca aldı. "Şu haline bak, ne kadar da çabuk öğreniyorsun."

Ağacı arabaya yerleştirirken güldüm ve süslemelere geçtik. Süsleri ve çelenkleri seçerken acının geri gelmesini bekledim ve tekrarlamadığı için rahatladım.

Mağazanın önüne doğru yöneldik, ev eşyalarının arasından kestirme bir yol izleyerek bebek reyonuna doğru yürüdük. Dikkatim uçsuz bucaksız bebek eşyaları denizinde dolaştı.

"Etrafa bakmak ister misin?" diye sordu bakışlarımı takip ederek. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Senin için sorun olur mu?"

Bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Neden olmayayım ki?"

Omuz silktim. "Bu şeylere bakmak için bile çok erken." "Yine de bazı fikirler edinebilirsin."

"İyi bir noktaya değindin."

"Her zaman iyi noktalarım vardır."

"Ne kadar da alçakgönüllüsün." Alt değiştirme masalarına bakarak ilerlemeye başladım. "Gerçekten bunlardan birine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nick el arabasıyla onu takip etti. "Bebeğin altını mutfak tezgâhında değiştirmeyi düşünmüyorsanız, evet derim."

Parmaklarımı beyaz pedin üzerinde gezdirirken görüntüye kıkırdadım. Masanın yanına minik ayakkabılardan oluşan bir sergi yerleştirilmişti.

"Aman Tanrım." Bir çift küçük beyaz Mary Janes'i elime aldım. Nick'e döndüğümde iki ayakkabı da tek elime sığıyordu. "Şuna bak! Ne kadar küçük olduklarına bak."

Başını iki yana salladı. "Bir yanım ayakkabı için o kadar küçük ayaklara bile tahammül edemiyor."

"Biliyorum." Sırıtarak dudakımı ısırđım. "Eğer bir kızımız olursa, bu ayakkabıları kesinlikle alacağım." "Seni mutlu edecekse bunlardan on tane alabilirsin."

Bakışlarım onunkilere uğtu ve tutuldu. Samimiyet tam oradaydı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Ayakkabıları yerine koydum. Oradan uyumlu bir şifonyer ve bir sallanan sandalyeye geçtim. Çok fazla eşya vardı. Araba koltukları. Çeşitli boylarda bebek arabaları. Sallanan sandalyeler. Zıplayan sandalyeler. Bebek bezi cinleri ve pek çok farklı türde biberon.

Bebek reyonunun ortasında durmuş, aval aval her şeye bakıyordum. "Sanırım panik atak geçireceğim," dedim ona, yarı ciddi bir ifadeyle. "Yani, bütün bu şeyleri almam gerekiyor. Çok fazla eşya var. Peki hepsini nereye koyacağım?"

Nick bulaşık makinesinde yıkanabilen şişelerden bir paket aldı. "Düzelتيyorum. Bunları *almamız* gerekiyor ve odam var. Büyükbabamın evi benim. Vasiyette yazıyor. Bir zamanlar satmayı düşünüyordum. . . şey, bilirsiniz işte, daha küçük bir şeye geçiyorum," dedi ve şişeleri yerine koydu. El arabasına geri döndü. "Ama evi tutmak akıllıca görünüyor, özellikle de bir bebek geliyorsa."

Yine ona bakıyordum. "Sen. ... bizim -ben ve bebek- senin yanına taşınabileceğimizi mi söylüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Şurada bebek arabası seçen adam ve kızdan bahsediyordum." Hâlâ ona bakıyordum.

"Neden yapmayasın ki? Haklısınız. Senin yerin yok. Benim var. Mükemmel olur." Arabaya yaslandı ve şapkamı alıp elinde döndürdü. Sinsi bir sırıtış dudaklarını büktü. "Ve seninle aynı yatağı paylaşma fikri hoşuma gidiyor."

Her ne kadar aklının muhtemelen şu anda mutlu bir şekilde olukta oynadığını bilsem de, teklifi beni kesinlikle şaşırttı. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Nick'in bir evi vardı. Benim bir dairem vardı. Onun odası vardı. Benim yoktu. Ve bu *bizim* bebeğimizdi.

Birlikte yaşamaya başlamak büyük bir adımdı ama bebek sahibi olmak daha da büyük bir adımdı.

Tanrım, her şeyi o kadar ters yapmıştık ki, ama orada durup ona bakarken umurumda değildi.

Seni seviyorum.

O kelimeleri çıkarmak istedim. A v a z ı m ı çıktığı kadar bağırarak istedim ama bir kez daha dilimin ucuna gelmedi.

Üç küçük kelimeyi söylemenin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

Bölüm 26

"Peki Nick'le ne zaman tanışacağım?"

Annemin sorusuna muhatap olan kişi yarı giyinik bir şekilde banyodan çıkarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Koyu renk kot pantolonu aşağıya sarkıyor, karnının alt kısmının damar şeklini gösteriyordu. Neredeyse çıplaklığının sıcaklığını takdir etme şansını asla kaçırmayacak olsam da, akşam yemeğine geç kalacaktık.

Ama çıplak göğsü aldığı duştan dolayı parlıyordu ve iç çamaşırı giydiğine ikna olmamıştım. Karnının sıkıca sarılmış kaslarına bakarken dudağımı ısırardım. Arzu midemin derinliklerinde birikti. Hormonlarım çıldırmış olabilirdi ama ona doyamıyordum. Nick'i n Pazar sabahı geç saatlerde mutfığa yeni ekipmanların taşınmasına yardım etmek için bara gitmesi gerekiyordu. Evime geldiğinde yağlı ve terliydi, hemen duşa girmesi gerektiğini söyledi. Bu harika bir fikirdi, çünkü bir grup randevumuz vardı. Ama ben hamilelik hormonlarını suçlayacaktım.

Soyunmuştu ama önünde dizlerimin üzerine çökene kadar öpüşerek ilerlediğimde duşu durdu. Yani geç kalacak olmamız kısmen benim hatamdı.

"Stephanie, tatlım, hala orada mısın?"

Bu düşünceleri kafamdan atarak arkamı döndüm ve şifonyerime baktım. "Evet, buradayım. Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı."

Nick arkamdan kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim. "Nick'le ne zaman tanışabilirsin bilmiyorum anne." Duraksayarak tepkisini ölçmek için omzumun üzerinden baktım. Eğer bayılmaya hazır gibi görünseydi bu muhtemelen kötüye işaret olurdu ama o yanında getirdiği spor çantasından kazağını çıkarmakla meşgul görünüyordu. Söylediklerimi bilerek mi görmezden geliyordu? Yoksa bu onu rahatsız etmiyor muydu?

"Bence siz ikiniz bunu çözmelisiniz," diye ısrar etti annem ve ben onun "anne" sesini tanıyınca sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Ona sorabilirim."

"Orada mı?" Annem güldü. "Demek bu yüzden dikkatin dağınık."

"Anne," diye homurdandım Nick'le yüz yüze gelmek için arkamı dönerken. "Annem seninle ne zaman buluşabileceğini bilmek istiyor."

Nick kazağını silkelerken başını kaldırıp baktı. Güzel bir kırıksıklık giderme tekniği. "Şu anda Martinsburg'a gidemem. Büyükbabam varken olmaz," dedi ve bu çok mantıklıydı. "Ama buraya gelirse, onunla tanışmayı çok isterim."

Onunla tanışmayı çok isterdi. Kalbim göğsümde küçük bir dans yaptı. "Dedi ki-"

"Onu duydum canım. Lütfen ona büyükbabasını çok iyi anladığımı ve dualarımda olduğunu söyle," diye cevap verdi annem. "Noel civarında gelmeyi düşünüyordum. Ne dersin?"

Gerginlik beni ele geçirdi. Noel haftaya geliyordu ve ben Nick'in Noel'i kutlayacağı için çok heyecanlıydım.

Annemle tanışmak bir yana, ilk ebeveyn-bebeğim-babam buluşması bende kusma isteği uyandırdı. Aslında geçen hafta Nick için alışverişe gittiğimde, ona Noel için küçük ve özel bir şey almak istediğimde, o zaman da kusmak istedim, çünkü bir şey seçmek tahmin ettiğimden daha zordu. Sonunda güzel, dayanıklı bir saatte karar kıldım. Kutusunda güzel görünüyordu, ama şimdi bunun biraz ezik bir hediye olduğunu düşünüyordum, her ne kadar bir saat alması gerektiğini defalarca söylemiş olsa da.

Anneme Noel'in iyi geçtiğini söyledim ve birkaç dakika sonra Nick'le bir kez daha yüzleşmek için telefonu kapattım.

Hala gömleksizdi.

Telefonumu yatağın üzerine bırakırken kaşlarımı kaldırdım. "Bu gece de böyle mi dışarı çıkacaksın?" Ukala bir sırıtış belirdi. "Çıkardım ama o zaman yemek yiyemeyecek kadar 'kafan dağınık' olur."

"Kapa çeneni."

Kıkırdarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Yatağın kenarına oturdu ve kucağına oturmam için beni aşağı çekti. "Nick, gitmemiz gerek," diye itiraz ettim. "Eğer gitmezsek geç kalacağız."

"Geç kalmayacağız." Bir kolunu kalçalarımın doladı. "Zamanımız var. Ve zamana ihtiyacımız var." Diğer eli karnımın alt kısmına indi. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ çok yorgun hissediyor musun?"

Noel ağacını diktikten sonra, yaklaşık üç gün boyunca yorgunluktan çok kötü etkilendim ve o zamandan beri aralıklı olarak devam ediyordu. Bebek sitelerine ve Nick'in ısrarı üzerine kadın doğum uzmanına yaptığım kontrole göre bu oldukça normaldi. "Bugün kendimi iyi hissediyorum. Bu çok açık değil mi?" Pantolonunun düğmesiyle oynayarak alay ettim.

Sırıttı. "Eminim ki komanın yarısına gelmiş olsan bile hâlâ çok azgın olabilirsin."

Güldüm. "Bunu inkâr etmeye çalışmayacağım bile."

Gülümsemesi biraz değişti. "Ama cidden, sadece endişeliyim. Geçen hafta çok yorgundun ve kendini pek iyi hissetmediğini söylemiştin."

"Endişelendiğiniz için teşekkür ederim ama kendimi iyi hissediyorum," diye ısrar ettim. "Ve eğer sizi daha iyi hissettirecekse, bir sonraki randevum Cuma günü."

"Biliyorum." Kırpikleri elinin yastığının üzerinde durduğu yere doğru indi. "Hala kilo almadığına inanamıyorum."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Oh, kilo aldım. Güven bana."

Parmakları kıvrılıp gömleğimin eteklerini avucunun içine alırken yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi. Çekiştirerek karnımı ortaya çıkardı. "Seni her gün Whopper'la beslemeye başlayacağım."

Güldüm ama doğrusu karnımın hâlâ bu kadar düz olmasına da biraz şaşırmıştım. Biraz kıvrılmaya başlamıştı ama bunun sadece şişkinlik olduğunu tahmin ediyordum. Kalçalarım ve kığım muhtemelen farklı bir hikâyeydi. On üçüncü haftasında olan kadınların fotoğraflarına bakmıştım. Hamile oldukları belli değildi, ama kesinlikle küçük bir şişlik vardı.

Küçük bir şişliğim yoktu.

"Belki de daha önce değil de daha ileride doğum yapan bazı kadınlar gibi olacağım?"

Nick belinden eğilip göbeğimin hemen üstüne bir öpücük kondururken cevap vermedi ve bu hareketin tatlılığından kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Başını kaldırdığında yanaklarını ellerimle kavradım ve başını yana eğerek onu öptüm.

Öpücüğün sadece bu olması gerekiyordu ama dilinin ucu benimkine değdiği anda çok daha muhtaç bir şeye dönüştü. Nick dönerek ayağa kalktı, beni kucağından aldı ve sırtüstü yatırdı.

"Nick! Geç kalacağız!"

Uzun bedenini benimkinin üzerinde gezdirdi, bir eli kalçamın etrafında kıvrıldı. "Geç kalma ya çağız." "Hiç vaktimiz yok. İhtiyacımız var."

Ağzı benimkini kapattı, söylediklerimin geri kalanını kesti ve eli gömleğimin altından kayarak tenimden yukarı çıkıp göğsümü kapladığında, tüm zaman meselesini unutmaya başladım. Özellikle de çevik parmakları sütyenimin kabına girip göğsümün sıkılmış ucunu bulduğunda.

Parmaklarım omuzlarını sıktı, dudaklarımın köşesini öpüp boğazımdan aşağıya doğru küçük, sıcak öpücüklerden oluşan kavurucu bir iz bırakırken kazdı. Arzunun damarlarımda dolaşmasıyla nabzım hızlandı.

"Nick," diye inledim, parmakları gerçekten yaramazca bir şey yaparken nefesim kesildi. "Bir an önce ... gidiyor."

"Yapacağız," dedi elini sütyenimden çekerek. Ayağa kalkmak yerine gömleğimi yukarı çekti ve sonra parmaklarını sütyenimin kuplarının arasına sokarak aşağı çekti. Bana bakarken dudağını ısırды. "Çok güzel."

Başını gerilmiş meme ucuna doğru indirmesini, onu ağzına çekmesini ve derin derin emmesini izledim. "Tanrım."

Kıkırdadı ve bu his içimde yankılandı. Diğer göğsüme geçip hassas deriyi ısırdıktan sonra diliyle acısını dindirdiğinde, vaktinde çıkmanın boşa kürek çekmek olacağını anladım.

"Hazırlanmamız gerek," dedim ona, kalçalarımın arasındaki ağrı artarken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

"Uh-huh." Göğsümü bıraktı, göbeğime kadar öptü. Dili içeri daldı ve kalçalarım sarsıldı. Ben daha ne olduğunu anlamadan düğmelerimi ve fermuarımı çözmüş, kalçalarımın aşağı indiriyordu. "Sıra bende."

Ağzı bir kalp atışında üzerimdeydi ve baştan çıkarıcılığına geçici, yavaş bir başlangıç yoktu. Sadece tadıma bakmadı. Sadece beni memnun etmedi. Yaptığı şeyden zevk alıyordu.

"Evet," diye mırıldandı etime karşı. Dili merkezimde gezinerek içimdeki gerilimi artırdı. "Çok geç kalacağız."

Söylemeye gerek yok, restorana yirmi dakika kadar geciktik ama kaslarım jöleden yapılmıştı ve saçlarımın yatakta yuvarlanmışım gibi görünmesini umursamayacak kadar mutluluktan uçuyordum.

Ben de öyle yapmışım.

Nick ve ben büyük yuvarlak masaya geri döndük ve herkesi görene kadar bu yemeğin ne kadar tuhaf olacağını anlamamışım. Calla bizi davet ettiğinde bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim ama şimdi Jase ve Cam'in orada oturduğunu görünce tek düşünebildiğim bunun ne kadar garip bir hal alabileceğiydi. Nick onlarla bir şekilde takıldığımı biliyordu ve belli ki masadaki herkes biliyordu ve evet ... bu farklıydı.

Calla'nın yanına oturdum ve gülümsemeye zorladım. "Geç kaldığımız için üzgünüm. Trafik yüzünden." Calla sinsi bir sırıtışla "Trafik," dedi.

"Pazar gecesi için ilginç."

Avery'nin yanında oturan Teresa, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden attı. "Merak etme," dedi göz kırparak. "Jase ve ben de ... 'trafiğe' de rastladık. Gerçekten yoğun bir 'trafik'."

Jase'in gözleri büyüdü.

Avery'nin diğer tarafında, Nick'in yanında oturan Cam'in yüzü, kız kardeşinin sözleri karşısında tiksintiyle buruştu. "Hadi ama dostum. Bunu kafamda canlandırmak bile istemiyorum."

Avery elini ağzına götürerek kıkırdamasını bastırdı ama "Bu 'trafik' tam olarak ne kadar yoğundu?" diye sordu.

Teresa ağzını açtı ama Jase konuştu: "Lütfen, Tanrım, bu soruya cevap verme. Cam'in beni tekrar yumruklamasını gerçekten istemiyorum."

Teresa gözlerini ağabeyine dikince güldüm. "Eğer sana elini sürerse, bu bebek Cam'in doğurabileceği son bebek olacaktır."

"Ah canım," diye mırıldandı Calla.

Yanında oturan Jax sandalyesinde arkasına yaslandı ve Nick'e baktı. "Hep böyleler bu arada." "Kız kardeşimi hiçbir yere götüremem," diye cevap verdi Cam, onun bakışları ölümcül bir hal alınca sırtarak.

"Daha çok seni hiçbir yere götüremem gibi." Avery masanın öbür ucundan bana gülümserken ona dirsek attı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bütün gözler üzerime çevrilmişti ve yerimde kıpırdanma isteğime karşı koydum. "İyi gidiyordum. Şimdiye kadar kolay bir hamilelik geçirdim."

"Gerçekten çok yoruldu," diye araya girdi Nick.

Küçük kızılın yüzünde bir sempati ifadesi belirdi. "Tanrım, aynısı burada da var. Sanırım sonunda kendimi normal hissettiğim bir noktaya geldim, ama şimdi sanki bir basketbol topu taşıyormuşum gibi hissediyorum."

"O bir futbol topu," diye düzeltti Cam, eğilip dudaklarını kızın alnına değdirerek. "Güzel bir futbol topu."

Ona baktım. "Futbol topu taşıyormuş gibi görünmüyorsunuz." Aslında onu son gördüğümde de öyle görünüyordu.

Avery'nin gözleri parladı. "Bunun için teşekkür ederim, ama bunun tek nedeni oturuyor olmam."

"Ayağa kalk," diye ısrar etti Teresa, Jase uzanıp elini onun ensesinde dolaştırırken.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve evet, Avery'nin açıkça hamile olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Soluk mavi kazağı daracıktı ve çok belirgin bir yumrunun üzerinde uzanıyordu. Elleriyle karnını çerçevelemişti. "Gördüğünüz gibi, bir futbol topu."

Güldüm. "Bu bir futbol topu büyüklüğünde değil." Jase, "Belki de sönük bir top," diye yorum yaptı.

Avery tekrar yerine otururken kıkırdadı. Cam hemen kolunu onun omuzlarına doladı. "Kesinlikle öyle hissettirmiyor."

Nick'in bakışları Avery'den bana doğru kaydı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Beni yarı sönmüş bir futbol topu büyüklüğünde bir şişlikle hayal ettiğini anlamak için hayal gücüne gerek yoktu. Bakışlarındaki beklenti dolu ifadeyi de gözden kaçırmak mümkün değildi. Bu bebeği gerçekten istiyordu.

Ama beni gerçekten istiyor muydu?

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, onu bir kenara ittim ve konuşmaya odaklandım. Nevrozumun bu geceyi mahvetmesine izin veremezdim.

Nick kesinlikle gruptaki en sessiz kişiydi, arkasına yaslanıp olan biteni izliyordu. Yemekler geldi ve iştahımın yerinde olmadığını görünce şaşırdım. İyi pişmiş bifteğimin ve patates püremi sadece yarısını yiyebildim. Kiminle yemek yediğimizin ilk baştaki garipliğiyle bir ilgisi olabilirdi ama ne Cam ve Jase ne de onların sevgilileri benim varlığım karşısında gözlerini kırpmadılar. Nick de öyle.

Bu masadaki hiç kimsenin -ki bunların herhangi biri hakkında fikir sahibi olmaya hakkı olan tek kişi onlardı- bunların hiçbirini umursamadığını fark etmem ve bunu tamamen kabul etmem birkaç dakikamı aldı. Garipliğin bir kısmı kafamın içindeydi, önceki deneyimlerimin bir sonucuydu ama bu insanların umurunda değildi. Omuzlarımdan garip bir ağırlık kalktı. Suçluluk ya da pişmanlık değildi, öyle bir şey

değildi, çünkü daha önce hiç kimse

yanlış ya da utanılacak bir şey yoktu. Daha çok, iki kızla aramdaki duvarın bir kısmı nihayet ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Onlar beni, ben de onları kabullenmiştim.

Geçmiş resmen geçmişte kaldı.

Yorgunluk Salı günü iş sırasında tekrar ortaya çıktı ve Çarşamba günü boyunca ve Perşembe gününe kadar devam etti.

Bu yüzden bir kucak dolusu yeni masa takvimini malzeme odasına taşımak zorunda kaldığımda mola vermek istedim. Hatta belki yarı yolda, iki boş kabinin arasında kestirmek bile. Kimse fark etmezdi.

Hamilelikle ilgili baktığım her şeye göre yorgunluk oldukça yaygındı ama *bu kadar* kötü olacağını düşünmemiştim. Tek yapmak istediğim uyumaktı.

Malzeme odasına yaklaştığımda, burnuma ezici bir koku çarptı. Ağır bir kolonya. Ugh. Rick yakınlardaydı.

Kalçamla malzeme odasının kapısını iterek açıp içeri girerken gözlerimi devirmiştım. Gördüklerim, duyduklarım *neredeyse* beni yere serecekti.

"Dur dedim-"

Rick odadaydı ama yalnız değildi. Sırtı bana dönüktü ve iri gövdesiyle neredeyse kimi rafa sıkıştırdığını zar zor görebiliyordum ama küçük ellerinin göğsünü ittiğini gördüm. Sanki bir şakaymış gibi güldüğünü duydum. Boynumun arkasındaki deri ürperdi.

"Ne oluyor lan?" Dedim.

Rick bir adım geri atarak döndü ve zaten kızarmış olan yüzü kırmızının üç tonuna dönüştü. Onunla rafın arasından küçük bir şekil fırladı. Jillian'ın yüzü, bakışları benimkiyle birleştiğinde solgundu. Kalın kazağının eteklerini çekti.

Rick, Jillian'a doğru dönerek, "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Ona düşündüğün gibi olmadığını söyle-"

Rick'in kafasına takvim yığınıyla vurmaya hazırlanarak bir adım öne çıktım. Gördüklerimin ve duyduklarımın tam da düşündüğüm gibi olduğundan emindim. "Jillian, git Bay Bowser'ı getir."

Rick bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Jillian kahverengi gözlerini kocaman açarak, "Babam birkaç tane post-it not alabileceğimi söyledi," diye açıkladı. Alt dudağı titriyordu. "Tek yaptığım buydu ve o-"

"Jillian, *hemen* gidip Bay Bowser'ı getir."

Rick göğsünü kabartarak, "Ben bir şey yapmıyordum," dedi. "Sadece onunla konuşuyordum."

Jillian yanımda durup yanakları pembeleşirken ellerim takvimlerin kenarlarını sıkıca kavradı. "Benimle konuşmaya çalışmıyordun, seni pislik."

Rick ağzını açtı ama ben onun sözünü kestim. "Lütfen Bay Bowser'ı çağırın," dedim ona.

Ben Rick'e göz kulak olurken Jillian odadan dışarı fırladı. İçimde öfke yükseldi ama başka bir acı, asitli duygu da yükseldi. En yüksek mertebeden bir sürüngen olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bana uygunsuz davrandığı anda onu Marcus'a ihbar etmeliydim.

"Siktir," diye homurdandı, sanki üzerime boşalacakmış gibi hareket ediyordu.

Yerimde durdum. "Bana doğru bir adım atarsan yemin ederim taşaklarını öyle bir tekmelerim ki boğazına kaçır."

Yüzü kızardı.

"Sen tam bir sürüngensin," dedim, kelimelerimi öfke kaplamıştı. "Tam bir sürüngen, *aptal*, lanet bir sürüngen. Patronun kızı mı?" Başımı salladım. Andrew onu ninja gibi öldürecekti.

Rick de bunu fark etmiş gibi görünüyordu çünkü yüzündeki kan çekilmişti. Bir saniye sonra Marcus kapı aralığında belirdi. Takvimleri duvara yerleştirirken ona döndüm. "I

bu pisliğin üzerine yürüdü-"

"Jillian bana söyledi," diye araya girdi Marcus, sesi korkutucu derecede sakindi. "Stephanie, lütfen odayı terk eder misin? Rick'le eşyalarını toplayıp bu binadan siktir olup gitmeden önce konuşmamız gerekiyor."

Oh. Oh wow.

Odadan hızla çıktım.

Jillian boş koridorda bekliyordu, ona yaklaştığımda gözleri cam gibiydi. Elleri birbirine dolanmıştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Beni oraya kadar takip etti ve ben ..." Dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

Sesimi alçaltarak önünde durdum. "İyi misin, Jillian? Sana zarar verdi mi?" "Hayır." Başını hızlıca salladı.

O anda aklıma korkunç bir şey geldi. Ya bu Jillian'a ilk saldırısı değilse? "Bu daha önce de oldu mu?" diye sordum.

Jillian zorlukla yutkunurken gözlerini kaçırdı. "Hayır."

Ona inanmadım. "O yüzden mi buradan gidiyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Hiç de değil. I . . . Gidip babamla konuşsam iyi olacak." Geri geri gitmeye başladı. "Tekrar teşekkür ederim. Gerçekten."

Bir an öylece durdum, kafamda binlerce korkunç düşünce dönüp duruyordu. Sersemlemiş bir halde masama geri döndüm.

Sürünge Rick'in Lima Akademisi'nden çıkarılmasından yaklaşık bir saat sonra ve Jillian çoktan tesisi terk etmişken, Marcus ofisinin kapısını açtı. "Stephanie, seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

Hemen ayağa kalktım ve beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim olmadan ofisine girdim. Rick'i ihbar ettiğim için başımın belada olduğunu düşünmüyordum, ne kadar kızgın olduğuna ve durumu ne kadar çabuk ele aldığına bakılırsa, ama ya öyleyse? Ya işimi kaybedersem? Doğmak üzere olan bir çocukla, bu çok ama çok kötü olurdu.

Ama bu iş hızla kötüye gitse bile, adım attığım için pişman değildim. Asla. Keşke daha önce bir şeyler söyleseydim.

"Lütfen kapıyı arkanızdan kapatır mısınız?" Marcus masanın etrafında dönerken sordu.

Kapıyı sessizce kapattım ve masasının önündeki sandalyenin kenarına oturup ellerimi kucağımda birleştirdim.

Marcus oturdu ve bakışlarımla karşılaştığında kollarını masanın üzerine bıraktı. "Öncelikle, araya girip Jillian'a yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," dedim.

Devam etti. "Bana, onun uygunsuz davranışlarına burada ilk kez tanık olmadığınız izlenimini veren bir şey söylediniz. Durum bu mu?"

Başımı sallayarak onayladım. "Bana çok uygun olmadığını düşündüğüm birkaç şey söyledi ve bir keresinde asansörde bana çok yaklaştı. Bana sürtündü." Kulaklarımın ucunun yandığını hissettim. "Bunu bir daha yaparsa onu şikayet edeceğimi söyledim."

"Ondan sonra seni rahatsız etti mi?"

"Hayır. Çoğunlukla benden uzak durdu." Bakışlarım arkasındaki büyük pencereye kaydı. "I . . ."

Marcus, "Ne istersen söyle," dedi.

İçimi çekerken başımı salladım. Suçluluk duygusu midemi çalkaladı. "Keşke ilk kez uygunsuz davrandığımda bir şey söyleseydim. O zaman Jillian'ın başına bunlar gelmezdi."

Marcus sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Sana karşı dürüst olacağım,

Stephanie. Neden hiçbir şey söylemediğini anlıyorum. Burada yenisin ama umarım hiçbirimiz sana bu tür davranışları hoş göreceğimiz izlenimini vermemişizdir."

"Yapmadınız," diye yanıtladım hemen.

Marcus gülümsedi ama bu gülümseme onun koyu renk gözlerine ulaşmadı. "Ama keşke öne çıksaydın. Hiçbirimiz çalışanlarımızın ya da ailelerinin burada kendilerini güvensiz hissetmelerini istemeyiz. Eğer bir daha böyle bir şey olursa, derhal Deanna'ya ya da bana gelmeni istiyorum. Anlıyor musunuz?"

"Evet. Biliyorum."

Ondan sonra kovuldum ama içimdeki iğrenç his devam etti. Bir yanım Rick'i bulup taşaklarını tekmelemek istiyordu. Diğer yanım ise bana karşı sınırı aştığında onu ihbar etmediğim için kendimi tokatlamak istiyordu. Halletmiştim ama bana sadece kendi eğlencesi için varmışım gibi davranıyorsa, diğer kadınlara da aynı şekilde davranması gerektiğini fark etmemek için kafamın kendi kıcıma sıkışmış olması gerekiyordu.

Jillian'la ilgili ilk şüphelerimin doğru olmamasını umuyordum ama Rick'in muhtemelen başka bir yere taşınmak zorunda kalacağını hissediyordum. Sadece Andrew kızmakla kalmayacak, Brock öğrendiğinde Rick'in ölü bir adam olacağına bahse girmiştim.

Eve dönerken bir hamburgerci de durdum ve bir şeyler hazırlayamayacak kadar yorgun olduğum için hızlı bir akşam yemeği aldım. Yorgunluğun normal olması gerektiğini biliyordum ve saat yedi civarında mesaj attığında Nick'e bundan bahsetmedim. Endişelenmesini isteyeceğim son şey buydu. Ayrıca Cuma günü doktor randevum vardı ve konuyu o zaman açabilirdim.

Rick'le daha önce olanları ona anlatmadım. Rick'le kendi sorunlarımı halletmiş olsam da, Nick'i tanıdığım için Rick'in sapıkça davranışlarını duymaktan mutlu olmayacaktı.

Pijama altımı ve bol bir tişörtümü giydikten sonra banyoya girdim ve aynanın önünde yan durdum. Üstümü yukarı çekerek aynada kendimi kontrol ettim. Görünür bir şişlik yoktu. Pek değil ama kendimi bir futbol topuyla hayal etmeye çalıştım.

Avery kadar sevimli olabileceğimden şüpheliydim ama ellerimi karnıma götürürken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Son birkaç gündür Marcus'a hamileliğim konusunu nasıl açacağımı düşünüyordum. Kolay olmayacaktı ama yakında bir şeyler söylemem gerekecekti.

Düşüncelerime bir şüphe sızarken başımı yana doğru eğdim. Bir çeşit şişlik görmem gerekmez miydi? Neredeyse on dört haftalık bir şey? Gördüğüm beş milyon anne adayını fotoğrafına göre cevap evetti, ama ...

Gömleğimi bıraktım ve hayatımın geri kalanında asla bilmeyeceğim daha nadir hamilelik sorunlarını Google'da arama dürtüsüne direndim.

Oturma odasına doğru yürüdüm, Noel ağacının ışıklarını kapattım ve buzdolabından bir bardak portakal suyu alıp çoraplı ayaklarım ahşap zeminde sessiz bir şekilde yatak odasına doğru ilerledim. Saat erkendi ama ayı gibi bir esnemenin sonra yatmaya çok hazırdım. Bardağı yere bırakıp kumandaya uzanmışım ki keskin, bıçak gibi bir ağrı karnımın alt kısmını kesti ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı.

"Ah," diye fısıldadım, elimi sol kalçamın yanındaki karnıma koyarak. "Whoa."

Acı azalırken yaktı. Ayağa kalktım ve meyve suyu bardağına baktım. Aklıma korkunç bir düşünce gelince ağzım kurudu. *Bir sorun mu vardı?* Kalbim çarparak birkaç dakika bekledim ve acı geri gelmeyince düzensiz bir nefes aldım. Ben iyiydim. Ağrının muhtemelen hamilelikle bir ilgisi yoktu ve daha çok akşam yemeğinde yediğim fast food ile ilgiliydi.

Yatağa tırmanıp bacaklarımı yorganın altına soktum ve kumandayı elime aldım. Televizyonu açtım.

Televizyonu HGTV kanalına çeviriyordum ve çok geçmeden çiftlerin sarı duvarlar ve kahverengi halı üzerine tartışmalarını dinleyerek uyuyakalmıştım.

Saatler sonra sarsılarak uyandığımda, yatakta dimdik otururken beni neyin uyandırdığından emin değildim. Boğazım inanılmaz derecede kuruydu ve cildim terden nemlenmiş gibiydi. Televizyon hâlâ açıktı ve sesi kısıktı. Elimin tersini alnıma bastırdım ama serindim. Kabus mu görmüştüm? Komodine doğru eğilip uzaktan kumandaya uzandım ki acı yine midemi delip geçti. Donup kalırken bir nefes çektim. Ağrı regl krampı gibiydi ama biraz daha şiddetliydi. Yavaşça hafifledi ama hemen ardından karnımın alt kısmına oturan garip bir basınç geldi.

Titreyen bir elle ışığı açtım. Bir dakika geçmeden ağrı tekrar başladı. Kramp şiddetliydi, vücudumun refleks olarak sarsılmasına neden oldu ve hafiflemeden önce ani bir ıslaklık hissi oluştu.

Bu normal değildi.

Yorganı yataktan çekip ayağa kalkarken midem bulandı. Kramplar tekrar başladı. Sanki tüm midem bir yumruğun içindeydi ve sık tı k ç a sıkıyor, azalır azalmaz tekrar yumruk oluyordu.

Arkamı dönüp telefonuma uzandığımda bakışlarım yatağın üzerinde geziniyordu. Kalbim tekledi. Yatağa bakarken panik patladı. "Aman Tanrım."

Çarşaflarda kan vardı.

Bölüm 27

Acil servisin parlak ışıkları sertti ve durumun gerçekliğinden saklanacak bir alan bırakmıyordu. Tek yapabildiğim, etraflarında haleler oluşana kadar o ışıklara bakmaktı.

Hemşire hastane önlüğünü ve ince, ısıtılmış battaniyeyi düzeltirken rahatsız yatağa uzandım, doktor yatağın ucundan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedim, lateks eldivenleri çekiştirirken çıkardığı elastik ses gök gürültüsü gibi çınlıyordu. Su açılmıştı. Konuşmasını beklemiyordum, çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Hastaneye arabayla gittiğimi hatırlamıyordum, ki bu muhtemelen arabayı kendim kullanmamam gerektiği anlamına geliyordu, ama pijamalarımı ıslatan parlak kırmızı kanı ve üzerime giydiğim terliklerden akmaya başlayan parlak kırmızı kanı hatırlıyordum. Tuvalete oturduğumda oluşan pıhtıları hatırladım ve ... hatırladım.

Kramplar geri dönerken dudağımı ısırdım. Elim battaniyenin üst kısmı boyunca kıvrıldı. Hemşirenin gölgesi üzerime düştü ve serin eli elimi kapladı. Elim çökmek istedim. Şu anda onun ya da başka birinin bana dokunmasını istemiyordum ama kıpırdamadım.

"Bayan Keith?"

Bakışlarım doktora kaydı. Genç görünüyordu. Sanki benim yaşımda olabilirdi. Tabureyi yatağın yanına, belime doğru itip otururken kaşları çatıldı. Ciddi bakışları benimkilerle buluştu. Bakışları bana doktordan önce küçük perdeli odada bulunan ultrason teknisyenini hatırlattı. O hemşire kendini tanıtmıştı ama kolu hareket ettirmeye başladıktan sonra bana bakmayı bırakmıştı. Odadan çıktığında konuşup konuşmadığını bile bilmiyordum. Konuştuğunu sanmıştım. Ve o sözlerin anlamsız olabileceğini düşündüm.

"Özür dilerim," dedi doktor.

Dikkatimi tekrar tavana verirken burnumdan nefes aldım. Çenemi sıkıttığım için ağrıyordu ama bırakmaya da zorlayamıyordum. Doktor -adı neydi? Williams mı? Williamson mı? Yine konuşuyordu ve ben bir kısmını kaçırdım.

"... ultrason, şu anda gösterdiğiniz semptomlarla ilgili olarak şüphelendiğimiz şeyi doğruladı," diyordu ve sanki bir çizelgeyi çeviriyormuş gibi kağıtların hareket ettiğini duydum. "Geldiğinizde on üçüncü haftanıza yaklaştığınızı söylemiştiniz?"

Konuşurken ağzım kurumuştu. "Cuma günü ... on üç hafta olacak."

Hemşire elimi sıkıttı.

"Peki kadın doğum uzmanınızla ilk randevunuzu yeni mi aldınız?"

"Yaklaşık bir ay önce," dedim.

Kâğıtlar tekrar karıştırıldı ve bu kez konuştuğunda kelimeleri yavaş ve dikkatliydi. "İstediğimiz ultrason ve kan testlerine dayanarak, fetüsün çoktan düşük yaptığı anlaşılıyor ve şu anda olan şey, kanama ile-

"Bekle." Dudaklarımı ıslattım. "Ne demek çoktan düşük yaptım?"

"Ultrason ve muayene sonucunda fetüs olmadığı anlaşıldı. Kanamanız başladığında büyük pıhtılar fark ettiniz mi?" diye sordu.

Tabii ki, pıhtılar . . . Bunu biliyordum. Uyarı işaretleri hakkında çeşitli anne kurulu savurganlıklarından birinde okumuştum, ama düşünmemiştim ... .

Bunun olacağını düşünmemiştim.

Tanrım.

Gözlerimi sıkarak kapattım. O pıhtılar ben ... iken gelmişti. Düşüncemi tamamlayamadım bile.

Tam o anda bunun olacağını nasıl bilemezdim?

Ya o acıyı hissettiğim anda hastaneye gelseydim?

Doktor yine konuşuyordu. "Hamileliğin bu aşamasında fetüsün sizin haberiniz olmadan gelişimini durdurması çok yaygındır. Bazen vücut kendini iyileştirmeye başlamadan günler ya da haftalar önce olabilir. Şu anda olan da bu."

Gözlerim çakmak çakmak açıldı. Bebek günlerdir kayıp mıydı? Haftalarca? Ve ben bilmiyor muydum?

Bana seçeneklerden ve ne beklemem gerektiğinden, yapmam gereken takip randevularından ve her şey yolunda gitmezse dikkat etmem gereken belirtilerden bahsediyordu. Tüm bu bilgileri sıralıyordu ve o lanet hemşire hala elimi sıkıyordu ve ben ... .. istiyordum.

Annemi istedim.

"Neden?" Kısık sesle sordum.

Gözlerimin ucuyla doktorun ayağa kalktığını gördüm. "Bunu duymak ya da anlamak hiç kolay değil ama bazen hiçbir sebep yoktur Bayan Keith. Bu sadece olur. Bu illa ki bebek taşıyamayacağınız anlamına gelmiyor, ancak doktorunuzu gördüğünüzde endişeleriniz hakkında onunla konuşmanızı öneririm."

Sebebi yok muydu? Hayır. Bu mantıklı olamazdı, değil mi? Düşüncelerim okuduğum şeyler etrafında dönüp duruyordu ve evet, mantıklı yanımda bedenim delice şeyler yapan çılgın bir şey olduğunu fark etmişti ama ben bir neden istiyordum. Karnımı kesen şey kadar keskin ve gerçek bir acı göğsümde genişledi. Ne yaptığımı ya da yapmadığımı bilmek istiyordum-

Ağrım daha da arttı ve gözyaşlarım boğazımdan yukarı tırmanarak gözlerimde şişti. Hamilelik planlı değildi ama ben istemiştim. Nick de bunu beklemiyordu ama o da istiyordu. Elimizden gelenin en iyisini yapacaktık ve birkaç hafta içinde cinsiyetini öğrenmeye çalışacaktık. Acı her hücremizi yakıp kavuruyordu. Ve eğer bebek erkek olsaydı, biz-

Bu düşünceleri kestim ve hepsini kapattım. Kendimi kilitledim. Her şeyi bastırdım, çünkü şu anda bununla başa çıkamazdım. Yapamadım işte.

Hemşire, "Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordu.

"Ne?" Ona baktım ve doktorun artık odada olmadığını fark ettim. Sadece biz vardık.

Ne zaman gitmişti? İçime bir kramp girdi ve yan dönme isteğimle savaştım.

Hemşirenin ifadesinden sempati akıyordu. "Arayabileceğiniz biri var mı diye sordum?"

Evet. Kafamın tekrar tekrar söylediği şey buydu. Evet, evet. Aranacak insanlar vardı. Biri vardı.

ama ben öyle yapmadım.

Nedenini bile

bilmiyordum. Yaptığım

şey bu değildi.

Doktorun önerisi üzerine ertesi sabah erkenden işten izin aldım ve onun mazereti sayesinde haftanın geri kalanında izin kullanabildim. Deanna'ya grip olduğumu ama Marcus'un acilen ilgilenmesi gereken bir şey

olursa bunu evden yapabileceğimi söyledim. Tek yapması gereken aramak ya da e-posta göndermekti. Sonra ne oldu?

Dün Rick'le birlikte aşağı indiğimde Marcus'un işe gitmemem konusunda ne hissedeceğinden emin değildim ama başka seçeneğim yoktu.

Hiçbir şey olmamış gibi işe gitmeye çalışmamak çok akıllıca bir fikirdi. Kramplar ve kanama daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Deanna'yla konuştuktan sonra bir saat kadar kanepede kıvrıldım, ellerimi karnıma dayadım ve yatağın çarşaflarını değiştirdikten sonra dizlerimi kıvırdım, olayın izlerini silebildiğim kadar sildim.

Hiçbir şey düşünmedim.

Hiçbir şey düşünmedim.

Saatler geçiyor ve beynim ne olup bittiğine doğru kaymaya başladığı anda dikkatimi hızla televizyona veriyordum. Öğle yemeği sırasında telefonum çaldı ve göğsümde bir baskı oluştu. Arayan Nick'ti.

Donup kaldım, cevap vermeme bir saniye kalmıştı. Ona ne söyleyecektim? Sonra telefona uzandım ve doğrulup göğsüme yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım. Tanrım, hayatta zaten çok şey kaybetmişti ve büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı ve ben-

Aramayı cevaplamadan telefonu koltuğa bıraktım ve avuçlarımı alnıma bastırdım. "Kes şunu."

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Olan olmuştu zaten. Ayağa kalkarak bir bardak su almak için mutfığa gittim. Buzdolabının önünden geçerken tökezleyerek durdum.

Kalp şeklindeki bayat mıknaatısla tutulan sonogramdı. Bir an orada öylece kalakaldım, hareket etmiyordum, resme bakarken zar zor nefes alıyordum. Eğer doktor bebeği işaret etmeseydi, onu bulmam mümkün olmayacaktı. Bebek inanılmaz derecede küçüktü, bir ahududu büyüklüğündeydi.

Hamile kalmak istemediğim için bu bir tür ceza mıydı? Planlanmadığı ve başlangıçta çok korktuğum için bir tür kozmik karma gibi mi? Dünyayı gezememek ve bunun gibi aptalca, anlamsız şeyler hakkında endişelenmek?

Göğsümdeki baskı geri geldi ve fotoğrafı buzdolabından çekerek öne doğru fırladım. Bu işin bitmesini istiyordum.

Aceleyle yatak odasına döndüm, dolabıma girerken mideme giren krampları görmezden gelerek resmi iki ayakkabı kutusunun arasına sıkıştırdım. Oturma odasına geri döndüm ve telefonumu elime aldım.

Annem üçüncü zil sesinde açtı. "Selam tatlım."

"Merhaba." Parmaklarım telefonun etrafında kıvrıldı. "Meşgul müsünüz?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı küçük bir kahkaha atarak. "Sen işte değil misin?"

Volta atmaya başladım. "Hayır. Bugün ve Cuma günü izinliyim, çünkü kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Olamaz." Bir duraklama oldu ve Loki'nin arka planda havladığını duyabiliyordum. Annem köpeği susturdu. "Neyin var? Bebek mi?"

Bebek yüzünden mi?

Gözlerimi sıkarak sığ bir nefes aldım. "Şey, ben ..." Kelimeleri söylemek inanılmaz derecede zordu. "Dün gece karnımda gerçekten garip bir ağrı vardı ama geçti. Yediğim bir şeyden olduğunu düşündüm ve yattım."

"Ah," diye fısıldadı annem telefona ve ben düşündüm ki ... . Zaten bildiğini sanıyordum. "Oh, tatlım."

Elimi karnıma, göbeğimin hemen altına bastırdım. "Uyumaya geri döndüm. Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Bir sorun olduğunu düşünmedim ama birkaç saat sonra uyandım ve ... . Kramplar falan giriyordu. Hastaneye gittim." Gözlerimi açtım ve tekrar volta atmaya başladım. "Doktor ba- Muhtemelen gelişiminin durduğunu söyledi. Bu haftalar önce olmuş olabilir.

Sanırım daha önce. Bilmiyorum."

"Tatlım," dedi annem boğuk bir sesle. "Çok ama çok özür dilerim. Sen-?"

"Ben iyiyim," diye araya girdim, bir kolumu belime sararak. "Aslında iyiyim." "Tatlım-"

"Ben iyiyim. Bugün ve yarın izin alacağım, sonra da hafta sonunu dinlenmek için kullanacağım, ama iyiyim. İşe grip olduğumu söyledim. Sanırım onlara daha önce söylememiş olmam iyi bir şeydi. Yani, bu muhtemelen kılık değiştirmiş bir nimetti, değil mi?" Bu noktada saçmalamaya başlamıştım ama kendimi durduramıyordum. "Bir şeyler ters gidiyordu ve bu ... böyle şeyler olur."

Bir duraklama oldu ve sonra annem dedi ki, "Ben oraya geleceğim. Loki'yi taşıyıcıya koyacağım ve oraya geleceğiz ve-"

"Buna gerek yok. Ben iyiyim ve kimsenin yapabileceği bir şey yok" dedim. "Sadece önümüzdeki birkaç günü dinlenerek geçirmem gerekiyor."

"Ama-"

"Anne, ben iyiyim. Söz veriyorum. Buraya gelmene gerek yok. Tamam mı? Noel'de görüşürüz." Hemen cevap vermedi. "Fikrini değiştirirsen, bir telefon uzağındayım, tamam mı?" "Tamam," diye mırıldandım.

"Nick bununla nasıl başa çıkıyor?" diye sordu.

Kelimeleri zorla söylerken göğsüm sıkışmıştı. "Ona henüz söylemedim."

Sessizlik.

"Bir anda oldu ve o isteydi, ben de dün gece hastaneye kendim gittim." "Stephanie," diye yorgunca iç geçirdi.

Parmak eklemlerim ağrıyordu. "Ben buradan gidiyorum, tamam mı? Seni sonra ararım."

Telefonu yüzüne kapattım ve aceleyle kapattığım için kendimi kötü hissettim ama gelmemesi yönündeki ricamı görmezden gelmesine neden olacak bir şey söylemek istemiyordum ve bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum çünkü tekrar konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Saate baktığımda, Nick işe gitmeden önce onunla konuşmak için zamanım olduğunu biliyordum. Bir yanımda korkup onu aramak istiyordu, çünkü onu yüz yüze görmek yapabileceğimden emin olduğum bir şey değildi.

Ama bu telefonda konuşulacak türden bir konuşma değildi.

Ona mesaj atıp uğrayıp uğrayamayacağımı sordum. Birkaç mesajlaşmadan sonra -Nick neden evde olduğumu merak ediyordu, ben de belirsizliği bir sanat haline getirmiştım- yolda olduğunu söyledi. Küçük masanın yanındaki sandalyeye oturup midemde düğümler oluşurken bekledim. Kramplar artık o kadar kötü değildi ama arada bir sanki biri karnıma bıçak saplıyormuş gibi hissediyordum. Bir yanımda bu acıyı memnuniyetle karşıladı, çünkü ona odaklanabiliyordum.

Nick ortaya çıktığında, yeterince zaman geçmemişti. Ona ilk bakışta nedenini anladım. Ceketinin altına naylon kazak ve termal giymişti, spor salonundaydı. Saçları sevimli bir şekilde dağınıktı.

Solgun yüzüme bir kez baktı ve eli motosiklet kaskının kenarına sıkıca sarıldı. "Sen hastasın. Bu yüzden evdesin." Kaskı masanın üzerine koyup bana döndü.

Geri çekildim, kolumun ulaşamayacağı bir yere. "Ben hasta değilim. Pek sayılmaz. Um . . ." Onun endişeli bakışlarından kaçarak arkamı döndüm ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Gevşek saç telleri parmaklarıma dolandı. "Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Ben buradayım." Elleri sırtımda gezindi, ben de yanından geçtim. "Neler oluyor Stephanie?"

Kanepeye doğru yürüdüm, kenarına oturdum. Anneme daha önce söylediğim için, bu sefer kelimeleri çıkarmak daha kolaydı, belki de fazla kolaydı. "I . . . Kendimi kaybettim."

"Ne?" Nick yaklaştı.

"Bebek," dedim, ellerime -parmaklarıma- bakarak. "Düşük yaptım. Nedenini bilmiyorum. Dün gece oldu. Başta ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece karın ağrısı olduğunu düşündüm. Aptalcaydı." Kafamı kaldırdığımda Nick'in kanepenin yanında bir heykel gibi hareketsiz durduğunu gördüm. "Yaptığım ya da yapmadığım bir şey miydi bilmiyorum ama artık hamile değilim."

Nick gözlerini kapatırken yüz ifadesi gerildi. Elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Stephanie . . ."

Adım onun dilinde sert bir şekilde telaffuz edildi ve bakışlarımı tekrar ellerime çevirdim. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ne?" Bu tek kelimenin patlaması dikkatimi çekti. Bana bakıyordu. "Bebeğim, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Bir adımda oturduğum yere geldi ve önümde çömelmiş, ellerini ellerime dolamıştı ve dün gece elimi tutan hemşireyi düşündüm. "Tanrım, Stephanie, özür dileme. Sakın-"

"Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Bir ... şey olacağını düşünmemiştin, bunu istediğini biliyorum." Bakışları benimkileri aradı. "Bunu senin de istediğini biliyorum, ama bu ... oluyor. Tanrım." Birleştirdiğimiz ellerini alnına götürürken başı öne eğildi. "Lanet olsun. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

İçime çektiğim nefes titrekti. Ne söyleyeceğimi ben de bilmiyordum. Omuzları gerildi ve sonra başını kaldırdı. O olağanüstü gözler parlaktı, çok parlaktı ve kalbim kırıldı.

"Tamam. Pekâlâ." Derin bir nefes aldı. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu? Ben yapabilirim-" "Ben zaten hastaneye gittim."

Nick'in dudakları yavaşça aralandı ve bana bakarken gözleri büyüdü.

"Bu noktada yapılabilecek başka bir şey yok. Yani, şu anda değil. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir kontrol randevusu alacağım ama şu anda hiçbir şey yapılmasına gerek yok." Gerçek buydu ve ona olan bitenin diğer ayrıntılarını anlatmama gerek yoktu. "İşten izin almana falan gerek yok. Ben sadece dinleneceğim." Kalın kalın yutkundum. " ... Pazartesiye kadar."

Ellerimi bıraktı. "Bu ne zaman oldu?" "Dün gece." Bunu söylememiş miydim? Hatırlayamadım.

Nick ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve *dün gece* hastaneye mi gittin?"

Ellerimi bacaklarımin üzerinde gezdirirken başımı salladım.

"Neden beni aramadın?"

Başımı salladığımda yüzü biraz bulanıklaştı. "Bilmiyorum."

Bir duraklama oldu. "Tekrar gelir misin?"

Neden onu aramadım? Aradığım ilk kişi o olmalıydı. Kabul, hastaneye gittiğimde paniklemişim ama oraya vardığımda ya da hemşire sorduğunda onu aramalıydim. Hâlâ neden aramadığımı bile bilmiyordum. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve başımı salladım. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni rahatsız mı ediyorsun? Sen . . . ?" Aniden ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi. Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ. Neden böyle düşündün ki?"

Başımı salladım.

Nick yana çekildi, elleri beline yerleşti. "Bu yaptığımız gerçek bir konuşma mı?" Gözlerimi sıkarak kapattım. "Ben ... yapmadım."

"Ne yapmadın?"

Onu hayal kırıklığına uğratmak istememiştim, çünkü çok şey kaybetmişti. Onu incitmek istememiştim, çünkü zaten yeterince incinmişti. Ve bunların hiçbirisiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum - bebek, bir ilişki içinde olmak, bebeği ve Nick'i kaybetmek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve yanlış yapmışım.

Yanlış.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde tek nedenin bunlar olmadığını anladım. Nick'e aşık olmuştum, çok derinlere düşmüştüm ve bu bebek bizi bir araya getiren şeydi - *bizi birbirimize bağlayan* şeydi ve şimdi bu yoktu. Beni sevdiğini hiç söylememişti. Bebeği içermeyen hiçbir gelecek planı yapılmamıştı. Bizi bir araya getiren şey olmadan biz neydik?

Onu kaybedeceğimi biliyordum.

Bir kramp girdi ve beni hazırlıksız yakaladı. Acı içime işlerken elim karnıma gitti. Nick hemen önümde diz çökmüştü. "İyi misin?"

"Evet," diye homurdandım.

"Ne yapabilirim ki?" Koluma dokundu.

"Hiçbir şey. Sadece . . ." Ayağa kalktığımda acı azaldı ve geri çekildi. "Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var." Ellerini iki yana açtı. "Senin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece bilmeni istedim. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Sanki itilmiş gibi geri çekildi ve ben başka tarafa bakmak istedim. Saklanmak istedim, çünkü tüm bunlar benim hatamış gibi geliyordu. "Stephanie, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bana hâlâ burada olmak istediğini söyle.

Hâlâ bizim için bir gelecek gördüğünü

söyle. Beni sevdiğini söyle.

"Söyleyecek bir şey yok," diye fısıldadım, gözlerimi kaçırarak.

"Yanılıyorsun," dedi ve göğsümün derinliklerinde bir umut kıvılcımını çaktı. "Bir bebek kaybettik-"

"On üç haftalık bile değildim," dedim, çünkü bunun dışında düşünmemek daha kolaydı. "Doktor haftalar önce gelişiminin durmuş olabileceğini söyledi."

"Haftalar önce mi?" diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak.

"Tek söylemeye çalıştığım, en azından şimdi oldu, bundan haftalar sonra değil, ne zaman ..." Gösterdiğim zaman ya da bunu kabullenip anlamanın çok daha zor olacağı zaman değil.

Ancak bunu kabul etmek ve anlamak zordu. Anlayamadım. Bunun neden olduğunu bilmiyordum ve sadece hayal kırıklığına uğramamıştım, *ezilmiştim* ve ben-

"Orada olmalıydım, Stephanie. Sadece senin yanında olabilmem için değil, aynı zamanda orada olabilmem için. Söyleyecek bir şey yok mu? Tüm bunlar hakkında söylenecek çok şey var. Şu anda söyleyecek kelime bulamıyorum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum, ama . . . Siktir." Elini yüzünde gezdirdi. Kolu titriyordu. "Beni neden aramadın Stephanie?"

Gözlerimi kırpıttım. "I . . ."

"Biliyor musunuz? Bu konuşmanın zamanı değil." Midem

bulandı. "Neden değil?"

Bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Başka bir şeyle uğraşmana gerek yok."

İşte geliyor, diye düşündüm. "Ben iyiyim," dedim ona, omuzlarımı dikleştirerek. "Ne konuşmak istiyorsun?"

"İyi misin?"

"Evet."

Gözleri parladı. "İyi olamazsın. Bebeğini daha yeni kaybettin, Stephanie. Yani, hadi ama. Sen insansın. Değilsin-"

"Ben iyiyim." Kalbim küt küt atıyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Başını sallayarak masaya doğru yürümeye başladı - kaskına doğru. Gidiyordu ve panik midemin çukuruna kök saldı. Önüne geçtim. "Neden bana ne söylemek istediğini söylemiyorsun?"

"Neden?" Yanaklarının çukurları kızardı. "ünkü şu anda iyi bir insan olmaya çalışıyorum, Stephanie. şu anda ihtiyacın yokken kafana daha fazla bok atmaya alışmıyorum. Ben -"

"Ne?" Tersledim, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı içimde dönüp duruyordu, ta ki acı bir öfkeye dönüşene kadar. "Sen *nesin*?"

"Kızgınım! Hayal kırıklığına uğradım," diye karşılık verince irkildim. "Bununla kendi başına nasıl başa çıkabildin?" Bana doğru bir adım attı, elleri iki yanında kenetlenmişti. "Orada olmak için *her şeyi* bırakacağımı nasıl düşünmezsin? Yani, bunlar olurken beni hiç düşündün mü? Senin için orada olmak isteyeceğim aklının ucundan bile geçti mi? Kendim için?"

Ağzım açıldı ama hiçbir kelime yoktu. "Sancılarım başladığında hiç düşünmedim. Kendimi hastaneye götürdüm ve ben-"

"Anladım. Tamam mı? O kısmı anlayabiliyorum ama bana mesaj atıp gelmemi istemek için bugüne kadar bekledin, şaka mı yapıyorsun- Tamam." Kendini dikleştirdi, tüm vücudu gerilirken derin bir nefes aldı. "Bunu şu anda yapıyorum. Buna ihtiyacın yok," dedi etrafımda dolanarak. "şu anda bunu yapmama gerek yok. Tamam mı? Kafamı boşaltmam lazım. Senin de kafanı boşaltman lazım."

Kollarımı belimde kavuşturdum. "Özür dilerim."

Nick bana döndü. "Özür dilemeyi bırak, Stephanie. Olanlar senin suçun değil." Elini uzattı ama bedenimin kendi aklı vardı. Sözlerinden geri çekildi, çünkü bu nasıl benim hatam olmazdı? Elleri havaya dokundu ve dudaklarının etrafındaki deri beyazlaştı. "Ne-"

"Lütfen git," diye fısıldadım. "Lütfen. Sadece git."

"Steph-"

"Lütfen." Kontrolüm gerildi, inceldi ve sonra birden koptu. "Neden hâlâ buradasın?"

Nick hareket etmeyi bıraktı. Nefes almayı bırakmış olabilirdi ve uzun, gergin bir an boyunca sessizlikten başka bir şey yoktu. Gözlerimi kapattım, kaskın masaya çarptığını duydum ve bir kalp atışı sonra ön kapı çarparak kapandı.

Bölüm 28

Nick çekip gitmişti, keşfedecektim ki beni değil, sadece daireyi terk etmişti. Roxy'yi aramış ve o on beş dakika sonra gelene kadar otoparkta kalmıştı.

Bunu biliyordum çünkü kapımı çaldığında motosikletinin kükrediğini duydum.

Roxy ben daha tek kelime edemeden araya girdi. "Neler olduğunu biliyorum ve Nick şu anda tek başına olmanı istemiyor. Şu anda tek başına olmamalısın."

"Ben-"

"Evet, iyisin. İyisin. Bunu söyleyip durduğunu söyledi." Roxy ceketini silkti. "Sen de gidip şu kapıyı kapatabilirsin, çünkü ben gitmiyorum."

Büyük bir parçam ona gitmesini söylemek istiyordu ama birden tartışamayacak kadar yorulmuştum. İliklerime kadar bitkin bir halde kapıyı kapattım ve onun yanından geçerek kanepeye doğru yürüdüm. Oturdum, yorganı aldım ve çenemin altına sıkıştırarak üzerime çektim.

Roxy ceketini mutfak sandalyesinin arkasına sarkıtıp yanıma geldi. Kanepenin diğer tarafına otururken konuşmadı ve ben de ona bakmadım. Televizyon ekranına baktım, gerçekten görmüyordum.

"Şu anda sana sarılmak istiyorum," dedi ve omurgamdaki tüm kaslar sertleşti. "Ama sarılırsam bana yumruk atacakmışsın gibi görünüyorsun."

Başımı yavaşça salladım. Kabul edip etmediğimden emin değildim.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Steph, çok ama çok üzgün olduğumdan başka."

Yanmaya karşı gözlerimi kapatarak battaniyenin kenarlarını kavradım. Mideme kramplar girdi ve bu acı vericiydi, ama bir bakıma hissettiğim tam ve mutlak yıkımla eşleşmiyordu. Bir süre sonra "Anlamıyorum," dedim.

"Neyi?" diye sordu sessizce.

Bununla nereye varacağımı gerçekten bilmiyordum ama dilim kıpırdıyor ve kelimeler içimde kabanar acıya bağlanıyordu. "Neden bu kadar acıdığını anlamıyorum. O kadar ilerlemiş bile değildim, biliyor musun? Daha patronuma bile söylemedim. Belki de kimseye söylememeliydim. Yani, ikinci üç aylık dönemime yeni giriyordum." İçimi keskin bir acı dilimi kesti. "Aslında, muhtemelen yakın bile değildim. Hastanedeki doktor, bebeğin gelişiminin muhtemelen bir hafta ya da daha uzun süre önce durduğunu söyledi."

Ve şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Hissettiğim yorgunluk. Aldığım kiloları kaybetmem. "İşaretler vardı," dedim ona. Kapalı göz kapaklarımın ardında beyaz noktalar görmeye başlamıştım. "Kaybettiğime dair işaretler vardı ve ben bunlara dikkat etmedim. Normal olduklarını düşündüm."

"Nereden bileceksin ki? Bilemezsin," diye karşı çıktı Roxy. "Ve düşük yapmanın yaygın olduğunu biliyorum Steph. Olur böyle şeyler ve kimse bunun için suçlanamaz."

Kimsenin suçu yok muydu? O kadar emin değildim. Belki de hamileliği ciddiye almamıştım. Biliyorum.

Doğum öncesi vitaminlerini bir kez almayı atladım. Diyetim çok daha sağlıklı olabilirdi. Ya bebeğin gelişimi durmasaydı ve dün gece yatmak yerine ağrıya dikkat etseydim, bu düşük önlenebilir miydi?

Aklıma gelen düşünceler midemi bulandırdı. Sanki bunu hak etmişim gibi hissediyordum. Sanki bir tür ceza verilmişti. Her şeyi berbat etmişim ve ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Roxy yaklaşarak elini omzuma koydu. "Bu senin hatan değil." Yorgun gözlerimi açtım.

"Böyle şeyler olur," diye devam etti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Şu anda bunun kulağa saçma geldiğini ve hiçbir işe yaramadığını biliyorum ama böyle şeyler olur Steph ve kimse suçlu değil."

Bakışlarım Noel ağacına takıldı ve düşüncelerim hemen Nick'le birlikte ağaç seçtiğimiz güne kaydı. Bebek bölümüne nasıl girmiştik ve her şeye nasıl bakmıştık-

Sertçe nefes alırken bu düşünceleri kestim ama gözümü ağaçtan ayıramadım. Tanrım, bu gerçekten sadece iki hafta önce miydi? Bebek o zaman hâlâ hayatta mıydı?

Roxy omzumu sıktı. "Senin için ne yapabilirim?" "Hiçbir şey," diye fısıldadım.

"Yemek yiyebilir misin?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Peki ya içecek bir şeyler? Ya da ağrı için bir şey?" Ben bir şey söylemeyince elini bıraktı. "Seni terk etmiyorum, bu yüzden burada olmamdan faydalanmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şu anda ihtiyacım olan hiçbir şey yok."

Bir an geçti. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Şu anda Nick'e ihtiyacın var." Keskin bir nefes alarak kaskatı kesildim.

"Ve şu anda sana ihtiyacı var," diye ekledi.

Başımı tekrar salladım. "Onun bana ihtiyacı yok."

"Sesi, kendini kaybetmesine on saniye kalmış gibi geliyordu." Ona baktığımda gözleri benimkilerle buluştu. "Belki şu anda bunu duymak istemezsin ama Nick'i hiç üzgün görmemiştim. Hem de hiç. Ve gerçekten üzgündü."

"Onun üzülmesini istemiyorum." Sesim boğuk çıkıyordu. "İsteyeceğim son şey onun tekrar incinmesi. O kaybetti ..." Kısmen onun kişisel meselesini paylaşmak istemediğim için, kısmen de Katie'nin sözleri aklımdan çıkmadığı için sözümü yarıda kestim.

Onun kalbini kıracaksın.

Dudaklarım yavaşça aralandı. Vay anasını. Katie ve onun süper sıyrıcı psişik gücü çok yerindeydi. Bunun çılgınca olduğunu düşünmüştüm, malum nedenlerden dolayı ve bunca zaman Nick'in kalbini kıracak güce sahip olduğuma ikna olmadığım için. Ama kırdım. Mesele bebektir, fark ettim, bebeği kaybetmek. Kulağa çılgınca geliyordu ama Katie haklıydı.

"Nick'le aranızda ne oldu?" Roxi nazikçe sordu.

Titrek bir nefes aldım. "I . . . Onun kalbini kırdım."

Perşembe öğleden sonra geceye karıştı.

Bir noktada kanepeden yatak odama geçtim ve yatağıma uzandığımda uyuyamadım. Uyuyamadım. Zihnim hamile olduğumu öğrendiğimden beri yaptığım ve yapmadığım her şeyi gözden geçiriyor, yorulmak bilmeden attığım o tek yanlış adımı arıyordu.

Roxy gitmedi ama beni rahat bıraktı, yatak odasına ancak nasıl elde ettiğini bilmediğim tavuk çorbasını içmem için beni rahatsız edecek kadar zaman geçtikten sonra geldi, çünkü evde hiç tavuk çorbası yoktu ama çorba bana Nick'i hatırlatıyordu.

Bu da acıyı çok daha taze hale getirdi.

Perşembe gecesi Reece'in sesini duyduğumu sandım ve daha sonra Calla'nın sesini duyduğumu sandım. İlk başta hayal gördüğümü düşündüm ama sonra Calla'nın artık evde olduğunu fark ettim. Shepherd'daki sömestr bitmişti. Odaya gelmemesi için dua ettim ve gelmedi.

Bütün gece boyunca uyanık kaldım ve ağlamadım. Düşüncelerimi tüketen büyük bir boşluk vardı. Çarşamba gecesi acil serviste yaptığım gibi hiçbirini kapatamadım. Sadece bitmesini istedim - fiziksel acı ve daha derin, daha keskin ve daha incitici acı.

Sabahın erken saatlerindeki sessizlikte, bu bebeği tahmin ettiğimden çok daha fazla istediğimi fark ettim. "Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin" diyen o sevimsiz söz gibiydi ve bu çok doğrudu. Boğazımdaki ve gözlerimdeki yanma arttı.

Kıvrıldım, bacaklarımı içeri soktum. Bu adil değildi. Bunların hiçbirisi adil değildi ve on beş yaşındayken kapımıza gelen o iki üniformalı denizciden beri hiç bu kadar kötü yaralanmamıştım.

Kafamın arkasında kendimi bu durumdan kurtarmam gerektiğini biliyordum. Ayağa kalkmalı, kendimi fırçalamalı ve hayata devam etmeliydim. Her zaman yaptığım şey buydu ve yine yapmam gerekecekti ama bebeğimi kaybetmemiştim.

Geleceğimi kaybetmiştim.

Roxy Cuma sabahı bana kahvaltı yaptırmaya çalıştı ve kahverengi saçları topuzundan dökülmüş bir halde yatak odasından çıktığında onun da en az benim kadar kötü görüldüğünü düşündüm. Ona kalmak zorunda olmadığını söylemek istedim. Geri dönmesi gereken bir hayatı vardı. Bana bir şey olmazdı.

Ben hep iyiydim.

Sabah on bire birkaç dakika kala kapının açıldığını duydum ve Roxy'yi görmeyi bekliyordum ama yatak odama girip kapıyı arkasından kapatan Katie'ydi ve neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Yüzündeki tüm makyaj izleri silinmiş, uzun sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde onu o güne kadar gördüğüm en sade kıyafet vardı. Mavi kot pantolon ve beyaz yün kazak. Onu hiç bu kadar sade görmemişim.

Katie yatağa doğru ilerledi ve kenarına oturdu, mavi gözleri far ya da koyu renk göz kalemi olmadan ışıldı. "Roxy eve koşmak zorunda kaldı."

Konuşurken boğazım kurudu. "Gelmene gerek yoktu. Sadece biraz sakinleşiyorum."

"Bir bebek kaybettikten sonra sakinleşmek biraz zor."

Derin olmayan bir nefes çektim. Görünüşe göre normal açık sözlülüğü kaybolmamıştı. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Kendini hasta hissediyor olmalısın," diye ekledi bir dizini diğerinin üzerine koyarak. "Biri düşük yaptığında birkaç gün boyunca kendini çok kötü hissettiğini biliyorum. Sadece zihinsel olarak değil. Roxy kahvaltı etmediğini söyledi."

Bir süre sonra "Aç değilim," dedim.

Ellerini kucağında birleştirdi. "Muhtemelen bir şeyler yemeye çalışmalısın."

Battaniyenin altında kıvrılırken cevap vermedim. Bunaltıcı, boğucu bir his üzerime çökmüştü. Gördüğüm ilgiden utanmıştım; tek ihtiyacım olan şey bir bebek bakıcısıyken arkadaşlarımla şu anda bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünmesi...

Bu düşüncüyü bitirmeme izin vermedim.

"İyiyim," dedim ona yataktaki yüzüstü pozisyonumdan. Yanağımın yastığa yapışmış olma ihtimali çok yüksekti.

Tek kaşı kalktı. "Seni uyarmıştım."

Nefes alışım yavaşladı.

Katie üzgün bir şekilde yavaşça başını salladı. "İçimde bir his vardı, biliyor musun? Onun kalbini kıracağını biliyordum ve bunu yapıyorsun."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Tanrı beni cezalandırıyor muydu yoksa? Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yoktu. "Ama bu kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Affedersiniz?"

"Yani, sen kendine güvenen, zeki ve seksi bir kadınsın. İstesen erkekleri dizlerinin üstüne çöktürebilirsin. Ama şu anda bir çuval kaya kadar aptalsın." Bana baktı. "Roxy bana Nick'i dairenden kovduğunu söyledi. . . ona bebeği kaybettiğini söyledikten sonra. Hani şu ikinizin birlikte yarattığı bebek."

İçimde sıcak ve rahatsız edici bir şey kıpırdandı. "Bebeği nasıl yaptığımızı biliyorum Katie. Teşekkürler.

Ve bebeği kaybederek onun kalbini kırdığımı biliyorum, bu yüzden şu anda gerçekten hatırlatmaya ihtiyacım yok."

Katie ses tonumu duymazdan geldi ve devam etti. "Ayrıca sen hastaneden dönene kadar ona söylemediğinden bahsetti. Ne oluyor kızım?"

Suçluluk duygusu içimde kara bir duman gibi dolaşırken ağzım bir karış açık kaldı.

"Nick'in senin hakkında gerçekten neler hissettiğine dair korku ve endişelerini anlıyorum ama gerçeği görmemek için aptal olmak gerekir."

"Tamam," dedim bir saniye sonra. "Bu bana ikinci ya da üçüncü kez aptal demen ve bundan gerçekten hoşlanmıyorum ya da şu anda bu konuşma için sabrım yok."

"Çok kötü," diye cevap verdi, gözleri keskinleşerek. "Çünkü anlamadığın bir şey var."

Çenemi sıkarak sırt üstü yuvarlandım. "Sanırım anladım."

"Hayır, bilmiyorsun." Bakışlarım onunkileri bulana kadar bekledi. "Ama yapacaksın."

Yüksek sesle nefes vererek sabrımı korumaya çalıştım. "Gerçekten çok yorgunum. Sanırım ihtiyacım var-" "Bebeğini kaybetmenin ne kadar adaletsiz olduğundan mı bahsediyorsun? Ya da ne kadar acı verdiğinden?" diye benim yerime cevap verdi.

"Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Bu konuda konuşmama gerek yok."

İki kaşını da kaldırdı. "Bu doğru değil. Sen iyi değilsin. Konuşmak önemli. Öfkenizi ve duygularınızı boşaltın." Durakladı. "Ya da kendini daha iyi hissettiğinde, direğe çık. Bu çok iyi bir egzersiz ve öfkenizi boşaltmak için harika bir yol."

Şaşkınlıkla tek yapabildiğim ona bakmaktı. "Hem psişik hem de danışman mısın?" "İkisi aynı şey değil mi?"

"Ne bile . . . ?" Elimi kaldırdım ve alnıma bastırdım. "Şu anda bununla başa çıkamam." "Kimse senden başa çıkmanı beklemiyor. Bu trajik bir şey kızım. Her zaman olur, her insanın başına gelir. dünyanın her yerinde. Bu daha az berbat olduğu anlamına gelmez. Ve acınızın daha az olduğu anlamına da gelmez. İyi değilsin."

Hava boğazımda düğümlendi. "Ben iyiyim."

Katie başını salladı. "Hayır."

Gözlerim kısıldı. "Evet, öyleyim."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Doğrudum ve ona baktım. "Ne oluyor be? İyiyim dedim ya. İyiyim, Tanrı aşkına."

İnce kollarını belinde kavuşturdu. "Bana istediğin kadar bunu söyleyebilirsin, ama ben daha iyi biliyorum.

Herkes daha iyi bilir."

"Herkes biliyor ..." Başıımı salladım, yanaklarıma çarpan gevşek saç tellerinin acı verici bir şekilde farkındaydım. O anda Katie'den daha fazla nefret ettiğim biri olduğunu sanmıyorum. "Şu anda bununla başa çıkamam," diye tekrarladım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Katie başını yana eğdi. "Tabii ki hayır. Şu anda bununla kim başa çıkabilir ki?"

Konuşacak bir şey yoktu, çünkü Tanrım, kocaman, berbat bir çemberin içinde konuşuyorduk.

Uzanıp yorganı tuttuğumda içimde şiddetli ve dengesiz duygular yükseliyordu. Yorganı bacaklarımın üzerinden atarken elim titredi. Ayağā kalktım ve çılgınca bir hamleyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ben iyiyim."

Katie hiçbir şey söylemedi.

Titreme parmaklarımın üzerinde dans etti ve kollarıma kadar yükseldi. "Ben i y i y i m , " dedim ve gelgit beni açtı, bir setin yıkılması gibi yükselip üzerime yıkıldı. "Ben iyiyim." Duvara çarparak geri çekildim. "Ben iyiyim!"

Yataktan kalktı, "Her şey yolunda" diye fısıldarken yüzü çöküyordu. Hayır.

Mesele de buydu. Her şey yolunda değıldi. Tanrım, bunların hiçbir i y i değıldi.

İçimde güçlü bir şey kırıldı. Gözlerimdeki ve boğazımdaki yanma artık kontrol edilebilir değıldi. Katie'nin şekli bulanıklaştı ve bir yerlerde birisi o iki lanet kelimeyi tekrar tekrar haykırıyordu ve bu bir yalandı. Çok aptalca, lanet bir yalandı.

Ve her şeyi berbat etmiştim. Düşündüğümden çok daha fazla şekilde yaptığımı biliyordum ve bu iyi değıldi. Ve bunu nasıl düzelteceğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu konuda bir kılavuz yoktu, Google'da aramak da bunu düzeltmeyecekti.

Göğsüm kırık bir hıçkırıkla kabarıırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Dizlerimin bağı çözölüp onu da yanıma alarak duvardan aşağıya doğıru kayarken Katie'nin kolları etrafıma dolandı ve beni sıktı. Başım onun omzuna düştü. "İ y i d e ğ i l i m , " diye fısıldadım. "İ y i d e ğ i l i m . "

Bölüm 29

Sonunda uyudum.

Benim için gerçekten başka bir seçenek yoktu. Kendimi hasta edecek kadar ağlamıştım, kuru kabaklara dönüşmüştüm ve sadece yatağıma tırmanarak tedavi edilebilecek akılsız bir yorgunluğa ağlamıştım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyanmak kendimi kum bataklığından sürükleyerek çıkarmak gibiydi. Şişmiş ve yorgun gözlerim sıvanmış gibiydi ve onları açıp gerçekle yüzleşmeye, yok olana kadar ne kadar çok istediğimi bilmediğim bir geleceğin kaybıyla yüzleşmeye hazır değildim. Ve Nick'le olan ilişkiye dair, geçerli olsun ya da olmasın, güvensizliklerimin beni, onu olanlara dahil etme konusunda bencilce ve korkakça seçimler yapmaya ittiği çirkin gerçeğiyle yüzleşmeye. Ayrıca onun incindiğini görmek istemiyordum ve onu bundan korumaya çalışmam geri tepmişti.

Onu seviyordum ve onu daha da çok incittim.

Bir hayalet gibi, Nick'le Noel ağacı alışverişi yaparken baktığımız o minik ayakkabıların görüntüsü kafamda şekillendi ve acı keskin ve hiç bitmeyecekmiş gibi yükseldi. O anda, bebekle ilgili hiçbir şey için alışverişe başlamadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Tulumları iade etmeye ya da paketlemeye katlanıp katlanamayacağımdan emin değildim. Buzdolabının üzerindeki ultrason fotoğrafını görmek yeterince zordu.

Vücudumdaki her hücre sanki çok zor bir durumdaymışım gibi hissediyordu ve gerçekten de öyleydim. Yapmak istediğim son şey ayağa kalkmaktı ama vücudumun yaşadıklarından dolayı buna ihtiyacım vardı. Orada yatıp kendime kalkmamı söylerken, yavaş yavaş odadaki başka bir varlığın farkına vardım.

Çok yakın bir varlık, sanki benimle aynı yataktaymış gibi. Düzenli nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Katie benimle yatağa girseydi şaşırırmazdım ama o olmadığına dair belirgin bir his vardı içimde. Derin bir nefes alıp çam kokulu taze bir koku yakaladığımda tenim karıncalandı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Koku . . . koku çok tanıdıktı, çok doğruydı.

Gözlerimi açmaya zorlarken nefesimi tuttum ve görüşüm açık yatak odası kapısının dışındaki koridordan içeri süzülen düşük ışığa alıştığında kabaca nefes verdim.

Yanımdaki yatakta sırtüstü yatan Nick'ti. Hâlâ uyuyor olmalıydım.

Nick başını benimkine doğru çevirdi. Işığın azlığına rağmen gözlerinin altındaki koyu gölgeleri görebiliyordum. Konuştuğunda sesi sertti. "Uyanmışsın."

Dilimi ağzımın damağından çıkaramayınca doğrulmaya başladım. Nick de benimle birlikte ayağa kalktı, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyordu. "Katie, Roxy'ye beni arattı. Sadece biz varız."

Kafam hala uykudan bulanıktı ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Tuvalete gitmem gerekiyor." "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu hemen.

Başımı salladım. "I . . ." Ona bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Seni burada bekliyor olacağım, tamam mı?" dedi, sesi alçaktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bağır, orada olacağım."

Göğsümde bir baskı oluştu ve kendimi tekrar kaybetmeden önce yataktan kalkmaya zorladım. Ayak sürüyerek banyoya gittim ve gerekli işleri hallettim. Çıkmadan önce yüzüme soğuk su çaracak ve artık iğrenç olan saçlarımı geriye doğru çekecek kadar durdum.

Nick buradaydı.

Ben onu kovduktan sonra bile geri gelmişti. O buradaydı.

Boğazım düğümlenerek yansımama baktım ve bir enkaz gibi göründüğümü gördüm ama bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Nasıl göründüğüm şu anda en önemsiz şeydi.

Elli yıl yaşlanmış gibi hissederek yatak odasına döndüm ama Nick'i yatak başlığına yaslanmış görmek adrenalin iğnesi vurulmak gibiydi. Yatağa doğru ilerleyip bacaklarının yanına oturduğumda gerginlik ve ona her zaman bağlı olan tatlı beklenti birbiriyle savaştı.

Ben banyodayken Nick komodinin lambasını açmıştı ve şimdi onu tamamen görebiliyordum. Çenesini ve çenesini kalın bir kirli sakal kaplamıştı ve gözlerinin altındaki koyu gölgeler çok belirgindi. Dün onu gördüğümde giydiği gömleğin aynısı kırış kırıştı. Saçları dağınıktı ve o da en az benim hissettiğim kadar kötü görünüyordu.

Derin bir nefesle göğsü kabardı. "Beni burada istemediğini biliyorum," dedi ve ben cevap veremedim devam etti. "Ama ben burada olacağım. Dün o kapıdan çıkmak için içimde her şey vardı ve artık bunu tekrar yapacak gücüm yok. Neler yaşadığını bildikten ve seni şu anda gördükten sonra olmaz. Acı çektiğini biliyorum. Yalnız olmamalısın ve senin için burada olan *ben* olmalıyım."

Bacaklarımı yukarı çekip altımda kıvrırken bakışlarımı indirdim. "Seni burada istemediğimden değil Nick. Durum hiç de öyle değil."

Bir süre sessizlik oldu. "Sana karşı dürüst olacağım Stephanie, dün de aynen böyle konuşmuştuk."

Bu kadar çok yerdeyken ve her şey bu kadar hamken ne hissettiğimi ve aklımın nerede olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Söyleyebileceğim o kadar çok kelime, o kadar çok şey vardı ki ama yine de tek bir güçlü düşünceyi kavrayamıyordum. Yağmuru yakalamaya çalışmak gibiydi.

Dün bir yüzleşme için bastırmıştım ama bugün, şu anda tek istediğim onun kollarının bana sarılmasıydı. Tek istediğim bana sarılmasıydı. Tek istediğim, benimle aynı acıyı paylaşan tek kişiyle birlikte olmaktı.

Bakışlarımı kaldırdım ve Nick'in yüzü yeni bir gözyaşı dalgası yükselirken bulanıklaştı.

Başını yana eğdi ve konuşurken sesi çatallaştı. "Buraya gel."

Beynim kelimeleri tam olarak algılayamadan bedenim hareket etti. Doğrulup kollarını açarak bana uzanırken bacaklarının üzerinden atladım. Doğruca kucağına tırmandım, yüzümü göğsüne dayadım ve bedenimi onunla birleştirdim.

Nick'in tepkisi anında oldu. Bir elini dağınık at kuyruğuma gömdü ve diğer kolu belimi çevreleyip vücudunu benimkine doğru kıvrırken dizlerim iki yanımda büküldü. Sanki kendini etrafıma hapsedmiş gibiydi ve biriken gözyaşları serbestçe döküldü. Neredeyse içimde gözyaşı kaldığına inanamayacaktım ama hıçkırıklar yeniden yükseldi ve o kadar güçlüydüler ki bedenimi sarstılar, o da beni tutarken bedenini sarstı.

"Bu iyi. Bu iyi," deyip durdu, tekrar tekrar. "İyi olmamakta sorun yok. Ben de iyi değilim. İyi değilim."

Ama o değildi. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordum ve parmaklarımı ensesindeki saçlara doladığımda suçluluk ve ıstırap birbirine karışarak zehirli bir düğüm oluşturdu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Stephanie, bebeğim, lütfen özür dileme." Sesi yine o kırıcı şeyi yaptı ve beni öldürdü. "Olanlar senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu senin hatan değildi."

Bebeğimi kaybettiğim için mi yoksa bu süreçte ona nasıl davrandığım için mi özür dilediğimden emin değildim. Ya da belki her ikisi için de özür diliyordum.

Ve sonra söyledi. "Kalbimi kırıyorsun, Stephanie. Özür dilemeyi bırak. Bu beni parçalıyor."

Onun kalbini kıracaksın.

Onu sıkıca kavradım. Sorun bebeği kaybetmek değildi. Davranış biçimim bile değildi. Mesele buydu. Lanet olsun. Katie gerçekten medyummuş.

Birbirimize tutunduk, birbirimizin dayanağı olduk ve bu acıyı paylaştık. Zaman arka planda akıp giden bir şeye dönüştü. Gözlerimi açana kadar ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve geriye sadece kirpiklerime yapışan gözyaşları kalmıştı. Kollarının titremesi durmuştu ve bir eli sırtımda aşağı yukarı gezinirken çenesi başımın üzerinde duruyordu, okşayışı yatıştırıcı ve topraklayıcıydı.

"Çalışmıyor musun? . . çalışmıyor musun?" Sesimin cızırtısından ve sorunun zayıflığından irkilerek sordum.

"Jax bana hafta sonu izni verdi ve Kira büyükbabamla birlikte." Eli ensemin etrafında kıvrıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Stephanie."

"Beni terk etmeni istemiyorum." Bu sözleri fısıldadım ve bu kadar savunmasız bir şeyi itiraf etmek beni öldürmedi. Dürüst olmak gerekirse, tam tersini yaptı. Rahatlama çiçek açtı, küçük ve zayıf, ama orada.

Nick'in eli hareketsiz kaldı. "Neden böyle bir şey düşündün ki?" Bir omzumu kaldırdım.

"Yapma bunu." Eli tekrar hareket etmeye başlayıp boynumdaki sıkı kasları yoğururken sesi nazikti. "Konuş benimle."

Elim göğsüne kaydığını ve orada, kalbinin üzerinde kıvrıldı. "Sadece gitmeni istemiyorum, çünkü ben ... . Bence gideceksin. Hamile olduğum için birlikte olduk. Bu yüzden birlikteydik. Başka bir şey için değil ve artık o da yok, bunu yapmaya devam etmen için bir neden yok."

"Sebebi yok mu?" İnançsızlık ses tonunu renklendirdi.

"Fiziksel olarak beni çekici bulduğunu biliyorum ama .. . Bilmiyorum." İçimi çektim. "Şu anda bunların hiçbiri gerçekten önemli değil. Yapabiliriz."

"Şu anda önemli olan bu." Diğer eli kalktı ve at kuyruğundan kurtulup yanağıma yapışan bir tutam saç geriye doğru taradı. "Neden seninle birlikte olmamın tek nedeninin hamile olman olduğunu düşünüyorsun ki?"

Böyle söylediğinde kulağa aptalca geliyordu ama ilişkimiz normal olmaktan çok uzaktı. "Takıldığımız ilk geceden sonra beni bir daha görmek istemedin."

"I."

"Özür dilediğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse bu umurumda bile değil, ama geri döndüğünde sadece arkadaş olmak istedin. Hamile olduğumu öğrenene kadar başka bir şey yoktu," dedim ve sonra devam ettim. "Birbirimize hiç kız ve erkek arkadaş demedik ve sen bize birbirimize mahkum olduğumuzu söyledin. Bunu en iyi şekilde atlatmamız gerekecekti ve ..." Sözümü yarıda kestim, çünkü gerçekten de bundan sonra başka ne söylenebilirdi ki? Bunlar onun sözleriydi.

Nick bir an sessiz kaldı ve sonra nefesinin altından küfretti. "Tanrım, Stephanie, her şeyi berbat ettim. Gerçekten batırdım."

Kafam karışmıştı, geri çekildim ve bakışlarım onunkileri buldu. "Ne?"

"Kahretsin." Bir elini kaldırdı ve yüzünde gezdirdi. "Bardaki davranışım için özür dilemek için buraya geldiğim geceyi hatırlıyor musun? A r a m ı z d a k i şeylerin farklı olmasını dilediğimi söylediğim geceyi? Ben öyle değildim.

O zaman etrafta dolanıyordum. Takıldığımız geceden sonra seni bir daha görmemenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. İstiyordum. Sikeyim. Uzun zamandır yapmak istediğim her şeyden daha çok istedim."

Bu da ne? ? "O zaman neden yapmadın?"

Başını iki yana salladı. "Son birkaç yıldır odak noktam büyükbabamdı ve başka bir komplikasyon istemedim. Bunun için zamanım yoktu." Elini bıraktı. "Ama aynı zamanda lanet bir aptalım. Seni tanıyana kadar fark ettiğim bir şey değildi bu. Bu yeterince iyi bir mazeret değil, ama ailemde olan her şeyle birlikte - neredeyse hepsini kaybetmek ve sonra üniversitede aşık olduğumu düşündüğüm kızın işler zorlaştığında beni terk etmesi? Yeniden bir ilişkiye başlamak pek de istediğim bir şey değildi. Dürüst olacağım. Bu fikir hala beni biraz korkutuyor."

Ağzımı açtım ama başımı sallarken ne diyeceğimi bilemedim.

"Senin için farklı olmak istedim - senin için her şeyin farklı olmasını istedim ve bu hamile olduğunu öğrenmeden önceydi," dedi, başını sallarken omuzları kamburlaştı. "Sadece öyle biri olabileceğimi düşünmüyordum."

Kaşlarını kalktı. "Öylesin."

Kirpiklerini indirdi. "Biliyor musun, birkaç ay önce bu ifadedden emin olamazdım ve dürüst olmak gerekirse, Şükran Günü için gelene kadar bilmiyordum. Seni büyükbabamla görmek, dairenden çıkar çıkmaz peşinden gitmeyerek ne kadar aptal olduğumu anlamamı sağladı. Ve seninle aileme ne olduğunu, Calla'ya nasıl bağlı olduğunu konuşmak. Aslında bunu yüksek sesle söylemek, unutmama yardımcı oldu. Yapmalıydım. *Bunu* sana söylemeliydim, çünkü neden aramızda başka bir şey olmadığını düşündüğünü anlıyorum. Ben de anlıyorum. Daha fazlasını hissettiğimi açıkça belirtmeliydim."

Elini göğsüne bastırdı. "Burada senin için daha çok şey hissediyordum ve bunun hamile olmanla hiçbir ilgisi yoktu."

Söylediklerine neredeyse inanamıyordum. "Ama hamile kalmamış olsaydım, hiç birlikte olabilir miydik?"

"Bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama birbirimize giden yolu bulacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor." Bakışları benimkilere kaydı. "Buna inanmak istiyorum. İnanmak zorundayım."

Yeniden oluşmaya başlayan duygu yumağıyla mücadele ettim. Umut oradaydı, çok güzel bir şekilde kabarıyordu, ama kayıpla ve kalıcı, kalın bir kafa karışıklığıyla lekelenmiş gibi hissediyordu. Dudaklarını titredi ve bir an için onları birbirine bastırdım. "Bilmiyorum. Sen harikaydın, hep harikaydın. Orada daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Her şey benim için çok yeniydi."

"Evet." Gözleri benimkileri aradı. "İkimiz de bu ilişki içinde pek iyi değiliz, ha?"

Benden kuru, çatlak bir kahkaha kaçtı. "Hayır. Bu işte pek iyi değiliz." Çenemi indirdim. "Ama bunu yaptığımızı bile bilmediğimiz zamanlarda bu işte gerçekten iyiydik."

"Aynen öyle," diye mırıldandı, çeneme hafifçe dokunarak. Gözlerimiz buluşsun diye başımı yukarı kaldırdı. "Kız arkadaşım olmak ister misin? Evet ya da hayır diye daire içine al."

Parmağımı kaldırıp göğsüne bir daire çizerken boğuk bir kahkaha daha attım. "Bu benim evet çemberim."

Nick'in dudakları seğirerek sırttı. "Belki de bunu sana bir süre önce sormalıydim."

"Belki de ben sana sormalıydim."

Eğilip dudaklarını şakağıma bastırırken sırtı sırtı soldu.

"Biliyor musun?" Fısıldadım, bu umuda tutunmaya çalışırken gözlerimi kapattım ve bunu yaptığım için neredeyse anında kendimi suçlu hissettim. Şu anda herhangi bir konuda nasıl mutlu olabilirdim ki? Ama aynı zamanda, aşık olduğum adamın benimle birlikte olmak istediğini bildiğime göre nasıl mutlu olmayabilirdim ki? O üç kelimeyi söylememiş olsa bile, bana söyledikleri çok şey ifade ediyordu.

Kolunu tekrar belime doladı. "Ne?" "Keşke...

Keşke bunlar olmasaydı."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi diliyorum."

Sığ bir nefes aldım. "Acıyor. Ne kadar acıdığına inanamıyorum ve bunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

. . . Farklı bir şey yapabilirdim."

"Bebeğim," dedi alnımdan öperek, "kafanın oraya gitmesine izin verme. Kafanın oraya gitmesine izin vermeyeceğine söz ver."

Bunu söylemek yapmaktan daha zordu ama ben öyle yaptım ve o da yanağımı okşadı. "Zor olacak. Zor olduğunu biliyorum. İkimiz için de, ama biliyor musun?"

"Ne?"

"Birbirimize sahibiz. Ne olursa olsun. Sen ve ben *varız*." Nick alnını benimkine yaklaştırdı. "Ve şu anda ihtiyacımız olan tek şey bu."

Bölüm 30

Pazartesi günü işe döndüğümde vücudum hala düşüğün etkilerini yaşıyordu ama şansım iki katına çıkmıştı. Ofis Noel arifesi olan Perşembe günü kapalıydı ve Pazartesi gününe kadar açılmadı ve ben de iptal edilen bir randevuyu kaparak bir sonraki Salı günü kadın doğum uzmanımı görmek için randevu alabildim.

İşteyken vücudumun neler yaşadığını düşünmek için kendime izin vermedim. Yapmam gereken işlere ve Batı Virginia'da yeni satın aldığım tesisin yenileme teklifine odaklandım. Belki de olanları görmezden gelme rutini çok akıllıca değildi, ancak her günü atlatmama yardımcı olan şey buydu ve bence her gün bunu yapmak önemliydi.

Ama yalnız değildim.

Pazar günü, birkaç giysi ve kişisel eşyayı toplayıp Nick'i büyükbabasının evine kadar takip ettim. Onunla eve gelmemi istediğinde hiç tereddüt etmemiştim. Pazar gecesi büyükbabasıyla vakit geçirdikten sonra onun kollarında uyuyakalmıştım. Onun varlığı ve acımı anlaması en kötü anları, suçluluk duygusu ve şüphenin üzerime çökmeye başladığı anları

-Beni ezmekten. Bana sarılmış bir şekilde uyanmak uzun bir yol kat etti, muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla.

Ama sanırım Nick biliyordu. Sanırım bu yüzden annem Noel için şehre gelene kadar onunla kalmamda ısrar etti. Gecenin bir yarısı uyandığım ve bir daha uyuyamadığım o anlarda yanımdaydı. Ağır halsizliğin hoşnutsuzluk içinde kıvrıldığı o anlarda. Vücudumun çok şey yaşadığını ve ruh halimin allak bullak olduğunu biliyordum ama bununla başa çıkmak da çok zordu.

Bir parçam hemen geri dönmem gerektiğini hissetti. İlerlemek için, çünkü böyle şeyler oluyordu. Bunlar her gün oluyordu ve şimdiye kadar enfeksiyon gibi büyük bir komplikasyon olmadığı ya da daha fazla ilerlemediğim için şanslıydım. Gecenin bir yarısındaki o karanlık anlarda, tam olarak ne hissettiğimi dile getirmek zordu ama buna gerek yoktu.

Nick ona ne zaman ihtiyacım olduğunu hissediyor gibiydi. Uyuyor olsa bile, kolları beni sıkıca sarar ve bazen huzursuzluğum onu uyandırdığında, tekrar uyuyana kadar benimle konuşur, Mona'da çalışırken gördüğü çılgınca şeylerle dikkatimi dağıtırdı. O sadece benim için oradaydı ve ben de ona tamamen izin verdim.

Ve bu adamı ne kadar çok sevdiğimi inkar edemezdim.

Annem Noel arifesi sabahı geldi ve yakındaki bir otele yerleştikten sonra doğruca benim daireme geldi. Ön kapıyı çaldığında, kanepeden kalkan Nick'e baktım. "Bunun için hazır mısınız?" diye sordum.

Orantısız bir sırıtış oluştu. "Tabii ki."

Kapıyı açtığımda o kadar da emin değildim. Annem başa çıkılması zor biri olabilirdi ve açık kapıdan hızla geçip kollarını bana doladığında neredeyse beni yakalayacaktı. Onunla sarmalanmıştım.

sıcaklık ve vanilya kokulu parfüm.

Eli başımın arkasını okşadı. "Ah, benim tatlı kızım..." Bana sıkıca sarıldı ve ben birdenbire sadece ... sadece annesine ihtiyacı olan küçük bir kız oldum, çünkü artık her şey yoluna girecekti.

Loki'nin boğuk havlaması bizi ayırdı. Omzunun üzerinden baktığımda, küçük köpeğin taşıyıcının içinden bizi izlediğini gördüm. Geri adım atarken kollarımı indirdim. "Metal parmaklıkları çiğnemedenden önce köpeği alsam iyi olacaktı."

Annem gözlerini devirdi ama bunun olabileceğini biliyordu. Loki bir şeyden kurtulmak istediğinde, kurtulurdu. Köpek çitlere tırmanabilirdi. Taşıyıcıyı elime aldığımda, onu da yanımda eve getirdim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Köpeği otelde bırakmak yerine Loki'yi yanında götürmesine şaşırmamıştım.

Loki'yi hiçbir yerde bırakmadı.

Nick bir adım öne çıktı, tek taraflı sırıltışı büyürken elini uzattı. "Merhaba, Bayan Keith."

"Bu da Nick olmalı. Şimdi benimle telefonda konuşurken ve o yanımdayken neden dikkatinin bu kadar dağıldığını anlayabiliyorum." Annem elini tutarken ona baktı.

Bakışları benimkileri bulduğunda gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorum."

Annem onu kontrol ederken, "Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandım.

"Vay canına. Stephanie, vay canına." Omzunun üzerinden bana baktı. "Seninle çok gurur duyuyorum." "Aman Tanrım." Yanaklarım yandı. "Anne."

Nick'e dönerken kıkırdadı. "Sonunda seninle tanışmak bir zevk." Sonra Nick'in elini bıraktı ve onu annesine sarıldığı gibi kucakladı. Nick'in şaşırdığını görebiliyordum ama bu jeste hiç acemilik çekmeden karşılık verdi ve bu yüzden onu daha da çok sevdim. "Olanlar için çok üzgünüm," dedi, ben eğilip Loki'nin taşıyıcısının kilidini açarken sesi kısıktı. "Böyle şeyler asla kolay değildir ama sen bu yükü taşıyabilecek omuzlara sahip görünüyorsun."

"Bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye cevap verdi ve annemin onaylayan bir gülümsemesini kazandı.

Nick anneme içecek bir şeyler ikram ederken Loki dışarı fırladı ve koklama maratonuna başladı. Kollarımı belimde kavuştururken gergin bir şekilde mutfağa geçişlerini izledim. Anneme kahve yaparken buraya gelişi, ne kadar kalacağı ve genel sohbet hakkında konuşuyorlardı. Köpek kanepenin üzerinden fırlayıp yere atlayarak yatak odasına doğru koşarken ben geride durup Loki'ye göz kulak oluyormuş gibi yaptım. Annem bana bakıp göz kırptığında dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Bunu söylemesine gerek yoktu ama onun da Nick'e aşık olmaya başladığını biliyordum.

Derin bir nefes alarak mutfağa doğru yürüdüm ve Nick yanıma gelip kolunu omzuma doladığında midem hoş bir şekilde burkuldu. Annem şeker ve kremayla uğraşırken Nick eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

Ona bakarken zorlukla yutkundum. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Evet."

Gülümsedim. "Evet, iyiyim."

Annem Loki olarak bilinen küçük serseriyle birlikte otele döndükten sonra bir çanta hazırladım ve Noel arifesinin geri kalanını orada geçirmek üzere Nick'in evine doğru yola çıktım, böylece evde bakım hizmeti veren Kira geceyi evde geçirebilecekti. Annem sabah Nick'in evinde bize katılacaktı ve bu çok büyük bir adım gibi görünüyordu ama Nick onun gelmesi konusunda rahattı.

Nick üst katta büyükbabasını kontrol ederken, ona Noel için aldığım hediyeği çekip oturma odasına taşıdım. Televizyon kapalıydı ve sadece titreyen beyaz ışık

Kanepede otururken Noel ağacından gelen çok yumuşak bir his üzerime yerleşti.

Nick'in kanepede bana katılması uzun sürmedi. "Büyükbaban nasıl?" diye sordum.

"Uyuyor." Ellerime baktı. "O da ne?"

Küçük ambalajlı kutuyu elime aldım. "Bu bir Noel hediyesi. Sana şimdi vermek istedim."

"Beklemek istemiyor musun?"

"Sabırsızım. Ayrıca o kadar da harika bir hediye değil." O gülünce ben de sııttım. "Yani, hediye alma konusunda berbatım. Böyle şeyler söz konusu olduğunda en yaratıcı kişi ben değilim, ama evet, bunu sana şimdi vermek istiyorum."

Nick hediyeı benden alırken sııttı ve parmağını paket kağıdının kenarlarının altına soktu. Kâğıdı geri sıırdı ve çabucak halletti. Kutuyu çevirerek açtığında dudaklarımı birbirine bastırdım. "Vay be." Uzanıp saati kutudan çıkardı. "Bu çok güzel, Stephanie."

"Gerçekten mi?"

Gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Aynen öyle. Aylardır bir saat almam gerektiğini söylüyordum. Çalışırken bir tane olması iyi olur."

"Suya da dayanıklı," diye belirttim kendimi aptal gibi hissederek, "ve ... evet. Beğendiğine sevindim."

"İstiyorum." Gerinerek saati sehpanın üzerine koydu ve doğrulurken yanağını okşadı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diye fısıldadım.

Nick beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü, dudakları ve parmakları geri çekilirken öylece kaldı. "Burada kal, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri bir an benimkileri tuttu ve sonra ayağa kalkarak kanepenin köşesinde kayboldu. Yatak odasına gidiyor gibiydi. Çabucak döndü ve yanıma oturdu. Elinde kare şeklinde, ambalajı açılmış koyu kadife bir kutu vardı. "Madem bana hediyeı verdin, ben de sana benimkini vermek istiyorum."

Avucumdan biraz daha küçük olan kutuyu sessizce alırken ona baktım. Kutuyu açtığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama içindekini gördüğümde nefesim kesildi.

Kutunun içinde bir çift gümüş künye vardı. Başparmağımı künyelerden birinin üzerinde gezdirirken "Tanrım," diye fısıldadım. Boğazım tıkanı.

"İki tane." Uzanıp birini çevirdi. Üzerine kendi adı kazınmıştı. "Diğerinde senin adın var. Kulağa biraz sevimsiz geldiğini biliyorum. Köpek künyesi. Ama onları mağazada gördüm ve aklıma baban ve annenın onun künyelerini nasıl taktığı geldi. Anlık bir şeydi. Onları takmak zorunda değilsin."

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çekerek öptüm. "Bunu takacağım. Her gün." "Öyle mi?"

Burnumu çekerek başımı salladım ve arkama yaslanıp onlara baktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hediye inanılmaz derecede düşünceliydi. "Diğerini takacak mısınız?"

"Aynen öyle."

Güldüm ve nefesim tekrar kesildi. Üzerinde adının yazılı olduğu etiketi dikkatlice çekerek boynumdan geçirdim ve soğuk metalin kazağımın altından kaymasına izin verdim. Üzerinde adımın yazılı olduğu etiketi aldım ve kaldırdım. Nick sırtarak başını eğdi ve ben de başının üzerinden geçirdim. Gömleğini sıırdı ve üzerinde adımın yazılı olduğu etiketin göğsüne düşmesine izin verdi.

Ve sonra günlerdir ilk kez gülümsediğimi hissettim. Kelimeler hiçbir çaba gerektirmeden dökülüverdi. "Seni seviyorum."

Nick dondu kaldı ve gömleği tekrar tenine yapıştı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi başladı

ve başı benimkine doğru döndü. Dudakları aralandı. "Ne?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, geniş bakışlarını tutarak. Gözbebekleri büyümüştü ve yeşil daha parlak görünüyordu. Kelimeleri söylemenin bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. "Ben sana aşığım. Sana haftalar önce -aylar önce- aşık oldum ve bunu sana söylemek istedim."

Bana baktı.

"Ve sen de karşılık vermek zorunda değilsin. Ben-"

Nick'in iri elleri yanaklarımı kavradı ve bir kalp atışı içinde ağzı benimkinin üzerindeydi. İpeksi yumuşaklıktaki öpücük nefesimi kesti. "Bir daha dinleyeyim mi?" diye sordu, nefesi sertti ama sonra beni tekrar öptü, dili dudaklarımı hafifçe araladı. "Söyle bana."

Ellerimi bileklerine doladım. "Seni seviyorum, Nick."

"Tanrım." Alnını benimkine yasladı, yanaklarımı tutarken iri elleri titriyordu. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne?" Fısıldadım.

Bir elini etrafımda dolaştırdı, parmakları saçlarımın derinliklerine daldı. "Çünkü bunu duyacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim - sana karşı hissettiklerimin senin bana karşı hissettiklerinle aynı olduğunu bilecek kadar."

Kıpırdamadım. Nefes almıyor olma ihtimalim çok yüksekti. Göğsümün derinliklerinde bir çarpıntı başladı. "Ne diyorsun sen?"

"Seni sadece sevmiyorum. Sana aşığım. Bir süredir öyleydim ve bunu sana defalarca söylemek istedim ama ... lanet olsun, içimden çıkaramadım. Bunu hak ettiğimi bile düşünmüyorum."

Kalbim inanılmaz derecede hızlı atıyordu. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve karnımın çukurunda, diğer her şeyi kovalayan en tatlı özlem çiçek açtı. "Bunu hak ediyorsun."

"Bunu sana kanıtlayacağım, Stephanie. Hiçbir fikrin yok." Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve öpücük daha derin, daha çiğdi. "Ve bunu söylediğimi duymaktan yorulacaksınız. Seni seviyorum. Sana çok aşığım Stephanie."

"Bunu duymaktan asla bıkmayacağım." Ellerimi güçlü kollarından aşağı kaydırdım. "İmkânı yok." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Beklediğim şey buydu. Aradığım şey sensin."

Nick'in eli saçlarımda esnedi. "Artık beklemek zorunda değilsin. Artık beklemek zorunda değiliz."

Bölüm 31

En kötü trajedilerde ailesini bir arada tutan nazik ve çalışkan adam Job Blanco, on sekiz Nisan'da uyurken huzur içinde hayata veda etti. O sabah erken saatlerde hayata veda ettiğinde Alzheimer'la olan savaşını kaybetmemişti. Hayır. Job, herhangi bir savaşı kaybetmek için çok uzun, çok sert ve çok cesurca mücadele etmişti.

İşi bitmişti.

Ölümünün zamanlaması tamamen beklenmedik değildi. Nick birkaç gündür bunun olacağını biliyordu. Olay gerçekleştiğinde hala şoktaydı, ancak yazı duvardaydı ve herkes bunun hiç kimsenin görmek zorunda kalmayacağı bir mesaj olmasını dilese de, Nick'in büyükbabasının yanında olmak için izin almasını sağladı.

Yaklaşık bir hafta boyunca geceleri onun evinde geçirdim ve Nick büyükbabasının yatağının yanında oturup son kez vedalaşırken yanında olduğum, kollarımı beline doladığım için çok minnettardım.

Veda etmek asla kolay değildi ama sanırım Nick'in hissettiği kederle karışık bir rahatlama vardı. Büyükbabası artık acı çekmiyordu.

Büyükbabası vasiyetinde, mirasına dayanarak bazı geleneklerin yerine getirilmesini istemişti ve Nick de benim aşına olduğum süreçlerden çok da farklı olmayan bu istekleri yerine getirmişti. Cenaze töreni ölümünün üzerinden bir hafta geçmeden yapıldı ve kendisinden çok önce ayrılmış olan karısı ve ailesinin geri kalanıyla birlikte toprağa verildi.

Ertesi hafta sonu Nick'e evde yardım ettim. Büyükbabasının yatak odasını temizledik, bağışlanmasını istediği eşyaları bir yığına, Nick'in saklamak istediği küçük kişisel eşyaları da başka bir yığına ayırdık.

Havada bahar varken, tüm bu süreçte sadece Nick için değil, benim için de canlandırıcı bir şeyler vardı. Pencereler açıktı. Odaların içinde esintili hava dolaşıyordu. Her şey açık ve yeni hissediliyordu. Topladığım her giysi ile, sanki süregelen suçluluk duygusunu ve acıyı katlayıp bir kenara koyuyordum, çünkü her geçen gün bebeğin kaybıyla başa çıkmak biraz daha kolaylaşıyordu. Kimsenin yanlış bir şey yapmadığını kabul etmek biraz daha kolaylaştı ve her gün ikimiz de hayatımıza devam etmeye biraz daha yaklaştık. Yine de bu bir süreçti, tıpkı büyükbabasının odasını temizlemek gibi. Bazı günler bir adım ileri gitmek aslında beş adım geri gitmek gibi geliyordu. Bazı günler acıdan saklanmaya çalışmamak, geçmişin ve geleceğin keşkelerine teslim olmamak zordu.

Beklendiği gibi, düşükten sonra doktorla görüştüğümde, bunun neden olduğuna dair hiçbir cevap yoktu ve bir daha olmayacağını garanti etmenin bir yolu yoktu. Bir sonraki hamileliğime kadar bunu bilemeyecektik. Ve bilmemenin üstesinden gelmek zordu. Her gün bunun üzerinde durduğum söylenemez, ancak neredeyse felç edici bir belirsizliğin beni ele geçirdiği anlar oluyordu. Çocuk sahibi olabilir miydim? Bilmiyordum ama kendime eğer yapamazsam da sorun olmayacağını söyleyip duruyordum.

Nick'in dediği gibi, birbirimize sahiptik.

İhtiyacımız olan şey de buydu.

Nick büyükbabasının odasını ne yapacağından emin değildi, misafir odası olarak mı bırakacaktı yoksa başka bir şeye mi dönüştürecekti.

Yeni yapılan ikiz yatağın önünde dururken, kolumu onun koluna doladım ve ona doğru eğildim. "Bu oda hakkında şu anda bir karar vermek zorunda değilsin."

"Haklısın." Başını çevirdi ve çenesini eğerek dudaklarını dağınık ve muhtemelen tozlu topuzumun tepesinde gezdirdi. "Sanırım şimdilik böyle tutacağım. Burayı yatak odası olarak seviyorum."

Bakışlarım odanın içinde gezindi. Artık boş olan şifonyerin üzerinde, büyükbabasının yıllar boyunca çekilmiş çerçeveli fotoğrafları küçük anı askerleri gibi sıralanmıştı. Bu odayı şimdilik olduğu gibi bırakmak iyi bir fikirdi. "Ben de öyle."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım." Nick kolunu kurtardı ve sonra uzanıp elimi tuttu. Elimi kaldırdı. "Ama çok pisin."

Ona gülümsedim. "Sen de öylesin, bebeğim." "O zaman sanırım bunu düzeltmemiz gerekiyor."

Vücudum bu fikri hemen kabul etti. Nick beni odadan çıkarıp alt kata, mutfakın yanındaki ana yatak odasına götürdü. Nick giysilerimizi çıkarma şovu yaptı ve bu gereğinden uzun sürdü, ama bir parçam bile bu tempodan hayal kırıklığına uğramadı. Sanırım su açılmadan ve buhar banyoyu doldurmadan önce vücudumun her santimetrekaresini öpmüştü. Ve henüz bitirmemişti.

"Dudaklarını seviyorum." Beni öptü. "Ve yanaklarını." Dudakları oraya doğru yol aldı. "Gözlerini seviyorum." Alnıma bir öpücük bıraktı ve sonra aşağı doğru inmeye başladı. "Boğazını seviyorum."

"Boğazım mı?" Boğuk boğuk güldüm.

"Uh-huh. Ve kürek kemiklerini seviyorum." Köprücük kemiğimi öptü.

"Çok tuhafsın."

"Sana o kadar aşığım ki."

Kalbim sıkışmıştı. Bu kelimeleri her duyduğumda böyle oluyordu.

Vücudumun her santimine tapıyordu ve göğsümün ucunu ağzına alıp derinlemesine emdiğinde, güçlü bir arzu uyandırarak benden düzensiz bir inilti çıkardı. "Ve bunları gerçekten seviyorum."

Sıvılaştım, neredeyse acı verecek kadar ona hazırdım. "Oh Tanrım."

Duşta acele etmedik ve aslında tüm temizlik kısmına bir avuç dakikadan fazla zaman ayırmadığımızdan emindim. Sırtımın kaygan fayansa bastırılması ve Nick'in dizlerinin üzerine çökerek benden her yumuşak çılgılığı çıkarması çok uzun sürmedi. Önümde ayağa kalktığı anda dizlerim güçsüzdü ve bedenim hala güçlü bir boşalmanın etkisiyle titriyordu, içime girerken bronz teninden su süzülüyordu, yeşil gözleri sahiplenici, tüketici bir bakışla benimkilere kilitlenmişti.

Beni en lezzetli şekilde gerdi ve vücudu benimkine karşı zorlanırken bile beni çok nazıkçe tuttu. Vücutlarımız aynı hızdaydı, kalça kalçaya, göğüs göğüse. "Tanrım, zamanımı alamayacak kadar iyi hissediyorsun."

"Acele etme." Parmaklarımı teninde, göğsünde gezdirdim.

Nick inledi. O hareket ettikçe kasları titriyor, ellerim teninde geziniyordu. Kendimizi hızla birbirimizin içinde kaybettik, o çılgınca pompalıyor, kalçalarım onunkilerle buluşuyordu ve orada düşüp boynumuzu kırmamamız küçük bir mucize değildi.

Daha sonra, çok daha sonra, onun yatağına uzandık, yüz yüze, saçlarımın nemli telleriyle oynarken tenlerimiz çoktan kurumuştı. "Düşünüyordum," dedi.

Uykulu bir kaşımı kaldırdım. "Tebrikler."

Kıkırdadı. "Ukala."

Gülümsemem dudaklarımı gerdi. "Ne düşünüyordun?"

"Bu biraz rastgele." Bir tutam saçını omzuma attı ve sonra bir başkasını aldı. "Ama Calla'yla konuşmayı, ona babamın kim olduğunu söylemeyi düşünüyordum."

Uyku sersemliğimin bir kısmı geçerken nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Evet." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Ben ne düşünüyorum?" Ona doğru kıpırdandım ve onu sırt üstü yatırdım. Üstüne binerek ellerimi yüzünün iki yanına koydum.

"Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

"Sus," dedim ona. "Bence bu harika bir fikir."

"Beni üstte mi yapacaksın?"

Başımı yana eğdim ve ona donuk bir bakış attım. "Hayır, bahsettiğim şey bu değil." Tekrar güldü ve o yeşil gözleri günlerdir görmediğim kadar parlaktı. "Biliyorum."

Eğilerek onu hafifçe öptüm. "Seninle gurur duyuyorum." Elleri kalçalarımaya yerleşti. "Neden?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bunun zor bir konuşma olacağını biliyorum ve bu konu hakkında ne kadar çok düşündüğünü de biliyorum. Calla'yla konuşmak tüm bunları geride bırakmak için büyük bir adım." Onu tekrar öptüm ve sonra doğruldum. "Ne zaman bu konuşmayı yapmaya hazır olursan, beni orada istersen, ben oradayım."

"Seni orada istiyorum." "O zaman oradayım."

Bir elini kaldırıp saçlarımın arasından geçirdi. Ağzımı tekrar kendi dudaklarına götürdü ve dudaklarımızın buluşmasına az kala durdu. "Biliyor musun?"

"Ne?"

Beni aşağı çekti, böylece tekrar konuştuğunda dudakları dudaklarıma değdi. "Seni seviyorum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki ikimizi de tavana kaldırmamam şaşırtıcı değildi. Bu üç kelime duymaktan asla ama asla bıkmayacağım kelimelerdi. Onu tekrar öptüm ve bu sefer yumuşak ya da iffetli bir şey yoktu. Aynı kelimeleri ona fısıldadım ve sonra ona ne kadar çok öptüğümü gösterdim.

Ertesi haftanın ortasında, ben işte Marcus'un önümüzdeki yaz ayları boyunca programını düzenlerken, Nick bir sonraki Pazar günü Calla ve Jax ile akşam yemeği için mesaj attı.

Onlarla ya da Reece ve Roxy ile çıkmak yeni bir şey değildi. Sık sık ikili ve üçlü randevulara çıkıyorduk ama Nick'in bunun için gizli bir nedeni olduğunu biliyordum ve onun için endişeliydim çünkü bunun onun için kolay olmayacağını biliyordum. Ve Calla hakkındaki izleniminin doğru olmasını, ona karşı bir şey yapmayacağını umuyordum.

Pazar öğleden sonra hazırlanmak için normalde harcadığımdan daha fazla zaman harcadım. Bir çeşit umutlu hazırlanma gibi. Öğleden sonra Roxy ve Katie ile manikür ve pedikür yaptırdım, ardından bir önceki hafta internetten satın aldığım yeşil kil maskelerinden birini denedim. Neyse ki cildimi lekelemedi ya da tuhaf bir şey yapmadı. Uzun bir düşün ardından saçlarımı kuruttum ve ustaca makyajımı yaptım.

"Makyajı ustalıkla uygulamak", bir ton makyaj yapmanın ama bir şekilde bir ton makyaj yapmamış gibi görünmeyi başarmanın kodusu.

Ne giyeceğime geçecek olursak, sevimli bir bahar elbisesi giyme fikri üzerinde düşündüm, ancak yine de

Özellikle de akşamları. Bu yüzden lacivert skinny jean, hafif bir kazak ve bu yıl henüz giymediğim gözlü bantlı topuklu ayakkabılarla yetindim.

En üst rafa uzandım ve ayakkabı kutusunu aşağı çektim. Bir kâğıt parçası serbest kaldı ve yere düştü. Kutuyu kolumun altına iterek eğildim ve kâğıdı aldım.

Nefesim kesildi.

Kağıdın parlak dokusunu hissettiğimde ne olduğunu anlamam gerekirdi ama *bunu* dolaba koyduğumu hatırlamıyordum. Muhtemelen hamile olduğuma dair tüm izleri silmeye çalışırken yapmıştım.

Yatağıma doğru yürürken ellerim hafifçe titredi. Oturup küçük fotoğrafı yanıma koydum ve ayakkabılarımı giyene kadar ona bakmadım. Sonra derin bir nefes aldım ve elime aldım.

Dürüst olmak gerekirse, sonogram resminde hâlâ bir bebek göremiyordum. Sadece siyah-beyaz bir leke vardı ama bu benim ve Nick'in lekemdi. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe salladım. Bunu görmek eskisi kadar acı vermiyordu. Kafa karışıklığı hâlâ devam ediyordu. Bunun neden olduğunu asla bilemeyecektim ve tekrar olana kadar hamile kalmakla ilgili ciddi bir sorun olup olmadığını bilemeyecektim ama artık farklı yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Ve bunun için hâlâ acı çekmenin sorun olmadığını biliyordum.

Ayağa kalkarak rafa doğru yürüdüm ve fotoğrafı babamınkinin karşısına koydum. Orada olması mantıklıydı. Belki bir gün onu tekrar indirir, saklardım. Tıpkı bir gün Nick'in büyükbabasının yatak odasını başka bir şeye dönüştüreceği gibi.

Bir gün.

Nick geldi, kot pantolonu ve düğmeli gömleğiyle her zamanki gibi nefis görünüyordu. Koridora çıktıktan sonra kısıp bir ısıp kaldı ve kapıyı arkamdan kapattı.

Ona yarım bir reverans yaptım. "Teşekkür ederim."

Kolunu omzuma atarken kıkırdadı. "Tuhaf." "Her neyse."

Jax ve Calla ile yerel bir et lokantasında buluştuk. Erken çıkmamıza rağmen geç kaldığımız için zaten oradaydılar ve bir masaya oturmuşlardı. Nick evimin önündeki arabada biraz oynadı ve sonra restoranın önünde tekrar oynadı.

Onların karşısındaki kabine geçerken Calla bana bilmiş bir bakış attı. Kendimden utanarak elimi saçıma götürdüm ve dalgaları düzelttim.

Jax bıyık altından güldü. "Bize katılabildiğinize sevindim."

"Biliyorum." Nick menüsünü eline aldı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Hepiniz varlığımızla kutsanmışsınız."

Jax gözlerini devirirken Calla kıkırdadı. Nick'e bakarken saçlarımı geriye attım ve sonra dikkatimi ona çevirdim. "Peki siz ne alıyorsunuz?"

Önündeki açık menüye bakarken kaşları çatıldı. "Sanırım striptiz alacağım."

"Porterhouse." Jax düz karnını sıvazladı. "Sonuna kadar Porterhouse."

Nick parmağıyla menünün ortasına dokundu. "Antrikotları var," dedi bana. "Kemikli. Bunu istediğini biliyorsun."

Sırıttım. Evet, öyle yaptım. Garson geldi ve siparişler verildikten sonra sohbet başladı. Ben şarap sipariş etmişim, sonra soda alınca Nick benimle dalga geçti, çünkü su ya da şarap içerken yemek yiyemiyordum. Garipti ve hiç mantıklı değildi. Bunu tamamen biliyordum.

Calla hemşirelik diplomasını aldıktan sonra ne yapmayı planladığını anlattı. Diplomasını almak için yerel kolejlerden birine transfer olmuş, ancak transfer kredilerinden ikisi kabul edilmemişti.

bitirmek için yaz derslerine girecekti. Jax, Mona'nın barını küçük bir tadilattan geçirme planlarından bahsetti. Eski zemini sökmek, masa ve sandalyelerden kurtulmak istiyordu. Başımıza gelenlerden dolayı bu konuyu açmayacaklarını biliyordum, bu yüzden o köprüyü geçmek bana düşecekti.

Koladan bir yudum aldıktan sonra tabağımın yanına koydum. "Avery ve Cam'in bebeğinin fotoğraflarını gördünüz, değil mi?"

Calla'nın bakışları benimkilere kaydı ve başını salladı. Bir an geçti. "Daha önce hiç bu kadar kıvılcıklı saçlı bir bebek görmemiştim."

"Bir Weasley kardeşi olabilir," dedim ellerimi kucağıma koyarak. Avery dokuz aylıktan bir hafta önce doğuma girdiğinde kimse bana resimleri göndermemiş ya da yanımda bu konuyu açmamıştı. Roxy'yi iki hafta önce Katie'ye gösterirken görmüştüm ve birkaç gün sonra ondan Avery'nin numarasını alıp ona bir tebrik mesajı gönderdim. Birkaç mesajlaşmadan sonra minik kız bebeğin fotoğrafını aldım.

Avery ve Cam'in çocuğu muhteşemdi.

Jax kıkırdadı. "Bunu Cam'e söyleme, çünkü sanırım Avery ona Ginny adını vermeye çalıştı." Güldüm. "Ama Ava çok güzel bir isim."

"Sanırım onlara uyuyor," diye onayladı Calla, bana belli belirsiz gülümseyerek.

Herkesten duyduğum ufak tefek şeylerden anladığım kadarıyla Avery'nin doğumu kolay olmamıştı ve bazı komplikasyonlar yaşanmıştı. Ayrıntıları bilmiyordum ve sormak da içimden gelmiyordu. Sonunda üç kişilik mutlu bir aile oldukları için mutluydum.

"Büyükbabanın evini ne yapmayı planlıyorsun?" Jax sipariş ettiği birayı alırken sordu.

Nick, "Büyükbabam evi bana bıraktı, yani ev benim ve her şeyle bana ait," diye açıkladı. "Uzun vadede ne yapacağımdan emin değilim ama şimdilik ev bende kalacak."

"Burası harika bir ev," dedim.

Jax başını salladı. "Tabii ki öyle. Güzel bir birikimin üzerinde oturuyorsun."

"Evet." Nick kabine yaslandı, kolunu arkaya doğru uzattı. Parmakları saçlarımin üzerinde gezindi, sonra saçlarımla oynadı ama duruşu değişmişti. Sertleşti ve onlara bombayı patlatmak üzere olduğunu anladım.

Masanın altından uzandım ve elimi dizine koyarak onu desteklediğimi belli ettim.

"Size söylemek istediğim bir şey var çocuklar," diye başladı. "Muhtemelen uzun zaman önce söylemem gereken bir şey."

Jax kafası karışmış Calla'ya bakarken kaşları çatıldı ve sonra, "Tamam. Merakımı cezbettin. Ne var ne yok?"

Nick'in dikkati Calla'ya kaydığında, keşke ikinci bir kadeh şarap sipariş edecek kadar öngörülü olsaydım diye düşündüm. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı ve sonra şöyle dedi: "Blanco büyükbabamın soyadı.

-Annemin kızlık soyadı ama babamın soyadı Novak'tı."

Calla yavaşça gözlerini kırptırırken yüzü biraz soldu. "Novak?" Arkasına yaslandı, elleri kucağına düştü. Yanında oturan Jax masanın diğer tarafına bakarken kaşlarını çatı. "Bir saniye bekle. Novak ..."

"Novak İnşaat," diye onayladı Nick sessizce.

"Aman Tanrım." Calla'nın eli yanağına doğru kalktı ama yara izine dokunamadan durdu.

Jax uzanıp parmaklarını bileğine dolayarak elini yavaşça geri çektiğinde göğsüm sıkıştı. "Ne diyorsun Nick?"

Nick sertçe nefesini verdi ve sonra onlara her şeyi anlattı - babası ve tuttuğu elektrikçi hakkında,

ve sonunda babasının ne yaptığını. Calla'ya annesinin babasının kim olduğunu bildiğini ve Calla'yı ilk gördüğünde şok olduğunu, onun bara gelmesini hiç beklemediğini söyledi.

Nick sözlerini bitirdiğinde Calla sarışın başını hafifçe salladı. Birkaç dakika uzadı ve ben en kötüsünden korkmaya başladım, ama sonra nihayet konuştu. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi ve ardından, "Aslında bu bir yalan. O zamanlar çok şeyle uğraşıyordun ve ben bunlara bir yenisini eklemek istemedim. Hayatını daha fazla mahvetmek istemedim."

"Bekle," diye araya girdi, elini kaldırırken gözleri büyüdü. "Neden her şeyi berbat edesin ki? Ailemin başına gelenler senin suçun değildi. Demek istediğim, o zamanlar sadece bir çocuk olmalıydın."

Nick hırıltılı bir nefes çekerken içimde güçlü bir salıverme sarsıntısı patladı. Jax b a ş ı y l a onayladı. "O haklı. Bunların hiçbirisiyle bir ilgin yok."

"Ama babamın kim olduğunu bilmek boktan bir hatırlatma olmalı," diye itiraz etti Nick. "Bu kolay olamaz." "Kesinlikle şaşırtıcı. Biraz şaşırdım ama babana olanları duyduğuma çok ama çok üzüldüm. Babam ve annem," diye devam etti Calla, mavi gözleri parlıyordu. "Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bu senin için kolay olmamıştır."

Nick gözlerini kapattı. "Özür mü diliyorsun?" Sesi boğuk çıkmıştı ve bacağını sıktım. "Özür d i l e m e n i gerektirecek bir şey yok."

"Senin de özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye ısrar etti, sesi içtenlikle çınlıyordu. "Neden bir şey söylemediğini anlıyorum ama babanın kim olduğunu bilmenin senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeyeceğini bilmeni istiyorum."

"I . . ." Nick'in sesi boğuk çıkıyordu ve ben onun yanına doğru eğildim. Kabinin arkasındaki kol omuzlarıma dolandı. "Bunu duymak beni çok rahatlattı."

Jax, "Bir yanımda bunun bir şeyi değiştireceğini düşündüğün için seni yumruklamak istiyor," dedi.

Nick kıkırdadı ve diğer elini çenesinde gezdirdikten sonra masanın üzerine bıraktı. "Evet, kendimi yumruklamak istiyorum ama aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bir şey söylemek daha da zorlaştı."

"Anlıyorum." Calla masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Biliyorsun, ne oldu, yangın? Pek çok hayatı yok etti. Sadece benim ya da ailemin değil, seninkinin de." Bakışları benimkilere kaydı. "Ne olursa olsun trajedi trajedir ama bunun kim olduğumuzu tanımlamadığını ve bizi zayıflatmadığını öğrendim. Bizi daha güçlü kılıyor. Bunu anlamam uzun zaman aldı." Jax'e baktı ve gülümsedi. "O konuda yardım aldım."

Nick'in kolu beni sıkıca sardı ve yanağımı omzuna yasladım. Ona hafifçe gülümsedim ve "Ben de öyle" diye fısıldadım.

Bölüm 32

Balo salonunun ön sıralarında oturan siyah saçlı yaşlı bir kadın, dört aylık bebeğini dizinde zıplatıyordu. Kızıl saç tutamları her şeyi ele veriyordu.

Ava Hamilton küçük beyaz elbisesi ve saç bandıyla kesinlikle çok tatlıydı. Bir a r a ayakkabılarını ve bir çorabını kaybetmişti ve kıkırdamaları ağlamaya dönüşmeden önce ne kadar dayanabileceğinden emin değildim ama ellerimi tutmuştum. Bebeği tutmak istiyordum. Göğsümde sıkıcı bir sancı vardı ama sorun değildi.

Onu tutan kadın bana Teresa'yı hatırlattı, siyah saçları ve parlak gözleriyle damadın annesi Bayan Hamilton olduğunu düşündüm.

Uzun boylu, yaşlı bir adam dikkatimi çekene kadar Ava'nın tombul parmaklarının havayı kavrarken açılıp kapanmasını izledim. Sandalyelerin iki bölümünü ayıran geniş orta koridorda yürüyordu, adımları sert ve garipti. Adamın siyah takım elbisesinin kesimi ve kesilmiş saçları bile para diye bağııyordu.

Bayan Hamilton'a yaklaşırken adımları yavaşladı. Başını kaldırdı, şaşkınlık güzel yüzüne sıçradı, sonra şaşkınlığını bir gülümsemeye değiştirdi. Dudakları kıpırdadı ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Adam Ava'ya bakıyordu ve benim görebildiğim tek şey onun profiliydi. Yüzü solgundu, ifadesi gergindi ve yanlarında diz çökerken omuzları kaskatı kesilmişti. Bayan Hamilton Ava'yı adama doğru çevirdi. Bir şeyler söyledi ve adam başını salladı. Sonra Ava'yı ona teslim etti.

Adamın bebeği kucağına alışını ve sanki çok kırılğan bir şeymiş gibi göğsüne bastırışını izlerken nefesim kesildi. Bayan Hamilton onunla konuşuyordu ama adamın duyduğu ve gördüğü tek şeyin Ava olduğu izlenimine kapıldım. Elini kızıl saçlarının üzerinde gezdirirken titriyordu.

"Kim o?" Ben sordum.

Yanımdaki Roxy gözlerini kısarak ön tarafa baktı. "Bilmiyorum," dedi ben lila eteğimin kenarını düzeltirken. "Onu daha önce hiç görmedim."

Adam her kimse ya Avery'yi ya da Cam'i iyi tanıyor olmalıydı. Sonunda küçük kızı Bayan Hamilton'a geri verdi ve ayağa kalktı. Koridora doğru yürüdü, hareketleri daha az gergindi.

Bakışlarım tekrar Bayan Hamilton'a kayarken iç çektim. "Bebeği kucağıma almak istiyorum," dedim.

Roxy gözlüklerini düzelterek, "Eminim sana izin verecektir," diye cevap verdi. Bugün maviydiler, elbisesine uyuyorlardı.

"Onunla hiç tanışmadım, bu yüzden oraya gidip 'Bebeği tutabilir miyim' derken bir yandan da çocuğa elimi uzatmamın tamamen ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen çığlık çığlığa bağırmasına neden olurum."

Roxy kıkırdadı. "İyi noktaya değindin."

Surat astım, ama fikrimi değiştiremeden ve küçük bir bebeği travmatize ederken kendimi tamamen aptal durumuna düşüremeden önce, çocuklar her ne yapıyorlarsa ondan döndüler, ki eminim

Cam'e inanılmaz zor zamanlar yaşıyor.

Reece Roxy'nin diğer tarafına otururken Nick de benim yanıma oturdu. Nick'i takım elbisesiyle daha önce görmüş olmama rağmen, ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım, çünkü giyinik haliyle çok iyi görünüyordu.

Bana doğru eğildi ve kolunu sandalyemin arkasına doğru uzattı. Çenesini aşağı doğru eğerek kulağıma fısıldadı: "Bana böyle bakmaya devam edersen düğünü kaçıracağız."

"Peki düğünü neden kaçıralım?" Ben de fısıldadım.

Eli çıplak omzumun etrafında kıvrıldı. "Çünkü hafta sonu için kiraladığımız üst kattaki odayı kullanacağız. Ya da yakındaki banyoyu. Ayrıca koridorun sonunda bize yeterince yer sağlayacak bir dolap var."

Dudağımı ısırdım, bu fikir beni olması gerekenden daha fazla cezbetmişti. "Çok kötüsün."

"Ve sen. . ." Şakağıma bir öpücük kondurdu. " ... o elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

Elimi onun elinin etrafına dolayarak uzandığımda dudaklarım kıvrıldı. "Evet. Birkaç kez." "O zaman bu listeye bir tane daha ekle." Elim sıkıldı. "Büyüleyici görünüyorsun."

Reece iç çekti. "Siz ikiniz bana şeker hastalığı bulaştıracaksınız."

"Sus." Roxy dirseğini Reece'in boğruüne dayadı. "Sen de mide bulandırıcı derecede tatlısın, o yüzden numara yapma."

Güldüm, çünkü Reece bunu inkâr etmedi. Arkamızda bir yerde müzik çalmaya başladı ve ağır ahşap kapılar açıldı. Cam her zamanki gibi yakışıklı görünerek koridorda ilerlerken koltuklarımızda döndük. Normalde dağınık olan saçları toplanmıştı ve açık mavi desenli siyah smokininin içinde iyi görünüyordu. Yanımızdan geçerken Nick ona yumruk attı.

Yavaşça Nick'e döndüm. "Düğünde yumruk tokuşturmak mı?" "Yasal görünüyordu," diye cevap verdi.

Başımı sallayarak kıkırdadım ve sonra kocaman bir aw anı yaşadım, çünkü Cam mavi güller ve bebek nefesiyle süslenmiş kemerli geçide gitmeden önce annesinin yanında durdu, eğildi ve küçük kızının tombul yanağına kocaman duygusal bir öpücük verdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Roxy. "İşte yumurtalıklarım gitti." Reece ona uzun uzun baktı.

"Ne?" diye fısıldadı. "Elimde değil."

Sırtarak gelin partisinin koridorda ilerleyişini izledim. İlk sırada Cam'in en iyi arkadaşı Jase ve Cam'in kız kardeşi Teresa vardı ve ikisi de podyumdan fırlamış gibi görünüyordu. Bu ikisi kadar çarpıcı başka bir çift olamazdı ve herkesin beklediğinden daha erken evleneceklerini düşündüm.

Sırada Brit ve Ollie vardı ve onları görünce gülümsemem yayıldı. Teresa ile aynı soluk mavi straplez elbiseyi giyen Brit, sarı saçlarıyla göz kamaştırıcıydı ama gösteriyi çalan Ollie oldu. Her nasılsa smokin içinde bile plajdaymış gibi görünmeyi başarmıştı. Saçları üniversitedeyken olduğundan daha kısaydı ama hâlâ o sörfçü görünümüne sahipti. Kemerli geçide ulaştıklarında ayrıldılar.

Sırada Calla ve Jax vardı ve tabii ki kusursuzlardı. Calla'nın uzun sarı saçları ve Jax'in koyu renk yüz hatlarıyla gece ve gündüz gibiydiler, mükemmel bir tamamlayıcıydılar.

Sonra Jacob vardı, erkek arkadaşıyla birlikte koridordan inerken her zamanki gibi son derece düzgün görünüyordu. Onunla bir gece önce tanışmıştım ve Jacob'ın tam tersiydi; sessiz, biraz daha çekingen ama birbirlerine aşık oldukları çok açıktı.

Jacob nedimelere katıldı ve erkeklerle uyumlu bir smokin giymiş olmasına rağmen

Orada çok iyi duruyorsun.

Düğün partisinin son üyesi Brock "the Beast" Mitchell'dı ve muhtemelen Cam'in fanboy kalbini coşturdu. Cam'in Brock'u bu kadar iyi tanıdığını ya da bunun ona bir iyilik olup olmadığını bilmiyordum. Belli ki Brock askıdan çıkmıştı ama henüz tam zamanlı olarak akademiye dönmemişti. İyileşme sürecinde bazı komplikasyonlar olmuştu.

Yanındaki süper bronz hatunu tanıyamadım ve Jillian'la birlikte olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Bunu neden dilediğimi bile bilmiyorum. Jillian'ı malzeme odasındaki o günden beri görmemiştim. Bildiğim kadarıyla o günden sonra Lima Akademi'ye bir daha hiç gelmemişti.

Gelin partisi yerini aldıktan sonra gelin yürüyüşü başladı ve Avery ortaya çıktı. Çok güzel bir gelindi. Uzun kıvılcı saçları çilli yüzünün etrafında yumuşak dalgalar halinde sallanıyordu ve oturduğum yerden bile gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyordum. Elbisesi sade Grek tarzındaydı ve onun için mükemmeldi.

Birkaç ay önce bebek sahibi olduğuna inanamıyordum çünkü yanındaki adama bakarken harika görünüyor. Bu adam daha önce Cam'in annesiyle konuşan ve sonra Ava'yı kucağına alan adamdı. Artık onun kim olduğunun cevabını biliyordum.

Avery'nin babası.

Biz kalkarken ona koridorda eşlik etti. Müstakbel kocasına ulaşmadan önce Avery durdu ve küçük Ava'nın yanağını okşadı, eğilerek başının üstüne bir öpücük kondurdu. Bebek buna karşılık olarak mutlu bir şekilde guruldadı.

"Ve işte kalbim gidiyor," diye iç geçirdi Roxy. "Gitti. Yumurtalıklarımınla birlikte."

Avery'nin babası onu Cam'e teslim ederken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yarı şaka, yarı hıçkırık tuhaf bir kakhaha olurdu. Cam'in annesinin Ava'yı anne ve babasına bakacak şekilde çevirmesini izlerken, göğsümü delen ağrı geri döndü ve kendime bunun sorun olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Bir gün olacaktı.

Nick elimi sıktı ve ona baktığımda bakışları dikkatle benimkileri aradı ve başımın nereye gittiğini hissettiğini anladım. Ona bir gülümseme verdim ve o da bir kolunu sırtıma dolayarak beni yanına çekti.

Tören başladı ve Cam Hamilton ile Avery Morgansten nihayet nikâh masasına otururken kelimeler bulanıklaştı. Çok güzeldi ve birden fazla kez gözyaşlarıma engel olmak zorunda kaldım.

"Yüzükler mi?" diye sordu nikâh memuru.

Ollie bir adım öne çıktı ve elinde iki kaplumbağa vardı. Birinin kabuğunun etrafında soluk mavi bir kurdele vardı, diğerinde ise siyah bir kurdele. Her ikisine de halkalar takılmıştı. Tüm bu süre boyunca kaplumbağaları nerede tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve Ollie'yle sadece Tanrı biliyordu, bu yüzden bunu çok fazla düşünmek istemedim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım

sırıtarak. Nick kıkırdadı.

"Düğünümde kaplumbağa istiyorum," diye fısıldadı Roxy

Reece'e. Birisi, onun boğulduğunu varsayıyorum.

Ollie kaplumbağaları kaldırıp Cam ve Avery'nin durduğu yere doğru götürürken nefesler ve kıkırdamalar yerini kakhahalara bıraktı. Kakhahalar arasında yüzükleri alırken yüzlerini tutamadılar ve sonra Ollie sağdıçların durduğu yere döndü. Eğilmiş, kaplumbağaları göremediğim bir şeyin içine yerleştiriyordu. Sonra geri döndü ve gösterişli bir selam verdi. Onun diğer tarafında Brit gözlerini devirdi.

Cam sade yüzüğü kızın parmağına geçirirken eli titredi. "Sonsuza kadar benimle kalır mısın?"

Avery konuşurken sesi titriyor, yüzüğü Cam'in parmağına kaydırıyordu. "Sonsuza dek seninle kalacağım."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Nick'e baktım. Bakışlarımız çarpıştı ve bir damla gözyaşı serbest kalırken

birbirimizi tuttuk.

Tek kelime etmeden başparmağını gözümün altına soktu, tıpkı tüm acıyı ve suçluluk duygusunu kovaladığı gibi gözyaşımı da kovaladı ve planlamadığım ama hevesle beklediğim bir geleceğin kapılarını açtı.

Nikâh memuru yine konuşuyordu ama ben kelimeleri duymuyordum. Nick ağzını benimkine yaklaştırıp beni usulca öperken ve o öpücükte aylar önce söylemesini umutsuzca istediğim tüm kelimeler varken tezahüratları zar zor fark ettim.

*Bana hâlâ burada olmak istediğini
söyle. Hâlâ bizim için bir gelecek
gördüğünü söyle. Beni sevdiğini söyle.*

Nick bu sözleri daha önce, son birkaç ay içinde birçok kez söylemişti ama o öpücükte aynı zamanda söz de verilmişti ve bu söz sonsuza dek sürecekti.

Yazar Hakkında

JENNIFER L. ARMENTROUT (J. LYNN olarak da bilinir), diğ er kitaplarının yanı sıra *Wait for You* ve Genç Yetişkin Lux ve Covenant serilerinin 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today*  oksatan yazarıdır. J. Lynn takma adıyla ateşli ve eğlenceli Yeni Yetişkin ve Yetişkin romantizmi yazmaktadır. *Entangled Teen* ve *Brazen*, SHP, Disney/Hyperion ve Harlequin Teen ile birlikte yayınlanmaktadır. Onu Twitter'da @JLArmentrout adresinde veya www.jenniferarmentrout.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jennifer L. Armentrout tarafından

SONSUZA KADAR SENİNLE
BENİMLE DÜŞ

J. Lynn tarafından

BENİMLE KAL
BENİMLE OL
SENİ
BEKLIYORUM

Antlaşma Serisi

DAIMON
MELEZ SAF
İLAH
İKSİRİ
APOLLYON

Lux Serisi

GÖLGELER
OBSIDYEN
ONIKS
OPAL
KÖKEN
KARŞITLIĞI

Gamble Kardeşler Serisi

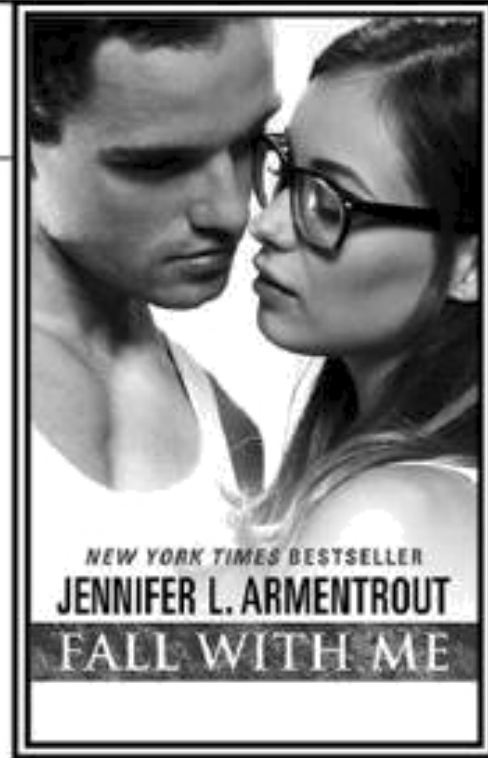
SAĞDICIN BAŞTAN
ÇIKARILMASI OYUNCUNUN
BAŞTAN ÇIKARILMASI
KORUMANIN BAŞTAN
ÇIKARILMASI

JENNIFER L. ARMENTROUT

BENİMLE DÜŞ

978-0-06-236274-2

Roxy's loved Reece Anders since she was fifteen, so when the straitlaced cop finally surrendered to a steamy encounter with her years later, Roxy hoped he'd fall for her, too. He didn't. Or that's what she's her zannan believed. Ama sonra Reece fırtına gibi her life, determined to prove to her that he's exactly what she needs. Especially when a sick creep starts messing with her.

SONSUZA DEK

978-0-06-236276-6

SENİNLE

Some things you just believe in, even if you've never experienced them. For Stephanie, that list includes love. It's out there. Somewhere. Eventually. Meanwhile she's got a job at the mixed martial arts training center and hot flings with gorgeous, temporary guys like Nick. Nick's self-assured surface shields a past no one needs to know about. His mind-blowing connection with Steph changes all that.

Avon Book i'de romantizm tutkunuzu biliyoruz - romanlarımızdan birini bitirdiğinizde kendinizi daha fazlasını isterken buluyorsunuz.

Seni baştan çıkarabilir miyiz?

- Eski serpintiler mısırımızı yukarı kaldırıyor.
- E n tci twining ekstraları, dahil l u l ink autlat'rs' kişisel fotoğraf a Ibn ms ve Too k lists.
- En sevdiğiniz karakterler ve hikayeler hakkında perde arkası bilgiler.
- Ücretsiz Fon kazanma şansı için çekilişler, rowaiitic kaçamakları ve diğer küçük ödüller.
- Aut hors ve editDI'5'in önünde yazma ipuçları.
- Nor an thu rs ile blog yazın ve neden r romantizm yazmayı seviyorum.
- Romanlarımızın sayfalarında yer almayan özel içerikler.

, chin us at
www.avonbooks.com

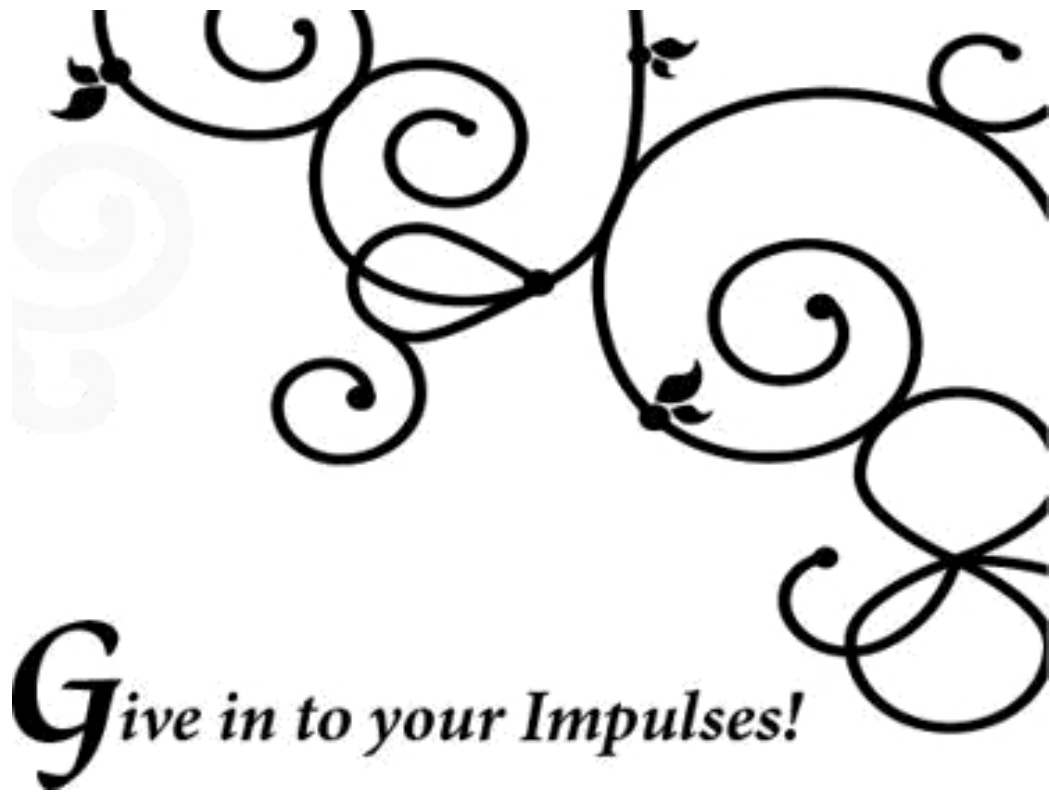

An Imprint of HarperCollins Publishers
www.avonromance.com

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

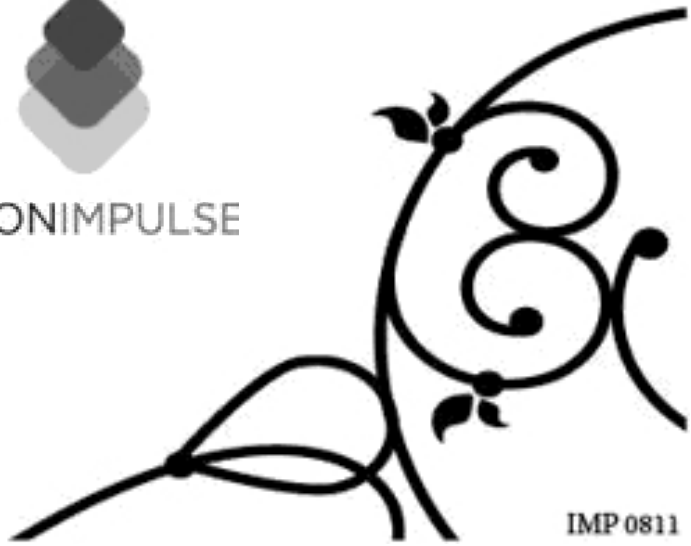
Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve ne yaptığımızı görün sunmak zorunda.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

AVONIMPULSE

IMP 0811

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SONSUZA DEK SENİNLE. Telif hakkı © 2015 Jennifer L. Armentrout'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2015 ISBN: 9780062362773

Basılı Yayın ISBN: 9780062362766

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.